

USTAWA

z dnia

o podatku akcyzowym¹⁾

Dział I

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa opodatkowanie podatkiem akcyzowym, zwanym dalej „akcyzą”, wyrobów akcyzowych oraz samochodów osobowych, organizację obrotu wyrobami akcyzowymi, a także oznaczanie znakami akcyzy.

2. Akcyza stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) wyroby akcyzowe – wyroby energetyczne, energię elektryczną, napoje alkoholowe oraz wyroby tytoniowe, określone w załączniku nr 1 do ustawy;
- 2) terytorium kraju – terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) terytorium państwa członkowskiego – terytorium, innego niż Rzeczpospolita Polska, państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej, które według prawa Wspólnoty jest traktowane jako terytorium tego państwa członkowskiego dla celów stosowania przepisów dotyczących wyrobów akcyzowych, z tym że na potrzeby stosowania ustawy:
 - a) uznaje się za wyłączone z terytoriów następujących państw członkowskich:
 - z Republiki Federalnej Niemiec – wyspę Helgoland i obszar Buesingen,
 - z Republiki Włoskiej – Livigno, Campione d'Italia i włoskie wody jeziora Lugano,
 - z Królestwa Hiszpanii – Ceutę i Melillę, Wyspy Kanaryjskie²⁾,
 - z Republiki Francuskiej – zamorskie departamenty³⁾,
 - b) transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla:
 - Księstwa Monako – są traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Francuskiej,
 - Jungholz i Mittelberg (Kleines Walsertal) – są traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Federalnej Niemiec,
 - wyspy Man – są traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - San Marino – są traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Włoskiej,
 - stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w Akrotiri i Dhekelia – są traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Cypryjskiej;

- 4) terytorium Wspólnoty Europejskiej – terytorium kraju, jak również terytoria państw członkowskich;
- 5) terytorium państwa trzeciego – terytorium inne niż terytorium Wspólnoty Europejskiej;
- 6) eksport – wywóz wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych z terytorium kraju poza terytorium Wspólnoty Europejskiej potwierdzony przez urząd celny, który nadzoruje faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów lub samochodów poza terytorium Wspólnoty Europejskiej; nie jest eksportem wywóz wyrobów akcyzowych, jeżeli są oznaczone znakami akcyzy;
- 7) import – przywóz wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju;
- 8) dostawa wewnątrzwspólnotowa – przemieszczenie wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego; nie jest dostawą wewnątrzwspólnotową przemieszczenie wyrobów akcyzowych, jeżeli są oznaczone znakami akcyzy;
- 9) nabycie wewnątrzwspólnotowe – przemieszczenie wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju;
- 10) skład podatkowy – miejsce, w którym określone wyroby akcyzowe są: produkowane, magazynowane, przeładowywane lub do którego wyroby te są wprowadzane, lub z którego są wyprowadzane – z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy; w przypadku składu podatkowego znajdującego się na terytorium kraju miejsce to jest określone w zezwoleniu wydanym przez właściwego naczelnika urzędu celnego;
- 11) podmiot prowadzący skład podatkowy – podmiot, któremu wydano zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego;
- 12) procedura zawieszenia poboru akcyzy – procedurę stosowaną podczas produkcji, magazynowania, przeładowywania i przemieszczania wyrobów akcyzowych, w trakcie której, gdy są spełnione warunki określone w przepisach niniejszej ustawy i aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie, z obowiązku podatkowego nie powstaje zobowiązanie podatkowe;
- 13) zarejestrowany handlowiec – podmiot, któremu wydano zezwolenie na nabywanie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych wysłanych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej;
- 14) niezarejestrowany handlowiec – podmiot, któremu wydano zezwolenie na jednorazowe nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych wysłanych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej;
- 15) administracyjny dokument towarzyszący – dokument, na którego podstawie przemieszcza się wyroby akcyzowe z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy;
- 16) uproszczony dokument towarzyszący – dokument, na którego podstawie przemieszcza się, w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej lub nabycia wewnątrzwspólnotowego, wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą oraz alkohol etylowy całkowicie skażony środkami dopuszczonymi do skażenia alkoholu etylowego na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 3199/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego (Dz. Urz. WE L 288 z 23.11.1993, str. 12, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. I, str. 249, z późn. zm.);
- 17) znaki akcyzy – znaki, określone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, służące do oznaczania wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania, obejmujące:
 - a) podatkowe znaki akcyzy, które są potwierdzeniem wpłaty kwoty stanowiącej wartość podatkowych znaków akcyzy,

- b) legalizacyjne znaki akcyzy, które są potwierdzeniem prawa podmiotu obowiązane do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, do przeznaczenia tych wyrobów do sprzedaży;
- 18) faktura – fakturę w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług;
- 19) nabywca końcowy – podmiot nabywający energię elektryczną, nieposiadający koncesji na wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucję lub obrót tą energią w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.⁴⁾);
- 20) ubytki wyrobów akcyzowych – wszelkie straty:
 - a) wyrobów akcyzowych, określonych w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa, powstałe podczas stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, z wyłączeniem strat powstałych podczas produkcji wyrobów energetycznych lub wyrobów tytoniowych,
 - b) napojów alkoholowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie;
- 21) sprzedaż – każdą czynność faktyczną lub prawną, w której wyniku dochodzi do przeniesienia posiadania lub własności przedmiotu sprzedaży na inny podmiot;
- 22) podmiot zużywający – podmiot mający miejsce zamieszkania, siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, który wyroby akcyzowe objęte zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie zużywa na cele uprawniające do zwolnienia, a w przypadku wyrobów energetycznych zwolnionych od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 1 i 2, również podmiot niemający miejsca zamieszkania, siedziby lub miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, posiadający statek powietrzny lub jednostkę pływającą, który nabywa te wyroby energetyczne – jeżeli rozpoczęcie użycia tych wyrobów energetycznych do eksploatacji tego statku powietrznego lub tej jednostki pływającej następuje na terytorium kraju;
- 23) podmiot pośredniczący – podmiot mający siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium kraju, inny niż podmiot prowadzący skład podatkowy, któremu wydano zezwolenie na prowadzenie działalności polegającej na dostarczaniu wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, ze składu podatkowego na terytorium kraju do podmiotu zużywającego, a w przypadku wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 1–3, pochodzących również z importu.

Art. 3. 1. Do celów poboru akcyzy i oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 2, str. 382, z późn. zm.).

2. Zmiany w Nomenklaturze Scalonej (CN) nie powodują zmian w opodatkowaniu akcyzą wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych, jeżeli nie zostały określone w niniejszej ustawie.

Art. 4. Do postępowań w sprawach wynikających z przepisów niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.⁵⁾), chyba że przepisy niniejszej ustawy stanowią inaczej.

Dział II

Opodatkowanie akcyzą wyrobów akcyzowych

Rozdział 1

Przedmiot opodatkowania i powstanie obowiązku podatkowego

Art. 5. 1. Przedmiotem opodatkowania akcyzą jest:

- 1) produkcja wyrobów akcyzowych;
- 2) wprowadzenie wyrobów akcyzowych do składu podatkowego;
- 3) import wyrobów akcyzowych;
- 4) nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych, z wyłączeniem nabycia wewnątrzwspólnotowego dokonywanego do składu podatkowego;
- 5) wyprowadzenie ze składu podatkowego, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, wyrobów akcyzowych niebędących własnością podmiotu prowadzącego ten skład podatkowy, z wyłączeniem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, przez podmiot, o którym mowa w art. 9 ust. 4.

2. Przedmiotem opodatkowania akcyzą jest również, z zastrzeżeniem ust. 4:

- 1) użycie wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie albo określoną stawką akcyzy związaną z ich przeznaczeniem, jeżeli ich użycie:
 - a) było niezgodne z przeznaczeniem uprawniającym do zwolnienia od akcyzy albo zastosowania tej stawki akcyzy lub
 - b) nastąpiło bez zachowania warunków uprawniających do zastosowania tej stawki akcyzy;
- 2) dostarczenie wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, jeżeli odbyło się ono bez zachowania warunków uprawniających do zastosowania zwolnienia od akcyzy;
- 3) sprzedaż wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, objętych określoną stawką akcyzy związaną z ich przeznaczeniem, jeżeli ich sprzedaż odbyła się bez zachowania warunków uprawniających do zastosowania tej stawki akcyzy;
- 4) nabycie lub posiadanie wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie można tego ustalić.

3. Przedmiotem opodatkowania akcyzą są również ubytki wyrobów akcyzowych.

4. Przedmiotem opodatkowania akcyzą jest również zużycie:

- 1) wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 85 ust. 2, do produkcji innych wyrobów;
- 2) napojów alkoholowych, o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 3, przez podmiot zużywający.

5. Przedmiotem opodatkowania akcyzą jest również sprzedaż lub oferowanie na sprzedaż papierosów lub tytoniu do palenia poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, z odpłatnością powyżej maksymalnej ceny detalicznej, w tym w połączeniu z innym towarem lub usługą lub w połączeniu z przyznaniem nabywcy nieodpłatnej premii w postaci innych towarów lub usług.

6. Jeżeli w stosunku do wyrobu akcyzowego powstał obowiązek podatkowy w związku z wykonaniem jednej z czynności, o których mowa w ust. 1, to nie powstaje obowiązek podatkowy na podstawie innej czynności podlegającej opodatkowaniu akcyzą, jeżeli kwota akcyzy została, po zakończeniu procedury zawieszenia poboru akcyzy, określona lub zadeklarowana w należnej wysokości, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

7. Czynności lub stany faktyczne, o których mowa w ust. 1–5, są przedmiotem opodatkowania akcyzą niezależnie od tego, czy zostały wykonane lub powstały z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa.

Art. 6. 1. W przypadku energii elektrycznej przedmiotem opodatkowania akcyzą jest:

- 1) nabycie wewnątrzwspólnotowe energii elektrycznej przez nabywcę końcowego;
- 2) sprzedaż energii elektrycznej, w tym przez podmiot nieposiadający koncesji, o której mowa w pkt 3, który wyprodukował tę energię, nabywcy końcowemu na terytorium kraju;
- 3) zużycie energii elektrycznej przez podmiot posiadający koncesję na przesyłanie, dystrybucję lub obrót tą energią w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 4) zużycie energii elektrycznej przez podmiot nieposiadający koncesji, o której mowa w pkt 3, który wyprodukował tę energię;
- 5) import energii elektrycznej przez nabywcę końcowego;
- 6) zużycie energii elektrycznej przez nabywcę końcowego, jeżeli nie została od niej zapłacona akcyza w należnej wysokości i nie można ustalić podmiotu, który dokonał sprzedaży tej energii elektrycznej nabywcy końcowemu.

2. Za zużycie energii elektrycznej nie uznaje się strat powstałych w wyniku przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, z wyłączeniem energii zużytej w związku z jej przesyłaniem lub dystrybucją.

3. Czynności, o których mowa w ust. 1, są przedmiotem opodatkowania akcyzą niezależnie od tego, czy zostały wykonane z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa.

Art. 7. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z dniem wykonania czynności lub zaistnienia stanu faktycznego podlegających opodatkowaniu akcyzą, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

2. Obowiązek podatkowy z tytułu importu wyrobów akcyzowych powstaje z dniem:

- 1) powstania długu celnego w rozumieniu przepisów prawa celnego albo
- 2) objęcia wyrobów akcyzowych zawieszającą procedurą celną w rozumieniu przepisów prawa celnego.

3. Obowiązek podatkowy z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych przez zarejestrowanego handlowca lub niezarejestrowanego handlowca powstaje z dniem, w którym wyroby akcyzowe zostały wprowadzone do określonego we właściwym zezwoleniu miejsca odbioru wyrobów akcyzowych.

4. Obowiązek podatkowy z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą, dokonanego na potrzeby wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej na terytorium kraju, powstaje z dniem otrzymania wyrobów akcyzowych przez podatnika, nie później jednak niż w 7. dniu, licząc od dnia dokonania wysyłki określonej w uproszczonym dokumencie towarzyszącym.

5. Obowiązek podatkowy z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa, powstaje z dniem otrzymania tych wyrobów przez podatnika.

6. Obowiązek podatkowy z tytułu dokonanego przez osobę fizyczną nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą, przeznaczonych na cele handlowe, o których mowa w art. 33, powstaje w dniu ich przemieszczenia na terytorium kraju.

7. Obowiązek podatkowy z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą, dokonanego za pośrednictwem przedstawiciela podatkowego, o którym mowa w art. 75 ust. 1, powstaje z dniem odbioru dostarczonych wyrobów akcyzowych przez odbiorcę na terytorium kraju.

8. Obowiązek podatkowy z tytułu sprzedaży wyrobów akcyzowych, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 3 i ust. 5, powstaje z dniem wydania ich nabywcy.

9. Jeżeli sprzedaż, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 3, powinna być potwierdzona fakturą, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wystawienia faktury, nie później jednak niż w 7. dniu, licząc od dnia wydania wyrobu akcyzowego.

10. Obowiązek podatkowy z tytułu nabycia lub posiadania wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 4, powstaje z dniem nabycia lub wejścia w posiadanie tych wyrobów, z zastrzeżeniem ust. 12.

11. Jeżeli nie można określić dnia, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu czynności lub stanu faktycznego podlegających opodatkowaniu akcyzą, za datę jego powstania uznaje się dzień, w którym uprawniony organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej stwierdził dokonanie danej czynności lub istnienie danego stanu faktycznego.

12. W przypadku organów administracji rządowej, które weszły w posiadanie wyrobów akcyzowych określonych w art. 5 ust. 2 pkt 4, podlegających na mocy przepisów odrębnych czynnościom, określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, wykonywanym przez te organy, obowiązek podatkowy powstaje z dniem zużycia lub sprzedaży przez nie tych wyrobów.

Art. 8. 1. W przypadku energii elektrycznej obowiązek podatkowy powstaje z dniem:

- 1) nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej przez nabywcę końcowego;
- 2) wydania energii nabywcy końcowemu, w przypadku sprzedaży energii elektrycznej na terytorium kraju;
- 3) zużycia energii elektrycznej, w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3, 4 i 6;
- 4) powstania długu celnego, w przypadku importu energii elektrycznej przez nabywcę końcowego.

2. Jeżeli nie można określić dnia, w którym powstał obowiązek podatkowy, za datę jego powstania uznaje się dzień, w którym uprawniony organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej stwierdził dokonanie czynności, o której mowa w art. 6 ust. 1.

Rozdział 2

Podatnik akcyzy. Właściwość organów podatkowych

Art. 9. 1. Podatnikiem akcyzy, zwanym dalej „podatnikiem”, jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, która dokonuje czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą lub wobec której zaistniał stan faktyczny podlegający opodatkowaniu akcyzą.

2. Podatnikiem jest w szczególności podmiot:

- 1) nabywający lub posiadający wyroby akcyzowe znajdujące się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od wyrobów tych nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie można tego ustalić;
- 2) będący nabywcą końcowym zużywającym energię elektryczną, jeżeli od tej energii nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości i nie można ustalić podmiotu, który dokonał sprzedaży tej energii elektrycznej nabywcy końcowemu;
- 3) u którego powstają ubytki wyrobów akcyzowych, również gdy nie jest właścicielem tych wyrobów akcyzowych;
- 4) będący przedstawicielem podatkowym;
- 5) będący zarejestrowanym handlowcem – z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych na rzecz osoby trzeciej.

3. Podatnikiem jest również podmiot niebędący importerem, lecz na którym ciąży obowiązek uiszczenia cła.

4. Podatnikiem z tytułu wyprowadzenia ze składu podatkowego, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, wyrobów akcyzowych niebędących własnością podmiotu prowadzącego ten skład podatkowy jest podmiot będący właścicielem tych wyrobów, który uzyskał od właściwego naczelnika urzędu celnego zezwolenie na wyprowadzanie jako podatnik wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, o którym mowa w art. 52 ust. 1.

5. Jeżeli obowiązek podatkowy ciąży na kilku podatnikach z tytułu dokonania czynności lub zaistnienia stanu faktycznego, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2, 3 i 5, których przedmiotem są te same wyroby akcyzowe, zapłata akcyzy związanej z tymi wyrobami przez jednego z tych podatników powoduje wygaśnięcie zobowiązania podatkowego pozostałych podatników.

6. Podatnikiem w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej przez nabywcę końcowego od podmiotu zagranicznego, niemającego siedziby, miejsca zamieszkania lub stałego miejsca prowadzenia działalności na terytorium kraju, jest podmiot reprezentujący, wyznaczony przez podmiot zagraniczny.

7. Podmiotem reprezentującym może być jedynie podmiot posiadający siedzibę na terytorium kraju, spełniający warunki, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2–4, i który złożył zgłoszenie rejestracyjne.

8. Podmiot reprezentujący jest obowiązany złożyć zgłoszenie rejestracyjne właściwemu naczelnikowi urzędu celnego zgodnie z art. 12. W zgłoszeniu rejestracyjnym należy wskazać ponadto podmiot zagraniczny reprezentowany przez podmiot reprezentujący.

9. Właściwy naczelnik urzędu celnego odmawia przyjęcia zgłoszenia rejestracyjnego podmiotu reprezentującego, który nie spełnia warunków, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2–4.

10. Nabywca końcowy jest obowiązany przysyłać kopie faktur, o których mowa w art. 19 pkt 1, podmiotowi reprezentującemu w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania.

11. W przypadku niewyznaczenia podmiotu reprezentującego, odmowy przyjęcia zgłoszenia rejestracyjnego podmiotu reprezentującego przez właściwego naczelnika urzędu celnego lub nieprzesłania w terminie przez nabywcę końcowego podmiotowi reprezentującemu kopii faktury, o której mowa w art. 19 pkt 1, podatnikiem jest nabywca końcowy, który dokonał nabycia wewnątrzwspólnotowej energii elektrycznej.

Art. 10. 1. Organami podatkowymi właściwymi w zakresie akcyzy są naczelnik urzędu celnego, dyrektor izby celnej oraz minister właściwy do spraw finansów publicznych.

2. Zadania w zakresie akcyzy na terytorium kraju wykonują odpowiednio naczelnicy urzędów celnych i dyrektorzy izb celnych wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

3. Właściwość miejscową naczelnika urzędu celnego i dyrektora izby celnej ustala się ze względu na miejsce wykonania czynności lub wystąpienia stanu faktycznego, podlegających opodatkowaniu akcyzą, z zastrzeżeniem ust. 4, 5 i 7–12.

4. Jeżeli czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą są wykonywane lub stany faktyczne podlegające opodatkowaniu akcyzą występują na obszarze właściwości miejscowej dwóch lub więcej organów podatkowych, właściwość miejscową, z zastrzeżeniem ust. 5, ustala się dla:

- 1) osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej – ze względu na adres ich siedziby;
- 2) osób fizycznych – ze względu na adres ich zamieszkania.

5. W sytuacjach:

- 1) ustalania norm dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych lub dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych,
- 2) dokumentowania przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem administracyjnego dokumentu towarzyszącego oraz zamieszczania w tym dokumencie informacji o dokonanej kontroli,
- 3) powiadamiania naczelnika urzędu celnego przez podmiot prowadzący skład podatkowy o zamiarze wyprowadzenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego,
- 4) ustalania stanu wykorzystania zabezpieczenia akcyzowego przed jego zastosowaniem

– właściwość miejscową ustala się ze względu na miejsce wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą lub występowania stanów faktycznych podlegających opodatkowaniu akcyzą, z którymi związane są czynności, o których mowa w pkt 1–4.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, na wniosek właściwego naczelnika urzędu celnego lub właściwego dyrektora izby celnej, określone we wniosku czynności: sprawdzające, kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego wykonuje odpowiednio naczelnik urzędu celnego lub dyrektor izby celnej, na którego obszarze właściwości miejscowej są wykonywane czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą lub występują stany faktyczne podlegające opodatkowaniu akcyzą.

7. W przypadku importu organami podatkowymi w zakresie akcyzy są naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej, właściwi, na podstawie przepisów prawa celnego, do obliczenia i zaksięgowania kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego.

8. W przypadku osób fizycznych, które dokonują nabycia wewnątrzwspólnotowego, z wyjątkiem nabycia wewnątrzwspólnotowego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, organami podatkowymi właściwymi miejscowo są naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej, właściwi ze względu na adres zamieszkania tych osób.

9. Organami podatkowymi właściwymi w zakresie zwrotu akcyzy, o którym mowa w art. 40 ust. 3 oraz w art. 78 ust. 1 i 2, są naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej, u których dokonano rozliczenia i zapłaty akcyzy.

10. Jeżeli nie można ustalić właściwości w sposób określony w ust. 3–5 i 7–9, właściwym organem podatkowym jest Naczelnik Urzędu Celnego I w Warszawie i Dyrektor Izby Celnej w Warszawie.

11. Organami właściwymi w zakresie spraw dotyczących znaków akcyzy są naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej, wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zwani dalej odpowiednio „właściwym naczelnikiem urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy” oraz „właściwym dyrektorem izby celnej w sprawach znaków akcyzy”, których właściwość miejscową ustala się ze względu na adres siedziby lub zamieszkania podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy.

12. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w ust. 11, właściwym naczelnikiem urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy i właściwym dyrektorem izby celnej w sprawach znaków akcyzy jest Naczelnik Urzędu Celnego II w Warszawie i Dyrektor Izby Celnej w Warszawie.

13. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz urzędów celnych i izb celnych, których odpowiednio naczelnicy i dyrektorzy są właściwi do wykonywania zadań w zakresie akcyzy na terytorium kraju, oraz terytorialny zasięg ich działania, z uwzględnieniem liczby podatników prowadzących działalność na danym obszarze.

14. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz urzędów celnych i izb celnych, których odpowiednio naczelnicy i dyrektorzy są właściwi w zakresie spraw dotyczących znaków akcyzy, a także terytorialny zasięg ich działania, uwzględniając terytorialne rozmieszczenie podmiotów obowiązanych do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy.

Rozdział 3

Jednostka współpracy administracyjnej w dziedzinie akcyzy. Rejestracja podmiotów

Art. 11. 1. Jednostką współpracy administracyjnej w dziedzinie akcyzy jest centralne biuro łącznikowe (ELO), usytuowane w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych, które wykonuje zadania w zakresie współpracy administracyjnej w dziedzinie akcyzy, o których mowa w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2073/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych (Dz. Urz. UE L 359 z 04.12.2004, str. 1).

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyznaczyć, w drodze zarządzenia, również inną jednostkę do współpracy administracyjnej w dziedzinie akcyzy, określonej w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, określając zakres jej obowiązków, a także zasady jej współpracy z organami podatkowymi w zakresie akcyzy.

Art. 12. 1. Podmiot prowadzący działalność gospodarczą jest obowiązany, przed dniem wykonania pierwszej czynności podlegającej opodatkowaniu akcyzą lub pierwszej czynności z wykorzystaniem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, złożyć zgłoszenie rejestracyjne właściwemu naczelnikowi urzędu celnego. Zgłoszenie rejestracyjne zawiera dane dotyczące tego podmiotu i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę podmiotu, adres jego siedziby lub zamieszkania oraz określenie rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej, a w przypadku działalności gospodarczej z użyciem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy – również adresy wykonywanej działalności oraz określenie rodzaju i przewidywanej średniej miesięcznej ilości zużywanego wyrobu akcyzowego.

2. Właściwy naczelnik urzędu celnego pisemnie potwierdza przyjęcie zgłoszenia rejestracyjnego.

3. Jeżeli dane zawarte w zgłoszeniu rejestracyjnym ulegną zmianie, podmiot jest obowiązany zgłosić zmianę właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana.

4. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wyrobów akcyzowych objętych wyłącznie zerową stawką akcyzy, z zastrzeżeniem ust. 7.

5. W przypadku zmiany zerowej stawki akcyzy na inną stawkę akcyzy zgłoszenie rejestracyjne, o którym mowa w ust. 1, składa się w terminie 14 dni od dnia zmiany stawki.

6. Przepisy ust. 1–5 nie mają zastosowania do podmiotów prowadzących działalność z użyciem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, niemających na terytorium kraju siedziby, miejsca zamieszkania albo miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

7. Podmiot zamierzający prowadzić działalność gospodarczą w zakresie wyrobów energetycznych, o których mowa w art. 85 ust. 2, niebędący podmiotem zarejestrowanym w trybie ust. 1, jest obowiązany przed dniem rozpoczęcia tej działalności powiadomić o tym właściwego naczelnika urzędu celnego, w celu ustalenia dopuszczalnych norm zużycia, o których mowa w art. 81 ust. 2 pkt 2.

Art. 13. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego prowadzi rejestr podmiotów, o których mowa w art. 12 ust. 1. Rejestr zawiera dane zawarte w zgłoszeniu rejestracyjnym tych podmiotów.

2. Na wniosek zainteresowanego podmiotu właściwy naczelnik urzędu celnego jest obowiązany do wydania zaświadczenia stwierdzającego, czy dany podmiot jest zarejestrowanym podmiotem. Zainteresowanym podmiotem może być zarówno sam podmiot zarejestrowany, jak i inny podmiot mający interes prawny w uzyskaniu informacji o zarejestrowaniu.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych prowadzi ewidencję w formie elektronicznej, która zawiera:

- 1) dane identyfikacyjne podmiotów prowadzących składy podatkowe, zarejestrowanych handlowców oraz podmiotów pośredniczących, adres ich siedziby lub zamieszkania oraz ich adresy poczty elektronicznej;
- 2) określenie rodzaju prowadzonej działalności przez podmioty, o których mowa w pkt 1, oraz określenie rodzaju wyrobów akcyzowych objętych tą działalnością;
- 3) adresy, pod którymi zlokalizowane są składy podatkowe, miejsca odbioru wyrobów akcyzowych przez zarejestrowanych handlowców oraz miejsca, pod którymi jest wykonywana działalność podmiotów pośredniczących, oraz ich adresy poczty elektronicznej;
- 4) numery akcyzowe składów podatkowych, podmiotów prowadzących składy podatkowe, zarejestrowanych handlowców, a także numery podmiotów pośredniczących.

4. Dane z ewidencji, o których mowa w ust. 3 pkt 4, są potwierdzane na wniosek zainteresowanych podmiotów albo udostępniane właściwym organom państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Art. 14. 1. Jeżeli podmiot zaprzestał wykonywania czynności, o których mowa w art. 12 ust. 1, jest obowiązany w terminie 7 dni złożyć zgłoszenie o zaprzestaniu wykonywania tych czynności właściwemu naczelnikowi urzędu celnego.

2. W przypadku przejęcia praw i obowiązków podmiotu zarejestrowanego na podstawie odrębnych przepisów oraz zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, zgłoszenie o zaprzestaniu działalności składa następca prawny podmiotu zarejestrowanego lub inne osoby, które przejęły jego prawa i obowiązki, w terminie, o którym mowa w ust. 1.

3. Zgłoszenia, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią podstawę do wykreślenia podmiotu z rejestru przez właściwego naczelnika urzędu celnego. W przypadku niezłożenia zgłoszeń zgodnie z ust. 1 i 2, właściwy naczelnik urzędu celnego, który dokonał rejestracji, z urzędu wykreśla z rejestru podmiot zarejestrowany.

4. Właściwy naczelnik urzędu celnego powiadamia o wykreśleniu z rejestru:

- 1) podmiot zarejestrowany, chyba że w wyniku podjętych czynności sprawdzających okaże się, że podmiot nie istnieje;
- 2) Agencję Rezerw Materiałowych, w przypadku podmiotów zarejestrowanych, obowiązanych do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976).

5. Przepisy ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany stawki akcyzy na zerową stawkę akcyzy.

Art. 15. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgłoszenia rejestracyjnego, wzór potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia rejestracyjnego oraz wzór zgłoszeń, o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2, uwzględniając konieczność zapewniania organom podatkowym informacji o podatnikach lub podmiotach dokonujących czynności z wykorzystaniem wyrobów akcyzowych.

Rozdział 4

Deklaracja podatkowa. Terminy płatności akcyzy

Art. 16. 1. Podatnik jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego:

- 1) składać, we właściwym urzędzie celnym, deklaracje w sprawie akcyzy, zwane dalej „deklaracjami podatkowymi”, według ustalonego wzoru,
 - 2) obliczać i wpłacać akcyzę na rachunek właściwej izby celnej
- za miesięczne okresy rozliczeniowe, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

2. W przypadku zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, podatnik jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego:

- 1) składać, we właściwym urzędzie celnym, deklaracje podatkowe, według ustalonego wzoru,
 - 2) obliczać i wpłacać akcyzę na rachunek właściwej izby celnej
- za miesięczne okresy rozliczeniowe, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy skutkujące powstaniem zobowiązania podatkowego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania:

- 1) w zakresie, w jakim podatnik jest obowiązany do złożenia deklaracji uproszczonej, obliczenia i zapłaty akcyzy, o których mowa w art. 59 ust. 2 pkt 3 i art. 74 ust. 1 pkt 3;
- 2) w zakresie, w jakim podatnik jest obowiązany do złożenia deklaracji podatkowej, obliczenia i zapłaty akcyzy od energii elektrycznej, o których mowa w art. 19;
- 3) do podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie wyrobów akcyzowych objętych zerową stawką akcyzy lub objętych zwolnieniem od akcyzy, z wyjątkiem zwolnień częściowych lub zwolnień realizowanych przez zwrot akcyzy, lub zwolnień ubytków, o których mowa w art. 25 ust. 7;
- 4) do importu wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 22–24.

4. Podatnik, o którym mowa w art. 9 ust. 4, jest obowiązany przesłać kopię złożonej deklaracji podatkowej, w terminie trzech dni od jej złożenia, do naczelnika urzędu celnego właściwego dla podmiotu prowadzącego skład podatkowy, z którego wyroby akcyzowe zostały wyprowadzone poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

5. Zobowiązanie podatkowe przyjmuje się w wysokości wynikającej z deklaracji podatkowej lub z deklaracji uproszczonej, chyba że organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej określi inną wysokość tego zobowiązania.

6. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego, do 25. dnia następnego miesiąca po miesięcznym okresie rozliczeniowym, składać we właściwym urzędzie celnym informacje o wyrobach akcyzowych w składzie podatkowym, według ustalonego wzoru, zawierające dane, o których mowa w art. 51 ust. 4.

7. Z zastrzeżeniem art. 18 ust. 4 oraz art. 22 ust. 2, kwotę akcyzy obniża się o kwotę stanowiącą wartość podatkowych znaków akcyzy prawidłowo naniesionych na wyroby akcyzowe lub opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych, nie wcześniej jednak niż – w przypadku:

- 1) oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy w składzie podatkowym na terytorium kraju – następnego dnia po naniesieniu tych znaków na dany wyrób akcyzowy lub opakowanie jednostkowe;

- 2) produkcji wyrobów akcyzowych, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 lub 5 – po powstaniu obowiązku podatkowego;
- 3) nabycia wewnątrzwspólnotowego przez podmiot prowadzący skład podatkowy wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy na terytorium państwa członkowskiego – następnego dnia po wprowadzeniu wyrobów akcyzowych do składu podatkowego na terytorium kraju;
- 4) zarejestrowanego handlowca – następnego dnia po powstaniu obowiązku podatkowego;
- 5) niezarejestrowanego handlowca – po powstaniu obowiązku podatkowego;
- 6) podatnika nabywającego wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą na terytorium państwa członkowskiego na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej – po powstaniu obowiązku podatkowego;
- 7) oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy przez właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4 – następnego dnia po powstaniu obowiązku podatkowego.

8. Kwota akcyzy należna od danych wyrobów akcyzowych wyprodukowanych w składzie podatkowym lub poza składem podatkowym zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 1, może być obniżona o akcyzę zapłaconą od zużytych do ich wyprodukowania innych wyrobów akcyzowych.

9. W przypadku ubytków wyrobów akcyzowych przekraczających normy dopuszczalnych ubytków, o których mowa w art. 81 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a, podatnik jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego, składać deklarację podatkową, obliczać oraz wpłacać akcyzę za dzienny okres rozliczeniowy, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał ten ubytek.

Art. 17. 1. Z zastrzeżeniem art. 45 ust. 1 pkt 1–4 i 6, w przypadku produkcji poza składem podatkowym wyrobów akcyzowych, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, oraz wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa, producent jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego:

- 1) składać, we właściwym urzędzie celnym, deklarację w sprawie przedpłaty akcyzy, według ustalonego wzoru,
 - 2) obliczać i wpłacać przedpłatę akcyzy na rachunek właściwej izby celnej, w wysokości akcyzy, jaka będzie należna od wyprodukowanych wyrobów akcyzowych w danym miesiącu
- za miesięczne okresy rozliczeniowe, w terminie do ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym wyroby akcyzowe zostaną wyprodukowane.

2. Przedpłatę akcyzy zalicza się na poczet akcyzy należnej za miesiąc rozliczeniowy, o którym mowa w ust. 1.

3. Przedpłatę akcyzy uwzględnia się w deklaracji podatkowej, o której mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1.

4. W przypadku gdy wpłacona przedpłata akcyzy jest mniejsza od należnej akcyzy za miesiąc rozliczeniowy, którego przedpłata akcyzy dotyczy, od tej różnicy należne są odsetki jak od zaległości podatkowej, za okres od ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym wyroby akcyzowe zostały wyprodukowane, do dnia, w którym powinna zostać zapłacona należna akcyza za te wyroby. Przepisy o zaległościach podatkowych stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku gdy wpłacona przedpłata akcyzy jest większa od należnej akcyzy za miesiąc rozliczeniowy, którego przedpłata akcyzy dotyczy, nadwyżkę przedpłaty akcyzy wykazaną w deklaracji podatkowej, o której mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1, rozlicza się przy przedpłatach akcyzy za następne okresy rozliczeniowe, jeżeli podatnik nie posiada zaległości podatkowych oraz bieżących zobowiązań podatkowych ani nie złoży wniosku o zaliczenie nadpłaty w całości albo w części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

Art. 18. 1. Zarejestrowani handlowcy, podmioty prowadzące składy podatkowe oraz podatnicy, o których mowa w art. 9 ust. 4, są obowiązani, bez wezwania organu podatkowego do obliczenia i zapłaty akcyzy wstępnie za okresy dzienne, na rachunek właściwej izby celnej.

2. Wstępnych wpłat akcyzy za okresy dzienne, zwanych dalej „wpłatami dziennymi”, dokonuje się nie później niż 25. dnia po dniu, w którym powstał obowiązek podatkowy, a w przypadku podmiotu prowadzącego skład podatkowy – po dniu, w którym nastąpiło zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy i powstało zobowiązanie podatkowe.

3. Wpłaty dzienne dokonane za miesiąc rozliczeniowy są uwzględniane w deklaracjach podatkowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1 lub ust. 2 pkt 1.

4. Wpłaty dzienne obniża się o:

- 1) kwotę stanowiącą wartość podatkowych znaków akcyzy prawidłowo naniesionych na wyroby akcyzowe lub opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych; obniżenie może być dokonane nie wcześniej niż:
 - a) w przypadku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy w składzie podatkowym na terytorium kraju – następnego dnia po naniesieniu tych znaków na dany wyrób akcyzowy lub opakowanie jednostkowe,
 - b) w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego przez podmiot prowadzący skład podatkowy wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy na terytorium państwa członkowskiego – następnego dnia po wprowadzeniu wyrobów akcyzowych do składu podatkowego na terytorium kraju,
 - c) w przypadku zarejestrowanego handlowca – następnego dnia po powstaniu obowiązku podatkowego,
 - d) w przypadku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy przez właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4 – następnego dnia po powstaniu obowiązku podatkowego;
- 2) kwoty przysługujących podatnikowi zwolnień i obniżek akcyzy.

5. Nadpłatę wpłat dziennych wykazaną w deklaracji podatkowej, o której mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1 lub ust. 2 pkt 1, rozlicza się przy wpłatach dziennych za następne okresy rozliczeniowe, jeżeli podatnik nie posiada zaległości podatkowych oraz bieżących zobowiązań podatkowych ani nie złoży wniosku o zaliczenie nadpłaty w całości albo w części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

6. Wpłaty dzienne stanowią zaliczkę na akcyzę.

Art. 19. W przypadku energii elektrycznej podatnik jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego, składać, we właściwym urzędzie celnym, deklaracje podatkowe, według ustalonego wzoru, oraz obliczać i wpłacać akcyzę na rachunek właściwej izby celnej, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym:

- 1) w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej przez nabywcę końcowego – upłynął termin płatności wynikający z faktury, a jeżeli termin ten nie został określony – po miesiącu, w którym wystawiono fakturę;

- 2) w przypadku sprzedaży energii elektrycznej nabywcy końcowemu na terytorium kraju – upłynął termin płatności określony w umowie właściwej dla rozliczeń z tytułu dostaw energii elektrycznej albo, jeżeli termin ten nie został określony w umowie – upłynął termin płatności wynikający z faktury, a jeżeli termin płatności nie został określony w umowie ani w fakturze – po miesiącu, w którym wystawiono fakturę;
- 3) w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3, 4 i 6 – nastąpiło zużycie energii elektrycznej.

Art. 20. 1. W przypadku składania deklaracji podatkowej i wpłaty akcyzy, o której mowa w art. 19 pkt 1 lub 2, za okres dłuższy niż dwa miesiące, podatnik posiadający koncesję na wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucję lub obrót energią elektryczną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne oraz podmiot reprezentujący są obowiążani, bez wezwania organu podatkowego, do obliczenia i zapłaty akcyzy wstępnie za okresy miesięczne, na rachunek właściwej izby celnej, na podstawie szacunków dokonanych w oparciu o ewidencję, o której mowa w art. 87.

2. Wstępnych wpłat akcyzy za okresy miesięczne, zwanych dalej „wpłatami miesięcznymi”, dokonuje się w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu czynności, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2.

3. Podmiot reprezentujący jest obowiązany uzyskać informacje o ilości energii elektrycznej przesłanej nabywcy końcowemu od podmiotu dostarczającego tę energię elektryczną.

4. Wpłaty miesięczne są uwzględniane w deklaracjach podatkowych, o których mowa w art. 19.

5. Wpłaty miesięczne są obniżane o kwoty przysługujących podatnikowi zwolnień i obniżen akcyzy.

6. Nadpłatę wpłat miesięcznych wykazaną w deklaracji podatkowej, o której mowa w art. 19 pkt 1 lub 2, rozlicza się przy wpłatach miesięcznych za następne okresy rozliczeniowe, jeżeli podatnik nie posiada zaległości podatkowych oraz bieżących zobowiązań podatkowych ani nie złoży wniosku o zaliczenie nadpłaty w całości albo w części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

7. Wpłaty miesięczne stanowią zaliczki na akcyzę.

Art. 21. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory deklaracji podatkowych, deklaracji w sprawie przedpłaty akcyzy oraz informacji o wyrobach akcyzowych w składzie podatkowym, zamieszczając objaśnienia co do sposobu prawidłowego składania tych deklaracji i informacji, informacje o terminach i miejscu ich składania, pouczenie podatnika, że deklaracje podatkowe stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, jak również zapewniając możliwość prawidłowego obliczenia wysokości akcyzy.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb lub warunki dokonywania rozliczeń akcyzy, w szczególności w przypadkach obniżenia kwoty akcyzy o kwotę akcyzy zapłaconą w cenie zakupu wyrobów akcyzowych zużytych do wytworzenia innych wyrobów akcyzowych,
- 2) dłuższe niż wymienione w art. 16 ust. 1, 2 i 9 oraz w art. 18 ust. 2 i art. 19 okresy rozliczeniowe, terminy składania deklaracji lub wpłaty akcyzy

– uwzględniając zasadę jednokrotnego opodatkowania akcyzą, częstotliwość powstawania obowiązku podatkowego w akcyzie oraz konieczność zapewnienia prawidłowego wykonania obowiązku podatkowego i zapłaty akcyzy.

Rozdział 5

Postępowanie w przypadku importu

Art. 22. 1. W przypadku importu podatnik jest obowiązany do obliczenia i wykazania kwoty akcyzy w zgłoszeniu celnym, z uwzględnieniem obowiązujących stawek akcyzy, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Kwotę akcyzy przypadającą do zapłaty z tytułu importu wyrobów akcyzowych obniża się o wartość podatkowych znaków akcyzy prawidłowo naniesionych na wyroby akcyzowe lub opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych, objęte zgłoszeniem celnym.

3. W przypadku objęcia importowanych wyrobów akcyzowych procedurą zawieszenia poboru akcyzy lub w przypadku importu wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, podatnik jest obowiązany zamieścić w zgłoszeniu celnym informację o kwocie akcyzy, która byłaby należna, gdyby wyroby akcyzowe nie zostały objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy lub zwolnieniem od akcyzy.

4. Jeżeli właściwy naczelnik urzędu celnego stwierdzi, iż w zgłoszeniu celnym kwota akcyzy została wykazana nieprawidłowo, wydaje decyzję określającą kwotę akcyzy w należnej wysokości. Właściwy naczelnik urzędu celnego może określić kwotę akcyzy w decyzji dotyczącej należności celnych przywozowych.

5. Po przyjęciu zgłoszenia celnego, podatnik może wystąpić do właściwego naczelnika urzędu celnego o wydanie decyzji określającej kwotę akcyzy w należnej wysokości.

6. W przypadkach innych niż określone w ust. 1, 4 i 5, właściwy naczelnik urzędu celnego określa kwotę akcyzy z tytułu importu wyrobów akcyzowych w drodze decyzji.

7. W przypadku określenia kwoty akcyzy w decyzji naczelnika urzędu celnego podatnik jest obowiązany w terminie 10 dni, licząc od dnia doręczenia tej decyzji, zapłacić różnicę między akcyzą wynikającą z tej decyzji a akcyzą pobraną przez ten organ wraz z należnymi odsetkami za zwłokę.

Art. 23. 1. W zakresie nieuregulowanym w ustawie, w odniesieniu do terminów i sposobu zapłaty akcyzy z tytułu importu stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego o terminach i sposobach uiszczania należności celnych, z wyjątkiem przepisów dotyczących przedłużenia terminu zapłaty, odroczenia terminu płatności oraz innych ułatwień płatniczych określonych tymi przepisami.

2. Podatnik jest obowiązany do zapłaty akcyzy również wtedy, gdy wyroby akcyzowe zostały zwolnione od należności celnych przywozowych lub stawki celne zostały zawieszone albo obniżone do stawki celnej zerowej.

3. Właściwy naczelnik urzędu celnego zabezpiecza kwotę akcyzy, jeżeli nie została ona zapłacona, w przypadkach i trybie stosowanym przy zabezpieczaniu należności celnych na podstawie przepisów prawa celnego, z wyjątkiem przypadków, gdy wyrób akcyzowy został objęty procedurą zawieszenia poboru akcyzy i zostało złożone zabezpieczenie akcyzowe.

Art. 24. Jeżeli zgodnie z przepisami prawa celnego powiadomienie dłużnika o wysokości długu celnego nie może nastąpić z uwagi na przedawnienie, a istnieje podstawa do obliczenia

lub zweryfikowania należności podatkowych, właściwy naczelnik urzędu celnego może określić elementy kalkulacyjne według zasad określonych w przepisach prawa celnego na potrzeby prawidłowego określenia kwoty akcyzy z tytułu importu.

Rozdział 6 **Zwolnienia**

Art. 25. 1. Zwalnia się od akcyzy energię elektryczną wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii, na podstawie dokumentu potwierdzającego umorzenie świadectwa pochodzenia energii, w rozumieniu przepisów prawa energetycznego.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, stosuje się nie wcześniej niż z chwilą otrzymania dokumentu potwierdzającego umorzenie świadectwa pochodzenia energii, poprzez obniżenie akcyzy należnej od energii elektrycznej za najbliższe okresy rozliczeniowe.

3. Zwalnia się od akcyzy, do dnia 1 stycznia 2012 r., węgiel i koks objęte pozycjami CN 2701, 2702 oraz 2704 00, przeznaczone do celów opałowych.

4. Zwalnia się od akcyzy, do dnia 31 października 2013 r. albo do czasu, gdy udział gazu ziemnego w konsumpcji energii na terytorium kraju osiągnie 25%, gaz ziemny (mokry) o kodach CN 2711 11 00 oraz 2711 21 00, przeznaczony do celów opałowych. Jednakże w momencie, gdy udział gazu ziemnego w konsumpcji energii osiągnie 20%, do dnia 31 października 2013 r. stosuje się stawkę akcyzy stanowiącą 50% stawki określonej w art. 85 ust. 1 pkt 13. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, informację o osiągnięciu poziomu udziału gazu ziemnego, o którym mowa w zdaniu pierwszym.

5. Zwalnia się od akcyzy, do czasu obowiązywania zwolnienia, o którym mowa w ust. 4, pozostałe węglowodory gazowe o kodzie CN 2711 29 00, przeznaczone do celów opałowych.

6. Zwalnia się od akcyzy, do czasu obowiązywania zwolnienia, o którym mowa w ust. 4, wyroby akcyzowe, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 15 lit. b.

7. Zwalnia się od akcyzy ubytki wyrobów akcyzowych powstałe wskutek zdarzenia losowego lub siły wyższej, pod warunkiem że podatnik wykaze zaistnienie okoliczności uprawniających do zwolnienia.

8. Zwalnia się od akcyzy ubytki wyrobów akcyzowych do wysokości ustalonej dla danego podmiotu przez właściwego naczelnika urzędu celnego na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 1 albo ust. 2 pkt 1 lit. a.

9. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 7 i 8, nie ma zastosowania w przypadku ubytków powstałych w wyniku popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu.

10. Zwalnia się od akcyzy zużycie energii elektrycznej w procesie produkcji energii elektrycznej, jak również zużycie tej energii w celu podtrzymywania tych procesów produkcyjnych.

11. Zwalnia się od akcyzy zużycie do celów żeglugi, włączając rejsy rybackie, energii elektrycznej wytwarzanej na statku.

12. Zwalnia się od akcyzy alkohol etylowy:

- 1) całkowicie skażony, importowany, nabywany wewnątrzwspólnotowo albo produkowany na terytorium kraju, wskazanymi przez dowolne państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej, środkami dopuszczonymi do skażania alkoholu etylowego na podstawie

rozporządzenia Komisji (WE) nr 3199/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego, w tym zawarty w wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi;

- 2) zawarty w nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, skażony środkami skażającymi dopuszczonymi przez państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej pochodzenia wyrobu;
- 3) zawarty w importowanych wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, skażony środkami skażającymi, o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 2;
- 4) zawarty w produktach leczniczych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271);
- 5) zawarty w olejkach eterycznych lub mieszaninach substancji zapachowych, stosowanych do wytwarzania artykułów spożywczych i napojów bezalkoholowych o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu nieprzekraczającej 1,2% obj.;
- 6) zawarty w artykułach spożywczych lub półproduktach, o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 3 lit. d.

Art. 26. 1. Zwalnia się od akcyzy, jeżeli wynika to z porozumień międzynarodowych, lub zasady wzajemności, czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą wobec instytucji Wspólnot Europejskich oraz wobec: organizacji międzynarodowych, przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz członków personelu tych przedstawicielstw i urzędów, a także innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają stałego miejsca pobytu na terytorium kraju.

2. Zwalnia się od akcyzy, jeżeli wynika to z porozumień międzynarodowych, czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą, których przedmiotem są wyroby akcyzowe przeznaczone dla sił zbrojnych Państw-Stron Traktatu Północnoatlantyckiego, sił zbrojnych uczestniczących w Partnerstwie dla Pokoju oraz dla Kwatery Głównej Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego i członków jej personelu oraz dowództw sojusznicych, w szczególności Centrum Szkolenia Sił Połączonych i członków ich personelu.

3. Zwolnień, o których mowa w ust. 2, nie stosuje się do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być realizowane również przez zwrot zapłaconej kwoty akcyzy dokonywany przez wyznaczonego naczelnika urzędu celnego.

5. W przypadku zwolnienia od akcyzy realizowanego przez zwrot zapłaconej kwoty akcyzy, wyznaczony naczelnik urzędu celnego określa w drodze decyzji wysokość kwoty zwrotu akcyzy.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi szczegółowy zakres oraz warunki i tryb stosowania zwolnień od akcyzy, o których mowa w ust. 1 i 2,
- 2) wyznaczy naczelników urzędów celnych właściwych w sprawach zwrotu zapłaconej kwoty akcyzy

– uwzględniając konieczność skutecznego funkcjonowania zwolnień od akcyzy, konieczność zapewnienia właściwej kontroli oraz konieczność zapewnienia przepływu informacji dotyczących wyrobów zwolnionych od akcyzy.

Art. 27. 1. Zwalnia się od akcyzy ze względu na przeznaczenie następujące wyroby akcyzowe:

- 1) używane do statków powietrznych: benzyny lotnicze o kodzie CN 2710 11 31, paliwo typu benzyny do silników odrzutowych o kodzie CN 2710 11 70 oraz paliwo do silników odrzutowych o kodzie CN 2710 19 21 lub oleje smarowe do silników lotniczych – w przypadkach, o których mowa w ust. 2, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w ust. 4–12, oraz jeżeli, w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 3–5, 7 lub 8, podmiot zużywający je posiada statek powietrzny; zwolnienia nie stosuje się w przypadku prywatnych lotów o charakterze rekreacyjnym, za które uważa się użycie statku powietrznego przez jego właściciela lub inną osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, które korzystają z niego na podstawie umowy najmu lub umowy o podobnym charakterze, w celach innych niż gospodarcze, w szczególności innych niż przewóz pasażerów lub towarów albo świadczenie usług za wynagrodzeniem lub usług na rzecz organów publicznych;
- 2) używane do celów żeglugi, włączając rejsy rybackie, oleje smarowe oznaczone kodem CN 2710 19 81, oleje napędowe lub oleje opałowe – w przypadkach, o których mowa w ust. 2, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w ust. 4–12, oraz jeżeli, w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 3–5, 7 lub 8, podmiot zużywający je posiada jednostkę pływającą; zwolnienia nie stosuje się w przypadku prywatnych rejsów o charakterze rekreacyjnym, za które uważa się użycie statku przez jego właściciela lub inną osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, które korzystają z niego na podstawie umowy najmu lub umowy o podobnym charakterze, w celach innych niż gospodarcze, w szczególności innych niż przewóz pasażerów lub towarów albo świadczenie usług za wynagrodzeniem lub usług na rzecz organów publicznych;
- 3) używane do celów opałowych, pozostałe węglowodory gazowe o kodach CN od 2711 12 11 do 2711 19 00 – w przypadkach, o których mowa w ust. 2, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w ust. 4–12.

2. Zwolnienie od akcyzy wyrobów, o których mowa w ust. 1, stosuje się wyłącznie w przypadku ich:

- 1) dostarczenia ze składu podatkowego na terytorium kraju do podmiotu zużywającego lub
- 2) dostarczenia ze składu podatkowego na terytorium kraju do podmiotu pośredniczącego, lub
- 3) dostarczenia od podmiotu pośredniczącego do podmiotu zużywającego, lub
- 4) nabycia wewnątrzwspólnotowego przez zarejestrowanego handlowca w celu zużycia przez niego jako podmiot zużywający, lub
- 5) nabycia wewnątrzwspólnotowego przez zarejestrowanego handlowca w celu dostarczenia do podmiotu zużywającego, lub
- 6) importu przez podmiot pośredniczący, lub
- 7) importu przez podmiot zużywający, lub
- 8) zużycia przez podmiot prowadzący skład podatkowy występujący jako podmiot zużywający.

3. Zwalnia się od akcyzy ze względu na przeznaczenie również:

- 1) wyroby energetyczne zużywane w procesie produkcji energii elektrycznej w elektrowniach – wyłącznie w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1–5, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w ust. 4–12;
- 2) alkohol etylowy skażony środkami skażającymi, określonymi przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych spośród środków dopuszczonych do skażania alkoholu

etylowego na podstawie przepisów odrębnych wydanych na podstawie ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 31, poz. 353, z 2002 r. Nr 166, poz. 1362 oraz z 2004 r. Nr 29, poz. 257 i Nr 173, poz. 1808) i wykorzystywany do produkcji produktów nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi – wyłącznie w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lub 8, jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w ust. 4–12;

3) napoje alkoholowe używane:

- a) do produkcji octu objętego pozycją CN 2209 00,
- b) do produkcji produktów leczniczych, o których mowa w art. 25 ust. 12 pkt 4,
- c) do produkcji olejków eterycznych, mieszanin substancji zapachowych, o których mowa w art. 25 ust. 12 pkt 5,
- d) bezpośrednio do wytwarzania artykułów spożywczych – rozlewanych lub innych, lub jako składnik do półproduktów służących do wytwarzania artykułów spożywczych – rozlewanych lub innych, pod warunkiem że w każdym przypadku zawartość alkoholu etylowego w tych artykułach spożywczych nie przekracza 8,5 litra czystego alkoholu etylowego na 100 kg produktu dla wyrobów czekoladowych i 5 litrów czystego alkoholu etylowego na 100 kg produktu dla wszystkich innych wyrobów

– wyłącznie w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 4 lub 8, jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w ust. 4–12; w przypadku podmiotu zużywającego zwolnienie od akcyzy dotyczy ilości nieprzekraczających dopuszczalnych norm zużycia, o których mowa w art. 81 ust. 1 pkt 2 lit. b oraz ust. 2 pkt 1 lit. b.

4. Warunkiem zwolnień od akcyzy wyrobów akcyzowych ze względu na ich przeznaczenie jest również prowadzenie ewidencji wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem przez podmiot prowadzący skład podatkowy, zarejestrowanego handlowca, podmiot pośredniczący oraz podmiot zużywający prowadzący działalność gospodarczą z użyciem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie.

5. Warunkiem zwolnień od akcyzy wyrobów akcyzowych ze względu na ich przeznaczenie jest również:

- 1) objęcie wyrobów akcyzowych będących przedmiotem zwolnienia zabezpieczeniem akcyzowym lub w przypadku importu – zabezpieczeniem należności celnych na podstawie przepisów prawa celnego, złożonym przez, odpowiednio: podmiot prowadzący skład podatkowy, podmiot pośredniczący lub zarejestrowanego handlowca, w wysokości zobowiązania podatkowego mogącego powstać w przypadku naruszenia warunków zwolnienia – do czasu potwierdzenia odbioru wyrobów akcyzowych przez, odpowiednio: podmiot zużywający lub podmiot pośredniczący; warunek ten nie dotyczy sytuacji, o której mowa w ust. 2 pkt 4 lub 8;
- 2) dołączenie do przemieszczanych wyrobów akcyzowych dokumentu dostawy wyrobów objętych zwolnieniem od akcyzy, zwanego dalej „dokumentem dostawy”.

6. Warunkiem zwolnień od akcyzy wyrobów akcyzowych ze względu na ich przeznaczenie w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 3 i 5, jest ponadto przedstawienie przez mający miejsce zamieszkania, siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju podmiot zużywający prowadzący działalność gospodarczą z użyciem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie podmiotowi dostarczającemu te wyroby akcyzowe, pisemnego potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia rejestracyjnego, o którym mowa w art. 12 ust. 2.

7. Ewidencja, o której mowa w ust. 4, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia.

8. Ewidencja, o której mowa w ust. 4, powinna zawierać informacje umożliwiające ustalenie ilości wysłanych lub otrzymanych wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, terminu wysłania lub odbioru tych wyrobów, a także miejsca odbioru w przypadku ich przemieszczania oraz informacje o dokumentach dostawy. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

9. Dokument dostawy może być zastąpiony przez inny dokument, w przypadku gdy dokument ten zawiera takie same dane, jakie są wymagane dla dokumentu dostawy i znajduje swoją podstawę w porozumieniach międzynarodowych lub w przepisach prawa Wspólnoty Europejskiej. Do dokumentu zastępującego dokument dostawy, stosuje się odpowiednio przepisy o dokumencie dostawy.

10. Nabywca wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie jest obowiązany do potwierdzenia odbioru tych wyrobów na dokumencie dostawy.

11. Podmiot zużywający będący osobą fizyczną nieprowadzącą działalności gospodarczej nabywającą wyroby akcyzowe zwolnione od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie jest obowiązany do okazania dostarczającemu dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego jego tożsamość, w celu potwierdzenia jego tożsamości.

12. Podmiot, który dostarcza wyroby akcyzowe zwolnione od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie podmiotowi zużywającemu, o którym mowa w ust. 11, jest obowiązany odmówić wydania tych wyrobów w przypadku, gdy podmiot zużywający odmawia okazania dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego jego tożsamość lub gdy dane podane przez podmiot zużywający do dokumentu dostawy nie zgadzają się z danymi wynikającymi z dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego jego tożsamość.

Art. 28. 1. Zezwolenie na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący jest wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż trzy lata, albo na czas nieoznaczony, na wniosek podmiotu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest podatnikiem podatku od towarów i usług;
- 2) jest podmiotem, którego działalnością kierują osoby nieskazane prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, przeciwko mieniu, przeciwko obrotowi gospodarczemu, przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe;
- 3) nie posiada zaległości z tytułu cła i podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz nie jest wobec niego prowadzone postępowanie egzekucyjne, likwidacyjne lub upadłościowe, z wyjątkiem postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu;
- 4) złożył zabezpieczenie akcyzowe;
- 5) nie zostało cofnięte, ze względu na naruszenie przepisów prawa, żadne z udzielonych mu zezwoleń, o których mowa w art. 80 ust. 1, jak również koncesja lub zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej ani nie została wydana decyzja o zakazie wykonywania przez niego działalności regulowanej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.⁶⁾), w zakresie wyrobów akcyzowych.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera dane dotyczące podmiotu oraz prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę podmiotu, adres jego siedziby lub zamieszkania, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ewidencji działalności gospodarczej, numer identyfikacyjny REGON, numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres poczty elektronicznej oraz określenie zakresu działalności, która będzie prowadzona przez podmiot, a także proponowane zabezpieczenie akcyzowe.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, załącza się dokumenty potwierdzające spełnienie warunków określonych w ust. 1.

4. Zezwolenie na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący określa w szczególności:

- 1) numer podmiotu pośredniczącego;
- 2) adres siedziby lub zamieszkania podmiotu pośredniczącego;
- 3) formę i termin obowiązywania zabezpieczenia akcyzowego;
- 4) zakres prowadzonej działalności;
- 5) rodzaj wyrobów akcyzowych.

5. Podmiot pośredniczący jest obowiązany umieszczać swój numer w dokumencie dostawy.

6. Podmiot pośredniczący jest obowiązany do powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana, z zastrzeżeniem ust. 7, 9 i 10.

7. Powiadomienia o planowanej zmianie danych objętych treścią zezwolenia należy dokonywać przed dokonaniem tej zmiany, z zastrzeżeniem ust. 9 i 10.

8. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 7, stanowi jednocześnie wniosek o zmianę zezwolenia na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący w zakresie dotyczącym zgłoszonej zmiany.

9. Zmiana podmiotu prowadzącego działalność jako podmiot pośredniczący wymaga w każdym przypadku uzyskania nowego zezwolenia na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący.

10. Jeżeli podmiot pośredniczący zamierza dostarczać wyroby akcyzowe należące do innej niż będąca przedmiotem dotychczasowej działalności grupy wyrobów akcyzowych wymienionej w art. 2 pkt 1, obowiązany jest uzyskać nowe zezwolenie na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący.

11. Właściwy naczelnik urzędu celnego odmawia wydania zezwolenia na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący w przypadku, gdy:

- 1) podmiot występujący z wnioskiem o zezwolenie na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 1, przy czym przy ocenie spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, bierze się pod uwagę okres ostatnich 3 lat, licząc od dnia złożenia wniosku o wydanie zezwolenia;
- 2) wydanie zezwolenia może powodować zagrożenie ważnego interesu publicznego.

12. Właściwy naczelnik urzędu celnego cofa z urzędu zezwolenie na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący, jeżeli:

- 1) po uzyskaniu zezwolenia w terminie 3 miesięcy nie podjęto działalności lub ją przerwano na czas dłuższy niż 3 miesiące, bez powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego;

- 2) podmiot pośredniczący prowadzi działalność niezgodnie z przepisami prawa podatkowego lub uzyskanym zezwoleniem;
- 3) zabezpieczenie akcyzowe podmiotu pośredniczącego utraciło ważność albo nie zapewnia już pokrycia w terminie lub w należnej wysokości kwoty jego zobowiązania podatkowego;
- 4) został naruszony którykolwiek z warunków określonych w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 14.

13. Właściwy naczelnik urzędu celnego cofa zezwolenie na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący również na wniosek podmiotu pośredniczącego.

14. Właściwy naczelnik urzędu celnego nie cofa zezwolenia na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący, jeżeli podmiot pośredniczący dokona zapłaty zaległości z tytułu cła, podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w terminie 7 dni, licząc od dnia ujawnienia zaległości, z tym że w przypadku gdy zobowiązanie podatkowe zostało określone przez organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej – w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia decyzji określającej kwotę zobowiązania.

Art. 29. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór i sposób stosowania dokumentu dostawy oraz podmioty, które wystawiają dokument dostawy,
- 2) szczegółowy zakres danych, jakie powinna zawierać ewidencja wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie i sposób jej prowadzenia,
- 3) środki skazające, o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 2, ich ilość oraz warunki stosowania – uwzględniając konieczność skutecznego funkcjonowania zwolnień od akcyzy, konieczność zapewnienia właściwej kontroli oraz konieczność zapewnienia przepływu informacji dotyczących wyrobów zwolnionych od akcyzy.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) dodatkowe warunki i tryb stosowania zwolnień, o których mowa w art. 25 i 27, w szczególności w zakresie ewidencjonowania i dokumentowania uprawnienia do stosowania zwolnień,
- 2) sytuacje, w których dla zastosowania zwolnienia od akcyzy nie muszą być spełnione niektóre bądź wszystkie warunki, o których mowa w art. 27 ust. 4–12,
- 3) przypadki, o których mowa w art. 27 ust. 2 pkt 1–3 i 5–7, w których nie stosuje się dokumentu dostawy – uwzględniając specyfikę obrotu wyrobami akcyzowymi objętymi zwolnieniem oraz konieczność zapewnienia właściwej kontroli stosowania zwolnień od akcyzy.

Art. 30. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić zwolnienia od akcyzy w przypadku, gdy:

- 1) uzasadnia to ważny interes związany z bezpieczeństwem publicznym, obronnością państwa, bezpieczeństwem paliwowym państwa lub ochroną środowiska,
- 2) wynika to z przepisów prawa Wspólnoty Europejskiej,
- 3) wynika to z umów międzynarodowych,
- 4) wynika to z konieczności uniknięcia wielokrotnego opodatkowania wyrobów akcyzowych,

5) na podstawie przepisów prawa celnego wyroby akcyzowe są zwolnione od należności celnych przywozowych

– określając szczegółowy zakres oraz warunki i tryb ich stosowania, uwzględniając specyfikę obrotu zwolnionymi wyrobami akcyzowymi oraz konieczność zapewnienia właściwej kontroli.

2. Zwolnienia od akcyzy mogą być:

- 1) całkowite albo częściowe;
- 2) realizowane przez zwrot zapłaconej kwoty akcyzy;
- 3) wprowadzane ze względu na przeznaczenie, ilość lub sposób produkcji.

3. W przypadku zwolnienia od akcyzy realizowanego przez zwrot zapłaconej kwoty akcyzy, właściwy naczelnik urzędu celnego określa w drodze decyzji wysokość kwoty zwrotu akcyzy.

Art. 31. Ulgi i zwolnienia podatkowe udzielone na podstawie odrębnych przepisów nie mają zastosowania do akcyzy.

Art. 32. 1. Zwalnia się od akcyzy nabycie wewnątrzwspólnotowe paliw silnikowych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach:

- 1) użytkowych pojazdów silnikowych;
- 2) zamontowanych w pojemnikach specjalnego przeznaczenia;
- 3) statków powietrznych lub jednostek pływających.

2. Za użytkowy pojazd silnikowy uważa się każdy silnikowy pojazd drogowy (włączając ciągniki z przyczepą lub bez), który ze względu na konstrukcję lub wyposażenie jest przeznaczony i nadaje się do transportu, odpłatnego i nieodpłatnego, towarów lub więcej niż dziewięciu osób, włączając kierowcę, oraz każdy pojazd drogowy specjalnego przeznaczenia innego niż transport.

3. Za standardowy zbiornik uważa się:

- 1) zbiorniki paliwa na stałe zamontowane przez producenta we wszystkich środkach transportu tego samego rodzaju oraz których zamontowanie na stałe umożliwia bezpośrednie wykorzystanie paliwa zarówno do napędu, jak i, w odpowiednim przypadku, do funkcjonowania w trakcie transportu systemu chłodzącego i innych systemów;
- 2) zbiorniki na stałe zamontowane przez producenta we wszystkich pojemnikach takiego samego typu i których zamontowanie na stałe pozwala na bezpośrednie wykorzystanie paliwa do funkcjonowania w trakcie transportu systemu chłodzenia i innych systemów, w które może być wyposażony pojemnik specjalnego przeznaczenia.

4. Za pojemnik specjalnego przeznaczenia uważa się każdy pojemnik wyposażony w układy chłodzenia, systemy tlenowe, izolacji termicznej oraz inne systemy.

5. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie pod warunkiem, że:

- 1) paliwa silnikowe są wykorzystywane wyłącznie przez środek transportu, w którym zostały przywiezione;
- 2) paliwa silnikowe nie zostaną usunięte z tego środka transportu ani nie będą magazynowane, chyba że jest to konieczne w przypadku jego naprawy;
- 3) paliwa silnikowe nie zostaną odpłatnie lub nieodpłatnie odstąpione przez osobę korzystającą ze zwolnienia.

6. W przypadku naruszenia warunków, o których mowa w ust. 5, wysokość akcyzy określa się według stanu z dnia naruszenia tych warunków, a jeżeli tego dnia nie da się ustalić – z dnia stwierdzenia ich naruszenia.

Art. 33. 1. Zwalnia się od akcyzy nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych z akcyzą zapłaconą na terytorium państwa członkowskiego dokonywane przez osobę fizyczną, gdy wyroby te są przemieszczane przez tę osobę osobiście na jej własny użytek i jeżeli wyroby te nie są przeznaczone na cele handlowe.

2. W celu ustalenia przeznaczenia handlowego nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych, o których mowa w ust. 1, organy podatkowe biorą pod uwagę:

- 1) ilość wyrobów akcyzowych;
- 2) status handlowy osoby fizycznej nabywającej wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe;
- 3) miejsce, gdzie wyroby akcyzowe są umieszczone, lub, w razie wątpliwości, sposób transportu;
- 4) każdy dokument odnoszący się do wyrobów akcyzowych;
- 5) rodzaj wyrobów akcyzowych.

3. Na przeznaczenie handlowe wskazuje w szczególności nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych w ilościach przekraczających:

- 1) wyroby tytoniowe:
 - a) papierosy – 800 sztuk,
 - b) cygaretki (cygara o masie nieprzekraczającej 3 gramów/sztukę) – 400 sztuk,
 - c) cygara – 200 sztuk,
 - d) tytoń do palenia – 1 kilogram;
- 2) napoje alkoholowe:
 - a) alkohol etylowy – 10 litrów,
 - b) wino i napoje fermentowane – 90 litrów, w tym wino musujące – 60 litrów,
 - c) piwo – 110 litrów,
 - d) produkty pośrednie – 20 litrów.

4. Nabycie wewnątrzwspólnotowe przez osobę fizyczną, w każdej ilości, wyrobów energetycznych z akcyzą zapłaconą na terytorium państwa członkowskiego wskazuje na przeznaczenie handlowe tych wyrobów, jeżeli wyroby te są transportowane nietypowymi rodzajami transportu.

5. Za nietypowy rodzaj transportu uważa się:

- 1) transport paliw silnikowych, w inny sposób niż w zbiornikach paliwowych pojazdów samochodowych, montowanych na stałe przez producenta we wszystkich pojazdach samochodowych, które pozwalają na bezpośrednie wykorzystanie paliwa do napędu pojazdu samochodowego, lub przystosowanych do pojazdów samochodowych, pozwalających na bezpośrednie wykorzystanie gazu jako paliwa, lub w odpowiednich pojemnikach zapasowych (kanistrach) zawierających paliwa silnikowe, przeznaczone do zużycia w tych pojazdach, w ilości nieprzekraczającej 10 litrów;
- 2) transport paliw opałowych, w inny sposób niż za pomocą cystern używanych przez podmioty w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Art. 34. 1. Zwalnia się od akcyzy import:

- 1) paliw silnikowych przewożonych w standardowych zbiornikach:

- a) pojazdów silnikowych,
 - b) pojemników specjalnego przeznaczenia,
 - c) statków powietrznych lub jednostek pływających;
- 2) paliw silnikowych znajdujących się w kanistrach przewożonych przez pojazdy silnikowe i w ilości nieprzekraczającej 10 litrów na pojazd zgodnie z warunkami określonymi w przepisach dotyczących przechowywania i transportu paliw;
 - 3) smarów znajdujących się w środkach transportu, o których mowa w pkt 1, niezbędnych do ich eksploatacji.

2. Przepisy art. 32 ust. 3–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 35. 1. Zwalnia się od akcyzy import wyrobów tytoniowych lub napojów alkoholowych, przywożonych w bagażu osobistym podróżnego, który ukończył 17 lat, z zastrzeżeniem art. 36, w ramach następujących norm:

- 1) wyroby tytoniowe:
 - a) papierosy – 40 sztuk albo
 - b) cygaretki (cygara o masie nieprzekraczającej 3 gramów/sztukę) – 20 sztuk, albo
 - c) cygara – 10 sztuk, albo
 - d) tytoń do palenia – 50 gramów, albo
 - e) zestaw wyrobów określonych w lit. a–d, pod warunkiem że suma wartości procentowych wykorzystania norm ustalonych w odniesieniu do poszczególnych wyrobów nie przekracza 100%;
- 2) następujące napoje alkoholowe:
 - a) alkohol etylowy nieskażony o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 22% obj. – 1 litr albo
 - b) alkohol etylowy, napoje fermentowane, wina musujące i wyroby pośrednie, o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu nieprzekraczającej 22% obj. – łącznie 2 litry, albo
 - c) zestaw wyrobów akcyzowych określonych w lit. a i b, pod warunkiem że suma wartości procentowych wykorzystania norm ustalonych w odniesieniu do poszczególnych wyrobów nie przekracza 100%;
- 3) następujące napoje alkoholowe:
 - a) wina niemusujące – łącznie 4 litry,
 - b) piwo – 16 litrów.

2. Za bagaż osobisty uważa się cały bagaż, który podróżny jest w stanie przedstawić organom celnym, przybywając na terytorium kraju, jak również bagaż, który zostanie przedstawiony organom celnym w terminie późniejszym, pod warunkiem przedstawienia tym organom dowodu, że bagaż był zarejestrowany jako bagaż towarzyszący przez podmiot, który był odpowiedzialny za jego przewóz w momencie rozpoczęcia podróży.

3. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1, są stosowane pod warunkiem, że:

- 1) charakter lub ilość przywożonych wyrobów akcyzowych nie wskazuje na przywóz w celach handlowych;
- 2) przywóz tych wyrobów ma charakter okazjonalny;
- 3) wyroby te są przeznaczone wyłącznie na własny użytek podróżnego lub jego rodziny lub są przeznaczone na prezenty.

4. Przepisy ust. 1–3 mają również zastosowanie, jeżeli podróż obejmuje tranzyt przez terytorium państwa trzeciego, a podróżny nie jest w stanie wykazać, że towary przewożone w jego bagażu osobistym zostały nabyte na ogólnych zasadach opodatkowania na terytorium Wspólnoty Europejskiej i nie dotyczy ich zwrot akcyzy. Przelot bez lądowania nie jest uważany za tranzyt.

Art. 36. 1. Zwalnia się od akcyzy import wyrobów tytoniowych lub napojów alkoholowych, przywożonych w bagażu osobistym, w rozumieniu art. 35 ust. 2, na własny użytek podróżnego, który:

- 1) ma miejsce zamieszkania w strefie nadgranicznej lub
- 2) jest pracownikiem zatrudnionym w strefie nadgranicznej, lub
- 3) jest członkiem załogi obsługującej środki transportu wykorzystywane w ruchu między terytorium państw trzecich a terytorium Wspólnoty Europejskiej.

2. Wyroby akcyzowe, o których mowa w ust. 1, są zwolnione od akcyzy, pod warunkiem że są przywożone przez podróżnego, który ukończył 17 lat, w ramach następujących norm:

- 1) wyroby tytoniowe:
 - a) papierosy – 20 sztuk albo
 - b) cygaretki (cygara o masie nieprzekraczającej 3 gramów/sztukę) – 15 sztuk, albo
 - c) cygara – 5 sztuk, albo
 - d) tytoń do palenia – 20 gramów, albo
 - e) zestaw wyrobów określonych w lit. a–d, pod warunkiem że suma wartości procentowych wykorzystania norm ustalonych w odniesieniu do poszczególnych wyrobów nie przekracza 100%;
- 2) następujące napoje alkoholowe:
 - a) alkohol etylowy nieskażony o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 22% obj. – 0,5 litra albo
 - b) alkohol etylowy, napoje fermentowane i wyroby pośrednie, o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu nieprzekraczającej 22% obj., wina musujące – 0,5 litra, albo
 - c) zestaw wyrobów akcyzowych określonych w lit. a i b, pod warunkiem że suma wartości procentowych wykorzystania norm ustalonych w odniesieniu do poszczególnych wyrobów nie przekracza 100%;
- 3) następujące napoje alkoholowe:
 - a) wina niemusujące – łącznie 0,5 litra,
 - b) piwo – 2 litry.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy podróżny mający miejsce zamieszkania w strefie nadgranicznej udowodni, że udaje się poza strefę nadgraniczną w kraju lub nie wraca ze strefy nadgranicznej sąsiadującego państwa trzeciego. W tej sytuacji stosuje się art. 35.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do pracowników zatrudnionych w strefie nadgranicznej i do członków załóg obsługujących środki transportu wykorzystywane w ruchu między terytorium państw trzecich a terytorium Wspólnoty Europejskiej, jeżeli przewożą towary w trakcie wykonywania pracy.

5. Przepis art. 35 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 37. 1. Zwalnia się od akcyzy import wyrobów tytoniowych lub napojów alkoholowych, umieszczonych w przesyłce wysyłanej z terytorium państwa trzeciego przez osobę fizyczną i przeznaczonej dla osoby fizycznej przebywającej na terytorium kraju, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- 1) przesyłka ma charakter okazjonalny;
- 2) przesyłka zawiera wyroby akcyzowe przeznaczone wyłącznie do użytku osobistego odbiorcy lub jego rodziny;
- 3) całkowita wartość wyrobów akcyzowych zawartych w przesyłce nie przekracza równowartości 45 euro;
- 4) ilość i rodzaj wyrobów akcyzowych nie wskazują na ich przeznaczenie handlowe;
- 5) odbiorca nie jest obowiązany do uiszczenia jakichkolwiek opłat na rzecz nadawcy w związku z otrzymaniem przesyłki.

2. Wyroby akcyzowe, o których mowa w ust. 1, są zwolnione od akcyzy w ramach następujących norm:

- 1) wyroby tytoniowe:
 - a) papierosy – 50 sztuk albo
 - b) cygaretki (cygara o masie nieprzekraczającej 3 gramów/sztukę) – 25 sztuk, albo
 - c) cygara – 10 sztuk, albo
 - d) tytoń do palenia – 50 gramów;
- 2) napoje alkoholowe:
 - a) alkohol etylowy nieskażony o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 22% obj. – 1 liter albo
 - b) alkohol etylowy, napoje fermentowane i wyroby pośrednie, o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu nieprzekraczającej 22% obj., wina musujące – 1 liter, albo
 - c) wina niemusujące – 2 litry.

3. W przypadku gdy ilość wyrobów akcyzowych, o których mowa w ust. 1, przekracza normy, o których mowa w ust. 2, opodatkowaniu podlegają wszystkie wyroby tytoniowe i napoje alkoholowe importowane w przesyłce, o której mowa w ust. 1.

4. Równowartość kwoty, o której mowa w ust. 1 pkt 3, wyrażonej w euro ustala się w złotych na każdy rok kalendarzowy według kursu obowiązującego w pierwszym dniu roboczym października poprzedniego roku, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, z tym że kwotę wynikającą z przeliczenia zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych.

Dział III

Organizacja obrotu wyrobami akcyzowymi

Rozdział 1

Procedura zawieszenia poboru akcyzy

Art. 38. 1. Procedura zawieszenia poboru akcyzy ma zastosowanie, jeżeli:

- 1) wyroby akcyzowe są:
 - a) w składzie podatkowym,
 - b) przemieszczane między składami podatkowymi na terytorium kraju,
 - c) przemieszczane, w celu dokonania eksportu, ze składu podatkowego na terytorium kraju do urzędu celnego na terytorium kraju, który nadzoruje faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów poza terytorium Wspólnoty Europejskiej;
- 2) bezpośrednio po dokonaniu przez podmiot prowadzący skład podatkowy importu i dopuszczeniu do obrotu, wyroby akcyzowe są przemieszczane do składu podatkowego tego podmiotu na terytorium kraju.

2. Procedura zawieszenia poboru akcyzy ma również zastosowanie, jeżeli wyroby akcyzowe są przemieszczane:

- 1) ze składu podatkowego na terytorium kraju do składu podatkowego na terytorium państwa członkowskiego;
- 2) ze składu podatkowego na terytorium państwa członkowskiego do składu podatkowego na terytorium kraju;
- 3) w celu dokonania eksportu, ze składu podatkowego na terytorium kraju przez terytorium państw członkowskich do urzędu celnego, który nadzoruje faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów poza terytorium Wspólnoty Europejskiej;
- 4) ze składu podatkowego na terytorium państwa członkowskiego do urzędu celnego na terytorium kraju, który nadzoruje faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów poza terytorium Wspólnoty Europejskiej;
- 5) ze składu podatkowego na terytorium państwa członkowskiego przez terytorium kraju do urzędu celnego na terytorium innego państwa członkowskiego, który nadzoruje faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów poza terytorium Wspólnoty Europejskiej;
- 6) ze składu podatkowego na terytorium kraju do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego będącego podmiotem upoważnionym przez właściwe władze podatkowe tego państwa członkowskiego do otrzymywania wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy lub do wymienionych w art. 26 ust. 1 i 2 instytucji, organizacji lub sił zbrojnych na terytorium państwa członkowskiego;
- 7) ze składu podatkowego na terytorium państwa członkowskiego do określonego we właściwym zezwoleniu miejsca ich odbioru przez zarejestrowanego handlowca lub niezarejestrowanego handlowca na terytorium kraju lub do wymienionych w art. 26 ust. 1 i 2 instytucji, organizacji lub sił zbrojnych na terytorium kraju;
- 8) przez terytorium kraju między składami podatkowymi na terytorium państw członkowskich;
- 9) przez terytorium kraju ze składu podatkowego na terytorium państwa członkowskiego do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego będącego podmiotem upoważnionym przez właściwe władze podatkowe tego państwa członkowskiego do otrzymywania wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy lub do

wymienionych w art. 26 ust. 1 i 2 instytucji, organizacji lub sił zbrojnych na terytorium państwa członkowskiego.

3. Pobór akcyzy od wyrobów akcyzowych zawiesza się:

1) jeżeli wyroby te są:

- a) objęte zawieszającą procedurą celną w rozumieniu przepisów prawa celnego,
- b) przemieszczane z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego przez terytorium państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub do państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w ramach wewnątrzwspólnotowej procedury tranzytu,
- c) przemieszczane z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego przez terytorium jednego lub większej liczby państw trzecich niebędących państwami członkowskimi Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym na podstawie karnetu TIR, o którym mowa w Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (Konwencja TIR) sporządzonej w Genewie dnia 14 listopada 1975 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 17, poz. 76, z 2000 r. Nr 40, poz. 476 i Nr 43, poz. 494 oraz z 2008 r. Nr 12, poz. 75), lub karnetu A.T.A., o którym mowa w Konwencji celnej w sprawie karnetu A.T.A. dla odprawy warunkowej towarów (Konwencja A.T.A.) sporządzonej w Brukseli dnia 6 grudnia 1961 r. (Dz. U. z 1969 r. Nr 30, poz. 242 oraz z 1998 r. Nr 14, poz. 61);

2) w przypadku wprowadzenia do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego na terytorium kraju wyrobów:

- a) importowanych,
- b) o których mowa w art. 166 lit. b rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.).

4. Pobór akcyzy od wyrobów akcyzowych może być zawieszony, jeżeli wyroby te otrzymały inne przeznaczenie celne na podstawie przepisów prawa celnego.

5. Procedurę zawieszenia poboru akcyzy stosuje się do wyrobów akcyzowych określonych w załączniku nr 2 do ustawy, z zastrzeżeniem art. 45 ust. 1. W przypadku wyrobów akcyzowych oznaczonych kodami CN 2710 11 21, 2710 11 25 oraz 2710 19 29 procedurę zawieszenia poboru akcyzy stosuje się, jeżeli wyroby te są przemieszczane luzem.

6. Procedurę zawieszenia poboru akcyzy stosuje się na terytorium kraju również do wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa, z zastrzeżeniem art. 45 ust. 1 pkt 1.

7. Procedury zawieszenia poboru akcyzy nie stosuje się do energii elektrycznej.

Art. 39. 1. Jeżeli procedura zawieszenia poboru akcyzy jest związana z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych, warunkiem jej zastosowania jest łączne spełnienie przez podmiot prowadzący skład podatkowy następujących warunków:

- 1) dołączenie do przemieszczanych wyrobów akcyzowych administracyjnego dokumentu towarzyszącego;
- 2) złożenie we właściwym urzędzie celnym zabezpieczenia akcyzowego.

2. Jeżeli procedura zawieszenia poboru akcyzy dotyczy dostawy wewnątrzwspólnotowej do podmiotu nieprowadzącego składu podatkowego, warunkiem zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, z uwzględnieniem ust. 1, jest upoważnienie wydane przez właściwe władze podatkowe państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej do odbioru przez nabywcę wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy, a w przypadku wymienionych w art. 26 ust. 1 i 2 instytucji, organizacji lub sił zbrojnych – zastosowanie świadectwa zwolnienia, o którym mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 31/96 z dnia 10 stycznia 1996 r. w sprawie świadectwa zwolnienia z podatku akcyzowego (Dz. Urz. WE L 8 z 11.01.1996, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 297).

3. Jeżeli procedura zawieszenia poboru akcyzy dotyczy nabycia wewnątrzwspólnotowego przez instytucje, organizacje lub siły zbrojne wymienione w art. 26 ust. 1 i 2, warunkiem zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, z uwzględnieniem ust. 1, jest zastosowanie świadectwa zwolnienia, o którym mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 31/96 z dnia 10 stycznia 1996 r. w sprawie świadectwa zwolnienia z podatku akcyzowego.

4. Jeżeli procedura zawieszenia poboru akcyzy dotyczy wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 38 ust. 6, warunki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie tylko przy przemieszczaniu tych wyrobów na terytorium kraju, a w przypadku przemieszczania wyrobów akcyzowych na terytorium kraju w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego lub dostawy wewnątrzwspólnotowej warunkiem zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy jest dołączenie do przemieszczanych wyrobów dokumentów handlowych zamiast administracyjnego dokumentu towarzyszącego.

5. Przy przemieszczaniu wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie powstaje zobowiązanie podatkowe i wygasa powstały w wyniku dokonania określonej czynności podlegający opodatkowaniu obowiązek podatkowy ciążyący na podatniku, z chwilą otrzymania przez niego administracyjnego dokumentu towarzyszącego:

- 1) z potwierdzeniem odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę,
- 2) z potwierdzeniem wyprowadzenia wyrobów akcyzowych poza terytorium Wspólnoty Europejskiej przez urząd celny, który nadzoruje faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów – w części objętej potwierdzeniem.

6. Administracyjny dokument towarzyszący może być zastąpiony przez dokument handlowy w przypadku, gdy dokument ten zawiera takie same dane, jakie są wymagane dla administracyjnego dokumentu towarzyszącego. Do dokumentu handlowego zastępującego administracyjny dokument towarzyszący stosuje się odpowiednio przepisy o administracyjnym dokumencie towarzyszącym.

7. W przypadku zaginięcia lub zniszczenia administracyjnego dokumentu towarzyszącego jako dowód potwierdzający zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy mogą być wykorzystane duplikaty administracyjnego dokumentu towarzyszącego.

8. Warunkiem zawieszenia poboru akcyzy od wyrobów akcyzowych w przypadkach, o których mowa w art. 38 ust. 3, jest:

- 1) zastosowanie dokumentów określonych w przepisach prawa celnego;
- 2) złożenie zabezpieczenia akcyzowego, chyba że kwota akcyzy została zabezpieczona w trybie stosowanym przy zabezpieczaniu należności celnych na podstawie przepisów prawa celnego.

9. Procedura zawieszenia poboru akcyzy nie ma zastosowania wobec wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy w dostawie wewnątrzwspólnotowej i w obrocie na

terytorium kraju, z wyjątkiem przemieszczania wyrobów akcyzowych między znajdującymi się na terytorium kraju składami podatkowymi tego samego podmiotu.

10. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany do prowadzenia ewidencji wysłanych i otrzymanych, a zarejestrowany handlowiec – otrzymanych, administracyjnych dokumentów towarzyszących. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany również do prowadzenia ewidencji dokumentów handlowych towarzyszących przemieszczaniu wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa.

11. Ewidencje, o których mowa w ust. 10, mogą być prowadzone w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie ich prowadzenia.

12. Ewidencje, o których mowa w ust. 10, powinny zawierać odpowiednio dane dotyczące administracyjnego dokumentu towarzyszącego lub dokumentu handlowego, w szczególności dotyczące podmiotów i wyrobów akcyzowych, których te dokumenty dotyczą. Ewidencje powinny być przechowywane do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostały sporządzone.

13. Właściwy naczelnik urzędu celnego opieczętowuje urzędowymi pieczęciami administracyjny dokument towarzyszący zawierający potwierdzenie odbioru wyrobów akcyzowych dokonane przez odbiorcę.

14. W przypadku kontroli dokonanej u odbiorcy wyrobów akcyzowych, które były przemieszczane na podstawie administracyjnego dokumentu towarzyszącego, właściwy naczelnik urzędu celnego zamieszcza w dokumencie informację o dokonanej kontroli.

Art. 40. 1. Zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy następuje:

- 1) z dniem wyprowadzenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy; zobowiązanie podatkowe nie powstaje i wygasa obowiązek podatkowy wobec podmiotu prowadzącego skład podatkowy, jeżeli powstał obowiązek podatkowy z tytułu czynności, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5;
- 2) z dniem zużycia wyrobu akcyzowego w składzie podatkowym; zobowiązanie podatkowe nie powstaje i wygasa obowiązek podatkowy, gdy zużyto wyrób akcyzowy do wyprodukowania innego wyrobu akcyzowego, również w ramach procesów służących bezpośrednio produkcji tego wyrobu; jeżeli ilość napoju alkoholowego zużyta do wyprodukowania innego wyrobu akcyzowego przekracza dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 81 ust. 1 pkt 2 lit. a lub ust. 2 pkt 1 lit. b, w stosunku do ilości przekraczającej te normy obowiązek podatkowy nie wygasa, a zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem wyprowadzenia wyprodukowanego wyrobu akcyzowego ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy;
- 3) w przypadku nieotrzymania przez podmiot prowadzący skład podatkowy, w terminie dwóch miesięcy od dnia wysyłki ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych, administracyjnego dokumentu towarzyszącego z potwierdzeniem ich odbioru albo wyprowadzenia poza terytorium Wspólnoty Europejskiej, jeżeli przemieszczanie miało miejsce na terytorium kraju – następnego dnia po upływie tego terminu;
- 4) w przypadku nieotrzymania przez podmiot prowadzący skład podatkowy, w terminie czterech miesięcy od dnia wysyłki ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych, administracyjnego dokumentu towarzyszącego z potwierdzeniem ich odbioru albo wyprowadzenia poza terytorium Wspólnoty Europejskiej, jeżeli przemieszczanie miało miejsce w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu przez terytorium państwa członkowskiego – następnego dnia po upływie tego terminu;

- 5) z dnia naruszenia innych niż określone w pkt 3 i 4 warunków procedury zawieszenia poboru akcyzy, a gdy nie można ustalić dnia ich naruszenia – z dniem stwierdzenia takiego naruszenia przez uprawniony organ;
- 6) w stosunku do ubytków wyrobów akcyzowych – z dniem powstania tych ubytków, a gdy nie można ustalić dnia ich powstania – z dniem ich stwierdzenia przez uprawniony organ;
- 7) w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 38 ust. 6 – z dniem otrzymania przez podmiot prowadzący skład podatkowy, z którego dokonano dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu tych wyrobów, dokumentu handlowego lub innego dokumentu potwierdzającego dostawę tych wyrobów na terytorium państwa członkowskiego albo wyprowadzenie ich poza terytorium Wspólnoty Europejskiej; zobowiązanie podatkowe nie powstaje i wygasa powstały w wyniku dokonania określonej czynności podlegającej opodatkowaniu obowiązek podatkowy ciąży na podatniku, z chwilą otrzymania przez niego tego dokumentu, w części objętej potwierdzeniem;
- 8) w przypadku nieotrzymania przez podmiot prowadzący skład podatkowy, w terminie czterech miesięcy od dnia wysyłki ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych, dokumentu, o którym mowa w pkt 7, z potwierdzeniem dostawy tych wyrobów akcyzowych na terytorium państwa członkowskiego albo wyprowadzenia ich poza terytorium Wspólnoty Europejskiej, jeżeli przemieszczanie miało miejsce w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu przez terytorium państwa członkowskiego – następnego dnia po upływie tego terminu.

2. W przypadku gdy w stosunku do przemieszczanych przez terytorium Wspólnoty Europejskiej wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy:

- 1) zostaną naruszone na terytorium kraju warunki tej procedury, co spowoduje jej zakończenie, lub
- 2) nie można ustalić miejsca naruszenia warunków procedury zawieszenia poboru akcyzy, a ich naruszenie zostanie stwierdzone na terytorium kraju

– właściwy naczelnik urzędu celnego pobiera akcyzę obliczaną z zastosowaniem stawek akcyzy obowiązujących w dniu, w którym doszło do tego naruszenia, a jeżeli tego dnia nie można ustalić – obowiązujących w dniu, w którym stwierdzono to naruszenie; naczelnik ten jest obowiązany poinformować właściwe władze podatkowe państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej, z którego dokonano wysyłki, o naruszeniu procedury zawieszenia poboru akcyzy oraz pobraniu akcyzy na terytorium kraju.

3. Podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy, który otrzymał:

- 1) administracyjny dokument towarzyszący lub jego duplikat z potwierdzeniem odbioru albo wyprowadzenia poza terytorium Wspólnoty Europejskiej wyrobów akcyzowych po upływie terminów, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, albo
- 2) dokumenty potwierdzające zapłatę akcyzy na terytorium państwa członkowskiego, w którym doszło do naruszenia lub stwierdzono naruszenie warunków procedury zawieszenia poboru akcyzy, w kwocie odpowiadającej ilości wyrobów akcyzowych, których dotyczyło to naruszenie, albo
- 3) dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, z potwierdzeniem dostawy na terytorium państwa członkowskiego albo wyprowadzenia poza terytorium Wspólnoty Europejskiej wyrobów akcyzowych po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 8

– przysługuje zwrot kwoty akcyzy zapłaconej przez ten podmiot od tych wyrobów na terytorium kraju, na jego pisemny wniosek złożony do właściwego naczelnika urzędu celnego.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, może być złożony w terminie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności akcyzy.

Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór formularza administracyjnego dokumentu towarzyszącego;
- 2) warunki, na jakich dokument handlowy może zastąpić administracyjny dokument towarzyszący;
- 3) szczegółowy sposób stosowania i dokumentowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, w szczególności sposób obiegu i terminy przekazywania kart administracyjnego dokumentu towarzyszącego, dokumentowania procedury w przypadku zaginięcia lub zniszczenia kart administracyjnego dokumentu towarzyszącego, sposób prowadzenia ewidencji administracyjnych dokumentów towarzyszących oraz szczegółowy zakres danych, które powinna zawierać ewidencja, sposób potwierdzania odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę, warunki wykorzystania duplikatów administracyjnego dokumentu towarzyszącego, a także sposób stosowania i dokumentowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku importu wyrobów akcyzowych;
- 4) szczegółowy sposób stosowania i dokumentowania procedury zawieszenia poboru akcyzy odnośnie do wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa, sposób ewidencji dokumentów handlowych towarzyszących przemieszczaniu tych wyrobów oraz zakres danych, które powinna zawierać ewidencja;
- 5) sposób postępowania w przypadku nieotrzymania administracyjnego dokumentu towarzyszącego;
- 6) szczegółowe warunki i tryb zwrotu akcyzy w przypadkach, o których mowa w art. 40 ust. 3;
- 7) przypadki oraz warunki, na jakich pobór akcyzy od wyrobów akcyzowych może być zawieszony, jeżeli wyroby te otrzymały inne przeznaczenie celne na podstawie przepisów prawa celnego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, uwzględni:

- 1) specyfikę poszczególnych wyrobów akcyzowych oraz obrotu tymi wyrobami;
- 2) konieczność skutecznego funkcjonowania procedury zawieszenia poboru akcyzy;
- 3) konieczność zapewnienia właściwej kontroli nad wyrobami akcyzowymi;
- 4) konieczność zapewnienia przepływu informacji dotyczących przemieszczania wyrobów akcyzowych, od których nie zapłacono akcyzy;
- 5) przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej w zakresie akcyzy.

Art. 42. 1. Zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy następuje również z dniem:

- 1) cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego;
- 2) upływu okresu, na jaki zostało wydane zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego, jeżeli podmiot prowadzący skład podatkowy nie uzyskał nowego zezwolenia na prowadzenie tego składu podatkowego, przed upływem tego okresu;
- 3) zaprzestania przez podmiot prowadzący skład podatkowy wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą;
- 4) likwidacji przedsiębiorstwa podmiotu prowadzącego skład podatkowy;

- 5) utraty ważności zabezpieczenia akcyzowego, jeżeli przed utratą ważności podmiot prowadzący skład podatkowy nie złożył nowego zabezpieczenia akcyzowego lub nie uzyskał zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, o którym mowa w art. 61 ust. 1;
- 6) utraty ważności zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, o którym mowa w art. 61 ust. 1, jeżeli przed utratą ważności podmiot prowadzący skład podatkowy nie złożył zabezpieczenia akcyzowego lub nie uzyskał przedłużenia zwolnienia.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany do:

- 1) sporządzenia spisu z natury wyrobów akcyzowych, zwanego dalej „spisem z natury”, według stanu na dzień zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy, w terminie 21 dni od tego dnia;
- 2) powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego o sporządzeniu spisu z natury i ustalonej ilości wyrobów akcyzowych, a także kwocie akcyzy przypadającej do zapłaty od tych wyrobów, w terminie 7 dni od dnia zakończenia sporządzenia tego spisu, nie później jednak niż w terminie złożenia deklaracji podatkowej i zapłaty akcyzy, o którym mowa w art. 16 ust. 2.

3. Jeżeli spis z natury nie zostanie sporządzony w terminie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, lub zostanie sporządzony w sposób nierzetelny, właściwy naczelnik urzędu celnego określa:

- 1) ilość wyrobów akcyzowych w drodze oszacowania;
- 2) wysokość zobowiązania podatkowego w akcyzie.

Art. 43. 1. W przypadku zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem zakończenia tej procedury, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

2. W przypadku zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, do obliczenia wysokości zobowiązania podatkowego stosuje się stawkę akcyzy obowiązującą w dniu zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 44. 1. Tworzy się system teleinformatyczny przemieszczania wyrobów akcyzowych na terytorium kraju.

2. System, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy wyroby akcyzowe są przemieszczane z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, służy w szczególności do przesyłania administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie elektronicznej oraz do elektronicznej obsługi zabezpieczenia akcyzowego.

3. Systemem, o którym mowa w ust. 1, administruje minister właściwy do spraw finansów publicznych.

4. Użytkownikami systemu, o którym mowa w ust. 1, mogą być podmioty prowadzące składy podatkowe dokonujące przemieszczeń wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy i organy podatkowe.

5. Wystawienie administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie elektronicznej nie zwalnia z obowiązku stosowania administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie papierowej.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, sytuacje, w których nie ma obowiązku stosowania administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie papierowej, biorąc pod uwagę rozwój i funkcjonowanie systemu, o którym mowa w ust. 1, oraz konieczność zapewnienia kontroli.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób funkcjonowania systemu, o którym mowa w ust. 1,
 - 2) szczegółowe wymogi, jakie powinny spełniać dokumenty w formie elektronicznej przesyłane w systemie, o którym mowa w ust. 1,
 - 3) szczegółowy sposób stosowania i dokumentowania przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przy użyciu dokumentów w formie elektronicznej przesyłanych w systemie, o którym mowa w ust. 1, w szczególności sposób obiegu administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie elektronicznej, jego ewidencji oraz zakres danych, które powinna zawierać ewidencja, a także sposób potwierdzania odbioru wyrobów akcyzowych przez podmioty dokonujące przemieszczeń wyrobów akcyzowych,
 - 4) procedury szczególne w przypadku awarii systemu, o którym mowa w ust. 1, lub systemów współpracujących
- uwzględniając konieczność usprawnienia przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

Rozdział 2

Składy podatkowe

Art. 45. 1. Produkcja wyrobów akcyzowych określonych w załączniku nr 2 do ustawy oraz wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa, może odbywać się wyłącznie w składzie podatkowym, z wyłączeniem produkcji:

- 1) wyrobów akcyzowych, z wykorzystaniem wyłącznie wyrobów akcyzowych, od których akcyza została zapłacona w wysokości równej lub wyższej od kwoty akcyzy przypadającej do zapłaty od wyprodukowanych wyrobów akcyzowych;
- 2) mniej niż 1000 hektolitrów w ciągu roku kalendarzowego, win gronowych uzyskanych z winogron pochodzących z upraw własnych, o których mowa w art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 22 stycznia 2004 r. o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina (Dz. U. Nr 34, poz. 292, z późn. zm.⁷⁾);
- 3) piwa, wina i napojów fermentowanych, wytwarzanych domowym sposobem przez osoby fizyczne na własny użytek i nieprzeznaczonych do sprzedaży;
- 4) mniej niż 10 hektolitrów w ciągu roku kalendarzowego, alkoholu etylowego, dokonywanej przez gorzelnie prawnie i ekonomicznie niezależne od wszelkich innych gorzelni oraz niedziałające na podstawie licencji uzyskanej od innego podmiotu;
- 5) wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona przedpłata akcyzy;
- 6) energii elektrycznej.

2. Magazynowanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy może odbywać się wyłącznie w składzie podatkowym.

3. W składzie podatkowym miejsce przeznaczone do magazynowania wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy powinno być wyodrębnione i przeznaczone tylko do przechowywania tych wyrobów.

4. Warunki dotyczące składu podatkowego określa regulamin funkcjonowania składu podatkowego, zatwierdzany przez właściwego naczelnika urzędu celnego przy wydawaniu zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. Każda zmiana regulaminu funkcjonowania składu podatkowego wymaga zatwierdzenia przez właściwego naczelnika urzędu celnego.

5. Przeładunek wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy może odbywać się wyłącznie w składzie podatkowym, z wyłączeniem sytuacji:

- 1) losowych, w przypadkach, w których dokonanie przeładunku jest możliwe tylko w miejscu zdarzenia losowego;
- 2) w których dochodzi do zmiany środka transportu, a przeładowane wyroby akcyzowe w całości są przemieszczane do jednego miejsca odbioru wskazanego w administracyjnym dokumencie towarzyszącym.

6. Wina gronowe produkowane poza składem podatkowym, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są przemieszczane w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 884/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina (Dz. Urz. WE L 128 z 10.05.2001, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 32, str. 202, z późn. zm.), w szczególności w zakresie rejestru wyrobów wychodzących oraz wzoru dokumentu handlowego towarzyszącego produktom winiarskim określonego w załączniku III do tego rozporządzenia. Przepisy tego rozporządzenia w zakresie rejestru wyrobów wychodzących stosuje się również w przypadku przemieszczania tych win gronowych na terytorium kraju.

7. Podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego win gronowych wyprodukowanych poza składem podatkowym jest obowiązany poinformować właściwego naczelnika urzędu celnego o odbiorze tych win oraz przedstawić dokument handlowy towarzyszący produktom winiarskim, na którego podstawie dokonano ich przemieszczenia na terytorium kraju.

Art. 46. 1. Zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego jest wydawane podmiotowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) prowadzi co najmniej jeden rodzaj działalności polegającej na produkcji, przeładowywaniu lub magazynowaniu wyrobów akcyzowych, w tym będących również własnością innych podmiotów;
- 2) jest podatnikiem podatku od towarów i usług;
- 3) jest podmiotem, którego działalnością kierują osoby nieskazane prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, przeciwko mieniu, przeciwko obrotowi gospodarczemu, przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe;
- 4) nie posiada zaległości z tytułu cła i podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz nie jest wobec niego prowadzone postępowanie egzekucyjne, likwidacyjne lub upadłościowe, z wyjątkiem postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu;
- 5) złoży zabezpieczenie akcyzowe, z zastrzeżeniem art. 61 ust. 1;
- 6) nie zostało cofnięte, ze względu na naruszenie przepisów prawa, żadne z udzielonych mu zezwoleń, o których mowa w art. 80 ust. 1, jak również koncesja lub zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej ani nie została wydana decyzja o zakazie wykonywania przez niego działalności regulowanej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, w zakresie wyrobów akcyzowych;
- 7) posiada tytuł prawny do korzystania z miejsca, w którym ma być prowadzony skład podatkowy.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania do rolników występujących z wnioskiem o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, w którym będą wykonywane, zgodnie z ustawą z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199 oraz z 2007 r. Nr 35, poz. 217 i Nr 99, poz. 666), wyłącznie czynności polegające na wytwarzaniu na własny użytek estru lub czystego oleju roślinnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c tej ustawy.

3. W przypadku podmiotu ubiegającego się o wydanie zezwolenia na prowadzenie w składzie podatkowym działalności polegającej wyłącznie na magazynowaniu lub przeładowywaniu wyrobów akcyzowych wyprodukowanych w innym składzie podatkowym, poza warunkami określonymi w ust. 1 dodatkowym warunkiem wydania zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 4, jest:

- 1) dla wyrobów tytoniowych – minimalna wysokość obrotu tymi wyrobami, w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, w roku poprzedzającym dany rok podatkowy wynosząca 700 mln zł;
- 2) dla napojów alkoholowych – minimalna wysokość obrotu tymi wyrobami, w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, w roku poprzedzającym dany rok podatkowy wynosząca 100 mln zł;
- 3) dla wyrobów energetycznych, z wyłączeniem olejów smarowych i gazu – pojemność magazynowa dla tych wyrobów, co najmniej na poziomie 5000 metrów sześciennych;
- 4) dla olejów smarowych – minimalna wysokość obrotu tymi wyrobami, w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, w roku poprzedzającym dany rok podatkowy wynosząca 20 mln zł;
- 5) dla gazu – pojemność magazynowa dla tych wyrobów, co najmniej na poziomie 500 metrów sześciennych.

4. W przypadku podmiotu rozpoczynającego działalność, o której mowa w ust. 3, w zakresie wyrobów tytoniowych, napojów alkoholowych lub olejów smarowych, warunkiem wydania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego poza warunkami określonymi w ust. 1 jest złożenie przez ten podmiot oświadczenia, w którym zadeklaruje osiągnięcie w danym roku minimalnych wysokości obrotu określonych w ust. 3 pkt 1, 2 lub 4, proporcjonalnie w podziale na kolejne miesiące.

5. W przypadku podmiotu prowadzącego w składzie podatkowym działalność polegającą wyłącznie na przeładowywaniu cystern kolejowych z gazem płynnym nie stosuje się warunku, o którym mowa w ust. 3 pkt 5, jeżeli przeładowany gaz płynny będzie przemieszczany w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

6. Podmiot prowadzący skład podatkowy, w którym produkuje wyroby akcyzowe może w tym składzie podatkowym magazynować i przeładowywać wyroby akcyzowe objęte zezwoleniem na prowadzenie składu podatkowego, również wyprodukowane przez inny podmiot, bez konieczności spełnienia warunków, o których mowa w ust. 3 pkt 1–5.

Art. 47. 1. Zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego wydaje właściwy naczelnik urzędu celnego na pisemny wniosek podmiotu.

2. Zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego może być wydane na czas oznaczony, nie dłuższy niż trzy lata, albo na czas nieoznaczony.

3. Wniosek zawiera dane dotyczące podmiotu oraz prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę podmiotu, adres jego siedziby lub zamieszkania, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ewidencji działalności gospodarczej, numer identyfikacyjny REGON, numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres

poczty elektronicznej oraz określenie rodzaju i zakresu działalności, która będzie prowadzona w składzie podatkowym, jak również wskazanie planowanej lokalizacji składu podatkowego, proponowanego zabezpieczenia akcyzowego oraz liczby już prowadzonych przez podmiot składów podatkowych.

4. Przepis ust. 3, w zakresie numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ewidencji działalności gospodarczej, nie ma zastosowania do rolników występujących z wnioskiem o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, w którym będą wykonywane, zgodnie z ustawą z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wyłącznie czynności polegające na wytwarzaniu na własny użytek estru lub czystego oleju roślinnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c tej ustawy.

5. Wniosek o zezwolenie na prowadzenie pierwszego składu podatkowego stanowi również wniosek o nadanie podmiotowi numeru akcyzowego podmiotu prowadzącego skład podatkowy.

6. Do wniosku załącza się plan składu podatkowego oraz dokumenty potwierdzające spełnienie warunków określonych w art. 46.

7. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany do powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana, z zastrzeżeniem ust. 8, 10 i 11.

8. Powiadomienia o planowanej zmianie danych objętych treścią zezwolenia należy dokonywać przed dokonaniem tej zmiany, z zastrzeżeniem ust. 10 i 11.

9. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 8, stanowi jednocześnie wniosek o zmianę zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego w zakresie dotyczącym zgłoszonej zmiany.

10. Zmiana miejsca prowadzenia składu podatkowego lub podmiotu prowadzącego skład podatkowy wymaga w każdym przypadku uzyskania nowego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

11. Jeżeli podmiot prowadzący skład podatkowy zamierza produkować, magazynować lub dokonywać przeładunku wyrobów należących do innej niż będąca przedmiotem dotychczasowej działalności grupy wyrobów akcyzowych wymienionej w art. 2 pkt 1, jest obowiązany uzyskać nowe zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

Art. 48. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego, wydając zezwolenie na prowadzenie pierwszego składu podatkowego, nadaje podmiotowi odrębną decyzją numer akcyzowy podmiotu prowadzącego skład podatkowy.

2. Dla każdego składu podatkowego wydaje się odrębne zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego oraz określa się odrębny numer akcyzowy składu podatkowego.

3. Zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego określa w szczególności:

- 1) numer akcyzowy składu podatkowego;
- 2) adres, pod którym zlokalizowany jest skład podatkowy;
- 3) rodzaj prowadzonej działalności w składzie podatkowym;
- 4) rodzaj wyrobów akcyzowych będących przedmiotem działalności w składzie podatkowym;
- 5) formę i termin obowiązywania zabezpieczenia akcyzowego, a w przypadku zwolnienia podmiotu występującego z wnioskiem o zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego z obowiązku złożenia zabezpieczenia – przewidywaną maksymalną kwotę zobowiązania

podatkowego podlegającego zabezpieczeniu akcyzowemu oraz termin ważności zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego.

4. W każdym zezwoleniu naczelnik urzędu celnego, który je wydał, wskazuje numer akcyzowy podmiotu prowadzącego skład podatkowy, nadany na podstawie ust. 1.

Art. 49. 1. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany umieszczać numer akcyzowy składu podatkowego, z którego są wyprowadzane wyroby akcyzowe, w administracyjnym dokumencie towarzyszącym.

2. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany wykazywać w deklaracji podatkowej wszystkie numery akcyzowe składów podatkowych, których deklaracja ta dotyczy.

Art. 50. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego odmawia wydania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, w przypadku gdy:

- 1) podmiot występujący z wnioskiem o zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego nie spełnia warunków, o których mowa w art. 46 ust. 1, 3 lub 4, przy czym przy ocenie spełnienia warunku, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 6, bierze się pod uwagę okres ostatnich 3 lat, licząc od dnia złożenia wniosku o wydanie zezwolenia;
- 2) wydanie zezwolenia może powodować zagrożenie ważnego interesu publicznego;
- 3) proponowana lokalizacja składu podatkowego, stan lub wielkość pomieszczeń, w których ma być prowadzony skład podatkowy, lub stan ich wyposażenia uniemożliwiają sprawowanie właściwej kontroli.

2. Właściwy naczelnik urzędu celnego cofa z urzędu zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego, jeżeli:

- 1) po uzyskaniu zezwolenia w terminie 3 miesięcy nie podjęto działalności lub ją przerwano na czas dłuższy niż 3 miesiące, bez powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego;
- 2) podmiot prowadzący skład podatkowy prowadzi działalność niezgodnie z przepisami prawa podatkowego lub uzyskanym zezwoleniem;
- 3) zabezpieczenie akcyzowe podmiotu prowadzącego skład podatkowy utraciło ważność albo nie zapewnia już pokrycia w terminie lub w należnej wysokości kwoty jego zobowiązania podatkowego, a w przypadku gdy podmiot prowadzący skład podatkowy został zwolniony z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego – jeżeli to zwolnienie utraciło ważność, a podmiot, we właściwym terminie, nie uzyskał nowego zwolnienia lub nie złożył zabezpieczenia akcyzowego w należnej wysokości;
- 4) został naruszony którykolwiek z warunków określonych w art. 46, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 5) w okresie trzech pierwszych miesięcy po uzyskaniu zezwolenia podmiot, o którym mowa w art. 46 ust. 4, nie osiągnął, proporcjonalnie do tego okresu, zadeklarowanych minimalnych wysokości obrotu.

3. Właściwy naczelnik urzędu celnego nie cofa zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, jeżeli podmiot dokona zapłaty zaległości z tytułu cła, podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, w terminie 7 dni, licząc od dnia ujawnienia zaległości, z tym że w przypadku gdy wysokość zobowiązania podatkowego została określona przez organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej – w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego.

4. Właściwy naczelnik urzędu celnego cofa zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego również na wniosek podmiotu prowadzącego skład podatkowy.

5. W przypadku cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego lub upływu okresu, na który zostało ono wydane i niewydania przed upływem tego okresu nowego zezwolenia, właściwy naczelnik urzędu celnego przesyła informację o cofnięciu lub wygaśnięciu tego zezwolenia, odpowiednio, właściwemu organowi prowadzącemu rejestr działalności regulowanej, organowi rejestrowemu, o którym mowa w art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, organowi koncesyjnemu lub organowi zezwalającemu na prowadzenie działalności gospodarczej.

Art. 51. 1. Przed dniem dokonania wysyłki podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany powiadomić naczelnika urzędu celnego o zamiarze wyprowadzenia ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy; powiadomienie powinno określać odbiorcę, rodzaj i ilość wyrobów akcyzowych wyprowadzanych ze składu podatkowego.

2. W przypadku wyprowadzenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany wystawić administracyjny dokument towarzyszący.

3. W przypadku importu wyrobów akcyzowych, które po dopuszczeniu ich do obrotu są bezpośrednio przemieszczane do składu podatkowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, podmiot prowadzący ten skład podatkowy jest obowiązany wystawić administracyjny dokument towarzyszący i przedstawić go właściwemu naczelnikowi urzędu celnego wraz ze zgłoszeniem do procedury dopuszczenia do obrotu tych wyrobów akcyzowych.

4. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany prowadzić ewidencję ilościową lub ilościowo-wartościową wyrobów akcyzowych umożliwiającą w szczególności:

- 1) ustalenie ilości wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy oraz wyłączonych z tej procedury;
- 2) wyodrębnienie kwoty akcyzy przypadającej do zapłaty oraz kwoty akcyzy, której pobór podlega zawieszeniu w związku z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy;
- 3) określenie ilości wyprodukowanych wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym innym niż skład podatkowy, o którym mowa w art. 46 ust. 3 i 4.

5. Ewidencja, o której mowa w ust. 4, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

6. Podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany potwierdzić odbiór wyrobów akcyzowych na administracyjnym dokumencie towarzyszącym i przedstawić go właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w celu opieczętowania urzędowymi pieczęciami.

Art. 52. 1. Zezwolenie na wyprowadzanie wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy przez podatnika, o którym mowa w art. 9 ust. 4, zwane dalej „zezwoleń wyprowadzenia”, dotyczy konkretnego składu podatkowego i jest wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż trzy lata, albo na czas nieoznaczony, na wniosek podmiotu, który spełnia łącznie warunki określone w art. 46 ust. 1 pkt 2–4 i 6.

2. Wniosek o wydanie zezwolenia wyprowadzenia zawiera dane dotyczące podmiotu oraz prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub

nazwę podmiotu, adres jego siedziby lub zamieszkania, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ewidencji działalności gospodarczej, numer identyfikacyjny REGON, numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres poczty elektronicznej oraz określenie rodzaju wyrobów akcyzowych, a także adres, pod którym jest zlokalizowany skład podatkowy, z którego będzie następowało wyprowadzanie wyrobów akcyzowych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, oraz numer akcyzowy tego składu podatkowego. Do wniosku załącza się pisemną zgodę podmiotu prowadzącego skład podatkowy na magazynowanie w tym składzie wyrobów akcyzowych podmiotu występującego z wnioskiem oraz dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2–4 i 6.

3. Zezwolenie wyprowadzenia określa w szczególności:

- 1) adres siedziby lub zamieszkania podatnika, o którym mowa w art. 9 ust. 4;
- 2) adres, pod którym zlokalizowany jest skład podatkowy, z którego będzie następowało wyprowadzanie wyrobów akcyzowych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy oraz numer akcyzowy tego składu podatkowego;
- 3) rodzaj wyrobów akcyzowych wyprowadzanych ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

4. Podatnik, o którym mowa w art. 9 ust. 4, jest obowiązany do powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana, z zastrzeżeniem ust. 5, 7 i 8.

5. Powiadomienia o planowanej zmianie danych objętych treścią zezwolenia wyprowadzenia należy dokonywać przed dokonaniem tej zmiany, z zastrzeżeniem ust. 7 i 8.

6. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 5, stanowi jednocześnie wniosek o zmianę zezwolenia wyprowadzenia w zakresie dotyczącym zgłoszonej zmiany.

7. Zmiana podmiotu prowadzącego skład podatkowy lub miejsca prowadzenia składu podatkowego, którego dotyczy zezwolenie wyprowadzenia, lub podatnika, o którym mowa w art. 9 ust. 4, wymaga w każdym przypadku uzyskania nowego zezwolenia wyprowadzenia.

8. Jeżeli podatnik, o którym mowa w art. 9 ust. 4, zamierza wyprowadzać ze składu podatkowego wyroby akcyzowe należące do innej niż będąca przedmiotem dotychczasowej działalności grupy wyrobów akcyzowych wymienionej w art. 2 pkt 1, jest obowiązany uzyskać nowe zezwolenie wyprowadzenia.

9. Właściwy naczelnik urzędu celnego odmawia wydania zezwolenia wyprowadzenia, w przypadku gdy:

1) podmiot występujący z wnioskiem o zezwolenie wyprowadzenia nie spełnia warunków, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2–4 i 6, przy czym przy ocenie spełnienia warunku, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 6, bierze się pod uwagę okres ostatnich 3 lat, licząc od dnia złożenia wniosku o wydanie zezwolenia;

2) wydanie zezwolenia wyprowadzenia może powodować zagrożenie ważnego interesu publicznego.

10. Właściwy naczelnik urzędu celnego cofa z urzędu zezwolenie wyprowadzenia, jeżeli:

1) po uzyskaniu zezwolenia, w terminie 3 miesięcy nie podjęto działalności lub ją przerwano na czas dłuższy niż 3 miesiące, bez powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego;

2) podatnik prowadzi działalność niezgodnie z przepisami prawa podatkowego lub uzyskanym zezwoleniem;

3) został naruszony którykolwiek z warunków określonych w art. 46 ust. 1 pkt 2–4 i 6, z zastrzeżeniem ust. 11.

11. Właściwy naczelnik urzędu celnego nie cofa zezwolenia wyprowadzenia, jeżeli podatnik dokona zapłaty zaległości z tytułu cła, podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w terminie 7 dni, licząc od dnia ujawnienia zaległości, z tym że w przypadku gdy zobowiązanie podatkowe zostało określone przez organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej – w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia decyzji określającej kwotę zobowiązania.

12. Właściwy naczelnik urzędu celnego cofa zezwolenie wyprowadzenia również na wniosek podatnika, o którym mowa w art. 9 ust. 4.

13. Podatnik, o którym mowa w art. 9 ust. 4, jest obowiązany przekazać kopię zezwolenia wyprowadzenia podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy przed pierwszym wyprowadzeniem wyrobów akcyzowych z tego składu poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

14. Ostatniego dnia każdego miesiąca podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany przekazać właściwemu naczelnikowi urzędu celnego pisemną informację zawierającą dane o wyrobach akcyzowych i podmiotach, które wyprowadziły te wyroby ze składu podatkowego w ramach posiadanych zezwoleń wyprowadzenia.

Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki prowadzenia składów podatkowych, w tym dotyczące regulaminu funkcjonowania składu podatkowego oraz miejsca, w którym wyroby akcyzowe będą magazynowane, uwzględniając: specyfikę produkcji poszczególnych wyrobów akcyzowych i obrotu tymi wyrobami, konieczność właściwego zabezpieczenia wyrobów akcyzowych przed ich wyprowadzeniem ze składu podatkowego w sposób sprzeczny z obowiązującymi przepisami, konieczność zapewnienia właściwej kontroli wyrobów akcyzowych oraz specyfikę środków transportu stosowanych do przewozu wyrobów akcyzowych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych, które powinny znajdować się w ewidencji, o której mowa w art. 51 ust. 4 oraz sposób jej prowadzenia, uwzględniając konieczność prawidłowego dokumentowania ilości wyrobów akcyzowych oraz określenia kwot akcyzy.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki dokonywania przeładunku wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy poza składem podatkowym, uwzględniając specyfikę poszczególnych wyrobów akcyzowych oraz środków transportu używanych do przemieszczania tych wyrobów, konieczność skutecznego funkcjonowania procedury zawieszenia poboru akcyzy oraz przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej w zakresie akcyzy.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, w przypadku podmiotów prowadzących w składzie podatkowym działalność polegającą wyłącznie na magazynowaniu lub przeładowywaniu wyrobów akcyzowych wyprodukowanych w innym składzie podatkowym, sytuacje inne niż określona w art. 46 ust. 5, w których nie muszą być spełnione warunki, o których mowa w art. 46 ust. 3 pkt 1–5, uwzględniając specyfikę obrotu poszczególnymi wyrobami akcyzowymi, możliwości techniczne w zakresie wykonywania działalności w zakresie wyrobów akcyzowych, konieczność zapewnienia właściwej kontroli wyrobów akcyzowych, zasady bezpieczeństwa zaopatrzenia na terytorium kraju w paliwa ciekłe wynikające z odrębnych przepisów.

Rozdział 3

Zarejestrowani handlowcy

Art. 54. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego na pisemny wniosek podmiotu spełniającego warunki wymienione w ust. 2 i art. 46 ust. 1 pkt 2–6 wydaje zezwolenie na nabywanie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych wysłanych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zwane dalej „zezwoleń na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec”. Dany podmiot może uzyskać więcej niż jedno zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec.

2. Zarejestrowany handlowiec jest obowiązany posiadać tytuł prawny do korzystania z wyodrębnionego miejsca przeznaczonego do odbierania wyrobów akcyzowych, zwanego dalej „miejscem odbioru wyrobów akcyzowych”. Zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec może dotyczyć tylko jednego miejsca odbioru wyrobów akcyzowych.

3. Wniosek zawiera dane dotyczące podmiotu oraz prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę podmiotu, adres jego siedziby lub zamieszkania, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ewidencji działalności gospodarczej, numer identyfikacyjny REGON oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres poczty elektronicznej, a także planowaną lokalizację miejsca odbioru wyrobów akcyzowych, rodzaj wyrobów akcyzowych, które będą nabywane wewnątrzwspólnotowo, proponowane zabezpieczenie akcyzowe oraz informację o liczbie wydanych temu podmiotowi zezwoleń na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec.

4. Do wniosku załącza się plan miejsca odbioru wyrobów akcyzowych oraz dokumenty potwierdzające spełnienie warunków określonych w ust. 2 i art. 46 ust. 1 pkt 2–6.

5. Zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec może być wydane na czas oznaczony, nie dłuższy niż trzy lata, albo na czas nieoznaczony.

6. Zarejestrowany handlowiec jest obowiązany do powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana, z zastrzeżeniem ust. 7, 9 i 10.

7. Powiadomienia o planowanej zmianie danych objętych treścią zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, należy dokonywać przed dokonaniem tej zmiany, z zastrzeżeniem ust. 9 i 10.

8. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 7, stanowi jednocześnie wniosek o zmianę zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec w zakresie dotyczącym zgłoszonej zmiany.

9. Zmiana miejsca odbioru wyrobów akcyzowych lub zarejestrowanego handlowca wymaga w każdym przypadku uzyskania nowego zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec.

10. Jeżeli zarejestrowany handlowiec zamierza nabywać wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe należące do innej niż będąca przedmiotem dotychczasowej działalności grupy wyrobów akcyzowych wymienionej w art. 2 pkt 1, jest obowiązany uzyskać nowe zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec.

11. Do odmowy wydania, cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec stosuje się odpowiednio art. 50.

Art. 55. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego, wydając zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, nadaje podmiotowi numer akcyzowy zarejestrowanego handlowca związany z miejscem odbioru wyrobów akcyzowych.

2. Zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec określa w szczególności:

- 1) numer akcyzowy zarejestrowanego handlowca związany z miejscem odbioru wyrobów akcyzowych;
- 2) adres siedziby lub miejsca zamieszkania zarejestrowanego handlowca;
- 3) adres, pod którym zlokalizowane jest miejsce odbioru wyrobów akcyzowych;
- 4) rodzaj nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych;
- 5) formę i termin obowiązywania zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 56. 1. Zarejestrowany handlowiec nie może magazynować ani wysyłać wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy.

2. Zarejestrowany handlowiec jest obowiązany:

- 1) potwierdzić odbiór wyrobów akcyzowych na administracyjnym dokumencie towarzyszącym i przedstawić go właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w celu opieczętowania urzędowymi pieczęciami;
- 2) prowadzić ewidencję nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych.

3. Zarejestrowany handlowiec może dokonywać nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych na rzecz innych podmiotów.

4. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 2, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia.

5. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 2, powinna zawierać w szczególności informacje dotyczące wyrobów akcyzowych nabywanych wewnątrzwspólnotowo, administracyjnego dokumentu towarzyszącego, podmiotu wysyłającego wyroby akcyzowe, podmiotu na rzecz którego wyroby akcyzowe są nabywane wewnątrzwspólnotowo przez zarejestrowanego handlowca. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki dotyczące miejsca odbioru wyrobów akcyzowych nabywanych wewnątrzwspólnotowo przez zarejestrowanego handlowca,
 - 2) szczegółowy zakres danych, które powinny znajdować się w ewidencji nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych, oraz sposób jej prowadzenia
- uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej kontroli oraz prawidłowego dokumentowania ilości wyrobów akcyzowych i określenia kwot akcyzy.

Rozdział 4

Niezarejestrowani handlowcy

Art. 57. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego na pisemny wniosek podmiotu spełniającego warunki wymienione w art. 46 ust. 1 pkt 2–6 wydaje zezwolenie na jednorazowe nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych wysyłanych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, w ramach prowadzonej działalności

gospodarczej, zwane dalej „zezwoleniem na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec”.

2. Wniosek zawiera dane dotyczące podmiotu oraz prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę podmiotu, adres jego siedziby lub zamieszkania, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ewidencji działalności gospodarczej, numer identyfikacyjny REGON, numer identyfikacji podatkowej (NIP), informację o rodzaju i ilości wyrobów akcyzowych, które zostaną nabyte wewnątrzwspólnotowo, oraz o kwocie akcyzy przypadającej do zapłaty, a także adres miejsca, w którym wyroby akcyzowe zostaną odebrane i proponowane zabezpieczenie akcyzowe.

3. Do wniosku załącza się dokumenty potwierdzające spełnienie warunków określonych w art. 46 ust. 1 pkt 2–6.

4. Do odmowy wydania i cofnięcia zezwolenia na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec stosuje się odpowiednio art. 50.

Art. 58. Zezwolenie na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec określa w szczególności:

- 1) rodzaj wyrobów akcyzowych;
- 2) adres miejsca, w którym wyroby akcyzowe zostaną odebrane;
- 3) wysokość zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 59. 1. Niezarejestrowany handlowiec nie może magazynować ani wysyłać wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy.

2. Niezarejestrowany handlowiec jest obowiązany:

- 1) przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju wystawić i przesłać podmiotowi wysyłającemu wyroby akcyzowe dokument potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy na terytorium kraju, w zakresie złożenia zabezpieczenia akcyzowego;
- 2) potwierdzić odbiór wyrobów akcyzowych na administracyjnym dokumencie towarzyszącym i przedstawić go właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w celu opieczętowania urzędowymi pieczęciami;
- 3) bez wezwania organu podatkowego, złożyć, we właściwym urzędzie celnym, deklarację uproszczoną, według ustalonego wzoru, oraz obliczyć akcyzę i dokonać jej zapłaty na rachunek właściwej izby celnej, w terminie 3 dni, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego.

3. Niezarejestrowany handlowiec przed wysłaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, jest obowiązany uzyskać na tym dokumencie potwierdzenie przez właściwego naczelnika urzędu celnego złożenia zabezpieczenia akcyzowego.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór deklaracji uproszczonej, zamieszczając objaśnienia co do sposobu prawidłowego złożenia tej deklaracji, informacji o terminie i miejscu jej złożenia, pouczenie podatnika, że deklaracja ta stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, jak również zapewniając możliwość prawidłowego obliczenia wysokości akcyzy.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy na terytorium kraju, uwzględniając konieczność zapewnienia informacji o złożonym zabezpieczeniu akcyzowym lub o zapłaconej kwocie akcyzy.

Rozdział 5

Zabezpieczenie akcyzowe

Art. 60. 1. Podmiot prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany handlowiec, niezarejestrowany handlowiec, podatnik, o którym mowa w art. 74 ust. 1, podmiot pośredniczący oraz przedstawiciel podatkowy są obowiązani do złożenia zabezpieczenia akcyzowego w kwocie pokrywającej, powstałe albo mogące powstać, zobowiązanie podatkowe.

2. Zabezpieczenie akcyzowe może być złożone na czas oznaczony albo nieoznaczony.

3. Na wniosek podmiotów, o których mowa w ust. 1, właściwy naczelnik urzędu celnego przyjmuje zabezpieczenie akcyzowe złożone przez osobę trzecią w formach określonych w art. 64 ust. 1 pkt 1–3.

4. W przypadku przemieszczania na terytorium kraju wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego prowadzonego przez podmiot obowiązany do złożenia zabezpieczenia akcyzowego do składu podatkowego prowadzonego przez osobę trzecią, zobowiązanie podatkowe podmiotu prowadzącego skład podatkowy, może być na jego wniosek objęte zabezpieczeniem generalnym tej osoby trzeciej, złożonym na terytorium kraju w formach określonych w art. 64 ust. 1 pkt 1–3, za zgodą tej osoby.

5. Osoba trzecia, o której mowa w ust. 3 i 4, odpowiada całym swym majątkiem za zobowiązanie podatkowe podmiotu obowiązanego do złożenia zabezpieczenia akcyzowego, solidarnie z tym podmiotem do wysokości kwoty zobowiązania podatkowego będącego przedmiotem zabezpieczenia.

Art. 61. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego zwalnia podmiot prowadzący skład podatkowy z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, jeżeli podmiot ten spełnia następujące warunki:

- 1) ma swoją siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium kraju;
- 2) stosuje procedurę zawieszenia poboru akcyzy co najmniej od roku;
- 3) jego sytuacja finansowa i posiadany majątek zapewniają wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych;
- 4) nie posiada zaległości z tytułu cła i podatków stanowiących dochód budżetu państwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne;
- 5) zobowiązał się do zapłacenia, na pierwsze pisemne żądanie właściwego naczelnika urzędu celnego, kwoty akcyzy przypadającej do zapłaty z tytułu powstania zobowiązania podatkowego.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2 i 3 nie mają zastosowania do rolników prowadzących skład podatkowy, w którym są wykonywane, zgodnie z ustawą z dnia 25 czerwca 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wyłącznie czynności polegające na wytwarzaniu na własny użytek estru lub czystego oleju roślinnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c tej ustawy.

3. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, jest udzielane na czas oznaczony, nie dłuższy niż dwa lata, w drodze decyzji, na pisemny wniosek podmiotu. Na pisemny wniosek zwolnionego podmiotu zwolnienie może być przedłużone, w drodze decyzji, na kolejne okresy nie dłuższe niż dwa lata.

4. Wnioski, o których mowa w ust. 3, powinny zawierać dane dotyczące podmiotu i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby podmiotu, określenie przewidywanej maksymalnej

kwoty zobowiązania podatkowego podlegającego zabezpieczeniu akcyzowemu oraz terminu, na jaki zwolnienie ma być udzielone lub przedłużone. Wniosek o udzielenie zwolnienia zawiera ponadto określenie rodzaju działalności prowadzonej przez podmiot w składzie podatkowym.

5. Do wniosków, o których mowa w ust. 3, załącza się dokumenty potwierdzające spełnienie warunków określonych w ust. 1.

6. Zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się w przypadku przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy lub objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie.

7. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, może być stosowane w przypadku przemieszczania rurociągami ropopochodnych wyrobów akcyzowych pomiędzy składami podatkowymi prowadzonymi przez ten sam podmiot na terytorium kraju.

8. Podmiot zwolniony z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego jest obowiązany do powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku o zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub we wniosku o przedłużenie zwolnienia, w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana.

9. Właściwy naczelnik urzędu celnego cofa zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy podmiot prowadzący skład podatkowy naruszy którykolwiek z warunków określonych w ust. 1 pkt 1, 3 lub 4, z zastrzeżeniem ust. 2.

10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania spełnienia warunków określonych w ust. 1, w tym rodzaj dokumentów potwierdzających ich spełnienie, wzór wniosków, o których mowa w ust. 3, a także szczegółowy sposób udzielania, przedłużania i cofania zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając konieczność właściwego zabezpieczenia zobowiązań podatkowych oraz konieczność zapewnienia przepływu informacji o zwolnieniach z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 62. 1. Dla zagwarantowania pokrycia zobowiązań podatkowych:

- 1) podmiotu prowadzącego skład podatkowy,
- 2) zarejestrowanego handlowca,
- 3) podmiotu pośredniczącego, a także
- 4) podatnika, o którym mowa w art. 74 ust. 1, lub przedstawiciela podatkowego – na ich pisemny wniosek

– składa się zabezpieczenie generalne, z zastrzeżeniem ust. 8.

2. Właściwy naczelnik urzędu celnego ustala wysokość zabezpieczenia generalnego, z uwzględnieniem ust. 3, na poziomie równym:

- 1) wysokości zobowiązań podatkowych, gdy kwota ta może zostać dokładnie obliczona przy przyjmowaniu zabezpieczenia;
- 2) szacunkowej kwocie maksymalnej wynikającej z mogących powstać zobowiązań podatkowych.

3. Wysokość zabezpieczenia generalnego składanego przez podmiot pośredniczący ustala się w kwocie równej wysokości maksymalnej kwoty miesięcznego zobowiązania podatkowego mogącego powstać w przypadku naruszenia warunków zwolnienia od akcyzy wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 27.

4. Dla ustalenia wysokości zabezpieczenia akcyzowego stosuje się stawki akcyzy obowiązujące w dniu powstania obowiązku podatkowego, a w przypadku gdy tego dnia nie można ustalić – w dniu złożenia zabezpieczenia; jeżeli jednak stawki akcyzy ulegną zmianie w trakcie trwania procedury zawieszenia poboru akcyzy, właściwy naczelnik urzędu celnego koryguje wysokość zabezpieczenia akcyzowego i powiadamia o tym podmiot, który złożył zabezpieczenie.

5. W przypadku gdy jest przyjmowane zabezpieczenie generalne zobowiązań podatkowych, których wysokość może ulec zmianie z upływem czasu, podmioty, o których mowa w ust. 1, są obowiązane wstępnie oszacować wysokość takiego zabezpieczenia na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdym czasie tych zobowiązań podatkowych.

6. Podmiot pośredniczący jest obowiązany aktualizować wysokość zabezpieczenia generalnego w sposób zapewniający pokrycie mogących powstać w każdym czasie jego zobowiązań podatkowych.

7. Przed zastosowaniem zabezpieczenia generalnego, w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1, 2 i 4, właściwy naczelnik urzędu celnego ustala stan jego wykorzystania.

8. Na wniosek podmiotu prowadzącego skład podatkowy, który spełnia warunki określone w art. 61 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, właściwy naczelnik urzędu celnego wyraża zgodę na złożenie zabezpieczenia ryczałtowego dla zabezpieczenia wykonania zobowiązań podatkowych z tytułu produkcji wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym i wprowadzenia wyrobów akcyzowych do składu podatkowego. Przepisy art. 61 ust. 3–5, 8 i 9 oraz przepisy wydane na podstawie art. 61 ust. 10 dotyczące sposobu dokumentowania spełnienia warunków określonych w art. 61 ust. 1, w tym rodzaju dokumentów potwierdzających ich spełnienie, stosuje się odpowiednio.

9. Właściwy naczelnik urzędu celnego ustala wysokość zabezpieczenia ryczałtowego na poziomie 30% wysokości zabezpieczenia generalnego, do którego złożenia jest obowiązany podmiot prowadzący skład podatkowy, składający wniosek o złożenie zabezpieczenia ryczałtowego.

10. Właściwy naczelnik urzędu celnego ustala ponownie wysokość zabezpieczenia ryczałtowego co 6 miesięcy, począwszy od dnia złożenia wniosku o wyrażenie zgody na jego złożenie. Właściwy naczelnik urzędu celnego może dokonać pierwszego ponownego ustalenia wysokości zabezpieczenia ryczałtowego przed upływem 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku.

Art. 63. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ustalania wysokości zabezpieczenia generalnego i ryczałtowego, szczegółowy sposób stosowania zabezpieczenia generalnego i ryczałtowego, szczegółowy sposób objęcia zabezpieczeniem akcyzowym wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, o którym mowa w art. 27 ust. 5 pkt 1, oraz sposób i częstotliwość aktualizacji zabezpieczenia generalnego, o której mowa w art. 62 ust. 6, uwzględniając konieczność właściwego zabezpieczenia należności akcyzowych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) inne niż określone w art. 60 ust. 4 przypadki, w których zobowiązania podatkowe podmiotów, o których mowa w art. 60 ust. 1, mogą być na ich wniosek objęte zabezpieczeniem generalnym osoby trzeciej, za zgodą tej osoby,

- 2) inne niż określone w art. 62 ust. 8 przypadki, w których może być złożone zabezpieczenie ryczałtowe,
 - 3) przypadki, w których stosuje się dla niektórych wyrobów akcyzowych niższy poziom zabezpieczenia akcyzowego niż określony w ustawie, oraz określić ten poziom,
 - 4) przypadki, w których naczelnik urzędu celnego nie ustala stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego przed jego zastosowaniem
- uwzględniając konieczność właściwego zabezpieczenia należności akcyzowych, zapewnienia sprawnego stosowania zabezpieczeń akcyzowych, a także uproszczenia obrotu wyrobami akcyzowymi.

Art. 64. 1. Zabezpieczenie akcyzowe może zostać złożone w formie:

- 1) depozytu w gotówce;
- 2) gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej;
- 3) czeku potwierdzonego przez krajowy bank wystawcy czeku;
- 4) innego dokumentu mającego wartość płatniczą.

2. W przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej i nabycia wewnątrzwspólnotowego zabezpieczenie akcyzowe powinno obowiązywać na terytorium Wspólnoty Europejskiej.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i miejsce składania zabezpieczenia akcyzowego,
 - 2) rodzaje innych dokumentów mających wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane jako zabezpieczenie akcyzowe,
 - 3) sposób dokonania potwierdzenia przyjęcia zabezpieczenia akcyzowego,
 - 4) wzory druków służących do potwierdzenia przyjęcia zabezpieczenia akcyzowego
- uwzględniając konieczność właściwego zabezpieczenia wykonania zobowiązań podatkowych w akcyzie.

Art. 65. Depozyt w gotówce składa się w walucie polskiej, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 66. 1. Gwarant powinien zobowiązać się na piśmie do zapłacenia, solidarnie z podatnikiem, jego następcami prawnymi lub osobą trzecią, bezwarunkowo i nieodwołalnie, na każde wezwanie właściwego naczelnika urzędu celnego, zabezpieczonej kwoty zobowiązania podatkowego wraz z odsetkami za zwłokę, jeżeli jej zapłacenie stanie się wymagalne.

2. Gwarant odpowiada całym swoim majątkiem, solidarnie z podatnikiem, jego następcami prawnymi lub osobą trzecią, za zobowiązanie podatkowe objęte gwarancją wraz z odsetkami za zwłokę – do wysokości kwoty gwarancji i w terminie wskazanym w gwarancji.

3. Gwarantem może być jedynie osoba prawna mająca siedzibę na terytorium Wspólnoty Europejskiej lub terytorium państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, oddział banku zagranicznego oraz główny oddział zakładu ubezpieczeń, które prowadzą na terytorium kraju działalność bankową lub ubezpieczeniową, w rozumieniu przepisów, odpowiednio, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.⁸⁾) lub ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.⁹⁾), oraz:

- 1) posiadają na podstawie tych przepisów uprawnienie do udzielania gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych na całym terytorium kraju;
- 2) złożą do ministra właściwego do spraw finansów publicznych pisemne zawiadomienie o zamiarze udzielania gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych, składanych jako zabezpieczenie akcyzowe.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych po uzgodnieniu z organem właściwym w sprawach nadzoru nad rynkiem finansowym ogłasza, w drodze obwieszczenia, wykaz gwarantów, o których mowa w ust. 3.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzory treści gwarancji bankowych i ubezpieczeniowych składanych jako zabezpieczenie akcyzowe, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji przez gwaranta zobowiązania, o którym mowa w ust. 1.

Art. 67. 1. Podmioty zobowiązane do złożenia zabezpieczenia akcyzowego mogą wybrać formę zabezpieczenia spośród form określonych w art. 64 ust. 1.

2. Zabezpieczenie akcyzowe może być złożone w kilku formach określonych w art. 64 ust. 1, pod warunkiem że łącznie pokrywają całą wymaganą kwotę zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 68. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego odmawia przyjęcia zabezpieczenia akcyzowego, jeżeli stwierdzi, że nie zapewni ono pokrycia w należnej wysokości kwoty zobowiązania podatkowego.

2. Właściwy naczelnik urzędu celnego odmawia przyjęcia zabezpieczenia akcyzowego z określonym terminem ważności, jeżeli nie zabezpiecza ono w sposób skuteczny pokrycia w terminie kwoty zobowiązania podatkowego.

Art. 69. 1. Jeżeli właściwy naczelnik urzędu celnego stwierdzi, że złożone zabezpieczenie akcyzowe nie zapewnia pokrycia w należnej wysokości lub w terminie kwoty zobowiązania podatkowego, jest obowiązany zażądać przedłużenia zabezpieczenia, złożenia dodatkowego lub nowego zabezpieczenia akcyzowego.

2. Podmiot, który złożył zabezpieczenie akcyzowe na czas oznaczony, jest obowiązany najpóźniej na miesiąc przed upływem tego terminu udokumentować przedłużenie jego ważności lub złożyć nowe zabezpieczenie akcyzowe.

Art. 70. 1. Jeżeli określona lub zadeklarowana kwota akcyzy nie została zapłacona w terminie, organ podatkowy pokrywa ją ze złożonego zabezpieczenia akcyzowego.

2. Jeżeli w celu pokrycia kwoty akcyzy niezapłaconej w terminie wymagana jest sprzedaż, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.¹⁰⁾), praw z dokumentów mających wartość płatniczą złożonych jako zabezpieczenie akcyzowe, do sprzedaży stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.¹¹⁾).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, należne odsetki za zwłokę od zaległości podatkowej są naliczane do dnia pokrycia kwoty akcyzy.

Art. 71. 1. Zabezpieczenie akcyzowe nie może zostać zwrócone, dopóki zobowiązanie podatkowe nie wygaśnie lub nie będzie mogło już powstać.

2. Do celów związanych z rozliczaniem zabezpieczenia akcyzowego właściwy naczelnik urzędu celnego stwierdza, że zobowiązanie podatkowe wygasło lub nie będzie mogło już powstać, również na podstawie administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie elektronicznej z potwierdzeniem odbioru wyrobów akcyzowych przemieszczanych na terytorium kraju, przesłanego w ramach systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 44 ust. 1, w szczególności jeżeli przesłany w tej formie administracyjny dokument towarzyszący nie budzi wątpliwości.

3. Jeżeli zobowiązanie podatkowe wygaśnie częściowo lub nie będzie mogło już powstać do części zabezpieczonej kwoty, złożone zabezpieczenie zostaje niezwłocznie częściowo zwrócone podmiotowi, który je złożył, na jego wniosek.

4. Jeżeli zobowiązanie podatkowe wygaśnie lub nie może już powstać, zabezpieczenie akcyzowe zostaje zwrócone na wniosek podmiotu, który je złożył, w terminie 7 dni.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb zwrotu zabezpieczenia akcyzowego, uwzględniając konieczność zabezpieczenia wykonania zobowiązań podatkowych w akcyzie.

Art. 72. Od kwoty zwracanego zabezpieczenia akcyzowego nie przysługują odsetki.

Rozdział 6

Wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą

Art. 73. 1. Dostawa wewnątrzwspólnotowa lub nabycie wewnątrzwspólnotowe, na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej na terytorium kraju, wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona akcyza, są dokonywane na podstawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego, z zastrzeżeniem art. 45 ust. 6.

2. Uproszczony dokument towarzyszący może być zastąpiony przez dokument handlowy w przypadku, gdy dokument ten zawiera takie same dane, jakie są wymagane dla uproszczonego dokumentu towarzyszącego. Do dokumentu handlowego zastępującego uproszczony dokument towarzyszący stosuje się odpowiednio przepisy o uproszczonym dokumencie towarzyszącym.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzór oraz sposób obiegu kart uproszczonego dokumentu towarzyszącego, a także warunki, na jakich dokument handlowy może zastąpić uproszczony dokument towarzyszący, uwzględniając konieczność zapewnienia informacji dotyczących ilości nabywanych wyrobów akcyzowych oraz kwot akcyzy przypadającej do zapłaty.

Art. 74. 1. W przypadku gdy podatnik nabywa wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe z akcyzą zapłaconą na terytorium państwa członkowskiego na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej na terytorium kraju, jest obowiązany:

- 1) przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju dokonać zgłoszenia o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym do właściwego naczelnika urzędu celnego i złożyć zabezpieczenie akcyzowe;
- 2) potwierdzić odbiór wyrobów akcyzowych na uproszczonym dokumencie towarzyszącym oraz wystawić i dołączyć do zwracanego uproszczonego dokumentu towarzyszącego dokument potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy na terytorium kraju;

- 3) bez wezwania organu podatkowego, złożyć, do właściwego urzędu celnego, deklarację uproszczoną, według ustalonego wzoru, oraz obliczyć akcyzę i dokonać jej zapłaty na terytorium kraju, na rachunek właściwej izby celnej, w terminie 10 dni, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego;
- 4) prowadzić ewidencję nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych.

2. Do dokumentu potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy na terytorium kraju stosuje się odpowiednio wzór określony w przepisach wydanych na podstawie art. 59 ust. 5.

3. Podatnik, o którym mowa w ust. 1, przed dołączeniem do zwracanego uproszczonego dokumentu towarzyszącego, dokumentu potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy na terytorium kraju, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest obowiązany uzyskać na tym dokumencie potwierdzenie przez właściwego naczelnika urzędu celnego złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy.

4. Do deklaracji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, stosuje się odpowiednio wzór deklaracji uproszczonej, określony w przepisach wydanych na podstawie art. 59 ust. 4.

5. Przepisy ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz ust. 4 stosuje się odpowiednio do przypadków nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych niewymienionych w załączniku nr 2 do ustawy, które są objęte na terytorium kraju stawką akcyzy inną niż stawka zerowa.

6. Przepisy ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 4 stosuje się odpowiednio w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego przez osobę fizyczną wyrobów akcyzowych przeznaczonych na cele handlowe w rozumieniu art. 33.

7. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 pkt 4, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia.

8. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 pkt 4, powinna zawierać w szczególności informacje dotyczące wyrobów akcyzowych nabywanych wewnątrzwspólnotowo, uproszczonego dokumentu towarzyszącego, podmiotu wysyłającego wyroby akcyzowe. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych, które powinny znajdować się w ewidencji nabywanych wyrobów akcyzowych, o której mowa w ust. 1 pkt 4, oraz sposób jej prowadzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia informacji dotyczących ilości nabywanych wyrobów akcyzowych oraz kwot akcyzy przypadającej do zapłaty.

10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgłoszenia o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględniając konieczność zapewnienia informacji dotyczących ilości nabywanych wyrobów akcyzowych oraz kwoty akcyzy przypadającej do zapłaty.

Art. 75. 1. Jeżeli osoba fizyczna zamierza nabyć wewnątrzwspólnotowo, nie w celach prowadzonej działalności gospodarczej, wyroby akcyzowe z akcyzą zapłaconą na terytorium państwa członkowskiego i wyroby te mają być jej dostarczane na terytorium kraju, to takie nabycie może być dokonane wyłącznie za pośrednictwem przedstawiciela podatkowego. W sytuacji tej przyjmuje się, iż nabycia wewnątrzwspólnotowego nie dokonuje ta osoba fizyczna lecz przedstawiciel podatkowy.

2. Przedstawiciela podatkowego na terytorium kraju wyznacza sprzedawca.

Art. 76. 1. Przedstawicielem podatkowym może być wyłącznie podmiot, spełniający łącznie warunki, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2–6, któremu właściwy naczelnik urzędu celnego wydał zezwolenie na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego.

2. Przedstawiciel podatkowy jest obowiązany:

- 1) obliczać akcyzę i dokonywać zapłaty akcyzy przypadającej do zapłaty;
- 2) składać właściwemu naczelnikowi urzędu celnego deklaracje podatkowe;
- 3) prowadzić ewidencję wyrobów akcyzowych dostarczanych na terytorium kraju przez sprzedawcę, którego jest przedstawicielem.

3. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 3, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia.

4. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 3, powinna zawierać w szczególności informacje dotyczące wyrobów akcyzowych nabywanych wewnątrzwspólnotowo, podmiotu wysyłającego wyroby akcyzowe, podmiotu, na rzecz którego wyroby akcyzowe są nabywane wewnątrzwspólnotowo przez przedstawiciela podatkowego. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych, które powinny znajdować się w ewidencji określonej w ust. 2 pkt 3 oraz sposób jej prowadzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia informacji dotyczących ilości nabywanych za pośrednictwem przedstawiciela podatkowego wyrobów akcyzowych oraz kwot akcyzy przypadającej do zapłaty.

Art. 77. 1. Zezwolenie na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego wydawane jest na czas oznaczony, nie dłuższy niż trzy lata, albo na czas nieoznaczony, przez właściwego naczelnika urzędu celnego, na wniosek sprzedawcy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera dane dotyczące sprzedawcy i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę sprzedawcy, adres jego siedziby lub zamieszkania, określenie rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej, dane identyfikacyjne przedstawiciela podatkowego, w szczególności imię i nazwisko lub nazwę przedstawiciela podatkowego, adres jego siedziby lub zamieszkania, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ewidencji działalności gospodarczej, numer identyfikacyjny REGON oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres poczty elektronicznej, a także rodzaj wyrobów akcyzowych, które będą nabywane wewnątrzwspólnotowo. Do wniosku sprzedawca jest obowiązany załączyć oświadczenie o wyrażeniu zgody przez przedstawiciela podatkowego na wykonywanie przez niego czynności w tym charakterze oraz dokumenty potwierdzające spełnienie przez przedstawiciela podatkowego warunków, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2-6.

3. Zezwolenie na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego określa w szczególności:

- 1) adres siedziby lub zamieszkania przedstawiciela podatkowego;
- 2) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres siedziby lub zamieszkania sprzedawcy;
- 3) rodzaj wyrobów akcyzowych nabywanych wewnątrzwspólnotowo.

4. Przedstawiciel podatkowy jest obowiązany do powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana, z zastrzeżeniem ust. 5, 7 i 8.

5. Powiadomienia o planowanej zmianie danych zawartych w zezwoleniu na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego należy dokonywać przed dokonaniem tej zmiany, z zastrzeżeniem ust. 7 i 8.

6. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 5, stanowi jednocześnie wniosek o zmianę zezwolenia w zakresie dotyczącym zgłoszonej zmiany.

7. Zmiana przedstawiciela podatkowego lub sprzedawcy określonych w zezwoleniu na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego wymaga w każdym przypadku uzyskania nowego zezwolenia.

8. Jeżeli przedstawiciel podatkowy zamierza nabywać wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe należące do innej niż będąca przedmiotem dotychczasowej działalności grupy wyrobów akcyzowych wymienionej w art. 2 pkt 1, obowiązany jest uzyskać nowe zezwolenie na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego.

9. Do odmowy wydania, cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego stosuje się odpowiednio art. 50.

Art. 78. 1. W przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej wyrobów akcyzowych, od których akcyza została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje zwrot akcyzy:

- 1) podatnikowi, który dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych wyrobów akcyzowych, albo
- 2) podmiotowi, który nabył te wyroby akcyzowe od podatnika i dokonał ich dostawy wewnątrzwspólnotowej

– na pisemny wniosek złożony do właściwego naczelnika urzędu celnego przed rozpoczęciem dostawy wewnątrzwspólnotowej wraz z dokumentami potwierdzającymi zapłatę akcyzy na terytorium kraju.

2. W przypadku eksportu wyrobów akcyzowych, od których akcyza została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje zwrot akcyzy:

- 1) podatnikowi, który dokonał eksportu tych wyrobów akcyzowych, albo
- 2) podmiotowi, który nabył te wyroby akcyzowe od podatnika i dokonał ich eksportu

– na pisemny wniosek złożony do właściwego naczelnika urzędu celnego w ciągu roku od dnia dokonania eksportu wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 4.

3. Podatnik lub podmiot, o których mowa w ust. 1, występujący z wnioskiem o zwrot akcyzy są obowiązani po dokonaniu dostawy wewnątrzwspólnotowej przedłożyć właściwemu naczelnikowi urzędu celnego:

- 1) dokumenty towarzyszące przemieszczaniu wyrobów akcyzowych;
- 2) potwierdzenie otrzymania wyrobów akcyzowych przez odbiorcę z państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na uproszczonym dokumencie towarzyszącym lub na kopii dokumentu handlowego, o którym mowa w art. 73 ust. 2, lub na dokumencie, o którym mowa w art. 45 ust. 6;
- 3) dokument potwierdzający zapłatę akcyzy lub złożenie deklaracji w państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej bądź złożenie zabezpieczenia albo dokument potwierdzający, iż akcyza w tym państwie nie jest wymagana.

4. Podatnik lub podmiot, o których mowa w ust. 2, występujący z wnioskiem o zwrot akcyzy są obowiązani przedłożyć właściwemu naczelnikowi urzędu celnego:

- 1) dokumenty potwierdzające zapłatę akcyzy na terytorium kraju;
- 2) udokumentowane potwierdzenie wywozu wyrobów akcyzowych z terytorium kraju poza obszar celny Wspólnoty Europejskiej, w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, w sposób zgodny z przepisami prawa celnego.

5. Zwrotowi nie podlega akcyza w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej i eksportu wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy, a także kwota akcyzy niższa od minimalnej kwoty zwrotu.

6. Właściwy naczelnik urzędu celnego dokonuje weryfikacji wniosku o zwrot akcyzy w oparciu o dokumenty, o których mowa w ust. 1, 3 i 4.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb i terminy dokonywania zwrotu akcyzy, o którym mowa w ust. 1 i 2, minimalną kwotę zwrotu oraz wzór wniosku o zwrot akcyzy, uwzględniając:

- 1) konieczność zapewnienia informacji dotyczących ilości dostarczanych wewnątrzwspólnotowo lub eksportowanych wyrobów akcyzowych;
- 2) konieczność prawidłowego określenia kwot zwracanej akcyzy;
- 3) ekonomiczną opłacalność dokonania zwrotu akcyzy.

Art. 79. 1. W przypadku reklamacji wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą uznanej przez podmiot prowadzący skład podatkowy, podmiot ten może dokonać obniżenia kwoty akcyzy, do której zapłacenia jest zobowiązany, o kwotę akcyzy zapłaconej od reklamowanych wyrobów.

2. Podmiot prowadzący skład podatkowy może dokonać obniżenia, o którym mowa w ust. 1, w przypadku:

- 1) wykorzystania reklamowanych wyrobów akcyzowych do produkcji wyrobów akcyzowych;
- 2) zniszczenia reklamowanych wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym.

Rozdział 7 **Zezwolenia**

Art. 80. 1. Wydanie, odmowa wydania, zmiana oraz cofnięcie zezwolenia:

- 1) na prowadzenie składu podatkowego,
- 2) na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec,
- 3) na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec,
- 4) na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego,
- 5) na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący,
- 6) wyprowadzenia

– następuje w drodze decyzji.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób wydawania oraz cofania zezwoleń, o których mowa w ust. 1;
- 2) wzory wniosków o wydanie zezwoleń, o których mowa w ust. 1, a także sposób dokumentowania spełnienia warunków, od których uzależnione jest wydanie danego zezwolenia.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, uwzględni:

- 1) potrzebę uzyskania dostatecznych informacji o podatniku, w szczególności wpływających na określenie zabezpieczenia akcyzowego i potrzebę prawidłowego działania podmiotu;
- 2) konieczność zapewnienia swobody przepływu wyrobów akcyzowych.

Rozdział 8

Normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych i dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych

Art. 81. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego ustala, w drodze decyzji, dla poszczególnych podmiotów, na ich wniosek:

- 1) normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych;
- 2) dopuszczalne normy zużycia napojów alkoholowych:
 - a) objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w przypadku ich użycia do produkcji innych wyrobów,
 - b) o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 3, w przypadku ich użycia przez podmiot zużywający.

2. Właściwy naczelnik urzędu celnego, w drodze decyzji, wydanej z urzędu dla poszczególnych podmiotów:

- 1) może ustalić:
 - a) normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych,
 - b) dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych
 – o których mowa w ust. 1;
- 2) ustala dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych określonych w art. 85 ust. 2, znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy i objętych zerową stawką akcyzy, w przypadku ich zużycia do produkcji innych wyrobów.

3. W przypadku posiadania przez podatnika więcej niż jednego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych lub dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych, o których mowa w ust. 1 i 2, ustala się odrębnie dla każdego składu podatkowego.

4. Właściwy naczelnik urzędu celnego, ustalając normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych oraz dopuszczalne normy ich zużycia, uwzględni:

- 1) rodzaj wyrobów akcyzowych;
- 2) specyfikę poszczególnych etapów produkcji i pozostałych czynności, w trakcie których może dojść do powstania ubytków wyrobów akcyzowych;
- 3) warunki techniczne i technologiczne występujące w danym przypadku;
- 4) maksymalne normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie ust. 5.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość maksymalnych norm dopuszczalnych ubytków niektórych wyrobów akcyzowych powstających w czasie wykonywania niektórych czynności, w trakcie których może dojść do powstania ubytków wyrobów akcyzowych;
- 2) szczegółowy zakres i sposób ustalania norm dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych lub dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych;

- 3) sposób rozliczania ubytków wyrobów akcyzowych, w szczególności w przypadkach rozpoczęcia czynności, w trakcie których może dojść do powstania ubytków wyrobów akcyzowych, lub zmiany warunków technicznych i technologicznych przy dokonywaniu tych czynności, do czasu ustalenia w tych przypadkach przez właściwego naczelnika urzędu celnego norm dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, uwzględni:

- 1) rodzaj wyrobów akcyzowych;
- 2) specyfikę poszczególnych etapów produkcji i pozostałych czynności, w trakcie których może dojść do powstania ubytków wyrobów akcyzowych;
- 3) warunki techniczne i technologiczne występujące w danym przypadku.

Dział IV

Wyroby akcyzowe – przepisy szczegółowe

Rozdział 1

Wyroby energetyczne i energia elektryczna

Art. 82. 1. Do wyrobów energetycznych, w rozumieniu ustawy, zalicza się wyroby:

- 1) objęte pozycjami CN od 1507 do 1518 00, jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych;
- 2) objęte pozycjami CN 2701, 2702 oraz od 2704 do 2715;
- 3) objęte pozycjami CN 2901 i 2902;
- 4) oznaczone kodem CN 2905 11 00, niebędące pochodzenia syntetycznego, jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych;
- 5) objęte pozycją CN 3403;
- 6) objęte pozycją CN 3811;
- 7) objęte pozycją CN 3817;
- 8) oznaczone kodami CN 3824 90 91 i 3824 90 97, jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych;
- 9) pozostałe wyroby, z wyłączeniem substancji stosowanych do znakowania i barwienia, o którym mowa w art. 86 ust. 1, przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane jako paliwa silnikowe lub jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych – bez względu na kod CN;
- 10) pozostałe wyroby będące węglowodorami, z wyłączeniem torfu, przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane jako paliwa opałowe lub jako dodatki lub domieszki do paliw opałowych – bez względu na kod CN.

2. Paliwami silnikowymi w rozumieniu ustawy są wyroby energetyczne przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane do napędu silników spalinowych.

3. Paliwami opałowymi w rozumieniu ustawy są wyroby energetyczne przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane do celów opałowych, z wyłączeniem wyrobów, o których mowa w ust. 2.

4. Biokomponentami są biokomponenty w rozumieniu ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Art. 83. 1. Produkcją wyrobów energetycznych w rozumieniu ustawy jest wytwarzanie lub przetwarzanie wyrobów energetycznych, w tym również mieszanie lub przeklasyfikowanie komponentów paliwowych, rozlew gazu skroplonego do butli gazowych, a także barwienie i znakowanie wyrobów energetycznych.

2. Nie uznaje się za produkcję wyrobów energetycznych uzyskiwania niewielkiej ilości wyrobów energetycznych jako produktu ubocznego w procesie wytwarzania wyrobów niebędących wyrobami akcyzowymi. Za niewielką ilość uważa się ilość wyrobów energetycznych, jeżeli przychód osiągnięty z ich sprzedaży stanowi nie więcej niż 0,1% całości przychodu, w rozumieniu ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.¹²⁾), uzyskanego z prowadzonej działalności gospodarczej za poprzedni rok obrotowy lub deklarowanego w przypadku rozpoczęcia działalności gospodarczej.

3. Podmiot uzyskujący, jako produkt uboczny, niewielką ilość wyrobów energetycznych, o której mowa w ust. 2, jest obowiązany do:

- 1) pisemnego powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego o rodzaju prowadzonej działalności i rodzaju uzyskiwanych wyrobów – w terminie 14 dni od dnia uzyskania po raz pierwszy tych wyrobów;
- 2) przedstawienia właściwemu naczelnikowi urzędu celnego pisemnej informacji odnośnie do uzyskanego przychodu, z wyszczególnieniem ilości uzyskanych wyrobów, o których mowa w ust. 2, a także wysokości przychodu osiągniętego ze sprzedaży tych wyrobów – na zakończenie każdego roku obrotowego.

4. Nie uznaje się za produkcję wyrobów energetycznych dodawania do paliw silnikowych lub paliw opałowych dodatków lub domieszek w ilości stanowiącej nie więcej niż 0,2% objętości wyrobu energetycznego zawierającego te dodatki, z wyłączeniem barwienia i znakowania wyrobów energetycznych, o którym mowa w art. 86 ust. 1.

Art. 84. 1. Podstawą opodatkowania wyrobów energetycznych jest ich ilość, wyrażona, w zależności od rodzaju wyrobów, w litrach gotowego wyrobu w temperaturze 15°C lub w kilogramach gotowego wyrobu, albo wartość energetyczna brutto, wyrażona w gigadżulach (GJ).

2. Podstawą opodatkowania energii elektrycznej jest jej ilość, wyrażona w megawatogodzinach (MWh).

3. Za użycie olejów opałowych lub olejów napędowych, o których mowa w ust. 4, niezgodnie z przeznaczeniem uznaje się również ich posiadanie lub sprzedaż ze zbiornika podłączonego do odmierzacza paliw.

4. Podstawą opodatkowania w przypadku użycia do celów napędowych, z wyłączeniem celów żeglugi:

- 1) olejów opałowych,
- 2) olejów napędowych przeznaczonych do celów żeglugi

– jest ich ilość, wyrażona w litrach, która może być przechowywana w zbiorniku podłączonym do odmierzacza paliw lub w zbiorniku pojazdu bądź innego środka przewozowego.

5. Za odmierzacz paliw określony w odrębnych przepisach uznaje się instalację pomiarową przeznaczoną do tankowania pojazdów silnikowych, małych łodzi i małych samolotów.

Art. 85. 1. Stawki akcyzy na wyroby energetyczne wynoszą:

- 1) węgiel i koks przeznaczone do celów opałowych objęte pozycjami CN 2701, 2702 oraz 2704 00 – 1,18 zł/1 gigadżul (GJ);
- 2) benzyny silnikowe o kodach CN 2710 11 45 lub 2710 11 49 – 1565,00 zł/1000 litrów;
- 3) wyroby powstałe ze zmieszania benzyn, o których mowa w pkt 2, z biokomponentami, zawierające powyżej 2% biokomponentów, wyprodukowane w składzie podatkowym i spełniające wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach – stawka akcyzy określona w pkt 2, obniżona o 1,565 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do tych benzyn, z tym że kwota należnej akcyzy nie może być niższa niż 10,00 zł/1000 litrów;
- 4) benzyna lotnicza o kodzie CN 2710 11 31, paliwo typu benzyny do silników odrzutowych o kodzie CN 2710 11 70 oraz nafta pozostała o kodzie CN 2710 19 25 – 1822,00 zł/1000 litrów;
- 5) paliwo do silników odrzutowych o kodzie CN 2710 19 21 – 1072,00 zł/1000 litrów;
- 6) oleje napędowe o kodzie CN 2710 19 41 – 1048,00 zł/1000 litrów;
- 7) wyroby powstałe ze zmieszania olejów napędowych, o których mowa w pkt 6, z biokomponentami, zawierające powyżej 2% biokomponentów, wyprodukowane w składzie podatkowym i spełniające wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach – stawka akcyzy określona w pkt 6, obniżona o 1,048 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do tych olejów napędowych, z tym że kwota należnej akcyzy nie może być niższa niż 10,00 zł/1000 litrów;
- 8) biokomponenty stanowiące samoistne paliwa, wyprodukowane w składzie podatkowym i spełniające wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach, przeznaczone do napędu silników spalinowych, bez względu na kod CN – 10,00 zł/1000 litrów;
- 9) oleje napędowe przeznaczone do celów opałowych o kodach CN od 2710 19 41 do 2710 19 49, zabarwione na czerwono i oznaczone znacznikiem zgodnie z przepisami szczególnymi – 232,00 zł/1000 litrów;
- 10) oleje opałowe o kodach CN od 2710 19 51 do 2710 19 69:
 - a) z których 30% lub więcej objętościowo destyluje przy 350°C lub których gęstość w temperaturze 15°C jest niższa niż 890 kilogramów/metr sześcienny, zabarwione na czerwono i oznaczone znacznikiem zgodnie z przepisami szczególnymi – 232,00 zł/1000 litrów,
 - b) pozostałe, niepodlegające obowiązkowi barwienia i znakowania na podstawie przepisów szczególnych – 60,00 zł/1000 kilogramów;
- 11) oleje smarowe o kodach CN od 2710 19 71 do 2710 19 99, z wyłączeniem wyrobów o kodzie CN 2710 19 85 (oleje białe, parafina ciekła) oraz smarów plastycznych zaliczanych do kodu CN 2710 19 99 – 1180,00 zł/1000 litrów;
- 12) gazy przeznaczone do napędu silników spalinowych:
 - a) gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe objęte pozycją CN 2711 oraz gazowe węglowodory alifatyczne objęte pozycją CN 2901:
 - skroplone – 695,00 zł/1000 kilogramów,
 - w stanie gazowym – 100,00 zł/1000 kilogramów,
 - b) wyprodukowane w składzie podatkowym i spełniające wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach:

- biogaz, bez względu na kod CN – 0 zł,
- wodór i biowodór o kodzie CN 2804 10 00 – 0 zł;
- 13) gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe objęte pozycją CN 2711, przeznaczone do celów opałowych – 1,18 zł/1 gigadżul (GJ);
- 14) pozostałe paliwa silnikowe – 1822,00 zł/1000 litrów;
- 15) pozostałe paliwa opałowe:
 - a) w przypadku gdy ich gęstość w temperaturze 15 °C jest:
 - niższa niż 890 kilogramów/metr sześcienny – 232,00 zł/1000 litrów,
 - równa lub wyższa niż 890 kilogramów/metr sześcienny – 60,00 zł/1000 kilogramów,
 - b) gazowe – 1,18 zł/gigadżul (GJ).

2. Stawka akcyzy na wyroby energetyczne inne niż określone w ust. 1 pkt 1–13, przeznaczone do celów innych niż opałowe, jako dodatki lub domieszki do paliw opałowych, do napędu silników spalinowych albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych wynosi 0 zł.

3. Stawka akcyzy na energię elektryczną wynosi 20,00 zł za megawatogodzinę (MWh).

4. W przypadku:

- 1) użycia wyrobów, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 10 i 15, do napędu silników spalinowych, użycia ich, gdy nie spełniają warunków określonych w szczególnych przepisach w zakresie prawidłowego znakowania i barwienia, a także ich posiadania w zbiorniku podłączonym do odmierzacza paliw lub sprzedaży z takiego zbiornika, stosuje się odpowiednio stawkę 1822,00 zł/1000 litrów, a w przypadku gdy ich gęstość w temperaturze 15 °C jest równa lub wyższa od 890 kilogramów/metr sześcienny – 2047,00 zł/1000 kilogramów;
- 2) przekroczenia dopuszczalnych norm zużycia, o których mowa w art. 81 ust. 2 pkt 2, ustalonych dla wyrobów akcyzowych określonych w ust. 2, znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w przypadku ich zużycia do produkcji innych wyrobów, stosuje się odpowiednio stawkę określoną w ust. 1 pkt 14 albo 15.

5. Sprzedawca wyrobów akcyzowych nieobjętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15, jest obowiązany w przypadku sprzedaży:

- 1) osobom prawnym, jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej oraz osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą – do uzyskania od nabywcy oświadczenia, iż nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych, uprawniających do stosowania stawek akcyzy określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15; podpisane czytelnie oświadczenie może być złożone na wystawianej fakturze, ze wskazaniem rodzaju, typu oraz liczby posiadanych urządzeń grzewczych oraz miejsca (adresu), gdzie znajdują się te urządzenia, a jeżeli jest składane odrębnie, powinno zawierać dane dotyczące nabywcy, określenie ilości i rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów, wskazanie rodzaju, typu oraz liczby posiadanych urządzeń grzewczych oraz miejsca (adresu), gdzie znajdują się te urządzenia, a także datę i miejsce złożenia tego oświadczenia, czytelny podpis składającego oświadczenie oraz powinno być dołączone do kopii faktury;
- 2) osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej – do uzyskania od nabywcy oświadczenia stwierdzającego, iż nabywane wyroby są przeznaczone do celów

opałowych, uprawniających do stosowania stawek akcyzy określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15; oświadczenie to powinno być załączone do kopii paragonu lub kopii innego dokumentu sprzedaży wystawionego nabywcy, a w przypadku braku takiej możliwości sprzedawca jest obowiązany wpisać na oświadczeniu numer i datę wystawienia dokumentu potwierdzającego tę sprzedaż.

6. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko nabywcy, numer dowodu osobistego lub nazwę i numer innego dokumentu stwierdzającego tożsamość nabywcy;
- 2) adres zameldowania nabywcy oraz adres zamieszkania, jeżeli jest inny od adresu zameldowania;
- 3) określenie ilości, rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów;
- 4) określenie liczby posiadanych urządzeń grzewczych, w których mogą być wykorzystane te wyroby oraz miejsc (adresów), gdzie znajdują się te urządzenia;
- 5) wskazanie rodzaju i typu urządzeń grzewczych;
- 6) datę i miejsce sporządzenia oświadczenia oraz czytelny podpis składającego oświadczenie.

7. Osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej nabywająca wyroby akcyzowe określone w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 jest obowiązana do okazania sprzedawcy dokumentu, o którym mowa w ust. 6 pkt 1, w celu potwierdzenia jej tożsamości.

8. Sprzedawca wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej jest obowiązany odmówić sprzedaży tych wyrobów w przypadku, gdy osoba nabywająca te wyroby odmawia okazania dokumentu, o którym mowa w ust. 6 pkt 1, gdy dane zawarte w oświadczeniu są niekompletne, nieczytelne lub nie zgadzają się z danymi wynikającymi z dokumentu, o którym mowa w ust. 6 pkt 1.

9. Importer i podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 składa właściwemu naczelnikowi urzędu celnego oświadczenie, że przywożone wyroby zostaną przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych, uprawniających do stosowania stawek akcyzy określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15; oświadczenie powinno zawierać dane dotyczące importera lub podmiotu dokonującego nabycia wewnątrzwspólnotowego, określenie ilości i rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów, datę i miejsce złożenia tego oświadczenia oraz czytelny podpis składającego oświadczenie; kopie złożonych oświadczeń powinny być przechowywane przez importera i podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostały sporządzone, i udostępniane w celu kontroli.

10. W przypadku importu wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15, gdy naczelnik urzędu celnego przyjmujący zgłoszenie celne w procedurze dopuszczenia do obrotu jest inny niż właściwy naczelnik urzędu celnego w zakresie akcyzy na terytorium kraju dla podmiotu dokonującego importu, importer jest zobowiązany do sporządzenia i przekazania do właściwego dla niego naczelnika urzędu celnego w zakresie akcyzy na terytorium kraju miesięcznego zestawienia oświadczeń, o których mowa w ust. 9, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostało złożone zgłoszenie celne.

11. Sprzedawca wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 sporządza i przekazuje do właściwego naczelnika urzędu celnego, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano sprzedaży, miesięczne zestawienie

oświadczeń, o których mowa w ust. 5; oryginały oświadczeń powinny być przechowywane przez sprzedawcę przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostały sporządzone, i udostępniane w celu kontroli.

12. Miesięczne zestawienie oświadczeń powinno zawierać:

- 1) w przypadku sprzedawcy, o którym mowa w ust. 11:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres siedziby lub zamieszkania podmiotu przekazującego zestawienie,
 - b) ilość i rodzaj oraz przeznaczenie wyrobów, których dotyczy oświadczenie,
 - c) datę złożenia oświadczenia,
 - d) datę i miejsce sporządzenia zestawienia oraz czytelny podpis osoby sporządzającej zestawienie,
 - e) określenie liczby urządzeń grzewczych posiadanych przez nabywców, wynikającej ze złożonych przez nich oświadczeń,
 - f) miejsce (adres), gdzie znajdują się urządzenia grzewcze wskazane w oświadczeniach;
- 2) w przypadku importera, o którym mowa w ust. 10, dane, o których mowa w pkt 1 lit. a–d.

13. W przypadku niespełnienia warunków określonych w ust. 5–12 stosuje się stawkę akcyzy określoną w ust. 4 pkt 1.

Art. 86. 1. Obowiązkowi znakowania i barwienia podlegają:

- 1) oleje opałowe o kodach CN od 2710 19 51 do 2710 19 69, z których 30% lub więcej objętościowo destyluje przy 350°C lub których gęstość w temperaturze 15°C jest niższa niż 890 kilogramów/metr sześcienny;
- 2) oleje napędowe o kodach CN od 2710 19 41 do 2710 19 49 – przeznaczone na cele opałowe;
- 3) oleje napędowe o kodach CN od 2710 19 41 do 2710 19 49 – wykorzystywane do celów żeglugi (włączając rejsy rybackie).

2. Obowiązek znakowania i barwienia wyrobów energetycznych, o których mowa w ust. 1, ciąży na podmiotach prowadzących składy podatkowe, importerach, podmiotach dokonujących nabycia wewnątrzwspólnotowego i przedstawicielach podatkowych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje substancji stosowanych do znakowania i barwienia;
- 2) minimalne ilości substancji stosowanych do znakowania i barwienia, wyrażone w miligramach/litr wyrobu energetycznego, po których dodaniu wyrób uważa się za prawidłowo oznaczony i zabarwiony.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, uwzględni:

- 1) sytuację rynkową w obrocie wyrobami energetycznymi, a zwłaszcza konieczność przeciwdziałania unikaniu opodatkowania akcyzą;
- 2) techniczne możliwości zapewniające prawidłowe oznaczenie i zabarwienie wyrobów energetycznych;
- 3) przeznaczenie wyrobów energetycznych.

Art. 87. 1. Podatnik dokonujący sprzedaży energii elektrycznej nabywcy końcowemu, zużywający energię elektryczną w sytuacji, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 i 4, a także podmiot reprezentujący, o którym mowa w art. 9 ust. 6, są obowiązani do prowadzenia ilościowej ewidencji energii elektrycznej na podstawie wskazań urządzeń pomiarowo-

rozliczeniowych u nabywcy końcowego lub podmiotu zużywającego energię, a w przypadku braku urządzeń pomiarowych – na podstawie współczynnikowo określonego poziomu poboru energii przez poszczególne urządzenia, określonej w dokumentacji prowadzonej przez podatnika.

2. Podmiot dokonujący dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu energii elektrycznej jest obowiązany do prowadzenia ilościowej ewidencji energii elektrycznej na podstawie wskazań urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, a w przypadku braku takich możliwości – na podstawie dokumentów rozliczeniowych.

3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 lub 2, powinna zawierać odpowiednio dane niezbędne do określenia w okresach miesięcznych:

- 1) ilości wyprodukowanej oraz zakupionej energii elektrycznej – w megawatogodzinach (MWh);
- 2) ilości energii elektrycznej dostarczonej nabywcom końcowym;
- 3) ilości energii elektrycznej dostarczonej podmiotom niebędącym nabywcami końcowymi;
- 4) dat dokonania płatności wynikających z umów właściwych do rozliczeń z tytułu dostaw;
- 5) ilości energii elektrycznej, od których powstał obowiązek naliczenia i zapłaty akcyzy;
- 6) kwot akcyzy należnej do zapłaty od energii elektrycznej;
- 7) ilości energii elektrycznej zwolnionej od akcyzy;
- 8) ilości energii elektrycznej zużytej na potrzeby własne;
- 9) ilości energii elektrycznej dostarczonej wewnątrzwspólnotowo albo wyeksportowanej;
- 10) ilości strat powstałych w wyniku przesyłu i rozdziału energii elektrycznej.

4. Jeżeli brak jest urządzeń pomiarowych pozwalających na precyzyjne określenie ilości, o których mowa w ust. 3 pkt 8 i 10, prowadzący ewidencję określa ilości szacunkowe.

5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ilościowej ewidencji energii elektrycznej, o której mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając:

- 1) konieczność określenia odrębnie ilości energii elektrycznej zakupionej, sprzedanej nabywcy końcowemu, sprzedanej podmiotowi niebędącemu nabywcą końcowym, wyprodukowanej i zużytej na własne potrzeby, dostarczonej wewnątrzwspólnotowo, wyeksportowanej oraz strat powstałych w wyniku przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej;
- 2) konieczność wyodrębnienia kwoty akcyzy należnej do zapłaty od energii elektrycznej;
- 3) możliwość zapewnienia właściwych informacji dotyczących energii elektrycznej sprzedanej nabywcy końcowemu, wyprodukowanej i zużytej na własne potrzeby, dostarczonej wewnątrzwspólnotowo, wyeksportowanej oraz strat powstałych w wyniku przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej;
- 4) przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej w zakresie akcyzy.

Rozdział 2

Napoje alkoholowe

Art. 88. Do napojów alkoholowych w rozumieniu ustawy zalicza się alkohol etylowy, piwo, wino, napoje fermentowane oraz wyroby pośrednie.

Art. 89. 1. Do alkoholu etylowego w rozumieniu ustawy zalicza się:

- 1) wszelkie wyroby o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 1,2% obj., objęte pozycjami CN 2207 i 2208, nawet jeżeli są to wyroby stanowiące część wyrobu należącego do innego działu Nomenklatury Scalonej;
- 2) wyroby objęte pozycjami CN 2204, 2205 i 2206 00, o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 22% obj.;
- 3) napoje zawierające rozcieńczony lub nierozcieńczony alkohol etylowy.

2. Produkcją alkoholu etylowego w rozumieniu ustawy jest wytwarzanie, przetwarzanie, oczyszczanie, skażanie lub odwadnianie alkoholu etylowego, a także jego rozlew.

3. Podstawą opodatkowania alkoholu etylowego jest liczba hektolitrów alkoholu etylowego 100% vol. w temperaturze 20 °C zawartego w gotowym wyrobie.

4. Stawka akcyzy na alkohol etylowy wynosi 4550,00 zł od 1 hektolitra alkoholu etylowego 100% vol. zawartego w gotowym wyrobie.

Art. 90. 1. Piwem w rozumieniu ustawy są wszelkie wyroby objęte pozycją CN 2203 00 oraz wszelkie wyroby zawierające mieszaninę piwa z napojami bezalkoholowymi, objęte pozycją CN 2206 00, jeżeli w każdym przypadku rzeczywista objętościowa moc alkoholu w tych wyrobach przekracza 0,5% obj.

2. Produkcją piwa w rozumieniu ustawy jest wytwarzanie lub przetwarzanie piwa, a także jego rozlew.

3. Podstawą opodatkowania piwa jest liczba hektolitrów gotowego wyrobu na 1 stopień Plato.

4. Stawka akcyzy na piwo wynosi 6,86 zł od 1 hektolitra za każdy stopień Plato gotowego wyrobu.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe metody ustalania parametrów służących do określenia podstawy opodatkowania piwa, o których mowa w ust. 3, w szczególności wyznaczania liczby stopni Plato w piwie gotowym, uwzględniając przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej w zakresie akcyzy oraz technologię wytwarzania piwa.

Art. 91. 1. Winem w rozumieniu ustawy jest:

- 1) wino niemusujące – wszelkie wyroby objęte pozycjami CN 2204 i 2205, z wyjątkiem wina musującego określonego w pkt 2:
 - a) o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 1,2% obj., lecz nieprzekraczającej 15% obj., pod warunkiem że cały alkohol etylowy zawarty w gotowym wyrobie pochodzi wyłącznie z procesu fermentacji, albo
 - b) o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 15% obj., lecz nieprzekraczającej 18% obj., pod warunkiem że nie zawierają żadnych dodatków wzbogacających oraz że cały alkohol etylowy zawarty w gotowym wyrobie pochodzi wyłącznie z procesu fermentacji;
- 2) wino musujące – wszelkie wyroby oznaczone kodami CN 2204 10, 2204 21 10, 2204 29 10 oraz objęte pozycją 2205, które łącznie spełniają następujące warunki:

- a) znajdują się w butelkach zaopatrzonych w korek w kształcie grzybka, umocowany za pomocą węzłów lub spinek, albo cechują się ciśnieniem wynoszącym co najmniej 3 bary, spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze,
- b) mają rzeczywistą objętościową moc alkoholu przekraczającą 1,2% obj., lecz nieprzekraczającą 15% obj.,
- c) cały alkohol etylowy zawarty w gotowym wyrobie pochodzi wyłącznie z procesu fermentacji.

2. Produkcją wina w rozumieniu ustawy jest wytwarzanie lub przetwarzanie wina, a także jego rozlew.

3. Podstawą opodatkowania wina jest liczba hektolitrów gotowego wyrobu.

4. Stawka akcyzy na wino wynosi 136,00 zł od 1 hektolitra gotowego wyrobu.

Art. 92. 1. Napojami fermentowanymi w rozumieniu ustawy są:

- 1) niemusujące napoje fermentowane – niebędące musującymi napojami fermentowanymi określonymi w pkt 2 – wszelkie wyroby objęte pozycjami CN 2204 i 2205, z wyjątkiem wyrobów określonych w art. 91 ust. 1, oraz wyroby objęte pozycją CN 2206 00, z wyjątkiem wszelkich wyrobów określonych w art. 90 ust. 1:

- a) o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 1,2% obj., lecz nieprzekraczającej 10% obj., albo
- b) o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 10% obj., lecz nieprzekraczającej 15% obj.

– pod warunkiem że cały alkohol etylowy zawarty w gotowym wyrobie pochodzi wyłącznie z procesu fermentacji;

- 2) musujące napoje fermentowane – wszelkie wyroby objęte pozycją CN 2206 00 oraz wyroby oznaczone kodami CN 2204 10, 2204 21 10, 2204 29 10 i objęte pozycją 2205, niewymienione w art. 91, które znajdują się w butelkach zaopatrzonych w korek w kształcie grzybka, umocowany za pomocą węzłów lub spinek, albo cechują się nadciśnieniem wynoszącym co najmniej 3 bary, spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, oraz:

- a) mają rzeczywistą objętościową moc alkoholu przekraczającą 1,2% obj., lecz nieprzekraczającą 13% obj., albo
- b) mają rzeczywistą objętościową moc alkoholu przekraczającą 13% obj., lecz nieprzekraczającą 15% obj.

– pod warunkiem że cały alkohol etylowy zawarty w gotowym wyrobie pochodzi wyłącznie z procesu fermentacji.

2. Produkcją napojów fermentowanych w rozumieniu ustawy jest wytwarzanie lub przetwarzanie napojów fermentowanych, a także ich rozlew.

3. Podstawą opodatkowania napojów fermentowanych jest liczba hektolitrów gotowego wyrobu.

4. Stawka akcyzy na napoje fermentowane wynosi 136,00 zł od 1 hektolitra gotowego wyrobu.

Art. 93. 1. Wyrobami pośrednimi w rozumieniu ustawy są wszelkie wyroby o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 1,2% obj., lecz nieprzekraczającej

22% obj., objęte pozycjami CN 2204, 2205 i 2206 00, z wyjątkiem wyrobów określonych w art. 90–92.

2. Produkcją wyrobów pośrednich w rozumieniu ustawy jest wytwarzanie lub przetwarzanie wyrobów pośrednich, a także ich rozlew.

3. Podstawą opodatkowania wyrobów pośrednich jest liczba hektolitrow gotowego wyrobu.

4. Stawka akcyzy na wyroby pośrednie wynosi 273,00 zł od 1 hektolitra gotowego wyrobu.

Rozdział 3 **Wyroby tytoniowe**

Art. 94. 1. Do wyrobów tytoniowych w rozumieniu ustawy zalicza się bez względu na kod CN:

- 1) papierosy;
- 2) tytoń do palenia;
- 3) cygara i cygaretki.

2. Za papierosy uznaje się:

- 1) tytoń zrolowany nadający się do palenia w tej postaci, który nie jest cygarami ani cygaretkami w rozumieniu ust. 4;
- 2) tytoń zrolowany, który w drodze prostej, nieprzemysłowej obróbki jest umieszczany w tutkach z bibuły papierosowej;
- 3) tytoń zrolowany, który w drodze prostej, nieprzemysłowej obróbki jest owijany w bibułę papierosową.

3. Do celów akcyzy za jeden papieros uznaje się tytoń zrolowany, o którym mowa w ust. 2, o długości nieprzekraczającej 9 centymetrów, wyłączając filtr i ustnik, a w przypadku gdy jego długość jest większa niż 9 centymetrów, za jeden papieros uznaje się każde 9 centymetrów długości tego tytoniu, wyłączając filtr lub ustnik, a także końcowy odcinek tej długości krótszy niż 9 centymetrów.

4. Za cygara lub cygaretki przeznaczone do palenia uznaje się:

- 1) tytoń zrolowany w całości zrobiony z naturalnego tytoniu;
- 2) tytoń zrolowany o zewnętrznym owinięciu z naturalnego tytoniu;
- 3) tytoń zrolowany ze spreparowanym, wymieszanym wkładem, owinięty liściem tytoniu w naturalnym kolorze cygara pokrywającym produkt w całości, łącznie z filtrem, tam gdzie zachodzi taka konieczność, ale nie w przypadku cygar z ustnikiem, gdzie ustnik oraz spoiwo są wykonane z odzysku, kiedy waga jednej sztuki, nie włączając filtra lub ustnika, wynosi nie mniej niż 1,2 grama, i gdzie owijający liść tytoniu jest ułożony w kształcie spirali z kątem ostrym wynoszącym przynajmniej 30° względem pionowej osi cygara;
- 4) tytoń zrolowany ze spreparowanym, wymieszanym wkładem, owinięty liściem tytoniu w naturalnym kolorze cygara z odzyskanego tytoniu pokrywającym produkt w całości, łącznie z filtrem, tam gdzie zachodzi taka konieczność, ale nie ustnik w przypadku cygar z ustnikiem, gdzie waga sztuki, wyłączając filtr lub ustnik, wynosi przynajmniej 2,3 grama, a obwód równy przynajmniej jednej trzeciej długości wynosi nie mniej niż 34 milimetry.

5. Za tytoń do palenia uznaje się:

- 1) tytoń, który został pocięty lub inaczej podzielony, skręcony lub sprasowany w postaci bloków oraz nadający się do palenia bez dalszego przetwarzania przemysłowego;

2) odpady tytoniowe oddane do sprzedaży detalicznej, niebędące papierosami, cygarami lub cygaretkami w rozumieniu ust. 2, 3 i 4, a nadające się do palenia.

6. Tytoń do palenia, określony w ust. 5, w którym więcej niż 25% w masie drobin tytoniu ma szerokość cięcia mniejszą niż 1 milimetr, jest uznawany za tytoń drobnokrojony przeznaczony do skręcania papierosów.

7. Produkty składające się w części z substancji innych niż tytoń, lecz poza tym spełniające kryteria ustalone w ust. 4, są traktowane jako cygara i cygaretki, pod warunkiem że posiadają odpowiednio:

- 1) owinięcie z naturalnego tytoniu;
- 2) owinięcie i owijkę z tytoniu, oba z ponownie uformowanego tytoniu;
- 3) owinięcie z ponownie uformowanego tytoniu.

8. Produkty składające się w całości albo w części z substancji innych niż tytoń, lecz poza tym spełniające kryteria ustalone w ust. 2, 3 lub 5, są traktowane jako papierosy i tytoń do palenia. Jednakże nie traktuje się jako wyrobów tytoniowych produktów, które nie zawierają tytoniu i są wykorzystywane wyłącznie w celach medycznych.

Art. 95. 1. Produkcją wyrobów tytoniowych w rozumieniu ustawy jest ich wytwarzanie, przetwarzanie, a także pakowanie.

2. Stawki akcyzy na wyroby tytoniowe wynoszą:

- 1) na papierosy, z zastrzeżeniem ust. 10 – 138,50 zł za każde 1000 sztuk i 31,41% maksymalnej ceny detalicznej;
- 2) na tytoń do palenia, z zastrzeżeniem ust. 10 – 95,00 zł za każdy 1 kilogram i 31,41% maksymalnej ceny detalicznej;
- 3) na cygara i cygaretki – 235,00 zł za każde 1000 sztuk.

3. Na papierosy lub tytoń do palenia nieobjęte obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy i nieoznaczone maksymalną ceną detaliczną stawki akcyzy wynoszą :

- 1) na papierosy – 300,00 zł za każde 1000 sztuk;
- 2) na tytoń do palenia – 200,00 zł za każdy 1 kilogram.

4. Minimalna stawka akcyzy na papierosy wynosi 100% całkowitej kwoty akcyzy, naliczonej od ceny równej najpopularniejszej kategorii cenowej.

5. Najpopularniejszą kategorią cenową jest, ustalana na dany rok kalendarzowy, cena stosowana w obrocie dla grupy papierosów o największej sprzedaży w okresie 10 miesięcy (od stycznia do października) poprzedniego roku kalendarzowego, obliczana według ilości sprzedanych papierosów, na podstawie maksymalnych cen detalicznych, w przeliczeniu na 1000 sztuk. Najpopularniejsza kategoria cenowa jest ogłaszana w drodze obwieszczenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, przed dniem 1 stycznia każdego roku.

6. Za maksymalną cenę detaliczną przyjmuje się cenę wyznaczoną i wydrukowaną przez producenta, importera lub podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego na opakowaniu jednostkowym papierosów lub tytoniu do palenia, z zastrzeżeniem ust. 9.

7. Producent, importer lub podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego papierosów lub tytoniu do palenia, przeznaczonych do sprzedaży na terytorium kraju, jest obowiązany wyznaczyć i wydrukować maksymalną cenę detaliczną na opakowaniu jednostkowym tych wyrobów.

8. W przypadku importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego papierosów lub tytoniu do palenia znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w opakowaniach jednostkowych nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną, stosuje się odpowiednio stawki akcyzy w wysokości określonej w ust. 2 pkt 1 i 2, przy czym za maksymalną cenę detaliczną przyjmuje się trzykrotną wartość najpopularniejszej kategorii cenowej, przeliczonej na jednostkę 1000 sztuk dla papierosów, a dla tytoniu do palenia, przyjmując założenie, iż jednostka 1000 sztuk papierosów odpowiada 1 kilogramowi tytoniu do palenia.

9. W przypadku nabycia lub posiadania papierosów lub tytoniu do palenia znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w opakowaniach jednostkowych nieoznaczonych lub oznaczonych maksymalną ceną detaliczną, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie można tego ustalić, stosuje się odpowiednio stawki akcyzy w wysokości określonej w ust. 2 pkt 1 i 2, przy czym za maksymalną cenę detaliczną przyjmuje się trzykrotną wartość najpopularniejszej kategorii cenowej, przeliczonej na jednostkę 1000 sztuk dla papierosów, a dla tytoniu do palenia, przyjmując założenie, iż jednostka 1000 sztuk papierosów odpowiada 1 kilogramowi tytoniu do palenia.

10. W przypadku, o którym mowa w art. 5 ust. 5, stosuje się stawkę akcyzy w wysokości 70% maksymalnej ceny detalicznej, wydrukowanej na opakowaniu jednostkowym.

11. Producent, importer, podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego papierosów są obowiązani do sporządzania i przekazywania ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych informacji o wielkości sprzedaży poszczególnych marek papierosów oznaczonych maksymalną ceną detaliczną w okresie 10 miesięcy (od stycznia do października) danego roku kalendarzowego.

12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, termin, formę przekazywania oraz zakres informacji, o których mowa w ust. 11, uwzględniając potrzebę ustalenia najpopularniejszej kategorii cenowej.

Dział V

Opodatkowanie akcyzą samochodów osobowych

Art. 96. 1. W przypadku samochodu osobowego przedmiotem opodatkowania akcyzą jest:

- 1) import samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym;
- 2) nabycie wewnątrzwspólnotowe samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym;
- 3) pierwsza sprzedaż na terytorium kraju samochodu osobowego niezarejestrowanego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym:
 - a) wyprodukowanego na terytorium kraju,
 - b) od którego nie została zapłacona akcyza z tytułu czynności, o których mowa w pkt 1 albo 2.

2. W przypadku samochodu osobowego przedmiotem opodatkowania akcyzą jest również każda sprzedaż na terytorium kraju samochodu osobowego niezarejestrowanego na terytorium kraju, następująca po sprzedaży, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jeżeli wcześniej akcyza nie

została zapłacona w należnej wysokości a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie można tego ustalić.

3. Czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, są przedmiotem opodatkowania akcyzą niezależnie od tego, czy zostały wykonane z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa.

4. Jeżeli w stosunku do samochodu osobowego powstał obowiązek podatkowy w związku z wykonaniem jednej z czynności podlegającej opodatkowaniu to nie powstaje obowiązek podatkowy na podstawie innej czynności podlegającej opodatkowaniu, jeżeli kwota akcyzy została określona lub zadeklarowana w należnej wysokości.

5. Samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób (inne niż te objęte pozycją 8702), włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem skuterów śnieżnych o kodzie CN 8703 10 11, pojazdów typu meleks o kodzie CN 8703 10 18 oraz pojazdów typu quad o kodzie CN 8703 10 18.

6. Na potrzeby niniejszego działu za sprzedaż samochodu osobowego uznaje się:

- 1) sprzedaż, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, samochodu osobowego;
- 2) zamianę, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, samochodu osobowego;
- 3) wydanie samochodu osobowego w zamian za wierzytelności;
- 4) wydanie samochodu osobowego w miejsce świadczenia pieniężnego;
- 5) darowiznę, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, samochodu osobowego;
- 6) wydanie samochodu osobowego w zamian za dokonanie określonej czynności;
- 7) przekazanie lub wykorzystanie samochodu osobowego na potrzeby reprezentacji albo reklamy;
- 8) przekazanie przez podatnika samochodu osobowego na potrzeby osobiste podatnika, współników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia, a także zatrudnionych przez niego pracowników oraz byłych pracowników;
- 9) użycie samochodu osobowego na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej.

7. Do opodatkowania akcyzą samochodów osobowych stosuje się odpowiednio art. 10 ust. 1–4, 6–8, 10 i 13, art. 12, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14, przepisy wydane na podstawie art. 15, art. 16 ust. 5 oraz art. 22–24.

Art. 97. 1. Obowiązek podatkowy z tytułu importu samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym powstaje z dniem powstania długu celnego w rozumieniu przepisów prawa celnego.

2. Obowiązek podatkowy z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym powstaje z dniem:

- 1) przemieszczenia samochodu osobowego z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju – jeżeli nabycie prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel nastąpiło przed przemieszczeniem samochodu na terytorium kraju;

- 2) nabycia prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel – jeżeli nabycie prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel nastąpiło po przemieszczeniu samochodu osobowego na terytorium kraju;
- 3) złożenia wniosku o rejestrację samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym – jeżeli podmiot występujący z wnioskiem o rejestrację na terytorium kraju nabytego wewnątrzwspólnotowo samochodu osobowego nie jest jego właścicielem.

3. Obowiązek podatkowy z tytułu sprzedaży na terytorium kraju samochodu osobowego niezarejestrowanego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym powstaje z dniem wydania, a w przypadkach, o których mowa w art. 96 ust. 6 pkt 2–9, z dniem wykonania tych czynności.

4. Jeżeli sprzedaż samochodu osobowego powinna być potwierdzona fakturą, obowiązek podatkowy powstaje z dniem wystawienia faktury, nie później jednak niż w 7. dniu, licząc od dnia wydania, a w przypadkach, o których mowa w art. 96 ust. 6 pkt 2–9, z dniem wykonania tych czynności. Sprzedawca jest obowiązany do wykazania na wystawionej fakturze kwoty akcyzy od dokonanej sprzedaży.

5. Jeżeli nie można określić dnia, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu danej czynności podlegającej opodatkowaniu, o której mowa w art. 96 ust. 1 lub ust. 2, za datę jego powstania uznaje się dzień, w którym uprawniony organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej stwierdził dokonanie czynności podlegającej opodatkowaniu.

Art. 98. 1. Podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, która dokonuje czynności, o których mowa w art. 96 ust. 1 lub 2.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 97 ust. 2 pkt 1 i 2, jeżeli przemieszczenia samochodu osobowego z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju dokonał inny podmiot niż podmiot, który nabył prawo rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel, podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, która nabyła prawo rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 97 ust. 2 pkt 3, podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, która wystąpiła o rejestrację tego samochodu na terytorium kraju, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

Art. 99. 1. Organy egzekucyjne, określone w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, oraz komornicy sądowi wykonujący czynności egzekucyjne, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.¹³⁾), są płatnikami akcyzy od sprzedaży, dokonywanej w trybie egzekucji, samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, od którego akcyza nie została zapłacona.

2. Płatnik akcyzy od sprzedaży, dokonywanej w trybie egzekucji, samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, jest obowiązany obliczać i wpłacać akcyzę na rachunek właściwej izby celnej w terminie do 7. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym sprzedano samochód, a także przekazać w tym terminie do właściwego naczelnika urzędu celnego deklarację o wysokości pobranej i wpłaconej akcyzy według ustalonego wzoru.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych zawartych w deklaracji o wysokości akcyzy pobranej i wpłaconej przez płatnika oraz wzór tej deklaracji, zamieszczając objaśnienia co do sposobu prawidłowego składania deklaracji oraz informacje o miejscu ich składania, jak również zapewniając możliwość prawidłowego obliczenia kwoty akcyzy.

Art. 100. 1. Podstawą opodatkowania w przypadku samochodu osobowego jest:

- 1) kwota należna z tytułu sprzedaży samochodu osobowego na terytorium kraju pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług oraz o kwotę akcyzy należne od tego samochodu osobowego;
- 2) kwota, jaką podatnik jest obowiązany zapłacić za samochód osobowy – w przypadku jego nabycia wewnątrzwspólnotowego, z tym że w przypadku, o którym mowa w art. 97 ust. 2 pkt 3, podstawą opodatkowania jest średnia wartość rynkowa samochodu osobowego, o której mowa w ust. 11, pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług oraz o kwotę akcyzy;
- 3) wartość celna samochodu osobowego powiększona o należne cło – w przypadku importu tego samochodu, z zastrzeżeniem ust. 2–5.

2. W przypadku samochodu osobowego, wobec którego mają zastosowanie przepisy dotyczące procedury uszlachetnienia biernego, podstawą opodatkowania jest różnica między wartością celną produktów kompensacyjnych lub zamiennych dopuszczonych do obrotu a wartością produktów wywiezionych czasowo, powiększona o należne cło.

3. Podstawą opodatkowania z tytułu importu samochodu osobowego objętego procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych lub procedurą przetwarzania pod kontrolą celną jest wartość celna powiększona o cło, które byłoby należne, gdyby samochód ten był objęty procedurą dopuszczenia do obrotu.

4. Podstawa opodatkowania w przypadku importu samochodu osobowego obejmuje również prowizję oraz koszty transportu i ubezpieczenia, jeżeli nie zostały do niej włączone, a zostały już poniesione do pierwszego miejsca przeznaczenia na terytorium kraju. Przez pierwsze miejsce przeznaczenia rozumie się miejsce wymienione w dokumencie przewozowym lub innym dokumencie, na podstawie którego samochód jest importowany.

5. Do podstawy opodatkowania z tytułu importu samochodu osobowego dolicza się określone w odrębnych przepisach opłaty oraz inne należności, jeżeli organy celne mają obowiązek pobierać te należności z tytułu importu samochodu.

6. Podstawą opodatkowania z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego dopuszczonego wcześniej do obrotu w innym państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej zgodnie z przepisami celnymi, ale niezarejestrowanego na terytorium innego państwa członkowskiego jest wartość, o której mowa w ust. 1 pkt 3, z uwzględnieniem prowizji, kosztów transportu i ubezpieczenia, jeżeli nie zostały uwzględnione w cenie, ale zostały już poniesione do miejsca, w którym nastąpiło objęcie towaru procedurą celną.

7. Jeżeli nie można określić kwot, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w szczególności w przypadku darowizny samochodu osobowego, za podstawę opodatkowania przyjmuje się średnią wartość rynkową samochodu osobowego na rynku krajowym, pomniejszoną o kwotę podatku od towarów i usług oraz o kwotę akcyzy.

8. Jeżeli wysokość podstawy opodatkowania w przypadku czynności, o których mowa w art. 96 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2, bez uzasadnionej przyczyny znacznie odbiega od średniej wartości rynkowej tego samochodu osobowego, organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej wzywa podatnika do zmiany wysokości podstawy opodatkowania lub wskazania

przyczyn uzasadniających podanie jej wysokości w kwocie znacznie odbiegającej od średniej wartości rynkowej samochodu osobowego.

9. W razie nieudzielenia odpowiedzi, niedokonania zmiany wysokości podstawy opodatkowania lub niewskazania przyczyn, które uzasadniają podanie jej wysokości znacznie odbiegającej od średniej wartości rynkowej, organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej określi wysokość podstawy opodatkowania.

10. Jeżeli wysokość podstawy opodatkowania ustalona z uwzględnieniem opinii biegłego odbiega co najmniej o 33% od zadeklarowanej podstawy opodatkowania, koszty opinii biegłego lub biegłych ponosi podatnik.

11. Średnia wartość rynkowa samochodu osobowego jest to wartość ustalana na podstawie notowanej na rynku krajowym, w dniu powstania obowiązku podatkowego, średniej ceny samochodu osobowego zarejestrowanego na terytorium kraju tej samej marki, modelu, rocznika oraz, jeżeli jest to możliwe do ustalenia, wyposażenia i o przybliżonym stanie technicznym co nabyty na terytorium kraju lub nabyty wewnątrzwspólnotowo samochód osobowy.

12. Do przeliczenia podstawy opodatkowania wyrażonej w walucie obcej stosuje się bieżący kurs średni waluty obcej wyliczony i ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w dniu powstania obowiązku podatkowego.

13. W przypadku gdy w dniu powstania obowiązku podatkowego nie został wyliczony i ogłoszony przez Narodowy Bank Polski bieżący kurs średni waluty obcej, do przeliczenia podstawy opodatkowania wyrażonej w walucie obcej stosuje się ostatni, przed dniem powstania obowiązku podatkowego, bieżący kurs średni wyliczony i ogłoszony przez Narodowy Bank Polski.

Art. 101. Stawka akcyzy na samochody osobowe wynosi:

- 1) 13,6 % podstawy opodatkowania – dla samochodów osobowych o pojemności silnika powyżej 2.000 centymetrów sześciennych;
- 2) 3,1 % podstawy opodatkowania – dla pozostałych samochodów osobowych.

Art. 102. 1. Podatnik z tytułu sprzedaży na terytorium kraju samochodu osobowego jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego:

- 1) składać, we właściwym urzędzie celnym, deklaracje podatkowe w sprawie akcyzy, według ustalonego wzoru,
- 2) obliczać i wpłacać akcyzę na rachunek właściwej izby celnej

– za miesięczne okresy rozliczeniowe, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy.

2. Podatnik z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego jest obowiązany po dokonaniu jego przemieszczenia na terytorium kraju, bez wezwania organu podatkowego złożyć deklarację uproszczoną, według ustalonego wzoru, do właściwego naczelnika urzędu celnego w terminie 14 dni, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego, nie później jednak niż w dniu rejestracji samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

3. Podatnik z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego jest obowiązany po dokonaniu jego przemieszczenia na terytorium kraju, bez wezwania organu podatkowego dokonać obliczenia i zapłaty na rachunek właściwej izby celnej, akcyzy w

terminie 30 dni, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego, nie później jednak niż w dniu rejestracji samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory:

1) deklaracji podatkowych, o których mowa w ust. 1,

2) deklaracji uproszczonych, o których mowa w ust. 2

- zamieszczając objaśnienia, co do sposobu prawidłowego składania tych deklaracji, informacje o terminach i miejscu ich składania, pouczenie, że deklaracje stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, jak również zapewniając możliwość prawidłowego obliczenia wysokości akcyzy.

Art. 103. 1. Podmiotowi, który nabył prawo rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel, i który dokonuje dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym samochodu osobowego, od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju, lub jeżeli w jego imieniu ta dostawa albo eksport są realizowane, przysługuje zwrot akcyzy na wniosek, złożony do właściwego naczelnika urzędu celnego w terminie roku od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu tego samochodu osobowego.

2. Zwrotowi nie podlega akcyza w kwocie niższej niż minimalna kwota zwrotu.

3. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany posiadać dokumenty, potwierdzające dokonanie dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu, którymi są w szczególności: dokumenty przewozowe, celne, faktura i specyfikacja dostawy oraz inne dokumenty handlowe związane z dostawą wewnątrzwspólnotową albo eksportem.

4. Do wniosku o zwrot załącza się dowód zapłaty akcyzy na terytorium kraju lub fakturę z wykazaną kwotą akcyzy oraz dokumenty potwierdzające dokonanie dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu, o których mowa w ust. 3.

5. Organami podatkowymi właściwymi w sprawie zwrotu akcyzy w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu samochodu osobowego, od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju, są naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej, u których dokonano rozliczenia i zapłaty akcyzy z tytułu ostatniej czynności podlegającej opodatkowaniu, której przedmiotem był ten samochód osobowy.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb zwrotu akcyzy od samochodu osobowego, minimalną kwotę zwrotu akcyzy, wzór wniosku o zwrot akcyzy oraz terminy zwrotu akcyzy, uwzględniając konieczność prawidłowego określenia kwot zwracanej akcyzy oraz ekonomiczną opłacalność dokonania zwrotu akcyzy.

Art. 104. 1. Podmiot dokonujący nabyć wewnątrzwspólnotowych lub dostaw wewnątrzwspólnotowych samochodów osobowych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej jest obowiązany, bez wezwania organu podatkowego, składać we właściwym urzędzie celnym informacje podsumowujące o dokonanych nabyciach wewnątrzwspólnotowych i dostawach wewnątrzwspólnotowych, zwane dalej "informacjami podsumowującymi", według ustalonego wzoru, za okresy kwartalne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym dokonano dostawy wewnątrzwspólnotowej albo w którym powstał obowiązek podatkowy – w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego.

2. Informacja podsumowująca zawiera dane identyfikacyjne podmiotu, adres jego siedziby lub zamieszkania, określenie liczby samochodów osobowych, pojemności skokowej silnika, dane identyfikacyjne odbiorcy – w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej oraz dostawcy – w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego, łączną wartość samochodów osobowych będących przedmiotem nabycia wewnątrzwspólnotowego lub dostawy wewnątrzwspólnotowej.

3. W przypadku stwierdzenia błędów w złożonych informacjach podsumowujących, podmiot, który złożył informację podsumowującą, jest obowiązany złożyć niezwłocznie korektę informacji podsumowującej.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór informacji podsumowującej wraz z objaśnieniami co do sposobu prawidłowego jej wypełniania, terminu i miejsca składania, uwzględniając konieczność umożliwienia złożenia korekty oraz zapewnienia informacji dotyczących liczby nabywanych lub dostarczanych wewnątrzwspólnotowo samochodów osobowych.

Art. 105. 1. W przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, właściwy naczelnik urzędu celnego jest obowiązany, dla celów związanych z rejestracją samochodu osobowego na terytorium kraju, do wydania podatnikowi, na jego wniosek, dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na terytorium kraju, z zastrzeżeniem art. 106 ust. 6 i art. 107 ust. 4.

2. Dla celów związanych z rejestracją samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, naczelnik urzędu celnego jest obowiązany wydać na wniosek zainteresowanego podmiotu dokument potwierdzający brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju, z zastrzeżeniem art. 106 ust. 6 i art. 107 ust. 4.

3. W przypadku sprzedaży nabytego wewnątrzwspólnotowo samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju, sprzedawca jest obowiązany przekazać nabywcy dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju lub dokument potwierdzający brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając zasady rejestracji samochodów osobowych oraz konieczność identyfikacji samochodów osobowych.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb obiegu dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając sytuację na rynku w zakresie obrotu samochodami osobowymi oraz potrzeby dokumentowania zapłaty akcyzy bądź braku obowiązku zapłaty akcyzy.

Art. 106. 1. Zwalnia się od akcyzy samochód osobowy przywożony przez osobę fizyczną przybywającą na terytorium kraju na pobyt stały lub powracającą z czasowego pobytu z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:

- 1) samochód osobowy jest przeznaczony do użytku osobistego tej osoby ;
- 2) samochód osobowy służył do użytku osobistego tej osoby w miejscu poprzedniego jej pobytu w państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej przez okres co najmniej 6 miesięcy przed zmianą miejsca pobytu;
- 3) osoba ta przedstawi właściwemu naczelnikowi urzędu celnego dowód potwierdzający spełnienie warunku, o którym mowa w pkt 2;

- 4) samochód osobowy nie zostanie sprzedany, wynajęty lub wypożyczony przez okres 12 miesięcy, licząc od dnia jego przywozu na terytorium kraju;
- 5) samochód osobowy został nabyty lub wprowadzony do obrotu zgodnie z przepisami dotyczącymi opodatkowania obowiązującymi w państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej, w którym osoba fizyczna miała miejsce zamieszkania, a przy wywozie nie zastosowano zwolnienia od akcyzy lub zwrotu podatku.

2. Zwalnia się od akcyzy samochód osobowy przywożony przez osobę fizyczną przybywającą z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju na pobyt stały w związku z zawarciem związku małżeńskiego, jeżeli łącznie są spełnione warunki, o których mowa w ust. 1, oraz przywóz następuje w okresie 2 miesięcy przed przewidywaną datą zawarcia związku małżeńskiego albo 4 miesięcy po dacie zawarcia tego związku małżeńskiego.

3. Osoba fizyczna, o której mowa w ust. 2, jest obowiązana do przedłożenia właściwemu naczelnikowi urzędu celnego dowodu zawarcia związku małżeńskiego w okresie 4 miesięcy od daty jego zawarcia.

4. Zwalnia się od akcyzy samochód osobowy przywożony przez osobę fizyczną, która nabyła w drodze dziedziczenia prawo własności lub prawo użytkowania tego samochodu osobowego na terytorium państwa członkowskiego, pod warunkiem że osoba ta przedstawi właściwemu naczelnikowi urzędu celnego dokument stwierdzający prawo własności lub prawo użytkowania samochodu osobowego nabyte w drodze dziedziczenia potwierdzony przez notariusza lub inne właściwe władze, a także że samochód osobowy jest przywożony na terytorium kraju nie później niż w terminie 2 lat, licząc od daty wejścia w posiadanie tego samochodu.

5. Warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, nie stosuje się do członków służby zagranicznej i żołnierzy zawodowych wyznaczonych do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami kraju, jeżeli przedstawia dokumenty potwierdzające zatrudnienie w placówce zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej lub oddelegowanie do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami kraju – w przypadku gdy nie istnieje możliwość zarejestrowania w kraju samochodów osobowych używanych przez te podmioty w państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej, z których powracają.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, 2 i 4, właściwy naczelnik urzędu celnego wydaje zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy.

7. W przypadku przywozu, o którym mowa w ust. 1 i 2, z terytorium państwa członkowskiego, samochód osobowy jest zwolniony od akcyzy, jeżeli został przywieziony przed upływem 12 miesięcy od dnia osiedlenia się osoby fizycznej na terytorium kraju.

8. Za miejsce stałego pobytu uznaje się miejsce, w którym osoba fizyczna przebywa przez co najmniej 185 dni w roku kalendarzowym ze względu na swoje więzi osobiste i zawodowe. W przypadku osoby niezwiązanej z tym miejscem zawodowo na osobiste powiązania wskazuje istnienie ścisłych więzi pomiędzy tą osobą a miejscem, w którym mieszka. Jednakże za miejsce stałego pobytu osoby związanej zawodowo z miejscem innym niż miejsce powiązań osobistych, i z tego względu przebywającej na zmianę w różnych miejscach w dwu lub więcej państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej, uznaje się miejsce, z którym jest związana osobiście, pod warunkiem że regularnie tam powraca. Ten ostatni warunek nie musi być spełniony, jeśli osoba mieszka w państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej w celu wypełnienia zadania w określonym czasie. Studia wyższe bądź nauka w szkole poza miejscem stałego pobytu nie stanowią zmiany miejsca stałego pobytu.

9. Przepisy ust. 1–8 stosuje się również do osób fizycznych przybywających na terytorium kraju na pobyt stały lub powracających z czasowego pobytu z terytorium państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Art. 107. 1. Zwalnia się od akcyzy:

- 1) samochód osobowy przywożony czasowo do celów prywatnych przez osobę fizyczną przybywającą na terytorium kraju z terytorium państwa członkowskiego, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:
 - a) osoba fizyczna ma miejsce stałego pobytu, w rozumieniu art. 106 ust. 8, na terytorium państwa członkowskiego,
 - b) samochód osobowy jest przeznaczony do użytku osobistego tej osoby,
 - c) termin czasowego przywozu samochodu osobowego nie przekroczy 6 miesięcy w 12-miesięcznym okresie,
 - d) samochód osobowy nie zostanie sprzedany, wynajęty lub wypożyczony w okresie czasowego przywozu, jednakże samochód osobowy należący do przedsiębiorstwa wynajmującego z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego może być podnajmowany w celu jego ponownego przywozu, jeżeli znajduje się w innym państwie członkowskim na skutek wykonania umowy najmu, która w tym państwie została zrealizowana; samochód może też być zwrócony przez pracownika przedsiębiorstwa wynajmującego do państwa członkowskiego, w którym został wynajęty, także w przypadku gdy pracownik ma miejsce zamieszkania na terytorium kraju;
- 2) samochód osobowy przywożony czasowo do celów zawodowych przez osobę fizyczną przybywającą na terytorium kraju z terytorium państwa członkowskiego, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:
 - a) osoba fizyczna ma miejsce stałego pobytu, w rozumieniu art. 106 ust. 8, na terytorium państwa członkowskiego,
 - b) termin czasowego przywozu samochodu osobowego nie przekroczy 6 miesięcy w 12-miesięcznym okresie,
 - c) samochód osobowy nie będzie służył na terytorium kraju do odpłatnego transportu osób ani do odpłatnego lub nieodpłatnego transportu towarów do celów przemysłowych lub handlowych,
 - d) samochód osobowy nie zostanie sprzedany, wynajęty lub wypożyczony w okresie czasowego przywozu,
 - e) samochód osobowy został nabyty lub wprowadzony do obrotu zgodnie z przepisami dotyczącymi opodatkowania obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania, a przy wywozie nie zastosowano zwolnienia od akcyzy lub zwrotu podatku, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3) samochód osobowy przywożony czasowo, zarejestrowany na terytorium państwa członkowskiego, w którym użytkownik ma miejsce zamieszkania, używany w regularnych podróżach z miejsca zamieszkania do miejsca pracy na terytorium kraju, jeżeli łącznie są spełnione warunki określone w pkt 2 lit. a i c–e;
- 4) samochód osobowy przywożony czasowo, zarejestrowany na terytorium państwa członkowskiego, w którym student ma miejsce zamieszkania, używany przez niego na terytorium kraju, w którym przebywa on wyłącznie w celu studiowania, jeżeli łącznie są spełnione warunki określone w pkt 2 lit. a i c–e.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. e, uważa się za spełniony, jeżeli samochód osobowy posiada urzędowy znak rejestracyjny państwa członkowskiego, w którym został zarejestrowany, z wyłączeniem tymczasowych znaków rejestracyjnych. W przypadku samochodu osobowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, w którym wydanie urzędowych znaków rejestracyjnych nie stanowi dowodu, że samochód osobowy został nabyty lub wprowadzony do obrotu zgodnie z przepisami dotyczącymi opodatkowania obowiązującymi w państwie członkowskim, użytkownik powinien wykazać w inny sposób, że wymagane podatki lub opłaty zostały zapłacone.

3. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jest bezterminowe.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, właściwy naczelnik urzędu celnego wydaje na wniosek zainteresowanego podmiotu zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, miejsce stałego pobytu w państwie członkowskim ustala się na podstawie dokumentów, w szczególności dowodu tożsamości lub innego dokumentu urzędowego. W przypadku wątpliwości dotyczących spełnienia warunku posiadania miejsca stałego pobytu, zwolnienie od akcyzy następuje pod warunkiem wpłacenia kaucji pieniężnej w walucie polskiej, w wysokości kwoty akcyzy, która byłaby należna.

6. Zwrot kaucji następuje w terminie dwóch miesięcy od dnia przedstawienia dowodu stwierdzającego posiadanie miejsca stałego pobytu w innym państwie członkowskim. Od kwoty zwracanej kaucji nie przysługują odsetki.

7. W przypadku nieprzedstawienia dowodu stwierdzającego posiadanie miejsca stałego pobytu w terminie dwunastu miesięcy od dnia powstania obowiązku podatkowego, właściwy naczelnik urzędu celnego zalicza kaucję na poczet kwoty należnej akcyzy.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, tryb i terminy zwrotu kaucji, uwzględniając konieczność zabezpieczenia wykonania zobowiązań podatkowych w akcyzie.

9. Przepisy ust. 1–8 stosuje się również do osób fizycznych przybywających na terytorium kraju z terytorium państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Art. 108. 1. Zwalnia się od akcyzy samochód osobowy przywożony spoza terytorium państw członkowskich oraz państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym przez osobę fizyczną przybywającą na terytorium kraju na pobyt stały lub powracającą z czasowego pobytu z terytorium tych państw, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:

- 1) samochód osobowy jest przeznaczony do użytku osobistego tej osoby;
- 2) samochód osobowy służył do użytku osobistego tej osoby w miejscu poprzedniego jej pobytu poza terytorium państwa członkowskiego lub państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym przez okres co najmniej 6 miesięcy przed zmianą miejsca pobytu;
- 3) osoba ta przedstawi właściwemu naczelnikowi urzędu celnego dowód potwierdzający spełnienie warunku, o którym mowa w pkt 2;
- 4) osoba ta przebywała poza terytorium państwa członkowskiego lub państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony

umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym przez okres co najmniej 12 kolejnych miesięcy poprzedzających zmianę miejsca pobytu;

- 5) samochód osobowy nie zostanie sprzedany, wynajęty lub wypożyczony przez okres 12 miesięcy od dnia jego przywozu na terytorium kraju.

2. Warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, nie stosuje się do członków służby zagranicznej i żołnierzy zawodowych skierowanych lub wyznaczonych do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami kraju, jeżeli przedstawia dokumenty potwierdzające zatrudnienie w placówce zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej lub oddelegowanie do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami kraju – w przypadku gdy nie istnieje możliwość zarejestrowania w kraju samochodów osobowych używanych przez te podmioty w państwach, z których powracają.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, zwolnienie od akcyzy obejmuje również samochody osobowe przywożone z terytorium państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, nabywane w drodze powrotnej z terytorium państwa trzeciego.

4. Przepisy art. 106 ust. 7 i 8 stosuje się odpowiednio.

Art. 109. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić zwolnienia samochodów osobowych od akcyzy w przypadku, gdy:

- 1) wynika to z przepisów prawa Wspólnoty Europejskiej,
- 2) wynika to z umów międzynarodowych,
- 3) wynika to z zasady wzajemności

– określając szczegółowy zakres oraz warunki i tryb ich stosowania, uwzględniając specyfikę obrotu samochodami osobowymi oraz konieczność zapewnienia właściwej kontroli.

2. Zwolnienia od akcyzy mogą być realizowane przez zwrot zapłaconej kwoty akcyzy.

3. W przypadku zwolnienia od akcyzy realizowanego przez zwrot zapłaconej kwoty akcyzy, właściwy naczelnik urzędu celnego określa, w drodze decyzji, wysokość kwoty zwrotu akcyzy.

Dział VI

Znaki akcyzy

Rozdział 1

Obowiązek oznaczania znakami akcyzy

Art. 110. Obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy podlegają wyroby akcyzowe określone w załączniku nr 3 do ustawy.

Art. 111. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych powierza wytworzenie znaków akcyzy wytwórcy zapewniającemu bezpieczeństwo wytwarzania i przechowywania tych znaków.

2. Wytwórca znaków może zbywać znaki akcyzy wyłącznie ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

3. Wytwórca znaków może wydawać znaki akcyzy wyłącznie właściwym naczelnikom urzędów celnych w sprawach znaków akcyzy lub podmiotom przez nich upoważnionym.

Art. 112. 1. Obowiązek oznaczania wyrobów akcyzowych podatkowymi znakami akcyzy ciąży na zarejestrowanym, zgodnie z art. 12, podmiocie będącym:

- 1) podmiotem prowadzącym skład podatkowy, z zastrzeżeniem pkt 6;
- 2) importerem;
- 3) podmiotem dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego;
- 4) przedstawicielem podatkowym;
- 5) podmiotem dokonującym produkcji wyrobów akcyzowych, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 lub 5;
- 6) właścicielem wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4.

2. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o importerze rozumie się przez to również podmiot niebędący importerem, lecz na którym ciąży obowiązek uiszczenia cła, o którym mowa w art. 9 ust. 3.

3. Obowiązek oznaczania wyrobów akcyzowych legalizacyjnymi znakami akcyzy powstaje w przypadku wystąpienia poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych nieoznaczonych, oznaczonych nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, w przypadku gdy wyroby te przeznaczone są do dalszej sprzedaży.

4. W przypadku wyrobów akcyzowych, o których mowa w ust. 3, posiadacz tych wyrobów, a w odniesieniu do wyrobów akcyzowych zbywanych przez właściwy organ administracji publicznej zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – nabywca tych wyrobów, jest obowiązany zakupić znaki akcyzy i oznaczyć nimi wyroby. Z czynności oznaczania sporządza się protokół.

5. Posiadacz wyrobów, o których mowa w ust. 3, przeznaczonych do dalszej sprzedaży jest obowiązany sporządzić ich spis i przedstawić go do potwierdzenia właściwemu naczelnikowi urzędu celnego.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona akcyza, ponownie rozlanych lub rozważonych w inne opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych w miejscu ich sprzedaży detalicznej.

Art. 113. 1. Wyroby akcyzowe podlegające obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy powinny być prawidłowo oznaczone odpowiednimi podatkowymi znakami akcyzy przed zakończeniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, a w przypadku, o którym mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 lub 5, przed przekazaniem do magazynu wyrobów gotowych lub dokonaniem ich sprzedaży.

2. Wyroby akcyzowe podlegające obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy nie mogą być, bez ich uprzedniego prawidłowego oznaczenia odpowiednimi podatkowymi znakami akcyzy:

- 1) importowane, chyba że zostaną objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy albo wprowadzone do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, albo objęte procedurą składu celnego i prawidłowo oznaczone przed zakończeniem procedury zawieszenia poboru akcyzy albo przed objęciem procedurą dopuszczenia do obrotu celem sprzedaży na terytorium kraju poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy;
- 2) przemieszczone na terytorium kraju w wyniku nabycia wewnątrzwspólnotowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy;
- 3) przemieszczone na terytorium kraju w procedurze zawieszenia poboru akcyzy w wyniku nabycia wewnątrzwspólnotowego przez zarejestrowanego handlowca lub niezarejestrowanego handlowca.

3. Z uwzględnieniem ust. 1 i 2, wyroby akcyzowe podlegające obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy nie mogą być przedmiotem sprzedaży na terytorium kraju bez ich uprzedniego prawidłowego oznaczenia odpowiednimi znakami akcyzy.

Art. 114. 1. Z obowiązku oznaczania znakami akcyzy zwalnia się wyroby akcyzowe, które są:

- 1) całkowicie niezdadne do użytku;
- 2) wyprowadzane ze składu podatkowego i przeznaczone do dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej lub na eksport;
- 3) umieszczane w składzie wolnocłowym lub wolnym obszarze celnym i przeznaczone do sprzedaży w jednostkach handlowych tam usytuowanych;
- 4) przewożone przez terytorium kraju w ramach procedury tranzytu w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 5) przewożone z terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego przez terytorium kraju;
- 6) wyprodukowane na warunkach określonych w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 lub 5 i przeznaczone do dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej lub na eksport.

2. W przypadku importu z obowiązku oznaczania znakami akcyzy zwalnia się wyroby akcyzowe, które są zwolnione od należności celnych przywozowych na podstawie przepisów prawa celnego oraz zwolnione od akcyzy.

3. W przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego z obowiązku oznaczania znakami akcyzy zwalnia się wyroby akcyzowe zwolnione od akcyzy.

4. Podmiot prowadzący skład podatkowy, importer, podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego, podmiot dokonujący produkcji, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 lub 5, a także właściciel wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4, są obowiązani do prowadzenia ewidencji rodzaju, ilości i wartości wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 1 – 3 i 6.

5. Wyroby akcyzowe określone w ust. 1 pkt 2, 3 i 6 mogą być bez znaków akcyzy wyprowadzone ze składu podatkowego, umieszczone w składzie wolnocłowym lub w wolnym obszarze celnym lub wydane z magazynu wyrobów gotowych, pod warunkiem pisemnego powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego przed dniem wyprowadzenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego, umieszczenia wyrobów akcyzowych w składzie wolnocłowym lub w wolnym obszarze celnym lub wydania wyrobów akcyzowych z magazynu wyrobów gotowych. Właściwy naczelnik urzędu celnego może zarządzić konwojowanie wyrobów akcyzowych do granicy terytorium kraju w przypadku ich dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu albo do momentu umieszczenia ich w składzie wolnocłowym lub wolnym obszarze celnym. Konwojowanie odbywa się na koszt podatnika lub odbiorcy tych wyrobów.

6. Warunkiem zwolnienia z obowiązku oznaczania znakami akcyzy wyrobów akcyzowych, o których mowa w ust. 1 pkt 4, jest złożenie zabezpieczenia kwoty akcyzy na zasadach i w trybie stosowanych przy zabezpieczaniu należności celnych na podstawie przepisów prawa celnego.

7. Ewidencja, o której mowa w ust. 4, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

Art. 115. 1. Zwolnienie z obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy może być stosowane również:

- 1) jeżeli uzasadnia to ważny interes państwa lub podmiotów obowiązanych do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy;
- 2) jeżeli wynika to z przepisów prawa Wspólnoty Europejskiej lub umów międzynarodowych;
- 3) z uwagi na przeznaczenie niektórych wyrobów akcyzowych, w postaci próbek do badań naukowych, laboratoryjnych lub jakościowych.

2. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane, przez czas oznaczony, w odniesieniu do poszczególnych grup wyrobów akcyzowych lub ze względu na ich przeznaczenie.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres zwolnień z obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy oraz warunki i tryb ich stosowania, z uwzględnieniem sytuacji rynkowej w obrocie wyrobami akcyzowymi, specyfiki obrotu tymi wyrobami oraz konieczności zapewnienia kontroli nad tym obrotem.

Rozdział 2

Zasady i tryb nanoszenia znaków akcyzy

Art. 116. 1. Znaki akcyzy mogą mieć w szczególności postać banderol, znaków cechowych lub odcisków pieczęci.

2. Znak akcyzy jest nanoszony na opakowanie jednostkowe wyrobu akcyzowego lub bezpośrednio na wyrób akcyzowy w taki sposób, aby zdjęcie znaku lub otwarcie opakowania w miejscu przeznaczonym do jego otwierania albo użycie wyrobu powodowały trwale i widoczne uszkodzenie znaku w sposób uniemożliwiający jego powtórne użycie, chyba że znak akcyzy jest nanoszony bezpośrednio na wyrób akcyzowy w sposób trwały.

3. Opakowanie jednostkowe wyrobu akcyzowego jest to opakowanie samodzielne, bezpośrednio chroniące wyrób akcyzowy:

- 1) jednorazowego lub wielokrotnego użytku oraz
- 2) przystosowane lub umożliwiające jego przystosowanie do przechowywania, ekspozycji i sprzedaży w nim lub z niego wyrobu akcyzowego, oraz
- 3) posiadające zamknięcie lub wskazane miejsce i sposób otwierania, które jest lub może być przystosowane do bezpośredniego lub pośredniego spożycia wyrobu albo umożliwia bezpośrednie lub pośrednie spożycie wyrobu, a także
- 4) przystosowane do pakowania, przechowywania i przewożenia go w opakowaniach zbiorczych lub transportowych.

Art. 117. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy w przypadku nietypowych opakowań jednostkowych wyrobów akcyzowych, na pisemny wniosek podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, wskazuje w drodze decyzji sposób nanoszenia znaków akcyzy na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyroby akcyzowe, z uwzględnieniem ogólnych zasad nanoszenia znaków akcyzy.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności rodzaj, nazwę i pochodzenie wyrobu akcyzowego, zawartość i rodzaj opakowania jednostkowego wyrobu akcyzowego, szczegółowy sposób naniesienia znaków akcyzy oraz czas, na jaki wydano decyzję.

Art. 118. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) postacie znaków akcyzy i ich wzory, kryteria jakościowe znaków akcyzy, elementy znaków akcyzy oraz szczegółowe sposoby ich nanoszenia na typowe dla danego rodzaju wyrobów akcyzowych opakowania jednostkowe;
- 2) wzór wniosku o wskazanie sposobu nanoszenia znaków akcyzy.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, uwzględni:

- 1) konieczność zapewnienia kontroli nad obrotem wyrobami akcyzowymi oraz nad prawidłowością nanoszenia znaków akcyzy;
- 2) rodzaje wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy;
- 3) różnorodność stosowanych opakowań jednostkowych;
- 4) konieczność zastosowania w znakach akcyzy odpowiednich zabezpieczeń.

Art. 119. 1. Znaki akcyzy mogą być zdjęte z opakowań jednostkowych wyrobów akcyzowych lub z wyrobów akcyzowych, na które zostały naniesione, jeżeli wyroby akcyzowe nie będą sprzedawane na terytorium kraju.

2. Zgodę na zdjęcie znaków akcyzy wydaje właściwy naczelnik urzędu celnego na pisemny wniosek podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy lub właściciela wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy.

3. Zdjęte znaki akcyzy są:

- 1) zwracane do ich wytwórcy albo
- 2) niezwłocznie niszczone pod nadzorem właściwego naczelnika urzędu celnego.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe przypadki, w których znaki akcyzy mogą być zdjęte z opakowań jednostkowych wyrobów akcyzowych lub z wyrobów akcyzowych;
- 2) warunki i tryb zdejmowania znaków akcyzy;
- 3) wzór wniosku o zdjęcie znaków akcyzy.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 4, uwzględni przypadki zwrotu wyrobów akcyzowych w związku z występującymi w nich wadami fizycznymi oraz przypadki wyprowadzenia wyrobów akcyzowych poza terytorium kraju, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa systemu znaków akcyzy.

Art. 120. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wprowadzić obowiązek kasowania nanoszonych na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyroby akcyzowe znaków akcyzy w celu uniemożliwienia ich powtórnego wykorzystania.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wprowadza, w drodze rozporządzenia, obowiązek, o którym mowa w ust. 1, określając również szczegółowe warunki, sposób i tryb kasowania znaków akcyzy, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia bezpieczeństwa systemu znaków akcyzy.

Rozdział 3

Procedura otrzymywania znaków akcyzy

Art. 121. 1. Podatkowe znaki akcyzy otrzymuje zarejestrowany, zgodnie z art. 12, podmiot będący:

- 1) podmiotem prowadzącym skład podatkowy, z zastrzeżeniem pkt 6;
- 2) importerem;
- 3) podmiotem dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego;
- 4) przedstawicielem podatkowym;
- 5) podmiotem dokonującym produkcji, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 lub 5;
- 6) właścicielem wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4.

2. Legalizacyjne znaki akcyzy są sprzedawane:

- 1) posiadaczowi występujących poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych nieoznaczonych, oznaczonych nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi;
- 2) nabywcy wyrobów określonych w pkt 1, zbywanych przez właściwy organ administracji publicznej.

3. Podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy składa wstępne zapotrzebowanie na znaki akcyzy na rok kalendarzowy w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

4. W przypadku wystąpienia, w ciągu roku kalendarzowego, okoliczności uzasadniających złożenie, zmianę lub cofnięcie wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy, podmiot, którego to dotyczy, jest obowiązany, z chwilą powstania tych okoliczności, do niezwłocznego złożenia w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych takiego zapotrzebowania, jego zmiany lub cofnięcia.

5. Niezłożenie wstępnego zapotrzebowania lub zmiany wstępnego zapotrzebowania powoduje, że wynikające z tego skutki braku znaków akcyzy obciążają podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, który nie dopełnił obowiązku w tym zakresie.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, termin składania oraz wzór wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy, uwzględniając konieczność zapewnienia podmiotom obowiązującym do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy odpowiedniej liczby i odpowiednich rodzajów tych znaków.

Art. 122. 1. Decyzję w sprawie wydania podatkowych znaków akcyzy lub sprzedaży legalizacyjnych znaków akcyzy wydaje właściwy naczelnik urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy na pisemny wniosek podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy.

2. Składając wniosek, o którym mowa w ust. 1, wnioskodawca dołącza odpowiednio dokumenty o:

- 1) zaległościach podatkowych w podatkach stanowiących dochód budżetu państwa albo ich braku;
- 2) rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej i posiadaniu zezwolenia, koncesji lub uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 3) rejestracji podatkowej, o której mowa w art. 12;
- 4) zgłoszeniu planowanego nabycia wewnątrzwspólnotowego – w przypadku, o którym mowa w art. 74 ust. 1 pkt 1;
- 5) złożonym zabezpieczeniu należności podatkowych;
- 6) uprawnieniu do:
 - a) prowadzenia składu podatkowego,

- b) nabywania wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec,
 - c) nabycia wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec,
 - d) wykonywania czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego,
 - e) wyprowadzania ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych jako podatnik, o którym mowa w art. 9 ust. 4;
- 7) posiadanych wyrobach akcyzowych.

3. Przed wydaniem decyzji w sprawie wydania albo sprzedaży znaków akcyzy podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, który złożył wniosek o:

- 1) wydanie podatkowych znaków akcyzy – wpłaca kwotę stanowiącą wartość podatkowych znaków akcyzy oraz kwotę na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy;
- 2) sprzedaż legalizacyjnych znaków akcyzy – wpłaca należność za te znaki.

4. Kwota wpłacana na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy stanowi co najmniej 80% całkowitych kosztów ich wytworzenia.

5. Wpływy uzyskane ze sprzedaży legalizacyjnych znaków akcyzy oraz wpływy z tytułu kwot wpłacanych na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy stanowią dochód budżetu państwa.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość:

- 1) kwot stanowiących wartość podatkowych znaków akcyzy,
 - 2) kwot wpłacanych na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy,
 - 3) należności z tytułu sprzedaży legalizacyjnych znaków akcyzy
- uwzględniając konieczność zabezpieczenia wpływów z tytułu akcyzy, wysokość kwot akcyzy od wyrobów akcyzowych objętych obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy, koszty wytworzenia znaków akcyzy.

Art. 123. 1. Właściwy naczelnik urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy odmawia wydania lub sprzedaży znaków akcyzy, jeżeli:

- 1) nie zostanie wpłacona kwota stanowiąca wartość podatkowych znaków akcyzy i kwota na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy lub
- 2) nie zostanie wniesiona należność za legalizacyjne znaki akcyzy, lub
- 3) nie zostaną złożone wymagane dokumenty.

2. Właściwy naczelnik urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy, kierując się możliwością ponoszenia przez wnioskodawcę obciążeń z tytułu należności publicznoprawnych stanowiących dochód budżetu państwa, może odmówić wydania podatkowych znaków akcyzy wnioskodawcy:

- 1) który ma zaległości podatkowe w podatkach stanowiących dochód budżetu państwa lub
- 2) wobec którego jest prowadzone postępowanie egzekucyjne, upadłościowe lub likwidacyjne, z wyjątkiem likwidacji przedsiębiorstwa państwowego w celu jego prywatyzacji.

3. W przypadku odmowy wydania podatkowych znaków akcyzy lub sprzedaży legalizacyjnych znaków akcyzy, odpowiednio, kwota stanowiąca wartość podatkowych znaków akcyzy i kwota na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy albo należność za legalizacyjne znaki akcyzy podlegają zwrotowi przez właściwego naczelnika

urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy, do którego zostały wpłacone, w terminie 7 dni, licząc od dnia wydania decyzji o odmowie.

Art. 124. 1. Znaki akcyzy są wydawane przez:

- 1) właściwego naczelnika urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy;
- 2) wytwórcę znaków akcyzy.

2. Wydanie znaków akcyzy przez właściwego naczelnika urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy lub ich wytwórcę następuje na podstawie upoważnienia do odbioru znaków wydanego przez właściwego naczelnika urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy, na wniosek podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy.

Art. 125. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzory wniosków o wydanie znaków akcyzy, o sprzedaż znaków akcyzy oraz o wydanie upoważnienia do odbioru znaków akcyzy, a także wzór tego upoważnienia,
- 2) szczegółowy wykaz i sposób składania dokumentów załączanych przez wnioskodawcę do tych wniosków

– uwzględniając konieczność identyfikacji rodzaju i liczby wydawanych znaków akcyzy oraz identyfikacji podmiotów obowiązujących do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, a także częstotliwość składania wniosków.

Rozdział 4

Prawa i obowiązki wynikające ze stosowania znaków akcyzy

Art. 126. 1. Znaków akcyzy oraz upoważnień do odbioru znaków akcyzy nie można zbywać lub na jakichkolwiek innych zasadach odstępować lub przekazywać odpłatnie albo nieodpłatnie innym podmiotom, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4.

2. Znaki akcyzy są zwracane:

- 1) właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy, od którego odebrano te znaki;
- 2) wytwórcy znaków akcyzy.

3. Importer, podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego oraz przedstawiciel podatkowy mogą przekazać znaki akcyzy podmiotowi mającemu siedzibę poza terytorium kraju w celu naniesienia ich na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyroby akcyzowe, będące przedmiotem importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego.

4. Właściciel wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4, może przekazywać znaki akcyzy w celu naniesienia ich na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyroby akcyzowe stanowiące jego własność, podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy.

Art. 127. 1. Podmiot obowiązujący do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy oraz podmiot prowadzący skład podatkowy, w którym są magazynowane wyroby akcyzowe właściciela, o którym mowa w art. 9 ust. 4, są obowiązani prowadzić ewidencję znaków akcyzy. Ewidencja może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia. Ewidencja powinna zawierać w szczególności informacje o liczbie znaków akcyzy wydanych, wykorzystanych do naniesienia, uszkodzonych, zniszczonych, utraconych

oraz zwróconych. Ewidencja powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

2. W przypadku utraty, zniszczenia, uszkodzenia, wydania lub zwrotu znaków akcyzy na terytorium kraju, a także zniszczenia uszkodzonych lub zniszczonych znaków akcyzy na terytorium kraju, sporządza się protokół stwierdzający nastąpienie takiego zdarzenia.

3. Znaki akcyzy muszą być przechowywane i przewożone w sposób zapewniający zabezpieczenie przed kradzieżą, zniszczeniem lub uszkodzeniem.

4. Za uszkodzone znaki akcyzy uważa się oryginalne znaki akcyzy, w których trwale i widoczne naruszenie właściwości fizycznych pozwala na identyfikację znaków co do oryginalności, rodzaju, nazwy, wymiarów, serii, numeru ewidencyjnego i daty wytworzenia.

5. Za zniszczone znaki akcyzy uważa się oryginalne znaki akcyzy, w których trwale i widoczne naruszenie właściwości fizycznych uniemożliwia identyfikację znaku co do jego rodzaju, nazwy, serii, numeru identyfikacyjnego oraz daty wytworzenia.

6. Za utracone znaki akcyzy uważa się oryginalne znaki akcyzy otrzymane przez podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych tymi znakami, który je utracił w następstwie innych okoliczności niż:

- 1) naniesienie znaków akcyzy na wyrób akcyzowy lub opakowanie jednostkowe wyrobu akcyzowego i wprowadzenie wyrobu do sprzedaży z naniesionym znakiem akcyzy;
- 2) zwrot znaków akcyzy do właściwego naczelnika urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy, od którego podmiot ten odebrał znaki akcyzy, albo do ich wytwórcy;
- 3) przekazanie znaków akcyzy przez importera, podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego lub przedstawiciela podatkowego podmiotowi mającemu siedzibę poza terytorium kraju w celu naniesienia na opakowania jednostkowe wyrobu akcyzowego lub wyrób akcyzowy będący przedmiotem importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego;
- 4) przekazanie znaków akcyzy przez właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4, podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy w celu naniesienia na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub wyroby akcyzowe;
- 5) zabezpieczenie znaków akcyzy przez właściwy organ administracji publicznej w związku z kontrolą systemu znaków akcyzy.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji znaków akcyzy i jej wzór, sposób przewozu i przechowywania znaków akcyzy oraz sposób sporządzania protokołu i jego wzór, mając na celu zapewnienie odpowiedniej kontroli nad wydanymi znakami akcyzy.

Art. 128. 1. Importer, podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego oraz przedstawiciel podatkowy są obowiązani uzyskać od podmiotu mającego siedzibę poza terytorium kraju rozliczenie z przekazanych mu znaków akcyzy.

2. Właściciel wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4, jest obowiązany uzyskać od podmiotu prowadzącego skład podatkowy rozliczenie z przekazanych mu znaków akcyzy.

3. Rozliczenie powinno zawierać w szczególności informacje o rodzaju i liczbie znaków akcyzy przekazanych w celu naniesienia na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub wyroby akcyzowe, wykorzystanych do naniesienia, uszkodzonych, zniszczonych, utraconych oraz niewykorzystanych.

4. Znaki akcyzy uszkodzone oraz niewykorzystane powinny być zwrócone podmiotowi, który je wydał, w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania od podmiotu mającego siedzibę poza terytorium kraju albo podmiotu prowadzącego skład podatkowy, w którym są magazynowane wyroby akcyzowe właściciela, o którym mowa w art. 9 ust. 4.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i termin dokonywania rozliczeń znaków akcyzy, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego i terminowego ich rozliczenia.

Art. 129. 1. Uszkodzone i zniszczone znaki akcyzy nie mogą być użyte do naniesienia na wyroby akcyzowe lub opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych.

2. Wyroby akcyzowe oznaczone uszkodzonymi albo zniszczonymi znakami akcyzy nie mogą być sprzedawane.

3. Znaki akcyzy uszkodzone lub zniszczone przed ich naniesieniem są zwracane, w terminie 14 dni od dnia stwierdzenia ich uszkodzenia lub zniszczenia, podmiotowi, który je wydał albo niszczone pod nadzorem właściwego naczelnika urzędu celnego.

Art. 130. 1. W przypadku wprowadzenia nowego wzoru znaku akcyzy podmioty posiadające dotychczasowe znaki są obowiązane, w terminie 14 dni od dnia wprowadzenia tego wzoru, zwrócić niewykorzystane znaki podmiotowi, który je wydał.

2. Dotychczasowe znaki akcyzy naniesione na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyroby akcyzowe przed wprowadzeniem nowego wzoru znaku akcyzy zachowują ważność przez okres 12 miesięcy, licząc od dnia wprowadzenia nowego wzoru.

3. W przypadku stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa w art. 122 ust. 1, podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy jest obowiązany do zwrotu znaków akcyzy niewykorzystanych na dzień doręczenia decyzji stwierdzającej nieważność, podmiotowi, który je wydał, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stwierdzającej nieważność.

4. W przypadku zaprzestania wykonywania czynności, o których mowa w art. 12 ust. 1, podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy obowiązany jest do rozliczenia znaków akcyzy oraz zwrotu niewykorzystanych znaków akcyzy przed dniem złożenia zgłoszenia o zaprzestaniu wykonywania tych czynności.

5. W przypadku przejęcia praw i obowiązków podmiotu obowiązanego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, rozliczenia znaków akcyzy oraz zwrotu niewykorzystanych znaków akcyzy dokonuje następca prawny podmiotu obowiązanego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy lub inne osoby, które przejęły jego prawa i obowiązki, w terminie 14 dni od przejęcia praw i obowiązków.

Art. 131. 1. Zwracającemu niewykorzystane i nieuszkodzone znaki akcyzy przysługuje, z zastrzeżeniem art. 132 ust. 4, bezzwłocznie zwrot wpłaconych kwot stanowiących odpowiednio wartość podatkowych znaków akcyzy lub należności za legalizacyjne znaki akcyzy.

2. Zwrotowi nie podlegają kwoty wpłacone na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy, z wyjątkiem kwot wpłaconych na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy zwracanych w związku z wprowadzeniem nowego wzoru znaku akcyzy lub stwierdzeniem nieważności decyzji, o której mowa w art. 122 ust. 1, jeżeli zwracane znaki są niewykorzystane i nieuszkodzone, a ich zwrot następuje w terminie, o którym mowa w art. 130 ust. 1 lub 3.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, inne przypadki zwrotu wpłaconych kwot stanowiących wartość podatkowych znaków akcyzy, uwzględniając zasady dotyczące przemieszczania wyrobów akcyzowych oraz przypadki, w których wyrób akcyzowy nie będzie wprowadzany do sprzedaży na terytorium kraju.

Art. 132. 1. Podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy ma obowiązek, w okresie 12 miesięcy od dnia otrzymania znaków, nanieść je na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyrób akcyzowy, a w przypadku importu i nabycia wewnątrzwspólnotowego – sprowadzić na terytorium kraju wyroby oznaczone tymi znakami.

2. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, znaki akcyzy tracą ważność dla podmiotu, który otrzymał je na podstawie decyzji właściwego naczelnika urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy, i nie mogą być nanoszone przez ten podmiot na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyroby akcyzowe.

3. Znaki, o których mowa w ust. 2, podlegają zwrotowi, w terminie 30 dni od dnia utraty ich ważności, podmiotowi, który je wydał.

4. Zwracającemu znaki, o których mowa w ust. 2, nie przysługuje zwrot wpłaconych kwot stanowiących wartość podatkowych znaków akcyzy, kwot wpłaconych na pokrycie kosztów wytworzenia podatkowych znaków akcyzy ani należności za legalizacyjne znaki akcyzy.

Art. 133. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób zwrotu znaków akcyzy, uwzględniając konieczność zapewnienia ochrony tych znaków.

Art. 134. 1. W razie wystąpienia strat znaków akcyzy wskutek ich utraty, uszkodzenia albo zniszczenia w procesie oznaczania wyrobów akcyzowych tymi znakami, w granicach dopuszczalnej normy strat, podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy, właścicielowi wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4, jeżeli oznaczenie następuje w składzie podatkowym na terytorium kraju, oraz podmiotowi dokonującemu produkcji, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, przysługuje odpowiednio zwrot wpłaconych kwot stanowiących wartość podatkowych znaków akcyzy albo prawo do otrzymania w zamian nowych znaków akcyzy.

2. Znaki akcyzy uszkodzone lub zniszczone w procesie oznaczania są zwracane podmiotowi, który je wydał albo niszczone pod nadzorem właściwego naczelnika urzędu celnego.

3. Zwrot wpłaconych kwot stanowiących wartość podatkowych znaków akcyzy albo prawo do otrzymania w zamian nowych znaków akcyzy następuje pod warunkiem przedstawienia protokołu potwierdzającego:

- 1) utratę, uszkodzenie lub zniszczenie znaków akcyzy oraz
- 2) zwrot uszkodzonych lub zniszczonych znaków akcyzy albo zniszczenie uszkodzonych lub zniszczonych znaków akcyzy.

4. W zamian za znaki akcyzy utracone, uszkodzone lub zniszczone w procesie oznaczania wyrobów akcyzowych wydaje się znaki akcyzy odpowiadające, co do rodzaju i serii, znakom akcyzy utraconym, uszkodzonym i zniszczonym.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) normy dopuszczalnych strat znaków akcyzy powstałych w procesie oznaczania wyrobów akcyzowych w stosunku do łącznej liczby znaków akcyzy wykorzystanych w ciągu miesiąca kalendarzowego do oznaczenia wyrobów akcyzowych,
- 2) zespół czynności, które składają się na proces oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy

– uwzględniając konieczność kontroli prawidłowości wykorzystania znaków akcyzy przez podmioty obowiązane do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy.

Dział VII

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 135. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 2 w § 1 w pkt 8 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) podatku akcyzowego,”.

Art. 136. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 23 w ust. 1 pkt 44 otrzymuje brzmienie:

„44) strat powstałych w wyniku nieobjętych zwolnieniem od podatku akcyzowego ubytków wyrobów akcyzowych oraz podatku akcyzowego od tych ubytków,”.

Art. 137. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.¹²⁾) w art. 16 w ust. 1 pkt 47 otrzymuje brzmienie:

„47) strat powstałych w wyniku nieobjętych zwolnieniem od podatku akcyzowego ubytków wyrobów akcyzowych oraz podatku akcyzowego od tych ubytków,”.

Art. 138. W ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 37h ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Paliwami silnikowymi lub gazem, o których mowa w ust. 1, są następujące produkty:

Lp.	Kod CN	Nazwa produktu
1.	2710 11 45 2710 11 49	Benzyny silnikowe
2.	27 10 19 41	Oleje napędowe
3.	2711 ex2901	Gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe oraz gazowe węglowodory alifatyczne skroplone i w stanie gazowym, przeznaczone do napędu pojazdów samochodowych
4.	Bez względu na kod CN	Wyroby przeznaczone do napędu pojazdów samochodowych, z wyłączeniem stanowiących samoistne paliwa biokomponentów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr

	169, poz. 1199 oraz z 2007 r. Nr 35, poz. 217 i Nr 99, poz. 666)
--	--

2) w art. 37k ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązek zapłaty opłaty paliwowej powstaje z dniem powstania zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym od paliw silnikowych oraz gazu, o których mowa w art. 37h.”.

Art. 139. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatnicy podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego są obowiązani dokonać zgłoszenia identyfikacyjnego przed dokonaniem pierwszej czynności podlegającej opodatkowaniu jednym z tych podatków. Zgłoszenia identyfikacyjnego dokonuje się niezależnie od zgłoszenia rejestracyjnego, o którym mowa w art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756, Nr 143, poz. 1199 i Nr 179, poz. 1484, z 2006 r. Nr 143, poz. 1028 i 1029, z 2007 r. Nr 168, poz. 1187 i Nr 192, poz. 1382 oraz z 2008 r. Nr 74, poz. 444, Nr 130, poz. 826 i Nr 141, poz. 888) oraz w art. 12 ust. 1 ustawy z dniar. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr....., poz.).”.

Art. 140. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.⁴⁾) w art. 41 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) cofnięcia przez właściwego naczelnika urzędu celnego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego lub jego wygaśnięcia, jeżeli przed wygaśnięciem podmiot nie uzyskał nowego zezwolenia, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych – w odniesieniu do działalności objętej tym zezwoleniem;”.

Art. 141. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.¹⁷⁾) w art. 72 w ust. 1 pkt 6a otrzymuje brzmienie:

„6a) dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na terytorium kraju albo dokumentu potwierdzającego brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju albo zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy, jeżeli samochód osobowy został sprowadzony z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej i jest rejestrowany po raz pierwszy;”.

Art. 142. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765 i Nr 112, poz. 766 oraz z 2008 r. Nr 66, poz. 410) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 30 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 63 § 1-4, art. 64 § 1-6, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1 i 2, art. 69 § 1-3, art. 69a § 1, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1 oraz art. 73a § 1 i 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1-3.”;

2) w art. 34 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd może orzec środek karny zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej w wypadkach określonych w art. 38 § 1 i 2 oraz w razie skazania sprawcy za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1, art. 63 § 1-3, art. 64 § 1-6, art. 65 § 1, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1 i 2, art. 69 § 1-3, art. 69a § 1, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1, art. 73a § 1, art. 76 § 1, art. 77 § 1, art. 78 § 1, art. 82 § 1, art. 83 § 1, art. 85 § 1 i 2, art. 86 § 1 i 2, art. 87 § 1 i 2, art. 88 § 1 i 2, art. 89 § 1 i 2, art. 90

§ 1 i 2, art. 91 § 1, art. 92 § 1, art. 93, art. 97 § 1 i 2, art. 100 § 1, art. 101 § 1, art. 102 § 1, art. 103 § 1, art. 104 § 1, art. 106c § 1, art. 106d § 1, art. 106j § 1, art. 107 § 1-3, art. 107a § 1 oraz art. 110.”;

3) w art. 38 w § 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1, art. 63 § 1-3, art. 65 § 1, art. 67 § 1, art. 69a § 1, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 73a § 1, art. 76 § 1, art. 77 § 1, art. 78 § 1, art. 86 § 1 i 2, art. 87 § 1 i 2, art. 90 § 1, art. 91 § 1 oraz art. 92 § 1, a kwota uszczuplonej należności publicznoprawnej lub wartość przedmiotu czynu zabronionego jest wielka;”;

4) w art. 49 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 3, art. 55 § 3, art. 56 § 3, art. 63 § 5, art. 64 § 7, art. 66 § 2, art. 67 § 4, art. 68 § 3, art. 69a § 2, art. 70 § 5, art. 73 § 2, art. 73a § 3, art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3, art. 107 § 4 oraz art. 107a § 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w § 1.”;

5) w art. 53:

a) uchyla się § 24 i 25,

b) § 30 c otrzymuje brzmienie:

„§ 30c. Użyte w rozdziale 6 kodeksu określenie „informacja podsumowująca” ma znaczenie nadane mu w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756, Nr 143, poz. 1199 i Nr 179, poz. 1484, z 2006 r. Nr 143, poz. 1028 i 1029, z 2007 r. Nr 168, poz. 1187 i Nr 192, poz. 1382 oraz z 2008 r. Nr 74, poz. 444, Nr 130, poz. 826 i Nr 141, poz. 888) oraz w ustawie z dnia o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr ..., poz.).”;

c) po § 30c dodaje się § 30d w brzmieniu:

„§ 30d. Użyte w rozdziale 6 kodeksu określenia: „dostawa wewnątrzwspólnotowa”, „eksport”, „import”, „legalizacyjne znaki akcyzy”, „nabycie wewnątrzwspólnotowe”, „procedura zawieszenia poboru akcyzy”, „skład podatkowy”, „przedpłata akcyzy”, „uszkodzone znaki akcyzy”, „wyroby akcyzowe”, „znaki akcyzy”, „zniszczone znaki akcyzy” mają znaczenie nadane im w ustawie z dniao podatku akcyzowym.”;

6) w art. 63 § 1 – 3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy wydaje wyroby akcyzowe, w stosunku do których zakończono procedurę zawieszenia poboru akcyzy, bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom ustawy sprowadza na terytorium kraju wyroby akcyzowe bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy.

§ 3. Karze określonej w § 1 podlega także, kto dopuszcza się czynu zabronionego określonego w § 1 i 2 w stosunku do wyrobów akcyzowych, które oznaczono nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, zniszczonymi, podrobionymi, przerobionymi lub nieważnymi.”;

7) art. 64 otrzymuje brzmienie:

„Art. 64. § 1. Kto bez pisemnego powiadomienia w terminie właściwego organu wyprowadza ze składu podatkowego wyroby akcyzowe nieoznaczone znakami akcyzy z przeznaczeniem do dokonania ich dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto produkując poza składem podatkowym wina gronowe uzyskane z winogron pochodzących z upraw własnych, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia ... o podatku akcyzowym, bez pisemnego powiadomienia w terminie właściwego organu wydaje te wyroby akcyzowe nieoznaczone znakami akcyzy z przeznaczeniem do dokonania ich dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu.

§ 3. Tej samej karze podlega, kto produkując poza składem podatkowym alkohol etylowy, o którym mowa w art. 45 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia ... o podatku akcyzowym, w gorzelnii prawnie i ekonomicznie niezależnej od wszelkich innych gorzelnii oraz niedziałającej na podstawie licencji uzyskanej od innego podmiotu, bez pisemnego powiadomienia w terminie właściwego organu wydaje te wyroby akcyzowe nieoznaczone znakami akcyzy z przeznaczeniem do dokonania ich dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu.

§ 4. Tej samej karze podlega, kto produkując poza składem podatkowym wyroby akcyzowe z wykorzystaniem wyłącznie wyrobów akcyzowych, od których akcyza została zapłacona w wysokości równej lub wyższej od kwoty akcyzy przypadającej do zapłaty od wyprodukowanych wyrobów akcyzowych, bez pisemnego powiadomienia w terminie właściwego organu wydaje te wyroby akcyzowe nieoznaczone znakami akcyzy z przeznaczeniem do dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej lub na eksport.

§ 5. Tej samej karze podlega, kto produkując poza składem podatkowym wyroby akcyzowe, od których została zapłacona przedpłata akcyzy, bez pisemnego powiadomienia w terminie właściwego organu wydaje te wyroby akcyzowe nieoznaczone znakami akcyzy z przeznaczeniem do dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej lub na eksport.

§ 6. Karze określonej w § 1 podlega także ten, kto bez pisemnego powiadomienia w terminie właściwego organu umieszcza w składzie wolnocłowym i wolnym obszarze celnym wyroby akcyzowe nieoznaczone znakami akcyzy, przeznaczone do sprzedaży w jednostkach handlowych tam usytuowanych.

§ 7. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1–6 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

8) w art. 65 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe, o których na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że stanowią one przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73, lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

9) w art. 66 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wyroby akcyzowe oznacza nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, zniszczonymi, podrobionymi, przerobionymi lub nieważnymi, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

10) art. 68 otrzymuje brzmienie:

„Art. 68. § 1. Kto nie dopełnia obowiązku sporządzenia spisu i przedstawienia go do potwierdzenia właściwemu organowi w przypadku wystąpienia w obrocie poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych nieoznaczonych, oznaczonych nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, zniszczonymi, podrobionymi, przerobionymi lub nieważnymi, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto nie dopełnia obowiązku oznaczenia wyrobów akcyzowych legalizacyjnymi znakami akcyzy.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 lub 2 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

11) w art. 69 § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto bez przeprowadzenia urzędowego sprawdzenia podejmuje czynności bezpośrednio związane z produkcją, importem lub obrotem wyrobami akcyzowymi, a także z ich oznaczaniem znakami akcyzy, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 2. Kto podaje nieprawdziwe dane o rodzaju, ilości lub jakości wyprodukowanych wyrobów akcyzowych, podlega karze grzywny do 360 stawek dziennych.

§ 3. Kto wbrew przepisom usuwa wyroby akcyzowe z miejsca produkcji, przerobu, zużycia, przechowywania lub podczas przewozu, podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.”;

12) po art. 69 dodaje się art. 69a w brzmieniu:

„Art. 69a. § 1. Kto wbrew przepisom ustawy, naruszając warunki zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, produkuje, magazynuje lub przeładowuje wyroby akcyzowe poza składem podatkowym, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

13) w art. 70 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Tej samej karze podlega, kto w celu użycia lub wprowadzenia w obieg nabywa lub w inny sposób przyjmuje znaki akcyzy od osoby nieuprawnionej lub usuwa je z wyrobu akcyzowego w celu ponownego ich użycia lub wprowadzenia w obieg.”;

14) art. 72 otrzymuje brzmienie:

„Art. 72. Kto wbrew obowiązkom nie rozlicza się w terminie z właściwym organem ze stanu zużycia znaków akcyzy, w szczególności nie zwraca znaków niewykorzystanych, uszkodzonych, zniszczonych lub nieważnych, podlega karze grzywny do 360 stawek dziennych.”;

15) w art. 73 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, w użyciu wyrobu akcyzowego, zmienia cel, przeznaczenie lub nie zachowuje innego warunku, od którego ustawa uzależnia zwolnienie wyrobu akcyzowego z obowiązku oznaczania znakami akcyzy, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

16) uchyla się art. 74.

Art. 143. W ustawie z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 31, poz. 353, z 2002 r. Nr 166, poz. 1362 oraz z 2004 r. Nr 29, poz. 257 i Nr 173, poz. 1808) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Organ prowadzący rejestry, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności w przypadkach określonych w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz w przypadku cofnięcia przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego, ze względu na naruszenie przepisów prawa, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych, zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.”.

Art. 144. W ustawie z dnia 22 stycznia 2004 r. o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina (Dz. U. Nr 34, poz. 292, z późn. zm.⁷⁾) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. Organ prowadzący rejestr wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności w przypadkach określonych w przepisach ustawy z dnia 2

lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz w przypadku cofnięcia przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego, ze względu na naruszenie przepisów prawa, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych, zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.”.

Art. 145. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 27 otrzymuje brzmienie:
 „27) wyrobach akcyzowych – rozumie się przez to wyroby akcyzowe w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, z wyłączeniem:
 - a) gazu w systemie gazowym,
 - b) energii elektrycznej w systemie elektroenergetycznym;”;
- 2) użyte w art. 10 w ust. 3 w pkt 2, w art. 13 w ust. 2 w pkt 3, w art. 23 w ust. 2, 3 i 12 oraz w art. 24 w ust. 2, 3 i 9 w różnym przypadku wyrazy „wyroby akcyzowe zharmonizowane” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „wyroby akcyzowe”;
- 3) w art. 113 w ust. 13 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:
 „b) towarów opodatkowanych podatkiem akcyzowym, z wyjątkiem energii elektrycznej (PKWiU 40.10.10) i wyrobów tytoniowych w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym,”.

Art. 146. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.⁶⁾) w art. 75 w ust. 1 pkt 25 otrzymuje brzmienie:
 „25) ustawy z dnia ... o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”.

Art. 147. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199 oraz z 2007 r. Nr 35, poz. 217 i Nr 99, poz. 666) w art. 9 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) cofnięcie przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, ze względu na naruszenie przepisów prawa.”.

Art. 148. W ustawie z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz. U. Nr 208, poz. 1539 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności w zakresie wyrobu lub rozlewu napojów spirytusowych w przypadkach określonych w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz w przypadku cofnięcia przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego, ze względu na naruszenie przepisów prawa, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych, zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.”.

Art. 149. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz o zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976) w art. 16 w ust. 2 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego lub zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych lub wygaśnięcia takiego zezwolenia, jeżeli przed wygaśnięciem podmiot nie uzyskał nowego zezwolenia”.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe

Art. 150. 1. Jeżeli obowiązek podatkowy w akcyzie odnośnie do wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 163, powstał przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i należna akcyza nie została do tego dnia zapłacona, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Jeżeli obowiązek podatkowy w akcyzie odnośnie do wyrobów akcyzowych zharmonizowanych w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 163, powstał przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, lecz do tego dnia nie nastąpiło zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

3. Jeżeli obowiązek podatkowy w akcyzie odnośnie do wyrobów akcyzowych znajdujących się w składzie podatkowym nie powstał przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy, przyjmując, że obowiązek podatkowy powstał z chwilą wprowadzenia tych wyrobów akcyzowych do składu podatkowego.

4. Jeżeli obowiązek podatkowy w sytuacjach innych niż wymienione w ust. 1 – 3 powstał przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i należna akcyza nie została do tego dnia zapłacona, stosuje się przepisy dotychczasowe.

5. Jeżeli wyroby akcyzowe zharmonizowane w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 163, zostały, jako wyroby zwolnione od akcyzy, wyprowadzone ze składu podatkowego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 151. 1. Podmiot zarejestrowany na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 163, uznaje się za podmiot zarejestrowany zgodnie z art. 12 niniejszej ustawy, bez konieczności potwierdzania tej okoliczności przez właściwego naczelnika urzędu celnego.

2. Podatnik prowadzący działalność w zakresie wyrobów akcyzowych objętych wyłącznie zerową stawką akcyzy, zarejestrowany przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podlega z urzędu wykreśleniu z rejestru przez właściwego naczelnika urzędu celnego.

3. Podmiot niepodlegający obowiązkowi złożenia zgłoszenia rejestracyjnego na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 163, a podlegający takiemu obowiązkowi na podstawie art. 12 ust. 1 niniejszej ustawy, jest obowiązany dopełnić tego obowiązku w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wyrobów energetycznych, o których mowa w art. 85 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, niebędący podmiotem zarejestrowanym w trybie art. 12 ust. 1 niniejszej ustawy, jest obowiązany, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, powiadomić o tym właściwego naczelnika urzędu celnego, w celu ustalenia dopuszczalnych norm zużycia, o których mowa w art. 81 ust. 2 pkt 2.

5. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 4, nie musi dokonywać podmiot, który był podmiotem zarejestrowanym na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 163.

Art. 152. 1. Zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, prowadzenie działalności jako zarejestrowany handlowiec, prowadzenie działalności jako niezarejestrowany handlowiec oraz wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uznaje się za zezwolenia wydane zgodnie z jej przepisami.

2. Postępowania w sprawach zezwoleń wydawanych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 163, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzone są na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 153. 1. Do zabezpieczeń akcyzowych złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do zwolnień z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego udzielonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że art. 61 ust. 7 niniejszej ustawy stosuje się do nich z dniem jej wejścia w życie.

2. Zabezpieczenia akcyzowe, o których mowa w ust. 1, z określonym terminem ważności nie mogą ulec przedłużeniu.

3. Zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego udzielone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nie mogą ulec przedłużeniu.

Art. 154. Postępowania w sprawach zwrotu akcyzy należnego na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 163, i niedokonanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzone są na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 155. 1. Podatnik, o którym mowa w art. 9 ust. 4, który w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy złożył we właściwym urzędzie celnym wniosek o wydanie zezwolenia wyprowadzenia, może, po złożeniu wniosku, bez tego zezwolenia wyprowadzać jako podatnik wyroby akcyzowe z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, nie dłużej jednak niż przez okres trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Podmiot, który w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy złożył we właściwym urzędzie celnym wniosek, o którym mowa w art. 28 ust. 1 i 2, oraz zabezpieczenie akcyzowe, może, po złożeniu wniosku, bez zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, prowadzić działalność jako podmiot pośredniczący, nie dłużej jednak niż przez okres trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 156. 1. Decyzje ustalające normy dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych zharmonizowanych, wydane na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 163, i dotyczące norm dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalnych norm zużycia ustalanych również na podstawie niniejszej ustawy, pozostają w mocy nie dłużej niż do czasu wydania decyzji na podstawie niniejszej ustawy.

2. Decyzje ustalające normy dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych zharmonizowanych, wydane na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 163, i dotyczące norm dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalnych norm zużycia, które nie są ustalane na podstawie niniejszej ustawy, tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 157. Podmiot uzyskujący jako produkt uboczny niewielką ilość wyrobów energetycznych, o której mowa w art. 83 ust. 2, jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy do pisemnego powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego o rodzaju prowadzonej działalności i rodzaju uzyskiwanych wyrobów.

Art. 158. 1. Jeżeli okres rozliczeniowy energii elektrycznej rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i obejmuje również okres obowiązywania niniejszej

ustawy, sprzedawca energii elektrycznej nabywcy końcowemu jest obowiązany na wystawianej fakturze uwzględnić akcyzę należną za okres obowiązywania niniejszej ustawy.

2. W przypadku braku możliwości określenia ilości energii elektrycznej odebranej w okresie obowiązywania niniejszej ustawy, jej ilość ustala się proporcjonalnie do okresu obowiązywania niniejszej ustawy w stosunku do okresu rozliczeniowego.

3. Zwolnienie, o którym mowa w art. 25 ust. 1, stosuje się na podstawie dokumentu potwierdzającego umorzenie świadectwa pochodzenia energii elektrycznej wyprodukowanej nie wcześniej niż w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 159. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, do dnia 31 grudnia 2011 r., obniżać stawki akcyzy na wyroby akcyzowe określone w ustawie oraz różnicować je w zależności od rodzaju wyrobów akcyzowych, a także określać warunki ich stosowania, na okres nie dłuższy niż trzy miesiące w odstępach co najmniej trzymiesięcznych, w odniesieniu do poszczególnych wyrobów akcyzowych, uwzględniając sytuację gospodarczą państwa.

Art. 160. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, najpopularniejszą kategorię cenową papierosów na 2009 r., ustaloną w sposób określony w art. 95 ust. 5, z mocą jej obowiązywania od dnia 8 stycznia 2009 r. Do dnia 7 stycznia 2009 r., stosuje się dotychczasową wielkość najpopularniejszej kategorii cenowej papierosów.

Art. 161. Znaki akcyzy wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 163, uznaje się za znaki akcyzy w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 162. Do dnia 31 października 2013 r. zamiast stawki akcyzy, o której mowa w art. 85 ust. 1 pkt 12 lit. a tiret drugie, do wyrobów akcyzowych określonych w tym przepisie stosuje się zerową stawkę akcyzy.

Rozdział 3 **Przepisy końcowe**

Art. 163. Traci moc ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257 i Nr 68, poz. 623, z 2005 r. Nr 160, poz. 1341, z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, z 2007 r. Nr 99, poz. 666 oraz z 2008 r. Nr 118, poz. 745 i Nr 145, poz. 915).

Art. 164. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2009 r.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw:

1) dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych (Dz. Urz. WE L 105 z 23.04.1983, str. 64, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. I, str. 117, z późn. zm.);

2) dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień podatkowych we Wspólnocie, dotyczących niektórych środków transportu czasowo wwożonych do jednego

Państwa Członkowskiego z innego Państwa Członkowskiego (Dz. Urz. WE L 105 z 23.04.1983, str. 59, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 112, z późn. zm.);

3) dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz. Urz. WE L 76 z 23.03.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 179, z późn. zm.);

4) dyrektywy Rady 92/79/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od papierosów (Dz. Urz. WE L 316 z 31.10.1992, str. 8, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 13, str. 202, z późn. zm.);

5) dyrektywy Rady 92/80/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od wyrobów tytoniowych innych niż papierosy (Dz. Urz. WE L 316 z 31.10.1992, str. 10, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 13, str. 204, z późn. zm.);

6) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz. Urz. WE L 316 z 31.10.1992, str. 21, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 206);

7) dyrektywy Rady 92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych (Dz. Urz. WE L 316 z 31.10.1992, str. 29; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 213);

8) dyrektywy Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych (Dz. Urz. WE L 291 z 06.12.1995, str. 40, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 283, z późn. zm.);

9) dyrektywy Rady 95/60/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie banderolowania olejów napędowych i nafty (Dz. Urz. WE L 291 z 06.12.1995, str. 46; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 289);

10) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2003, str. 51, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, str. 405, z późn. zm.);

11) dyrektywy Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/96/WE w zakresie możliwości stosowania przez określone Państwa Członkowskie czasowych zwolnień lub obniżek poziomu opodatkowania na produkty energetyczne i energię elektryczną (Dz. Urz. UE L 157 z 30.04.2004, str. 87; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 2, str. 16);

12) dyrektywy Rady 2006/79/WE z dnia 5 października 2006 r. w sprawie zwolnienia od podatku przy przywozie z państw trzecich małych partii towarów o charakterze niehandlowym (Dz. Urz. UE L 286 z 17.10.2006, str. 15);

13) dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy (Dz. Urz. UE L 346 z 29.12.2007, str. 6).

Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, ustawę z dnia 22 stycznia 2004 r. o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, ustawę z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz ustawę z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów

naftowych i gazu ziemnego oraz o zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym.

- 2) Królestwo Hiszpanii może notyfikować, w drodze deklaracji, odejście od tego wyłączenia odnośnie do Wysp Kanaryjskich, w stosunku do wszystkich lub niektórych wyrobów akcyzowych, począwszy od pierwszego dnia następnego miesiąca po złożeniu deklaracji.
- 3) Republika Francuska może notyfikować, w drodze deklaracji, odejście od tego wyłączenia począwszy od pierwszego dnia następnego miesiąca po złożeniu deklaracji.
- 4) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905.
- 5) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671 oraz z 2008 r. Nr 118, poz. 745 i Nr 141, poz. 888.
- 6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 180, poz. 1280 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 116, poz. 732, Nr 141, poz. 888 i Nr 171, poz. 1056.
- 7) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808, z 2006 r. Nr 171, poz. 1225 i Nr 208, poz. 1541 oraz z 2008 r. Nr 145, poz. 915.
- 8) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056.
- 9) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204, Nr 167, poz. 1396, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 50, poz. 331, Nr 82, poz. 557, Nr 102, poz. 691 i Nr 112, poz. 769 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056.
- 10) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i Nr 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99, z 1989 r. Nr 3, poz. 11, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 55, poz. 321 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 107, poz. 464 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 17, poz. 78, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 85, poz. 388 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, Nr 139, poz. 646 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 115, poz. 741, Nr 117, poz. 751 i Nr 157, poz. 1040, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 758, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 74, poz. 855 i 857, Nr 88, poz. 983 i Nr 114, poz. 1191, z 2001 r. Nr 11, poz. 91, Nr 71, poz. 733, Nr 130, poz. 1450 i Nr 145, poz. 1638, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 141, poz. 1176, z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 60, poz. 535, Nr 64, poz. 592 i Nr 124, poz. 1151, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1692, Nr 172, poz. 1804 i Nr 281, poz. 2783, z 2005 r. Nr 48, poz. 462, Nr 157, poz. 1316 i Nr 172, poz. 1438, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 164, poz. 1166, z 2007 r. Nr 80, poz. 538, Nr 82, poz. 557 i Nr 181, poz. 1287 oraz z 2008 r. Nr 116, poz. 731 i Nr 163, poz. 1012.
- 11) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187, poz. 1381 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 115, poz. 794, Nr 176, poz. 1243 i Nr 192, poz. 1378.
- 12) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 700 i 703, Nr 86, poz. 958, Nr 103, poz. 1100, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1315 i 1324, z 2001 r. Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190 i Nr 125, poz. 1363, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 141, poz. 1179, Nr 169, poz. 1384, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1684 i Nr 230, poz. 1922, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 137, poz. 1302, Nr 180, poz. 1759, Nr 202, poz. 1957, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 121, poz. 1262, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 171, poz. 1800, Nr 210, poz. 2135 i Nr 254, poz. 2533, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr

57, poz. 491, Nr 78, poz. 684, Nr 143, poz. 1199, Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1419 i 1420, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353, Nr 217, poz. 1589 i Nr 251, poz. 1847, z 2007 r. Nr 165, poz. 1169, Nr 171, poz. 1208 i Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 141, poz. 888.

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731, Nr 112, poz. 766 i 769, Nr 115, poz. 794, Nr 121, poz. 831, Nr 123, poz. 849, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1287, Nr 192, poz. 1378 i Nr 247, poz. 1845 oraz z 2008 r. Nr 59, poz. 367, Nr 96, poz. 609 i 619, Nr 110, poz. 706, Nr 116, poz. 731, Nr 119, poz. 772, Nr 120, poz. 779, Nr 122, poz. 796 i Nr 171, poz. 1056.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 270, Nr 60, poz. 703, Nr 70, poz. 816, Nr 104, poz. 1104, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 8, poz. 64, Nr 52, poz. 539, Nr 73, poz. 764, Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 89, poz. 968, Nr 102, poz. 1117, Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190, Nr 125, poz. 1363 i 1370 i Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 19, poz. 199, Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 78, poz. 715, Nr 89, poz. 804, Nr 135, poz. 1146, Nr 141, poz. 1182, Nr 169, poz. 1384, Nr 181, poz. 1515, Nr 200, poz. 1679 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 7, poz. 79, Nr 45, poz. 391, Nr 65, poz. 595, Nr 84, poz. 774, Nr 90, poz. 844, Nr 96, poz. 874, Nr 122, poz. 1143, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302, Nr 166, poz. 1608, Nr 202, poz. 1956, Nr 222, poz. 2201, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 99, poz. 1001, Nr 109, poz. 1163, Nr 116, poz. 1203, 1205 i 1207, Nr 120, poz. 1252, Nr 123, poz. 1291, Nr 162, poz. 1691, Nr 210, poz. 2135, Nr 263, poz. 2619 i Nr 281, poz. 2779 i 2781, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 30, poz. 262, Nr 85, poz. 725, Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 102, poz. 852, Nr 143, poz. 1199 i 1202, Nr 155, poz. 1298, Nr 164, poz. 1365 i 1366, Nr 169, poz. 1418 i 1420, Nr 177, poz. 1468, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353 i 1354, Nr 217, poz. 1588, Nr 226, poz. 1657 i Nr 249, poz. 1824, z 2007 r. Nr 35, poz. 219, Nr 99, poz. 658, Nr 115, poz. 791 i 793, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1288, Nr 191, poz. 1361 i 1367, Nr 192, poz. 1378 i Nr 211, poz. 1549 oraz z 2008 r. Nr 97, poz. 623, Nr 141, poz. 888 i Nr 143, poz. 894.

- ¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 155, poz. 1297 i Nr 172, poz. 1440, z 2006 r. Nr 12, poz. 61 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 136 i Nr 99, poz. 666.
- ¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 113, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 769.
- ¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 109, poz. 925, Nr 175 poz. 1462, Nr 179, poz. 1486 i Nr 180, poz. 1494 i 1497, z 2006 r. Nr 17, poz. 141, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 190, poz. 1400, Nr 191, poz. 1410 i Nr 235, poz. 1701, z 2007 r. Nr 52, poz. 343, Nr 57, poz. 381, Nr 99, poz. 661, Nr 123, poz. 845 i Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 37, poz. 214, Nr 100, poz. 649 i Nr 163, poz. 1015.
- ¹⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756, Nr 143, poz. 1199 i Nr 179, poz. 1484, z 2006 r. Nr 143, poz. 1028 i 1029, z 2007 r. Nr 168, poz. 1187 i Nr 192, poz. 1382 oraz z 2008 r. Nr 74, poz. 444, Nr 130, poz. 826 i Nr 141, poz. 888.

**Załączniki
do ustawy
z dnia**

Załącznik nr 1

WYKAZ WYROBÓW AKCYZOWYCH

Poz.	Kod CN	Nazwa wyrobu (grupy wyrobów)
1	2	3
1.	ex 1507	Olej sojowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
2.	ex 1508	Olej z orzeszków ziemnych i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
3.	ex 1509	Oliwa i jej frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
4.	ex 1510 00	Pozostałe oleje i ich frakcje, otrzymywane wyłącznie z oliwek, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie, włącznie z mieszaninami tych olejów lub ich frakcji z olejami lub frakcjami objętymi pozycją 1509 - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
5.	ex 1511	Olej palmowy i jego frakcje, nawet rafinowany, ale niemodyfikowany chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
6.	ex 1512	Olej z nasion słonecznika, z krokosza balwierskiego lub z nasion bawełny i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
7.	ex 1513	Olej kokosowy (z kopry), olej z ziaren palmowych lub olej babassu i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
8.	ex 1514	Olej rzepakowy, rzepikowy lub gorczycowy oraz ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
9.	ex 1515	Pozostałe ciekłe tłuszcze i oleje roślinne (włącznie z olejem jojoba) i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
10.	ex 1516	Tłuszcze i oleje, zwierzęce lub roślinne i ich frakcje, częściowo lub całkowicie uwodornione, estryfikowane wewnętrznie, reestryfikowane lub elaidynizowane, nawet rafinowane, ale dalej nieprzetworzone - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
11.	ex 1517	Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów, z działu 15 Nomenklatury Scalonej, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje, objęte pozycją 1516 - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
12.	ex 1518 00	Tłuszcze i oleje, zwierzęce lub roślinne i ich frakcje, gotowane, utlenione, odwodnione, siarkowane, napowietrzane, polimeryzowane przez ogrzewanie w próżni lub w gazie obojętnym, lub inaczej modyfikowane chemicznie, z wyłączeniem objętych pozycją 1516; niejadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów z działu 15 Nomenklatury Scalonej, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone - jeżeli są przeznaczone do celów

		opałowych lub napędowych
13.	2203 00	Piwo otrzymywane ze słodu
14.	2204	Wino ze świeżych winogron, włącznie z winami wzmocnionymi; moszcz gronowy, inny niż ten objęty pozycją 2009
15.	2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi
16.	2206 00	Pozostałe napoje fermentowane (na przykład cydr (cidr), perry i miód pitny); mieszanki napojów fermentowanych oraz mieszanki napojów fermentowanych i napojów bezalkoholowych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
17.	2207	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80 % obj. lub większej; alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone
18.	2208	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; wódki, likiery i pozostałe napoje spirytusowe
19.	ex 2701	Węgiel; brykiety, brykietki i podobne paliwa stałe wytwarzane z węgla - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych
20.	ex 2702	Węgiel brunatny (lignit), nawet aglomerowany, z wyłączeniem gagatu - jeżeli jest przeznaczony do celów opałowych
21.	ex 2704 00	Koks i półkoks, z węgla, węgla brunatnego (lignitu) lub torfu, nawet aglomerowany; węgiel retortowy - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych
22.	2705 00 00	Gaz węglowy, gaz wodny, gaz generatorowy i podobne gazy, inne niż gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe
23.	2706 00 00	Smoła destylowana z węgla, z węgla brunatnego (lignitu) lub z torfu oraz pozostałe smoły mineralne, nawet odwodnione lub częściowo destylowane, włącznie ze smolami odzyskanymi
24.	2707	Oleje i pozostałe produkty destylacji wysokotemperaturowej smoły węglowej; podobne produkty, w których masa składników aromatycznych jest większa niż składników niearomatycznych
25.	2708	Pak i koks pakowy, otrzymywane ze smoły węglowej lub z pozostałych smół mineralnych
26.	2709 00	Oleje ropy naftowej i oleje otrzymywane z minerałów bitumicznych, surowe
27.	2710	Oleje ropy naftowej i oleje otrzymywane z minerałów bitumicznych, inne niż surowe; preparaty gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, zawierające 70% masy lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymywanych z minerałów bitumicznych, których te oleje stanowią składniki zasadnicze preparatów; oleje odpadowe
28.	2711	Gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe
29.	2712	Wazelina; parafina, воск mikrokrystaliczny, gacz parafinowy, ozokeryt, воск montanowy, воск torfowy, pozostałe woski mineralne i podobne produkty otrzymywane w drodze syntezy lub innych procesów, nawet barwione
30.	2713	Koks naftowy, bitum naftowy oraz inne pozostałości olejów ropy naftowej lub olejów otrzymywanych z minerałów bitumicznych
31.	2714	Bitum i asfalt, naturalne; łupek bitumiczny lub naftowy i piaski bitumiczne; asfaltyty i skały asfaltowe

32.	2715 00 00	Mieszanki bitumiczne na bazie naturalnego asfaltu, naturalnego bitumu, bitumu naftowego, smoły mineralnej lub na mineralnego paku smołowego (na przykład masy uszczelniające bitumiczne, fluksy)
33.	2716 00 00	Energia elektryczna
34.	2901	Węglowodory alifatyczne
35.	2902	Węglowodory cykliczne
36.	ex 2905 11 00	Metanol (alkohol metylowy) – niebędący pochodzenia syntetycznego - jeżeli jest przeznaczony do celów opałowych lub napędowych
37.	3403	Preparaty smarowe (włącznie z cieczami chłodząco-smarującymi, preparatami do rozluźniania śrub i nakrętek, preparatami przeciwrzdzewnymi i antykorozyjnymi, preparatami zapobiegającymi przyleganiu do formy opartymi na smarach) oraz preparaty w rodzaju stosowanych do natłuszczania materiałów włókienniczych, skóry wyprawionej, skór futerkowych lub pozostałych materiałów, z wyłączeniem preparatów zawierających, jako składnik zasadniczy, 70% masy lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymanych z minerałów bitumicznych
38.	3811	Środki przeciwstukowe, inhibitory utleniania, inhibitory tworzenia się żywic, dodatki zwiększające lepkość, preparaty antykorozyjne oraz pozostałe preparaty dodawane do olejów mineralnych (włącznie z benzyną) lub do innych cieczy, stosowanych do tych samych celów, co oleje mineralne
39.	3817 00	Mieszane alkilobenzeny i mieszane alkilonaftaleny, inne niż te objęte pozycją 2707 lub 2902
40.	ex 3824 90 91	Monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych, zawierające objętościowo 96,5 % lub więcej estrów (FAMAE) - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
41.	ex 3824 90 97	Pozostałe produkty chemiczne i preparaty przemysłu chemicznego lub przemysłów pokrewnych (włączając te składające się z mieszanin produktów naturalnych), gdzie indziej niewymienione ani niewłączone - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
42.	bez względu na kod CN	Papierosy, tytoń do palenia, cygara i cygaretki
43.	bez względu na kod CN wyrobu zawierającego alkohol etylowy	Alkohol etylowy zawarty w wyrobach niebędących wyrobami akcyzowymi o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 1,2 % obj.
44.	bez względu na kod CN	Pozostałe wyroby przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane jako paliwa silnikowe lub paliwa opałowe albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych lub paliw opałowych.

Objaśnienia: ex - dotyczy tylko danego wyrobu z danej pozycji lub kodu.

Załącznik nr 2

**WYKAZ WYROBÓW AKCYZOWYCH, DO KTÓRYCH STOSUJE SIĘ PROCEDURĘ
ZAWIESZENIA POBORU AKCYZY I KTÓRYCH PRODUKCJA ODBYWA SIĘ W SKŁADZIE
PODATKOWYM, O KTÓRYCH MOWA W DYREKTYWIE RADY 92/12/EWG**

Poz.	Kod CN	Nazwa wyrobu (grupy wyrobów)
1	2	3
1.	ex 1507	Olej sojowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
2.	ex 1508	Olej z orzeszków ziemnych i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
3.	ex 1509	Oliwa i jej frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
4.	ex 1510 00	Pozostałe oleje i ich frakcje, otrzymywane wyłącznie z oliwek, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie, włącznie z mieszaninami tych olejów lub ich frakcji z olejami lub frakcjami objętymi pozycją 1509 - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
5.	ex 1511	Olej palmowy i jego frakcje, nawet rafinowany, ale niemodyfikowany chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
6.	ex 1512	Olej z nasion słonecznika, z krokosza balwierskiego lub z nasion bawełny i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
7.	ex 1513	Olej kokosowy (z kopry), olej z ziaren palmowych lub olej babassu i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
8.	ex 1514	Olej rzepakowy, rzepikowy lub gorczycowy oraz ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
9.	ex 1515	Pozostałe ciekłe tłuszcze i oleje roślinne (włącznie z olejem jojoba) i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
10.	ex 1516	Tłuszcze i oleje, zwierzęce lub roślinne i ich frakcje, częściowo lub całkowicie uwodornione, estryfikowane wewnętrznie, reestryfikowane lub elaidynizowane, nawet rafinowane, ale dalej nieprzetworzone - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
11.	ex 1517	Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów, z działu 15 Nomenklatury Scalonej, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje, objęte pozycją 1516 - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
12.	ex 1518 00	Tłuszcze i oleje, zwierzęce lub roślinne i ich frakcje, gotowane, utlenione, odwodnione, siarkowane, napowietrzane, polimeryzowane przez ogrzewanie w próżni lub w gazie obojętnym, lub inaczej modyfikowane chemicznie, z wyłączeniem objętych pozycją 1516; niejadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów z działu 15 Nomenklatury Scalonej, gdzie indziej

		niewymienione ani niewłączone - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
13.	2203 00	Piwo otrzymywane ze słodu
14.	2204	Wino ze świeżych winogron, włącznie z winami wzmocnionymi; moszcz gronowy, inny niż ten objęty pozycją 2009
15.	2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi
16.	2206 00	Pozostałe napoje fermentowane (na przykład cydr (cidr), perry i miód pitny) mieszanki napojów fermentowanych oraz mieszanki napojów fermentowanych i napojów bezalkoholowych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
17.	2207	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80 % obj. lub większej; alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone
18.	2208	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; wódki, likiery i pozostałe napoje spirytusowe
19.	ex 2707 2707 10 2707 20 2707 30 2707 50	Oleje i pozostałe produkty destylacji wysokotemperaturowej smoły węglowej; podobne produkty, w których masa składników aromatycznych jest większa niż składników niearomatycznych, wyłącznie: 1) Benzol (benzen) 2) Toluol (toluen) 3) Ksylol (ksyleny) 4) Pozostałe mieszaniny węglowodorów aromatycznych, z których 65% lub więcej objętościowo (włącznie ze stratami) destyluje w 250°C zgodnie z metodą ASTM D 86
20.	od ex 2710 11 do ex 2710 19 69	Oleje ropy naftowej i oleje otrzymywane z minerałów bitumicznych, inne niż surowe; preparaty gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, zawierające 70% masy lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymywanych z minerałów bitumicznych, których te oleje stanowią składniki zasadnicze preparatów;
21.	ex 2711	Gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe, z wyłączeniem objętych pozycjami 2711 11 00, 2711 21 00 oraz 2711 29 00
22.	2901 10 00	Węglowodory alifatyczne nasycone
23.	ex 2902 2902 20 00 2902 30 00 2902 41 00 2902 42 00 2902 43 00 2902 44 00	Węglowodory cykliczne, wyłącznie: 1) Benzen 2) Toluen 3) o-Ksylen 4) m-Ksylen 5) p-Ksylen 6) Mieszaniny izomerów ksyleny
24.	ex 2905 11 00	Metanol (alkohol metylowy) – niebędący pochodzenia syntetycznego - jeżeli jest przeznaczony do celów opałowych lub napędowych
25.	ex 3824 90 91	Monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych, zawierające objętościowo 96,5 % lub więcej estrów (FAMAE) - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych

		lub napędowych
26.	ex 3824 90 97	Pozostałe produkty chemiczne i preparaty przemysłu chemicznego lub przemysłów pokrewnych (włączając te, składające się z mieszanin produktów naturalnych), gdzie indziej niewymienione ani niewłączone - jeżeli są przeznaczone do celów opałowych lub napędowych
27.	bez względu na kod CN	Papierosy, tytoń do palenia, cygara i cygaretki

Objaśnienia:

ex - dotyczy tylko danego wyrobu z danej pozycji lub kodu.

**WYKAZ WYROBÓW AKCYZOWYCH OBJĘTYCH OBOWIĄZKIEM OZNACZANIA
ZNAKAMI AKCYZY**

Poz.	Kod CN	Nazwa wyrobu (grupy wyrobów)
1	2	3
1.	2203 00	Piwo otrzymywane ze słodu
2.	2204	Wino ze świeżych winogron, włącznie z winami wzmocnionymi; moszcz gronowy, inny niż ten objęty pozycją 2009
3.	2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi
4.	2206 00	Pozostałe napoje fermentowane (na przykład cydr (cidr), perry i miód pitny); mieszanki napojów fermentowanych oraz mieszanki napojów fermentowanych i napojów bezalkoholowych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
5.	2207	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80 % obj. lub większej; alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone
6.	2208	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; wódki, likiery i pozostałe napoje spirytusowe
7.	2710	Oleje ropy naftowej i oleje otrzymywane z minerałów bitumicznych, inne niż surowe; preparaty gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, zawierające 70% masy lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymywanych z minerałów bitumicznych, których te oleje stanowią składniki zasadnicze preparatów; oleje odpadowe
8.	2711	Gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe
9.	3403	Preparaty smarowe (włącznie z cieczami chłodząco-smarującymi, preparatami do rozluźniania śrub i nakrętek, preparatami przeciwrzeczynnymi i antykorozyjnymi, preparatami zapobiegającymi przyleganiu do formy opartymi na smarach) oraz preparaty w rodzaju stosowanych do natłuszczania materiałów włókienniczych, skóry wyprawionej, skór futerkowych lub pozostałych materiałów, z wyłączeniem preparatów zawierających, jako składnik zasadniczy, 70% masy lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymanych z minerałów bitumicznych
10.	bez względu na kod CN	Papierosy, tytoń do palenia, cygara i cygaretki

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o podatku akcyzowym został opracowany w związku z koniecznością harmonizacji polskich regulacji z zakresu podatku akcyzowego z przepisami wspólnotowymi, poprzez wdrożenie nowych rozwiązań wynikających z dyrektywy Rady 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej oraz dyrektywy Rady 2004/74/WE zmieniającej dyrektywę 2003/96/WE w zakresie możliwości stosowania przez określone Państwa Członkowskie czasowych zwolnień lub obniżek poziomu opodatkowania na produkty energetyczne i energię elektryczną. Ponadto przedmiotowy projekt ustawy ma na celu wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych w zakresie akcyzy w oparciu o zebrane doświadczenia na gruncie funkcjonowania ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.) oraz postulaty środowisk gospodarczych.

W toku prac legislacyjnych rozważano zmianę tytułu ustawy („Prawo akcyzowe”), z uwagi na zakres regulowanej materii. Jednakże ze względu na zachowanie spójności systemowej z innymi ustawami podatkowymi, zrezygnowano z takiej zmiany. Do podstawowych, systemowych zmian zaproponowanych w niniejszym projekcie ustawy należy zaliczyć:

- uregulowanie nowych zasad opodatkowania akcyzą energii elektrycznej,
- odejście od opodatkowania akcyzą wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych, z wyjątkiem samochodów osobowych,
- uporządkowanie zakresu przedmiotowego i podmiotowego opodatkowania podatkiem akcyzowym,
- odejście od stosowania klasyfikacji PKWiU w obrocie krajowym na rzecz klasyfikacji CN,
- wyraźne rozdzielenie funkcjonowania procedury zawieszenia poboru akcyzy od systemu zwolnień od akcyzy,
- rozstrzygnięcie, że podatnikiem od wyrobów akcyzowych niebędących własnością podmiotu prowadzącego skład podatkowy, wyprowadzanych ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jest właściciel tych wyrobów oraz wprowadzenie zezwolenia na wyprowadzanie jako podatnik wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy (zwanego zezwoleniem wyprowadzenia),
- umieszczenie w ustawie obligatoryjnych zwolnień od akcyzy wynikających z przepisów wspólnotowych,
- uregulowanie jednolitej procedury dla zastosowania większości zwolnień od akcyzy,
- oparcie stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy na założeniu powstawania obowiązku podatkowego i zobowiązania podatkowego w różnych momentach,
- uporządkowanie zasad zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy oraz niepowstawania zobowiązania podatkowego i wygaśnięcia obowiązku podatkowego w sytuacjach, w których podatnik, wobec którego powstał obowiązek podatkowy, nie będzie zobowiązany do zapłaty akcyzy,
- określenie sytuacji, w których będzie uchylony obowiązek produkowania wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym,
- transponowanie przepisów dyrektywy 2003/96/WE w zakresie obowiązku opodatkowania akcyzą węgla i koks, z jednoczesnym zwolnieniem tych wyrobów od akcyzy do dnia 1 stycznia 2012 r. oraz gazu ziemnego, z jednoczesnym jego zwolnieniem od akcyzy do dnia 31 października 2013 r.

Z uwagi na fakt, że przedmiotowy projekt został przygotowany na bazie i z zachowaniem dużej części sprawdzonych rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o

podatku akcyzowym, metodologia uzasadnienia opiera się przede wszystkim na wyjaśnieniu nowych przepisów prawnych, z pominięciem wyjaśnień dotyczących przepisów, które funkcjonowały w dotychczasowej ustawie.

Dział I

Przepisy ogólne

Art. 1 – w ust. 1 określono ogólnie zakres przedmiotowy projektu ustawy, którym są wszelkie kwestie związane z opodatkowaniem podatkiem akcyzowym (zwanym akcyzą) wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych. W celu zapewnienia spójności systemowej niniejszego projektu ustawy z innymi ustawami z zakresu prawa podatkowego w ust. 2 zawarto stwierdzenie, iż podatek ten stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 2 pkt 1 – w związku z odejściem od opodatkowania akcyzą wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych, poza samochodami osobowymi, zrezygnowano z podziału wyrobów akcyzowych na zharmonizowane i niezharmonizowane. W związku z powyższym zmianie uległa definicja wyrobów akcyzowych. Zgodnie z nową definicją, do wyrobów akcyzowych zalicza się: wyroby energetyczne, energię elektryczną, napoje alkoholowe oraz wyroby tytoniowe, określone w załączniku nr 1.

Art. 2 pkt 3 – zawiera definicję terytorium państwa członkowskiego, ze wskazaniem jakie państwa, na potrzeby stosowania przepisów ustawy, nie są traktowane jako terytoria państw członkowskich – zgodnie z dyrektywą Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania.

Art. 2 pkt 5 – nowa pod względem redakcyjnym definicja terytorium państwa trzeciego nie zmienia merytorycznego znaczenia dotychczasowej definicji.

Art. 2 pkt 6 – w definicji eksportu odstąpiono od dotychczas stosowanego pojęcia obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej, określonego przepisami prawa celnego, ponieważ nie pokrywa się ono z pojęciem terytorium Wspólnoty Europejskiej, określonego przepisami niniejszego projektu ustawy. Ponadto zastąpiono stosowane dotychczas w ustawie pojęcie „wywozu (...) potwierdzonego przez graniczny urząd celny”, pojęciem „wywozu (...) potwierdzonego przez urząd celny, który nadzoruje faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów lub samochodów osobowych”. Zmiana ta pozwoli uniknąć wątpliwości interpretacyjnych i jest zgodna z art. 793 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

Art. 2 pkt 10 – celem zmiany jest doprecyzowanie dotychczas obowiązującej definicji składu podatkowego, poprzez uwzględnienie w niej składów podatkowych zlokalizowanych w państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej. Dotychczasowa definicja obejmowała składki podatkowe na terytorium kraju, a dopiero poprzez interpretację również składki podatkowe na terytorium państwa członkowskiego, co budziło szereg wątpliwości. Ponadto wskazano katalog czynności, którym mogą być poddane wyroby akcyzowe w składzie podatkowym. Jednocześnie, w związku z faktem, iż zakres przedmiotowy kontroli podatkowej w zakresie akcyzy regulują przepisy odrębne, poprzez wskazanie katalogu wyrobów oraz czynności podlegających tej kontroli, zbędnym jest zastrzeżenie w definicji składu podatkowego, jakiej kontroli podlega skład podatkowy.

Art. 2 pkt 11 – w stosunku do obecnie obowiązującego stanu prawnego wprowadzono do słowniczka pojęcie podmiotu prowadzącego skład podatkowy. W ten sposób w słowniczku wymieniono wszystkie podmioty, które posiadają stosowne zezwolenia uprawniające do korzystania z procedury zawieszenia poboru akcyzy (obok zarejestrowanego handlowca i niezarejestrowanego handlowca).

Art. 2 pkt 12 – w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych wprowadzono do słowniczka definicję procedury zawieszenia poboru akcyzy. Ponieważ w art. 43 ust. 2 projektu wprowadzono zasadę, iż do obliczenia wysokości zobowiązania podatkowego, stosuje się stawkę obowiązującą w dniu zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy, do momentu zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy, powstały już obowiązek podatkowy nie może przekształcić się w zobowiązanie podatkowe. W związku z powyższym procedura zawieszenia poboru akcyzy zdefiniowana jest jako procedura stosowana podczas produkcji, przeładowywania, magazynowania i przemieszczania wyrobów akcyzowych, w trakcie której, gdy spełnione są warunki określone w przepisach o podatku akcyzowym, z obowiązku podatkowego nie powstaje zobowiązanie podatkowe.

Art. 2 pkt 13 i 14 – w porównaniu do stanu obecnego, doprecyzowano definicję zarejestrowanego i niezarejestrowanego handlowca poprzez zastąpienie opisowych pojęć pojęciami zdefiniowanymi w ustawie – tzn. pojęcie „nabywanie wyrobów akcyzowych z innego państwa członkowskiego” zastąpiono pojęciem „nabywanie wewnątrzwspólnotowe”. Dotychczasowe użycie w definicji jedynie pojęcia „nabycie” mogło sugerować, iż chodzi o kwestię przeniesienia własności wyrobów akcyzowych, a nie ich przemieszczenie z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju.

Art. 2 pkt 16 – doprecyzowano definicję uproszczonego dokumentu towarzyszącego, poprzez wyraźne wskazanie jego zastosowania w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej lub nabycia wewnątrzwspólnotowego. Ponadto wyraźnie wskazano, iż uproszczony dokument towarzyszący jest stosowany również przy przemieszczaniu alkoholu etylowego całkowicie skażonego środkami dopuszczonymi do skażenia alkoholu etylowego na podstawie rozporządzenia Komisji, co jest zgodne z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3649/92 z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego w wewnątrzwspólnotowym przepływie produktów objętych podatkiem akcyzowym, przeznaczonych do konsumpcji w Państwie Członkowskim wysyłki. Dotychczasowa definicja mogła budzić wątpliwości interpretacyjne.

Art. 2 pkt 17 – definicja znaków akcyzy została poszerzona o definicje podatkowych i legalizacyjnych znaków akcyzy i zamieszczona w dziale I projektu, a nie jak w dotychczasowej ustawie w dziale dotyczącym znaków akcyzy. Uzasadnieniem jest fakt, że pewne regulacje dotyczące znaków akcyzy zawarte były także dotychczas w przepisach znajdujących się przed tym działem. Różnica w treści art. 2 pkt 17 lit. b projektowanej ustawy w stosunku do treści art. 85 ust. 2 obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym, regulującego tę samą materię (definicja legalizacyjnych znaków akcyzy), polega na zastąpieniu określenia „wprowadzenia do obrotu” określeniem „przeznaczenia do sprzedaży”. Zapewni to zgodność z ratio legis regulacji dotyczącej znaków akcyzy, gdyż legalizacyjne znaki akcyzy są nanoszone na wyroby akcyzowe już wprowadzone do obrotu, a przeznaczone do dalszej sprzedaży, w przypadkach określonych w ustawie. Zatem posługiwanie się określeniem „wprowadzenia do obrotu” może powodować wątpliwości interpretacyjne. Ponadto pojęcie „sprzedaż” zostało zdefiniowane w przepisach ustawy w odróżnieniu od pojęcia „obróć”.

Art. 2 pkt 19 – wprowadzono do słowniczka, na potrzeby opodatkowania energii elektrycznej, pojęcie nabywca końcowy, którym jest podmiot nabywający energię elektryczną, nieposiadający koncesji na wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucję lub obrót tą

energią w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne. Jest to zatem podmiot, który nie będzie zajmował się obrotem energią elektryczną, lecz ją zużyje. Konieczność wprowadzenia do słowniczka nowej definicji wynika z implementacji dyrektywy 2003/96/WE.

Art. 2 pkt 20 – wprowadzono do słowniczka definicję ubytków wyrobów akcyzowych. Funkcjonujące aktualnie pojęcia „ubytków i niedoborów” nie były zdefiniowane, a stosowana terminologia sięgała do wcześniejszych regulacji ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym. W celu uniknięcia problemów interpretacyjnych, dotyczących różnic między niezdefiniowanymi pojęciami „ubytek” i „niedobór” projekt posługuje się ogólnym terminem „ubytek”, oznaczającym wszelkie straty wyrobów akcyzowych, określonych w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa, powstałe podczas stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, z wyłączeniem strat powstałych podczas produkcji wyrobów energetycznych i wyrobów tytoniowych oraz wszelkie straty napojów alkoholowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie. Wyłączenie z definicji ubytków wyrobów akcyzowych strat powstających podczas produkcji wyrobów energetycznych związane jest z wynikającymi z przyczyn obiektywnych problemami przedsiębiorców z uzyskaniem legalizacji części z eksploatowanych obecnie w składach podatkowych zbiorników na paliwa silnikowe i opałowe. Ponadto specyfika produkcji rafineryjnej i petrochemicznej (instalacje działające w warunkach wysokich ciśnień i temperatur) już teraz skutecznie uniemożliwia ustalenie stanów faktycznych wyrobów w kolejnych fazach procesów wytwórczych. Natomiast w przypadku wyrobów tytoniowych przyjęto zasadę normowania ubytków w odniesieniu do wyrobów gotowych. Wynika to przede wszystkim z faktu, iż znaczna część surowców i materiałów pomocniczych (np. bibułki, filtry) nie należy do wyrobów akcyzowych. Ponadto duża higroskopijność tytoniu powodowałaby realne trudności w rozliczeniu masy krajanki użytej do wytwarzania wyrobów gotowych.

Art. 2 pkt 21 – w związku z uregulowaniem nowych zasad opodatkowania akcyzą sprzedaży wyrobów akcyzowych, zrezygnowano z dotychczasowej definicji sprzedaży znajdującej się w art. 4 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym i zgodnie z zasadami legislacji umieszczono ją w słowniczku. Jednocześnie odstąpiono od enumeratywnego wyliczenia czynności uznawanych na potrzeby ustawy za sprzedaż, formułując jej ogólną szeroką definicję.

Art. 2 pkt 22 i 23 – w przepisach tych zamieszczono definicje „podmiotu zużywającego” i „podmiotu pośredniczącego”, niezbędnych do uregulowania jednolitej procedury dla zwolnień od akcyzy wyrobów akcyzowych ze względu na ich przeznaczenie. Procedura ta, uregulowana w art. 27, przewiduje możliwość skorzystania ze zwolnienia od akcyzy ze względu na przeznaczenie wyrobów akcyzowych, dla ograniczonej liczby podmiotów biorących udział w obrocie wyrobami objętymi zwolnieniem od akcyzy. Zgodnie z projektem pomiędzy składem podatkowym, z którego zostaną wyprowadzone poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, wyroby akcyzowe objęte zwolnieniem od akcyzy, a „podmiotem zużywającym” te wyroby do celów uprawniających do zwolnienia, może występować tylko jeden pośrednik – „podmiot pośredniczący”.

Art. 3 ust. 1 – zmiana tego przepisu ma na celu odejście od podwójnej klasyfikacji wyrobów akcyzowych, tj. w układzie PKWiU i CN. W praktyce stosowanie podwójnej klasyfikacji prowadzi do niespójności z przepisami UE. Należy podkreślić, że większość dyrektyw UE w zakresie podatku akcyzowego posługuje się tylko i wyłącznie kodami CN. Obecnie dla celów obrotu krajowego stosowane są kody PKWiU, natomiast w obrocie wewnątrzwspólnotowym i imporcie kody CN. Przejście na jedną klasyfikację dla obrotu krajowego, wewnątrzwspólnotowego i importu usprawni cały system obrotu wyrobami

akcyzowymi, zarówno dla organów administracji, jak również dla samych podatników. Dodatkowo poprawi przejrzystość przepisów ustawy, gdyż pozwoli na zrezygnowanie z rozbudowanych załączników do ustawy. Odejście od klasyfikacji wyrobów akcyzowych w układzie PKWiU nie wpłynie na zmianę zakresu wyrobów objętych akcyzą. Obecnie sami podatnicy określają kod PKWiU oraz kod CN danego wyrobu akcyzowego. Jedynym skutkiem odejścia od klasyfikacji wyrobów akcyzowych w układzie PKWiU będzie dla podatników, którzy posługiwali się wyłącznie tym kodem, przypisanie wyrobom akcyzowym właściwego kodu CN.

Art. 3 ust. 2 – treść przepisu dotyczącego zmian w Nomenklaturze Scalonej (CN) w odniesieniu do wyrobów akcyzowych stanowi implementację art. 2 ust. 5 dyrektywy 2003/96/WE. Jednocześnie w przepisie tym wskazano, że zmiany w Nomenklaturze Scalonej (CN) nie powodują również zmian w opodatkowaniu samochodów osobowych.

Art. 4 – dodanie przepisu stwierdzającego, że w postępowaniu wynikającym z przepisów ustawy o podatku akcyzowym stosuje się przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa, jednoznacznie wskazuje, jaka procedura ma zastosowanie na gruncie akcyzy, nie tylko w wymiarowych postępowaniach podatkowych, ale także wszelkich innych, np. w postępowaniu w sprawie zezwoleń na prowadzenie określonej w ustawie działalności. Przedmiotowy przepis zapobiega konieczności wprowadzenia do ustawy o podatku akcyzowym szeregu przepisów proceduralnych.

Dział II

Opodatkowanie akcyzą wyrobów akcyzowych

Rozdział 1

Przedmiot opodatkowania i powstanie obowiązku podatkowego

Art. 5 ust. 1 – zmiana w tym przepisie ma na celu uporządkowanie przedmiotu opodatkowania akcyzą. Z dotychczasowego katalogu czynności podlegających opodatkowaniu wykreślono eksport wyrobów akcyzowych oraz dostawę wewnątrzwspólnotową, co jest związane z faktem, iż obowiązek podatkowy w tych przypadkach powstawał znacznie wcześniej, np. już z tytułu produkcji lub wyprowadzenia ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych. Ponadto, zrezygnowano z opodatkowania sprzedaży wyrobów akcyzowych z pewnymi wyjątkami wskazanymi w dalszych przepisach projektu ustawy. W sytuacjach, w których zastosowanie miała procedura zawieszenia poboru akcyzy, opodatkowanie sprzedaży prowadziło niekiedy do powstania obowiązku podatkowego związanego z danym wyrobem akcyzowym zharmonizowanym, wobec dwóch podmiotów równocześnie. W sytuacji, gdy właścicielem wyrobów znajdujących się w składzie podatkowym nie był podmiot prowadzący ten skład, obowiązek podatkowy powstawał wobec właściciela z tytułu sprzedaży tych wyrobów, a także wobec podmiotu prowadzącego skład podatkowy z tytułu wyprowadzenia tych wyrobów ze składu. Prowadziło to do problemów, który z podatników powinien złożyć deklarację podatkową i dokonać zapłaty podatku. Przyjęte w projekcie rozwiązanie, polegające na nieopodatkowywaniu sprzedaży i jednoczesnym opodatkowaniu wyprowadzenia ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych niebędących własnością podmiotu prowadzącego ten skład podatkowy, innych niż wyroby objęte zwolnieniem ze względu na ich przeznaczenie, eliminuje problem podwójnego opodatkowania. Zgodnie z art. 9 ust. 4 projektu, podatnikiem z tytułu wyprowadzenia ww. wyrobów ze składu podatkowego

będzie zawsze właściciel tych wyrobów (patrz uzasadnienie do art. 9 ust. 4). Natomiast w przypadku wyrobów objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie wyprowadzanych z cudzego składu podatkowego przez podmiot, o którym mowa w art. 9 ust. 4, obowiązek podatkowy ciąży na podmiocie prowadzącym skład podatkowy z tytułu wprowadzenia tych wyrobów do składu, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 projektu. Podkreślenia również wymaga zmiana przedmiotu opodatkowania w postaci dotychczasowego „wyprowadzenia ze składu podatkowego” na „wprowadzenie do składu podatkowego”. Intencją tej zmiany jest zachowanie płynności przechodzenia odpowiedzialności za wyroby akcyzowe i obowiązku podatkowego z podatnika, który wysyła wyroby akcyzowe w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, na podatnika, który te wyroby przyjmuje do składu podatkowego.

Art. 5 ust. 2 pkt 1 – 3 – przepisy te, zawierające uzupełnienie katalogu określającego przedmiot opodatkowania, odnoszą się do wyrobów akcyzowych, które z uwagi na przeznaczenie są zwolnione od akcyzy lub objęte określoną stawką akcyzy związaną z ich przeznaczeniem i stanowią uszczegółowienie dotychczasowego przepisu art. 4 ust. 2 pkt 10 ustawy o podatku akcyzowym. Objęcie opodatkowaniem tych wyrobów następuje nie tylko w sytuacji, gdy zostaną użyte niezgodnie z ich przeznaczeniem uprawniającym do zwolnienia albo zastosowania określonej stawki akcyzy, jak to miało miejsce dotychczas, ale również w przypadku użycia, dostarczenia lub sprzedaży tych wyrobów bez zachowania lub z naruszeniem warunków uprawniających, odpowiednio, do zwolnienia lub zastosowania określonej stawki akcyzy. Na uwagę zasługuje również zmiana dotychczasowego określenia „zużycie” w odniesieniu do powyższych wyrobów na „użycie”, które to określenie jest pojęciem szerszym i usuwa wątpliwości co do ustalenia momentu, w którym te wyroby zostały ostatecznie zużyte, a tym samym objęte opodatkowaniem. W pkt 3 omawianego ustępu, opodatkowana jest sprzedaż wyrobów akcyzowych objętych określoną stawką akcyzy związaną z przeznaczeniem tych wyrobów. Przepis ten koresponduje z art. 85 ust. 4 – 12, gdzie określono szereg warunków dla olejów napędowych i opałów, od których spełnienia jest uzależnione zastosowanie dla tych wyrobów stawki związanej z ich przeznaczeniem do celów opałów.

Art. 5 ust. 2 pkt 4 – wiąże się z doprecyzowaniem dotychczasowego przepisu art. 4 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym w zakresie opodatkowania akcyzą wyrobów, od których akcyza nie została zapłacona w należnej wysokości. Doprecyzowanie polega na wskazaniu, iż przepis ten ma zastosowanie w sytuacji, gdy wyroby akcyzowe znajdują się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Zauważyć przy tym należy, że Europejski Trybunał Sprawiedliwości potwierdził w swych orzeczeniach, iż sam fakt posiadania wyrobów akcyzowych z niezapłaconą akcyzą, magazynowanych poza składem podatkowym, stanowi czynność podlegającą opodatkowaniu akcyzą. Jednocześnie, w celu umożliwienia skutecznej walki z przestępczością i nieprawidłowościami w obrocie wyrobami akcyzowymi, rozszerzono zakres niniejszego przepisu, obejmując podatkiem akcyzowym także nabycie lub posiadanie wyrobów akcyzowych, jeżeli w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie można ustalić, czy akcyza na wcześniejszym etapie obrotu została zapłacona w prawidłowej wysokości. Zaznaczyć przy tym należy, iż brak możliwości ustalenia w toku prowadzonego postępowania kontrolnego lub podatkowego faktu zapłaty akcyzy w należnej wysokości, nie będzie oznaczał wyłączenia w toku prowadzonego postępowania, stosowania zasad postępowania dowodowego. W szczególności organ prowadzący postępowanie będzie zobligowany do przeprowadzenia wszelkich możliwych dowodów mających na celu wyjaśnienie sprawy, pod warunkiem ich zgodności z prawem. Dopiero po przeprowadzeniu odpowiednio udokumentowanych czynności dowodowych zmierzających do ustalenia, czy zapłacono podatek akcyzowy w

należnej wysokości i stwierdzeniu niemożności dokonania ustaleń w tym zakresie, możliwe będzie zastosowanie normy zawartej w przedmiotowym przepisie.

W przypadku gdy na podstawie przedmiotowego przepisu powstanie obowiązek podatkowy i zostanie zapłacona akcyza przez podmiot, który nabył lub posiada wyroby akcyzowe, a następnie zostanie stwierdzone, że akcyza została zapłacona również przez inny podmiot na wcześniejszym etapie obrotu (przed nabyciem lub wejściem w posiadanie wyrobów przez podmiot, który ponownie dokonał jej zapłaty), powstanie nadpłata akcyzy w rozumieniu ustawy – Ordynacja podatkowa, do rozliczania której będą miały zastosowanie przepisy tej ustawy.

Art. 5 ust. 3 – proponowany zapis zastępuje regulację znajdującą się w obecnym art. 5 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym. Według nowej regulacji opodatkowywaniu podlegają ubytki wyrobów akcyzowych zdefiniowane w art. 2 pkt 20 projektu (dotychczasowe niedobory mieszczą się w nowej definicji ubytków). Odpowiednie zwolnienie w tym zakresie przewiduje art. 25 ust. 8 projektu.

Art. 5 ust. 4 – jako przedmiot opodatkowania wskazano również zużycie wyrobów akcyzowych. Opodatkowane akcyzą będzie zużycie wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 85 ust. 2 oraz zużycie przez podmiot zużywający napojów alkoholowych w celach, o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 3. Przepis koresponduje z art. 81 ust. 1 pkt 2 lit. b i ust. 2 pkt 2 oraz art. 85 ust. 4 pkt 2. Zatem podmiot zużywający ww. wyroby akcyzowe zapłaci akcyzę jedynie w przypadku przekroczenia ustalonych przez właściwego naczelnika urzędu celnego dopuszczalnych norm zużycia.

Art. 5 ust. 5 – odpowiednik niniejszego przepisu znajduje się obecnie w art. 74 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym. Celem tego przepisu jest przeciwdziałanie praktykom sprzedaży lub oferowania na sprzedaż papierosów lub tytoniu do palenia po wyższej cenie niż maksymalna cena detaliczna wydrukowana na jednostkowym opakowaniu tych wyrobów i zniechęcenie do ewentualnej takiej sprzedaży.

Art. 5 ust. 6 – treść tego przepisu, która reguluje zasadę jednokrotnego opodatkowania akcyzą, została przeniesiona z art. 4 ust. 5 obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym i doprecyzowana, co nie zmieniło jednak jej merytorycznego znaczenia.

Art. 5 ust. 7 – regulacja przeniesiona z obecnego art. 4 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 6 ust. 1 – przepis ten określa przedmiot opodatkowania akcyzą w przypadku energii elektrycznej. Specyfika obrotu gospodarczego energią elektryczną wymaga odrębnej, szczególnej regulacji przedmiotu opodatkowania. Jest nim mianowicie nabycie wewnątrzwspólnotowe energii elektrycznej przez nabywcę końcowego, sprzedaż energii nabywcy końcowemu na terytorium kraju, zużycie energii przez podmiot posiadający odpowiednią koncesję na przesyłanie, dystrybucję lub obrót energią elektryczną, a także przez podmiot nieposiadający tej koncesji, który wyprodukował zużytą energię, import energii elektrycznej przez nabywcę końcowego oraz zużycie energii elektrycznej przez nabywcę końcowego, jeżeli nie została od niej zapłacona akcyza w należnej wysokości i nie można ustalić sprzedawcy tej energii. Powyższy katalog wyczerpuje wszystkie sytuacje obrotu energią elektryczną na terytorium kraju. Kluczowe znaczenie w tym katalogu, ma objęcie akcyzą sprzedaży energii elektrycznej nabywcy końcowemu, co będzie podstawową czynnością podlegającą opodatkowaniu w przypadku energii elektrycznej. Jednocześnie, ponieważ odrębne przepisy, regulujące zasady obrotu energią elektryczną umożliwiają jej zakup przez nabywcę końcowego bezpośrednio z zagranicy, akcyzą objęto również nabycie

wewnątrzwspólnotowe oraz import energii elektrycznej przez nabywcę końcowego. Przepisy omawianego artykułu stanowią implementację postanowień dyrektywy 2003/96/WE.

Zasadą nowych rozwiązań w zakresie opodatkowania akcyzą energii elektrycznej jest fakt, iż obowiązek podatkowy będzie powstawał na etapie „przekazania” energii elektrycznej „ostatecznemu konsumentowi”, a nie jak dotychczas na etapie wydania energii elektrycznej przez jej producenta dystrybutorowi. Odstępstwem od tej zasady jest sytuacja, gdy energia elektryczna zostanie zużyta zanim dotrze do nabywcy końcowego. Wówczas opodatkowany zostanie podmiot, który dokonał tego zużycia. Podkreślenia wymaga, iż odrębne przepisy prawa energetycznego przewidują możliwość produkcji i sprzedaży określonej ilości energii elektrycznej przez podmiot nieposiadający odpowiednich koncesji, co również zostało objęte podatkiem akcyzowym.

Ponadto, opodatkowanie zużycia energii elektrycznej przez nabywcę końcowego, jeżeli nie została od niej zapłacona akcyza w należnej wysokości i nie można ustalić podmiotu, który dokonał sprzedaży tej energii nabywcy końcowemu, daje organom podatkowym instrument do odpowiedniego działania w przypadku nieprawidłowości w opodatkowaniu energii elektrycznej.

Art. 6 ust. 2 – przepis wyłącza z opodatkowania akcyzą straty energii elektrycznej powstałe podczas jej przesyłu i dystrybucji. Opodatkowaniu akcyzą podlegała będzie natomiast energia elektryczna zużyta w specjalistycznych instalacjach służących do przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej.

Art. 6 ust. 3 – stanowi odpowiednik zasady określonej w art. 5 ust. 7 odnośnie do energii elektrycznej.

Art. 7 – przepis ten kompleksowo reguluje kwestię powstawania obowiązku podatkowego w przypadku wykonania czynności i zaistnienia stanów faktycznych podlegających opodatkowaniu, których przedmiotem są wyroby akcyzowe.

W ust. 1 utrzymano ogólną regułę stanowiącą, iż obowiązek podatkowy powstaje z dniem wykonania czynności lub zaistnienia stanu faktycznego podlegających opodatkowaniu, z zachowaniem jednocześnie możliwości szczególnego uregulowania momentu powstania obowiązku podatkowego.

Do ust. 2 przeniesiono z dotychczasowego art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym regulację dotyczącą momentu powstania obowiązku podatkowego z tytułu importu wyrobów akcyzowych.

W ust. 3, 4, 6 i 7 zamieszczono regulację dotyczącą powstania obowiązku podatkowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych przez inne podmioty niż prowadzący skład podatkowy. Powyższa regulacja, która dotychczas znajdowała się w art. 39 ust. 3 i 4, art. 42 ust. 2 i 3, art. 55 ust. 2, art. 56 ust. 2 i art. 57 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym, dotyczy: nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych dokonywanego przez zarejestrowanego i niezarejestrowanego handlowca, nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą w celach handlowych oraz przez osobę fizyczną nieprowadzącą takiej działalności, nabywającą wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą w celach handlowych, jak również nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą za pośrednictwem przedstawiciela podatkowego.

W porównaniu do dotychczasowego stanu, w ust. 6, przy określaniu obowiązku podatkowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą, dokonanego przez osobę fizyczną, zastąpiono wyrażenie „w celach handlowych” wyrażeniem

„przeznaczonych na cele handlowe, o których mowa w art. 33”. Wskazać przy tym należy, iż w art. 33 ust. 3 projektu określono ilości wyrobów akcyzowych wskazujące na przeznaczenie handlowe.

Nową regulację zamieszczono w ust. 5, gdzie określono moment powstania obowiązku podatkowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych, innych niż określone w załączniku 2 do projektu ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa. W odniesieniu do powyższych wyrobów obowiązek podatkowy będzie powstawał z dniem ich otrzymania przez podatnika.

W ust. 8 i 9 określono również moment powstania obowiązku podatkowego w przypadku sprzedaży, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 3 i ust. 5 projektowanej regulacji. Obowiązek podatkowy w tej sytuacji będzie powstawał z chwilą wydania tych wyrobów przez sprzedawcę nabywcy. Jeżeli sprzedaż, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 3, powinna być potwierdzona fakturą, to obowiązek powstanie z chwilą wystawienia faktury, nie później niż w 7 dniu od dnia wydania wyrobu (ust. 9).

W ust. 10 doprecyzowano, w porównaniu do stanu dotychczasowego, iż w przypadku wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, od których akcyza nie została zapłacona, obowiązek podatkowy powstaje z dniem ich nabycia lub wejścia w ich posiadanie.

W proponowanej regulacji zrezygnowano z zapisu art. 6 ust. 3 obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym. Zawartą w nim regułę zamieszczono w treści ust. 11 oraz art. 5 ust. 7 i art. 6 ust. 3 projektu.

Ponadto, ze względu na fakt, iż wszystkie momenty powstania obowiązku podatkowego zostały określone w ustawie, zrezygnowano z delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zawartej obecnie w art. 6 ust. 7 ustawy o podatku akcyzowym, do określenia późniejszych terminów (momentów) powstania obowiązku podatkowego.

W ust. 12 wprowadzono nową regulację, na mocy której obowiązek podatkowy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych określonych w art. 5 ust. 2 pkt 4, które znalazły się w posiadaniu organów egzekucyjnych, powstaje z dniem zużycia lub sprzedaży tych wyrobów przez ww. organy.

Art. 8 – przepis ten określa moment powstania obowiązku podatkowego w przypadku energii elektrycznej. Podatek akcyzowy od energii elektrycznej staje się wymagalny, zgodnie z art. 21 ust. 5 dyrektywy 2003/96/WE w momencie dostawy przez dystrybutora lub redystrybutora, zatem z chwilą wydania energii elektrycznej „ostatecznemu konsumentowi”. Tym samym, obowiązek podatkowy w przypadku energii elektrycznej powstawał będzie z chwilą:

- 1) nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej przez nabywcę końcowego;
- 2) wydania energii nabywcy końcowemu w przypadku sprzedaży energii elektrycznej na terytorium kraju;
- 3) zużycia energii elektrycznej przez podmiot posiadający koncesję na przesyłanie, dystrybucję lub obrót tą energią w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, zużycia przez podmiot nieposiadający takiej koncesji albo przez nabywcę końcowego, jeżeli od energii nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości i nie można ustalić podmiotu, który dokonał sprzedaży tej energii nabywcy końcowemu;
- 4) powstania długu celnego w przypadku importu energii elektrycznej przez nabywcę końcowego.

W sytuacji, gdy nie można określić dnia powstania obowiązku podatkowego przyjęto w ust. 2 tego przepisu, iż obowiązek podatkowy powstaje z dniem stwierdzenia przez organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej dokonania czynności podlegającej opodatkowaniu.

Rozdział 2

Podatnik akcyzy. Właściwość organów podatkowych

Art. 9 ust. 1 – powtórzono ogólną zasadę określającą, kto jest podatnikiem podatku akcyzowego, precyzując ją jednocześnie w zakresie dotyczącym opodatkowanych stanów faktycznych (nabycie lub posiadanie wyrobów akcyzowych; ubytki wyrobów akcyzowych).

Art. 9 ust. 2 – wymieniono wprost niektóre podmioty będące podatnikami zgodnie z ust. 1 – w przypadkach, w których mogą powstać ewentualne wątpliwości interpretacyjne.

Pkt 1 – wskazuje jako podatnika akcyzy podmiot nabywający lub posiadający wyroby akcyzowe znajdujące się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, od których nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości, co wiąże się z regulacją zawartą w art. 5 ust. 2 pkt 4 projektu, na podstawie którego opodatkowano nabycie lub posiadanie wyrobów akcyzowych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości – jako przedmiot opodatkowania i z art. 7 ust. 10 projektu ustanawiającym obowiązek podatkowy z tego tytułu.

Pkt 2 – wskazuje jako podatnika podmiot, który jako nabywca końcowy zużył energię elektryczną, od której nie zapłacono akcyzy w należnej wysokości i nie można ustalić podmiotu, który dokonał sprzedaży tej energii nabywcy końcowemu, co koresponduje z art. 6 ust. 1 pkt 6 projektu.

Pkt 3 – treść przepisu wiąże się z definicją ubytków wyrobów akcyzowych określoną w art. 2 pkt 20 i stanowi, co do zasady, powtórzenie dotychczasowego art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym, z tą zmianą, że doprecyzowano, iż podatnikiem akcyzy będzie również podmiot, u którego powstają ubytki wyrobów akcyzowych niebędący ich właścicielem.

Pkt 4 – treść przepisu wiąże się z art. 75 ust. 1 zdanie drugie i dotyczy przedstawiciela podatkowego, za pośrednictwem którego osoba fizyczna może nabyć wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą, w państwie członkowskim. Obecnie odpowiedni przepis regulujący tę kwestię znajduje się w art. 57 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym.

Pkt 5 – potwierdza zasadę ogólną z ust. 1, w przypadku gdy zarejestrowany handlowiec nabywa wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe na rzecz osoby trzeciej, będąc w zasadzie pośrednikiem w transakcji nabycia tych wyrobów – podatnikiem jest zarejestrowany handlowiec, gdyż to on dokonuje czynności opodatkowanej czyli nabycia wewnątrzwspólnotowego (przemieszczenia).

Art. 9 ust. 3 – wskazuje dodatkowo, iż podatnikiem jest również podmiot niebędący importerem, na którym ciąży obowiązek uiszczenia cła. Wprowadzenie przedmiotowego przepisu ma na celu dostosowanie zasad opodatkowania akcyzą importu wyrobów akcyzowych do zasad dotyczących poboru należności celnych, wynikających z przepisów prawa celnego. Na podstawie przepisów prawa celnego niejednokrotnie obowiązek uiszczenia należności celnych od importowanych wyrobów ciąży nie tylko na importerze, ale również na innych podmiotach odpowiedzialnych za dług celny.

Art. 9 ust. 4 – przepis rozstrzyga kwestię, kto jest podatnikiem od wyrobów akcyzowych wyprowadzanych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy ze składu

podatkowego i niebędących własnością podmiotu prowadzącego skład podatkowy. Zgodnie z regulacją określoną w niniejszym przepisie podatnikiem będzie wówczas właściciel wyrobów akcyzowych, który uzyskał zezwolenie na ich wyprowadzanie ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy (zwane zezwoleniem wyprowadzenia).

Procedura zawieszenia poboru akcyzy jest, co do zasady, związana z instytucją składu podatkowego. Procedurą tą są objęte wyroby akcyzowe przede wszystkim podczas ich przechowywania w składzie podatkowym, przemieszczania między składami podatkowymi lub przemieszczania do innego uprawnionego podmiotu (zarejestrowanego handlowca lub niezarejestrowanego handlowca). Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, w sytuacji wyprowadzania „cudzych” wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego obowiązek podatkowy ciąży zarówno na prowadzącym skład podatkowy – z tytułu wyprowadzenia wyrobów ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jak i na właścicielu tych wyrobów – z tytułu sprzedaży tych wyrobów, w związku z którą następuje ich wyprowadzenie ze składu podatkowego poza ww. procedurą. W praktyce stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy pojawiła się nieprawidłowa interpretacja, zgodnie z którą, w omawianym przypadku na gruncie obecnie obowiązujących przepisów ustawy o podatku akcyzowym, podatnikiem jest wyłącznie właściciel wyrobów akcyzowych wyprowadzanych ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, co w sytuacji, gdy nie jest to podmiot prowadzący skład podatkowy, zwalniałoby ten podmiot z odpowiedzialności za wyroby znajdujące się w składzie podatkowym.

Zgodnie z projektem ustawy, w przypadku wyrobów akcyzowych wprowadzanych do składu podatkowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy podatnikiem będzie zawsze podmiot prowadzący skład podatkowy, niezależnie od tego czy wyroby są jego własnością czy nie. Jednak w przypadku wyprowadzenia ze składu podatkowego, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, wyrobów akcyzowych niebędących własnością podmiotu prowadzącego skład podatkowy, zgodnie z omawianym przepisem, podatnikiem stanie się ich właściciel, który uprzednio będzie musiał uzyskać od właściwego naczelnika urzędu celnego zezwolenie na wyprowadzanie jako podatnik wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Wprowadzenie przedmiotowej regulacji ma zapewnić rozliczanie akcyzy w prawidłowej wysokości i terminie oraz wyeliminować problemy związane z określeniem podmiotu zobowiązanego do zapłaty akcyzy w sytuacji wyprowadzania wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Zauważyć przy tym należy, że przyjęte rozwiązanie jest wzorowane na niemieckim systemie prawnym, w którym skład podatkowy może również służyć do składowania wyrobów akcyzowych przez osoby trzecie. Zgodnie z niemieckimi regulacjami, faktyczny właściciel wyrobów, magazynujący je w składzie podatkowym osoby trzeciej, może również stać się podatnikiem. W tym celu musi uzyskać wcześniej stosowne zezwolenie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż omawiana regulacja będzie miała zastosowanie do obowiązków podatkowych powstałych po wejściu w życie niniejszej ustawy. Do obowiązków podatkowych powstałych przed jej wejściem w życie, będą miały zastosowanie zasady dotychczasowe, zgodnie z treścią przepisu przejściowego zawartego w art. 150 projektu ustawy.

Art. 9 ust. 5 – w przypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3, ust. 2, 3 i 5, obowiązek podatkowy z tytułu dokonania czynności lub zaistnienia stanu faktycznego, których przedmiotem są te same wyroby akcyzowe, może ciążyć na kilku podatnikach. W związku z czym, w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania wyrobów akcyzowych, wprowadzono przepis rozstrzygający, że zapłata akcyzy związanej z tymi wyrobami przez

jednego z tych podatników, powoduje wygaśnięcie zobowiązania podatkowego pozostałych podatników.

Art. 9 ust. 6–11 – wprowadzenie regulacji określonych w ust. 6–11 związane jest ze zmianą zasad opodatkowania energii elektrycznej i rozszerzeniem przedmiotu opodatkowania o nabycie wewnątrzwspólnotowe energii elektrycznej przez nabywcę końcowego bezpośrednio od podmiotu zagranicznego. Powyższe wymagało odpowiedniego dostosowania kręgu podatników akcyzy i zgodnie z przepisami wspólnotowymi (art. 21 ust. 5 dyrektywy 2003/96/WE), dodania nowej kategorii podatników w postaci podmiotu reprezentującego przed organami podatkowymi podmiot zagraniczny. Wynika to, z przewidzianej w odrębnych przepisach, możliwości nabywania energii elektrycznej bezpośrednio od podmiotów zagranicznych. Dla skuteczności egzekwowania podatku, podatnikiem w niniejszej sytuacji ma być podmiot, który odpowiednio, spełnia warunki zawarte w art. 46 ust. 1 pkt 2–4 (dla prowadzącego skład podatkowy) i złoży zgłoszenie rejestracyjne. Podmiot zagraniczny sprzedając energię elektryczną bezpośrednio nabywcy końcowemu, będzie obowiązany do wyznaczenia reprezentującego go przed organami podatkowymi podmiotu mającego siedzibę na terytorium kraju, a ten z kolei obowiązany będzie do powiadomienia o tym fakcie właściwego naczelnika urzędu celnego. Dla uniknięcia sytuacji, w której, jeżeli nie zostanie wyznaczony podmiot reprezentujący, nie będzie podatnika akcyzy w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej przez nabywcę końcowego, określono, iż podatnikiem będzie wówczas nabywca końcowy, który dokonał nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej. Nabywca końcowy będzie również podatnikiem w przypadku, gdy właściwy naczelnik urzędu celnego odmówi przyjęcia zgłoszenia rejestracyjnego podmiotu reprezentującego oraz w sytuacji, gdy nie wywiąże się z obowiązku przesłania kopii faktury otrzymanej od podmiotu zagranicznego, podmiotowi reprezentującemu, w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania. Przyjęcie ww. terminu zapewni, w każdej sytuacji, otrzymanie kopii faktury przez podmiot reprezentujący przed upływem terminu zapłaty należnej akcyzy, określonego w art. 19 projektu ustawy. Należy również podkreślić, iż w interesie nabywcy końcowego dokonującego nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej jest uzyskanie wiadomości o ewentualnym wyznaczeniu podmiotu reprezentującego przez podmiot zagraniczny, przed podpisaniem stosownej umowy właściwej dla rozliczeń z tytułu dostaw energii elektrycznej. W efekcie, o ewentualnym fakcie zostania podatnikiem przez nabywcę końcowego, będzie decydował on sam w momencie podpisania tej umowy.

Art. 10 ust. 1–3 – w celu zapewnienia przejrzystości przepisów, w ust. 1 i 2 określono właściwość rzeczową naczelnika urzędu celnego, dyrektora izby celnej i ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w zakresie akcyzy. Do ust. 3, określającego właściwość miejscową naczelnika urzędu celnego i dyrektora izby celnej, przeniesiono zaś regulacje zawarte w art. 13 ust. 1 obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym. Jednocześnie zasada ustalania właściwości miejscowej naczelnika urzędu celnego i dyrektora izby celnej ze względu na miejsce wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu uległa doprecyzowaniu – właściwość ta będzie ustalana ze względu na miejsce wykonania czynności, lub wystąpienia stanu faktycznego, podlegających opodatkowaniu.

Art. 10 ust. 4–12 – określono właściwość organów podatkowych w sytuacjach szczególnych.

Art. 10 ust. 4 – doprecyzowano przepis określający właściwość miejscową w sytuacji, gdy czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą są wykonywane lub stany faktyczne podlegające opodatkowaniu akcyzą występują, na obszarze właściwości miejscowej dwóch lub więcej organów podatkowych. Zgodnie z jego nowym brzmieniem, jeżeli ww. czynności lub stany faktyczne mają miejsce na obszarze właściwości miejscowej dwóch lub więcej

organów podatkowych, właściwość miejscową ustalało się będzie, tak jak dotychczas, dla osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej ze względu na adres ich siedziby, dla osób fizycznych ze względu na ich adres zamieszkania.

Art. 10 ust. 5 – przewiduje odstępstwa od zasady ustalania właściwości miejscowej określonej w ust. 4 w sytuacjach: ustalania norm dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych lub dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych, dokumentowania przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem administracyjnego dokumentu towarzyszącego oraz zamieszczenia w tym dokumencie informacji o dokonanej kontroli, powiadamiania naczelnika urzędu celnego przez podmiot prowadzący skład podatkowy o zamiarze wyprowadzenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego, a także ustalania stanu wykorzystania zabezpieczenia akcyzowego przed jego zastosowaniem. W powyższych przypadkach właściwość miejscowa będzie ustalana ze względu na miejsce wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą lub występowania stanów faktycznych podlegających opodatkowaniu akcyzą.

Art. 10 ust. 6 – z uwagi na pojawiające się w dotychczasowej praktyce spory kompetencyjne oraz sygnalizowane przez dyrektorów izb celnych rozbieżności w stosowaniu obecnie obowiązujących przepisów dotyczących właściwości organów podatkowych, przyjęto rozwiązanie umożliwiające wystąpienie naczelnika urzędu celnego lub dyrektora izby celnej, właściwych zgodnie z zasadami określonymi w ust. 4 tego artykułu, do naczelnika urzędu celnego lub dyrektora izby celnej, na którego obszarze właściwości miejscowej są wykonywane czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą lub występują stany faktyczne podlegające opodatkowaniu akcyzą, z wnioskiem o wykonanie czynności sprawdzających, kontrolnych lub związanych z prowadzonym postępowaniem podatkowym.

Art. 10 ust. 7–8 i 10 – przepisy niniejsze określają właściwość w przypadku importu wyrobów akcyzowych oraz nabycia wewnątrzwspólnotowego tych wyrobów przez osoby fizyczne, a także organ właściwy, w przypadku gdy nie można ustalić właściwości według zasad określonych w ust. 3–5 i 7–9. Zgodnie z ust. 7, w przypadku importu organami podatkowymi w zakresie akcyzy będą naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej, właściwi na podstawie przepisów prawa celnego, do obliczenia i zaksięgowania kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego. W ust. 8 określono właściwość miejscową dla nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych przez osoby fizyczne. Właściwość ta będzie ustalana ze względu na miejsce zamieszkania osoby fizycznej.

Art. 10 ust. 9 – pozwala na określenie organów podatkowych właściwych w kwestii zwrotu akcyzy, o którym mowa w art. 40 ust. 3 (tj. w przypadku otrzymania potwierdzenia odbioru wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy po upływie wymaganego terminu) oraz w art. 78 ust. 1 i 2 (tj. w przypadku dokonania eksportu lub dostawy wewnątrzwspólnotowej wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą).

Art. 10 ust. 11 i 14 – przepisy te zawierają regulacje, które w obecnej ustawie o podatku akcyzowym znajdują się w Dziale IV zatytułowanym „Znaki akcyzy” (w art. 100 ust. 1 i ust. 2). Ze względu na systematykę ustawy nieznacznie zmodyfikowane zapisy dotyczące właściwości naczelników urzędów celnych i dyrektorów izb celnych w sprawach znaków akcyzy zostały zamieszczone w Rozdziale 2 projektu regulującym właściwość organów podatkowych.

Art. 10 ust. 12 – pozwala na określenie organów właściwych w sprawach znaków akcyzy, w przypadku gdy nie można ustalić właściwości miejscowej zgodnie z ust. 11 analogicznie jak to uregulowano w ust. 10 tego artykułu w odniesieniu do organów właściwych w sprawach akcyzy.

Art. 10 ust. 13 – zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do określenia, w drodze rozporządzenia, organów właściwych do wykonywania zadań w zakresie akcyzy na terytorium kraju, oraz terytorialnego zasięgu ich działania, z uwzględnieniem liczby podatników prowadzących działalność na danym obszarze.

Rozdział 3

Jednostka współpracy administracyjnej w dziedzinie akcyzy.

Rejestracja podmiotów

Art. 11 – określa, iż jednostką współpracy administracyjnej z innymi państwami Unii Europejskiej w dziedzinie akcyzy jest centralne biuro łącznikowe – ELO, usytuowane w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych, które wykonuje zadania wynikające z rozporządzenia Rady Nr 2073/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych. Przepis ten przewiduje ponadto możliwość wyznaczenia przez ministra, w drodze zarządzenia, innej jednostki do współpracy administracyjnej w dziedzinie akcyzy, określonej w ww. rozporządzeniu Rady, z równoczesnym ustaleniem zakresu jej obowiązków i zasady współpracy z organami podatkowymi w zakresie akcyzy. Zmiana powyższa wynika z przyjętych przez Polskę zobowiązań w zakresie wymiany informacji odnośnie do obrotu i przemieszczania wyrobów akcyzowych.

Art. 12 – zmiana w tym przepisie w stosunku do obecnie obowiązujących regulacji ma między innymi charakter porządkujący, polegający na zastąpieniu wyrazu „podatnik” wyrazem „podmiot”. Ponieważ z obowiązku rejestracji należy wywodzić się przed dokonaniem pierwszej czynności podlegającej opodatkowaniu lub pierwszej czynności z użyciem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy, podmiot objęty tym obowiązkiem nie jest jeszcze podatnikiem. Merytoryczną zmianą w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów, jest objęcie obowiązkiem rejestracji podmiotów dokonujących pierwszej czynności z wykorzystaniem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy. Intencją tego rozwiązania jest zapewnienie organom podatkowym informacji o istnieniu wszystkich podmiotów dokonujących obrotu gospodarczego takimi wyrobami akcyzowymi. Z uwagi na fakt, iż podmioty pośredniczące i zużywające prowadzą działalność w zakresie wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie poza składem podatkowym, zostały dodatkowo obowiązane do wskazania w zgłoszeniu rejestracyjnym adresu wykonywanej działalności oraz rodzaju i przewidywanej średniej miesięcznej ilości zużywanych wyrobów akcyzowych. W ust. 4 wyłączono z obowiązku złożenia zgłoszenia rejestracyjnego podmioty prowadzące działalność gospodarczą w zakresie wyrobów akcyzowych objętych wyłącznie zerową stawką akcyzy, z zastrzeżeniem zawartym w ust. 7 odnoszącym się do podmiotów rozpoczynających działalność w zakresie wyrobów energetycznych, o których mowa w art. 85 ust. 2, które będą musiały powiadomić naczelnika urzędu celnego o zamiarze podjęcia tej działalności. Natomiast ust. 5 nakłada obowiązek złożenia zgłoszenia rejestracyjnego w przypadku zmiany zerowej stawki akcyzy na inną stawkę akcyzy. Rozwiązanie to będzie stanowiło ułatwienie prowadzenia działalności gospodarczej dla podmiotów, które nie uiszczają akcyzy, ze względu na objęcie niektórych wyrobów akcyzowych zerową stawką akcyzy. Ust. 6 wyłącza z obowiązku rejestracji podmioty prowadzące działalność z użyciem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie, nieposiadające na terytorium kraju siedziby, miejsca zamieszkania albo miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

Przepis ten będzie miał przede wszystkim znaczenie w przypadku zagranicznych jednostek pływających tankujących paliwo żeglugowe na terytorium kraju. Armatorzy tych jednostek pływających nie będą zatem obowiązani do złożenia zgłoszenia rejestracyjnego. Ust. 7 przewiduje obowiązek powiadomienia naczelnika urzędu celnego o zamiarze podjęcia działalności gospodarczej w zakresie wyrobów energetycznych, o których mowa w art. 85 ust. 2 (przepis ten odnosi się do wyrobów energetycznych, które nie są wymienione w art. 85 ust. 1-13, a są przeznaczone do celów innych niż opałowe, jako dodatki lub domieszki do paliw opałowych, do napędu silników spalinowych albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych). Złożenie powiadomienia umożliwi właściwemu naczelnikowi urzędu celnego ustalenie dopuszczalnych norm zużycia, o których mowa w art. 81 ust. 2 pkt 2. Obowiązek składania powiadomienia nie dotyczy tych podmiotów, które są zobowiązane do złożenia zgłoszenia rejestracyjnego na podstawie art. 12 ust. 1.

Art. 13 ust. 1 – dookreśla rejestr podmiotów, który zobligowany jest prowadzić naczelnik urzędu celnego. Powyższy rejestr dotyczy podmiotów, o których mowa w art. 12 ust. 1, prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wyrobów akcyzowych.

Art. 13 ust. 2 – reguluje, podobnie jak dotychczas art. 15 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym, zasady wydawania przez właściwego naczelnika urzędu celnego zaświadczeń stwierdzających, że dany podmiot jest zarejestrowanym podmiotem.

Art. 13 ust. 3 – przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych do prowadzenia ewidencji w formie elektronicznej, która zawiera dane dotyczące nie tylko podmiotów prowadzących składy podatkowe i zarejestrowanych handlowców, ale również dane dotyczące nowej kategorii podmiotów tzw. podmiotów pośredniczących (czyli podmiotów, którym wydano zezwolenie na prowadzenie działalności polegającej na fizycznym dostarczeniu podmiotom zużywającym wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie).

Art. 13 ust. 4 – przepis ten reguluje obowiązek potwierdzania, na wniosek zainteresowanych podmiotów, danych dotyczących numerów akcyzowych składów podatkowych, podmiotów prowadzących składy podatkowe, zarejestrowanych handlowców i podmiotów pośredniczących oraz udostępniania tych danych właściwym organom państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Art. 14 ust. 1 i 2 – przedmiotowe przepisy dostosowują dotychczasowe regulacje dotyczące obowiązku powiadamiania organu podatkowego o zaprzestaniu prowadzenia działalności przez zarejestrowany podmiot do systematyki i terminologii projektu ustawy. Zmiany te mają generalnie charakter redakcyjny i doprecyzowujący.

Art. 14 ust. 3 – przepis ten określa zasady postępowania organu podatkowego w sytuacji, gdy nie zostanie on powiadomiony o zaprzestaniu prowadzenia działalności przez zarejestrowany podmiot.

Art. 14 ust. 4 – przepis ten wskazuje podmioty, które powinny być powiadamiane przez organ podatkowy o wykreśleniu danego podmiotu z rejestru. Powiadomiony powinien zostać podmiot, który był uprzednio zarejestrowany, chyba że kontakt z nim jest niemożliwy oraz Agencja Rezerw Materiałowych, jeżeli wykreślony z rejestru podmiot obowiązany był do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw.

Art. 14 ust. 5 – przepis ten przewiduje odpowiednie stosowanie ust. 1 i 3, dotyczących zaprzestania wykonywania działalności w przypadkach zmiany stawki akcyzy na zerową stawkę akcyzy. W przypadku takiej zmiany podmiot zarejestrowany będzie obowiązany do złożenia właściwemu naczelnikowi urzędu celnego zgłoszenia o zaprzestaniu wykonywania czynności, co będzie stanowiło podstawę do wykreślenia go z rejestru

podmiotów (o ile nie prowadzi działalności również w zakresie innych wyrobów, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa). W przypadku braku takiego zgłoszenia naczelnik urzędu celnego wykreśli z urzędu podatnika z rejestru.

Art. 15 – zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wzorów dokumentów określonych w art. 12 i 14.

Rozdział 4

Deklaracja podatkowa. Terminy płatności akcyzy

Art. 16 ust. 1–6 – zmiany dokonane w odniesieniu do dotychczas obowiązujących przepisów doprecyzowują kwestie związane z obowiązkiem składania przez podatnika deklaracji podatkowej, zwłaszcza w odniesieniu do podmiotu prowadzącego skład podatkowy. Ogólna zasada wyrażona w ust. 1, ustanawiająca obowiązek składania deklaracji podatkowej do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, została zmodyfikowana w dalszych ustępach niniejszego przepisu. Tak więc w przypadku objęcia wyrobów akcyzowych procedurą zawieszenia poboru akcyzy obowiązek złożenia deklaracji podatkowej, zgodnie z ust. 2, został określony dla podatnika do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy. Jednocześnie w ust. 3 wskazano sytuacje, w których wyłączono obowiązek zapłaty akcyzy i składania deklaracji podatkowych, o których mowa w ust. 1 i 2, ze względu na: 1) wynikający z innych przepisów wymóg zapłaty akcyzy i złożenia odrębnych deklaracji (uproszczonej i przewidzianej w odniesieniu do energii elektrycznej) lub zgłoszenia celnego (w przypadku importu) oraz 2) objęcie wyrobów akcyzowych całkowitym zwolnieniem od akcyzy lub zerową stawką akcyzy.

W celu zapewnienia informacji o wyrobach akcyzowych wyprowadzanych ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, ust. 4 zobowiązuje podatnika, o którym mowa w art. 9 ust. 4 projektu, do przesłania kopii złożonej deklaracji podatkowej, w terminie 3 dni od jej złożenia, do naczelnika urzędu celnego właściwego dla podmiotu prowadzącego skład podatkowy, z którego wyroby te zostały wyprowadzone.

W ust. 5 zamieszczono materialną podstawę do przyjęcia przez organy podatkowe, kwoty zadeklarowanej przez podatnika za kwotę zobowiązania podatkowego, chyba że organy te lub organy kontroli skarbowej określą inną kwotę zobowiązania.

Jeżeli w określonym miesiącu nie powstanie obowiązek podatkowy, podatnik nie będzie, co do zasady, obowiązany do złożenia deklaracji podatkowej. Dotyczy to również podatników prowadzących działalność gospodarczą wyłącznie w zakresie wyrobów akcyzowych objętych zerową stawką akcyzy lub objętych zwolnieniem od akcyzy, z wyjątkiem zwolnień częściowych lub zwolnień realizowanych przez zwrot akcyzy. Taka sytuacja, w przypadku podmiotów prowadzących składy podatkowe, pozbawia organy podatkowe, istotnych z punktu widzenia analizy wykonania dochodów budżetowych i kontroli podatkowej, danych liczbowych. W związku z powyższym zaistniała konieczność wprowadzenia obowiązku w zakresie składania przez podmiot prowadzący skład podatkowy informacji o wyrobach akcyzowych znajdujących się w składzie podatkowym, w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Informację tę należy sporządzać na podstawie ewidencji ilościowej lub ilościowo-wartościowej wyrobów akcyzowych (prowadzonej przez podmiot prowadzący skład podatkowy na podstawie art. 51 ust. 4 projektu ustawy) i składać we właściwym urzędzie celnym za każdy miesiąc, do 25 dnia następnego miesiąca.

Wzór powyższej informacji, podobnie jak i wzory deklaracji podatkowych oraz deklaracji w sprawie przedpłaty akcyzy, określi minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, na podstawie delegacji zamieszczonej w art. 21.

Art. 16 ust. 7 – w projektowanym brzmieniu przepis wskazuje, odrębnie dla każdego podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, moment, w którym może on dokonać obniżenia kwoty podatku akcyzowego o wartość podatkowych znaków akcyzy, wpłaconą w celu ich otrzymania. Przedmiotowa regulacja została zaprojektowana z uwagi na to, że ogólne zapisy obowiązującej ustawy budzą wątpliwości interpretacyjne. Warunki obniżenia kwoty podatku akcyzowego, tj. prawidłowe naniesienie znaków akcyzy na wyroby akcyzowe pozostają bez zmian.

Art. 16 ust. 8 – w przepisie niniejszym zamieszczono ogólną regulację umożliwiającą obniżenie należnej akcyzy o akcyzę zapłaconą od wyrobów akcyzowych zużytych do wyprodukowania w składzie podatkowym lub poza składem podatkowym zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 1, innych wyrobów akcyzowych. Ta ogólna reguła ma zastąpić dotychczasowe rozwiązanie, zgodnie z którym minister właściwy do spraw finansów publicznych określał w rozporządzeniu poszczególne sytuacje, w których można było dokonywać takiego obniżenia.

Art. 16 ust. 9 – w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, określono termin obliczenia i zapłaty akcyzy z tytułu ubytków wyrobów akcyzowych. Złożenie deklaracji i zapłata akcyzy z tytułu ubytków wyrobów akcyzowych, za dzienne okresy rozliczeniowe, ma nastąpić w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił ten ubytek. Dłuższe okresy rozliczeniowe oraz terminy składania deklaracji lub wpłaty akcyzy dla poszczególnych wyrobów akcyzowych minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić w rozporządzeniu wykonawczym wydanym na podstawie art. 21 ust. 2.

Art. 17 – przepisy te zostały dodane w związku z dokonaniem w art. 45 ust. 1 pkt 5 projektu ustawy wyłączeniem z obowiązku produkcji w składzie podatkowym wyrobów akcyzowych z zapłaconą przedpłatą akcyzy. Odnośnie do wyjaśnienia kwestii zgodności dopuszczalności produkcji poza składem podatkowym wyrobów akcyzowych, od których została uiszczona przedpłata akcyzy, z przepisem art. 11 ust. 2 dyrektywy 92/12/EWG wskazać należy, że przyjęte w projekcie rozwiązanie nie pozostaje w sprzeczności z regulacją wspólnotową. Zgodnie z art. 11 ust. 2 ww. dyrektywy, produkcja, przetwarzanie i magazynowanie wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, tam gdzie ten podatek nie został uiszczony, mają miejsce w składzie podatkowym. Intencją przedmiotowego przepisu jest konieczność wykonywania w składzie podatkowym powyższych czynności, wówczas gdy wyroby akcyzowe są objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Objęcie wyrobów akcyzowych procedurą zawieszenia poboru akcyzy pozwala na przesunięcie momentu zapłaty akcyzy do czasu zakończenia tej procedury (np. w związku z wyprowadzeniem wyrobów ze składu podatkowego poza wspomnianą procedurą). W konsekwencji, w przypadku wyrobów znajdujących się w składzie podatkowym, w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, podatnicy nie muszą naliczać, deklarować i uiszczać akcyzy z tytułu dokonywania w tym składzie określonych czynności podlegających opodatkowaniu.

W projekcie ustawy przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym wyłącza się obowiązek produkcji wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym, w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli podatnik dokona przedpłaty akcyzy od tych wyrobów. Wpłata przedpłaty akcyzy w wysokości, jaka jest należna od wyprodukowanych wyrobów akcyzowych, traktowana jest w rzeczywistości jako zapłata należności z tytułu podatku akcyzowego, o czym świadczą przepisy określone w art. 17 projektu ustawy, które regulują kwestie dotyczące deklaracji w sprawie przedpłaty akcyzy, obliczania i wpłaty przedpłaty akcyzy, konieczności uiszczania odsetek jak od zaległości podatkowej (w przypadku gdy wpłacona przedpłata akcyzy jest mniejsza od należnej akcyzy za miesiąc rozliczeniowy) oraz rozliczania nadpłaty przedpłaty

akcyzy wykazanej w deklaracji podatkowej. W związku z faktem, że w omawianym przypadku należności z tytułu akcyzy są uiszczane (w formie przedpłaty akcyzy), w wysokości takiej, jaka jest należna od wyprodukowanych wyrobów akcyzowych, przed wyprodukowaniem tych wyrobów, za uzasadnione i zgodne z założeniami wspólnotowego systemu podatku akcyzowego (w tym regulacją określoną w art. 11 ust. 2 dyrektywy 92/12/EWG) należy uznać prowadzenie produkcji ww. wyrobów poza składem podatkowym i procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 17 ust. 1–3 – przepis ust. 1 nakłada na podmioty produkujące wyroby akcyzowe poza składem podatkowym, w przypadku określonym w art. 45 ust. 1 pkt 5, obowiązek złożenia we właściwym urzędzie celnym deklaracji w sprawie przedpłaty akcyzy oraz obliczenia i uiszczenia przedpłaty akcyzy w wysokości akcyzy, jaka będzie należna od wyprodukowanych wyrobów. Powyższy przepis obliguje producentów do dokonywania wyżej wymienionych czynności za miesięczne okresy rozliczeniowe, w terminie do ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym wyroby akcyzowe zostaną wyprodukowane. Wzór deklaracji w sprawie przedpłaty akcyzy zostanie określony w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, na podstawie art. 21 ust. 1 projektu ustawy.

Zgodnie z ust. 2 i 3 przedpłata akcyzy zostanie następnie uwzględniona w deklaracji podatkowej składanej za dany miesiąc rozliczeniowy i zaliczona, po powstaniu zobowiązania podatkowego, tj. po wyprodukowaniu wyrobu, na poczet podatku należnego za ten okres.

Art. 17 ust. 4–5 – w celu uniknięcia zaniżania przez producentów wyrobów akcyzowych przedpłat akcyzy w stosunku do rzeczywistej kwoty akcyzy należnej za dany okres rozliczeniowy projekt przewiduje odsetki, naliczane od kwoty stanowiącej niedobór, należne od dnia upływu terminu wpłaty przedpłaty do dnia, w którym upływa termin zapłaty akcyzy. Odsetki będą pobierane w wysokości i na zasadach, takich jak odsetki od zaległości podatkowych.

Natomiast ewentualne nadpłaty przedpłat będą zaliczane na poczet zaległości podatkowych i bieżących zobowiązań podatkowych, a w przypadku ich braku będą rozliczane przy przedpłatach za następne okresy rozliczeniowe, chyba że podatnik złoży wniosek o zaliczenie nadpłaty w całości lub w części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

Projektowany system wpłacania i rozliczania przedpłat akcyzy zapewni płynne i pozbawione ryzyka uiszczanie akcyzy od wyrobów produkowanych poza składem podatkowym.

Art. 18 ust. 1 – doprecyzowuje, na kim (prowadzącym skład podatkowy, zarejestrowanym handlowcu oraz podatniku, o którym mowa w art. 9 ust. 4 projektu) ciąży obowiązek obliczania i dokonywania wpłat akcyzy za okresyienne.

Art. 18 ust. 2 – podobnie jak w ust. 1 doprecyzowano obowiązek dokonywania wpłat dziennych akcyzy, co dotychczas regulował art. 19 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym. W tym przypadku wskazano, iż wpłat dziennych, co do zasady, należy dokonywać nie później niż 25 dnia po dniu, w którym powstał obowiązek podatkowy. Natomiast w przypadku podmiotu prowadzącego skład podatkowy, gdy ma zastosowanie procedura zawieszenia poboru akcyzy, wpłat dziennych należy dokonywać nie później niż 25 dnia po dniu, w którym procedura ta uległa zakończeniu i powstało zobowiązanie podatkowe.

Art. 18 ust. 3 – powtarza zawartą dotychczas w art. 19 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym zasadę, iż dokonywane wpłaty dienne są uwzględniane w miesięcznych deklaracjach.

Art. 18 ust. 4 – zmiana zapisu dotyczącego obniżania wpłat dziennych jest konsekwencją zapisu art. 16 ust. 7. Z uwagi na fakt, iż do obliczania i zapłaty wpłat dziennych obowiązane są podmioty prowadzące składy podatkowe, zarejestrowani handlowcy oraz podatnicy, o których mowa w art. 9 ust. 4, tj. wyprowadzający własne wyroby z cudzego składu podatkowego – podmioty te mają możliwość obniżenia kwoty akcyzy poprzez obniżenie wpłat dziennych o kwotę stanowiącą wartość podatkowych znaków akcyzy. Pozostałe podmioty, tzn. te, które nie są obowiązane do dokonywania wpłat dziennych - obniżają o wartość podatkowych znaków akcyzy kwotę akcyzy wykazywaną w deklaracji akcyzowej. Nie dotyczy to importerów, którzy mają odrębną regulację (w art. 22 ust. 2) w tym zakresie.

Art. 18 ust. 5 – w zakresie obowiązku dokonywania wpłat dziennych akcyzy przez niektórych podatników akcyzy, dodano przepis regulujący zasady rozliczania nadpłaty wpłat dziennych. Wykazana w deklaracji podatkowej nadpłata wpłat dziennych, będzie rozliczana przy wpłatach dziennych w następnych okresach rozliczeniowych, z uwzględnieniem przepisów ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczących sytuacji, gdy podatnik posiada zaległości podatkowe, bieżące zobowiązania podatkowe bądź też podatnik złoży wniosek o zaliczenie nadpłaty w całości lub w części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

Art. 18 ust. 6 – dotychczas brak było przepisów regulujących kwestie proceduralne odnośnie do wpłat dziennych, co komplikowało zarówno wymiar odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych w akcyzie, jak również narażało na problemy techniczne związane z ich obsługą finansowo-księgową. Niniejszy przepis daje podstawę do objęcia wpłat dziennych regułami postępowania określonymi w ustawie – Ordynacja podatkowa dla zaliczek na podatek, co z uwagi na bardzo duże podobieństwo tych instytucji jest jak najbardziej uzasadnione, a jednocześnie usuwa problemy proceduralne w zakresie wydawania decyzji określających zobowiązanie podatkowe oraz decyzji odsetkowych, a także upraszcza obsługę finansowo-księgową podatków w organach podatkowych.

Art. 19 – przepis ten reguluje termin rozliczenia akcyzy należnej w związku z obrotem energią elektryczną. W przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej przez nabywcę końcowego, termin ten jest związany z terminem płatności wynikającym z faktury, a jeżeli nie został on określony w fakturze – z momentem jej wystawienia. Rozliczenie w tej sytuacji powinno nastąpić do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym upłynął termin płatności faktury, bądź tę fakturę wystawiono. W przypadku sprzedaży energii elektrycznej na terytorium kraju nabywcy końcowemu termin rozliczenia akcyzy, co do zasady powiązany będzie z terminem zapłaty za energię, wynikającym z umowy sprzedaży tej energii. Rozliczenie akcyzy powinno w tej sytuacji nastąpić do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym upłynął ten termin płatności. Dopiero jeżeli umowa sprzedaży energii elektrycznej nie będzie regulowała terminu zapłaty za sprzedaną energię elektryczną, decydujący będzie termin płatności wynikający z faktury, a jeżeli termin ten nie zostanie określony ani w umowie ani na fakturze – decydujący będzie moment wystawienia faktury. W pozostałych przypadkach rozliczenie akcyzy związanej z energią elektryczną, będzie następowało do 25 dnia miesiąca, następującego po miesiącu, w którym dokonano czynności podlegającej opodatkowaniu, której przedmiotem była energia elektryczna.

Art. 20 ust. 1 – wskazuje, iż jeżeli okres rozliczeniowy energii elektrycznej jest dłuższy niż 2 miesiące, to podatnik akcyzy posiadający koncesję na wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucję lub obrót energią elektryczną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne oraz podmiot reprezentujący, powinni obliczyć i zapłacić akcyzę wstępnie za okresy miesięczne na podstawie szacunków dokonanych w oparciu o

prowadzoną ewidencję, o której mowa w art. 87. Przepis ten ma na celu zapewnienie stałych, regularnych wpływów do budżetu państwa.

Art. 20 ust. 2 – doprecyzowuje termin wstępnych wpłat akcyzy za okresy miesięczne, które powinny być dokonywane do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Art. 20 ust. 3 – w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego energii elektrycznej przez nabywcę końcowego, podmiot reprezentujący dostawcę jest obowiązany uzyskać informacje o ilości energii elektrycznej przesłanej nabywcy końcowemu.

Art. 20 ust. 4 – w deklaracjach w sprawie akcyzy od energii elektrycznej składanych we właściwych urzędach celnych powinny być uwzględniane wysokości dokonywanych miesięcznych wpłat.

Art. 20 ust. 5 – wpłata miesięczna jest obniżana o kwoty przysługujących podatnikowi zwolnień i pomniejszeń akcyzy.

Art. 20 ust. 6 – w zakresie obowiązku dokonywania wpłat miesięcznych akcyzy od energii elektrycznej przez niektórych podatników akcyzy, uregulowano zasady rozliczania nadpłaty wpłat miesięcznych. Wykazana zatem w deklaracji podatkowej nadpłata wpłat miesięcznych, będzie rozliczana przy wpłatach miesięcznych w następnych okresach rozliczeniowych, z uwzględnieniem przepisów Ordynacji podatkowej dotyczących sytuacji, gdy podatnik posiada zaległości podatkowe, bieżące zobowiązania podatkowe bądź też podatnik złoży wniosek o zaliczenie nadpłaty w całości lub części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

Art. 20 ust. 7 – niniejszy przepis daje podstawę do objęcia wpłat miesięcznych regułami postępowania określonymi w ustawie – Ordynacja podatkowa dla zaliczek na podatek, co z uwagi na bardzo duże podobieństwo tych instytucji jest jak najbardziej uzasadnione, a jednocześnie usuwa problemy proceduralne w zakresie wydawania decyzji określających zobowiązanie podatkowe oraz decyzji odsetkowych, a także upraszcza obsługę finansowo-księgową podatków przez organy podatkowe.

Art. 21 ust. 1 – przepis ten zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzorów deklaracji akcyzowych oraz informacji o wyrobach akcyzowych znajdujących się w składzie podatkowym. Zmiany dokonane w odniesieniu do dotychczas obowiązujących przepisów polegają na poszerzeniu katalogu dokumentów o deklarację w sprawie przedpłaty akcyzy oraz informacje o wyrobach akcyzowych znajdujących się w składzie podatkowym.

Art. 21 ust. 2 – stanowi uszczegółowienie, zawartej dotychczas w art. 19 ust. 7 ustawy o podatku akcyzowym, delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie szczegółowych kwestii dotyczących rozliczeń akcyzy, co jednak nie wpłynie na rozszerzenie tego zakresu w rozporządzeniu wykonawczym. Niniejsza delegacja nie dotyczy bowiem nowych, dotychczas nie normowanych kwestii.

Rozdział 5

Postępowanie w przypadku importu

Art. 22 ust. 1 – stanowi powtórzenie dotychczas obowiązującej regulacji, zawartej w art. 20 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym, z tym że w niniejszym przepisie zrezygnowano z dookreślenia, iż import dotyczy wyrobów akcyzowych.

Art. 22 ust. 2 – regulacja stanowi podstawę rozliczenia przez importera kwot stanowiących wartość podatkowych znaków akcyzy. Zgodnie z projektowanym zapisem wartość podatkowych znaków akcyzy prawidłowo naniesionych na wyroby akcyzowe pomniejsza kwotę akcyzy przypadającą do zapłaty z tytułu importu wykazaną w zgłoszeniu celnym. Dotychczasowa praktyka w tym zakresie oparta była na interpretacji przepisów ogólnych oraz instrukcji wypełniania i stosowania dokumentu SAD.

Art. 22 ust. 3 – przewiduje obowiązek wykazania w zgłoszeniu celnym, przez podatników dokonujących importu, kwoty akcyzy, która byłaby należna gdyby importowane wyroby akcyzowe nie zostały objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy lub zwolnieniem od akcyzy. Tym samym przepis ten usuwa dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne w zakresie obowiązku wskazywania w zgłoszeniu celnym kwot akcyzy w takich przypadkach.

Art. 22 ust. 4–7 – stanowią w całości powtórzenie dotychczasowych regulacji ujętych w art. 20 ust. 2-5 ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 23 ust. 1 – stanowi powtórzenie dotychczas obowiązującej regulacji zawartej w art. 22 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym. Dokonano niewielkiej zmiany redakcyjnej polegającej na doprecyzowaniu, że przepisy prawa celnego o terminach i sposobach uiszczania należności celnych stosuje się jedynie w odniesieniu do terminów i sposobu uiszczania akcyzy z tytułu importu.

Art. 23 ust. 2 – stanowi powtórzenie dotychczas obowiązującej regulacji zawartej w art. 21 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym. Dokonano niewielkich zmian redakcyjnych dostosowujących treść przepisu do przyjętej w ustawie terminologii.

Art. 23 ust. 3 – przepis stanowi powtórzenie dotychczas obowiązującej regulacji zawartej w art. 21 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 24 – w zasadniczej części przepis stanowi powtórzenie dotychczas obowiązującej regulacji zawartej w art. 22 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym. Warunki, które muszą zaistnieć, aby naczelnik urzędu celnego mógł określić elementy kalkulacyjne według zasad określonych w przepisach prawa celnego na potrzeby prawidłowego określenia kwoty akcyzy z tytułu importu, poszerzono o istnienie podstawy do obliczenia należności podatkowych. Dotychczasowy przepis nie przewidywał takiej możliwości, co uniemożliwiało określenie kwoty akcyzy w sytuacjach, w których nie było podstawy do zweryfikowania należności podatkowych, np. w przypadku nielegalnego wprowadzenia towaru.

Rozdział 6

Zwolnienia

Rozdział 6 – rozbudowa rozdziału zatytułowanego „Zwolnienia” jest konsekwencją przeniesienia do ustawy wszystkich obligatoryjnych zwolnień od akcyzy wynikających z przepisów wspólnotowych, które na gruncie dotychczas obowiązujących przepisów były umieszczone w rozporządzeniu Ministra Finansów w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego.

W rozporządzeniu dotyczącym zwolnień od akcyzy zostaną natomiast umieszczone fakultatywne przypadki zwolnień, w tym przewidziane w dyrektywie Rady 92/83/EWG zwolnienie od akcyzy piwa, wina i napojów fermentowanych, wytworzonych przez osoby fizyczne domowym sposobem na ich użytek, określone dotychczas w art. 23 ust. 2 ustawy. Wynika to z przyjętej w ustawie metodologii umieszczania zwolnień od akcyzy, polegającej

na zawarciu w tym akcie prawnym zwolnień obligatoryjnie nakładanych przez przepisy wspólnotowe.

Art. 25 ust. 1 – przepis ten stanowi implementację dyrektywy Rady 2003/96/WE i dodatkowo ma na celu określenie dokumentu, na podstawie którego możliwe jest zastosowanie zwolnienia od akcyzy energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii. Dokumentem tym będzie dokument potwierdzający umorzenie świadectwa pochodzenia energii, w rozumieniu przepisów Prawa energetycznego.

Art. 25 ust. 2 – doprecyzowuje moment stosowania zwolnienia, o którym mowa w ust. 1. Zwolnienie energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł jest zwolnieniem bezpośrednim. Podatnik będzie dokonywał obniżenia akcyzy należnej za najbliższe okresy rozliczeniowe o kwotę zwolnienia nie wcześniej niż z chwilą otrzymania dokumentu potwierdzającego umorzenie świadectwa pochodzenia energii (wyprodukowanej po dniu wejścia w życie ustawy).

Art. 25 ust. 3 i 4 – w związku z faktem, iż dyrektywa 2003/96/WE wprowadziła opodatkowanie węgla, koksu oraz gazu ziemnego przeznaczonych do celów opałowych, do ust. 3 i 4 przedmiotowego artykułu implementowano wytyczne dyrektywy w tym zakresie. W przepisach uwzględniono także okresy przejściowe przyznane Polsce na mocy dyrektywy Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/96/WE w zakresie możliwości stosowania przez określone Państwa Członkowskie czasowych zwolnień lub obniżek poziomu opodatkowania na produkty energetyczne i energię elektryczną. Zwolnienie od akcyzy węgla i koksu przeznaczonych do celów opałowych będzie zatem obowiązywało do dnia 1 stycznia 2012 r., natomiast gazu ziemnego przeznaczonego do celów opałowych - do dnia 31 października 2013 r. lub do czasu, gdy udział gazu ziemnego w konsumpcji energii na terytorium kraju osiągnie 25 %. Po tym okresie wyroby te będą podlegały opodatkowaniu zgodnie z wymogami wspólnotowymi. Informację o osiągnięciu poziomu udziału gazu ziemnego minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie ogłaszał, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej Monitor Polski.

Jednakże zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2004/74/WE w momencie, gdy udział gazu ziemnego w konsumpcji energii osiągnie 20 %, zostanie zastosowana pozytywna stawka akcyzy dla gazu ziemnego przeznaczonego do celów opałowych, ale niższa od minimum wspólnotowego (mianowicie, stanowiąca 50 % stawki określonej w art. 85 ust. 1 pkt 13).

Z uwagi na powyższe dokonano również zmiany w Załączniku nr 1 do ustawy – Wykaz wyrobów akcyzowych, gdzie w poz. 19 - 22 wymieniono ww. węgiel, koks oraz gaz ziemny.

Całkowity udział gazu ziemnego w konsumpcji energii na terytorium kraju wyniósł w 2007 r. 11,64%. Ponadto zgodnie z prognozami Agencji Rynku Energii S.A. udział gazu ziemnego w latach 2010-2030 będzie przedstawiał się następująco:

2010 -13,5 %

2015 – 13,9 %

2020 – 14,0 %

2025 –14,6 %

2030 – 15 %

W związku z powyższym należy uznać, iż najprawdopodobniej zwolnienie, o którym mowa w ust. 4, będzie obowiązywało aż do dnia 31 października 2013 r.

Art. 25 ust. 5 – zwolniono, do czasu obowiązywania zwolnienia, o którym mowa w ust. 4, pozostałe węglowodory gazowe o kodzie CN 2711 29 00, przeznaczone do celów

opałowych. Zwolnienie dotyczy węglowodorów w stanie gazowym. Wyrobami tymi są gazy propan, butan i ich mieszaniny w stanie gazowym przeznaczone do celów opałowych.

Art. 25 ust. 6 – zwolniono od akcyzy, do czasu obowiązywania zwolnienia, o którym mowa w ust. 4, wyroby akcyzowe, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 15 lit. b. Zwolnienie to dotyczy gazów niewymienionych w ust. 4 i 5 w stanie gazowym i skroplonych, używanych do celów opałowych.

Art. 25 ust. 7–12 – zamieszczono regulacje dotyczące zwolnień od akcyzy wynikające obligatoryjnie z przepisów Wspólnoty Europejskiej w zakresie podatku akcyzowego (z przepisów ww. dyrektywy 2003/96/WE i dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania oraz dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych).

Art. 25 ust. 7–11 – w ust. 7 projektu znalazł się przepis pochodzący z obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (§ 23 rozporządzenia), zwalniający od akcyzy ubytki powstałe wskutek zdarzenia losowego lub siły wyższej, pod warunkiem wykazania przez podatnika zaistnienia okoliczności uprawniających do skorzystania z przedmiotowego zwolnienia.

W ust. 8 zwolniono od akcyzy tzw. dozwolone ubytki. Normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych określać będzie, w drodze decyzji, właściwy naczelnik urzędu celnego, na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a.

W ust. 9 zapisano, że zwolnienie od akcyzy ubytków wyrobów akcyzowych, o których mowa w ust. 7 i 8, nie będzie miało zastosowania w sytuacji powstania ubytków w wyniku popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu. Celem niniejszej regulacji jest wyeliminowanie ewentualnych nieprawidłowości w zakresie rozliczania ubytków wyrobów akcyzowych.

W ust. 10 i 11 znalazły się zwolnienia od akcyzy odnoszące się do energii elektrycznej zużywanej w procesie produkcji energii elektrycznej oraz w celu podtrzymywania tych procesów produkcyjnych, jak również energii elektrycznej wytwarzanej na statku, zużywanej do celów żeglugi (włączając rejsy rybackie) - uregulowane dotąd w rozporządzeniu w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 10 (zd. pierwsze), rozszerza obecnie obowiązujące zwolnienie o wszystkich producentów energii elektrycznej (obecnie zwolnienie przysługuje elektrowniom).

W ust. 12, kierując się postulatami producentów wykorzystujących do produkcji innych wyrobów alkohol etylowy, określono zwolnienie od akcyzy alkoholu etylowego zawartego m.in. w produktach leczniczych, olejkach eterycznych i mieszaninach substancji zapachowych oraz artykułach spożywczych lub półproduktach. Regulacja ta wyjaśnia wprost, że w przypadku, gdy alkohol etylowy był uprzednio zwolniony od podatku akcyzowego do produkcji tych wyrobów, jest on również zwolniony jako część składowa wyprodukowanych wyrobów. Przepis określa również regulację dotyczącą zwolnienia od akcyzy alkoholu etylowego importowanego, nabywanego wewnątrzwspólnotowo albo produkowanego na terytorium kraju, całkowicie skażonego środkami dopuszczonymi do skażenia alkoholu etylowego na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 3199/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego, poprzez odniesienie przepisu do środków dopuszczonych do skażenia alkoholu etylowego wskazanych w przedmiotowym rozporządzeniu przez dowolne państwo członkowskie.

Art. 26 – zawiera regulacje dotyczące zwolnienia od akcyzy, jeżeli wynika to z porozumień międzynarodowych lub zasady wzajemności, czynności podlegających opodatkowaniu w odniesieniu do wyrobów akcyzowych nabywanych przez:

- instytucje Wspólnot Europejskich, organizacje międzynarodowe, przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne i członków ich personelu oraz inne osoby zrównane z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają stałego miejsca pobytu na terytorium kraju (ust. 1),
- siły zbrojne Państw - Stron Traktatu Północnoatlantyckiego, siły zbrojne uczestniczące w Partnerstwie dla Pokoju, Kwaterę Główną Wielonarodowego Korpusu Północno – Wschodniego i członków jej personelu oraz dowództwa sojuszników, w szczególności Centrum Szkolenia Sił Połączonych i członków jego personelu (ust. 2). Jednocześnie w ust. 3 doprecyzowano, iż zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy Sił Zbrojnych RP.

Wskazać należy, że powyższe, obligatoryjne zwolnienia od akcyzy wynikają z dyrektywy 92/12/EWG.

Art. 26 ust. 4 i 5 – przewiduje możliwość stosowania zwolnień od akcyzy, o których mowa w ust. 1 i 2, również w formie zwrotu zapłaconej akcyzy, dokonywanego w drodze decyzji, przez wyznaczonego naczelnika urzędu celnego.

Art. 26 ust. 6 – stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego zakresu oraz warunków i trybu stosowania zwolnień od akcyzy, o których mowa w ust. 1 i 2, jak również do wyznaczenia naczelników urzędów celnych właściwych w sprawach zwrotu zapłaconej kwoty akcyzy.

Art. 27 ust. 1–12 – określa wyroby akcyzowe zwolnione od akcyzy ze względu na przeznaczenie oraz warunki stosowania tych zwolnień. Zamiarem projektodawcy jest, aby warunki określone w tych przepisach miały również zastosowanie do części zwolnień fakultatywnych regulowanych przez akty wykonawcze. W ust. 1 i 3, podobnie jak w art. 25 i 26 ust. 1-2, zawarto zwolnienia obligatoryjne. W przypadkach unormowanych w niniejszym artykule są to zwolnienia wynikające z postanowień dyrektywy Rady 2003/96/WE, jak również z dyrektywy Rady 92/83/EWG.

Odnosnie do art. 27 ust. 1 pkt 1 tj. zwolnienia od akcyzy dla paliwa lotniczego należy zaznaczyć, iż do małych śmigłowców „tłokowych” i innych małych jednostek stosowana jest benzyna lotnicza klasyfikowana do kodu CN 2710 11 31. W pozostałych jednostkach stosowanym paliwem lotniczym jest nafta lotnicza, określana w Taryfie celnej jako paliwo do silników odrzutowych i klasyfikowana do kodu CN 2710 19 21.

Przewidziane w ustawie wyroby akcyzowe zwolnione od akcyzy ze względu na przeznaczenie można podzielić na dwie grupy, tj. wyroby akcyzowe, w obrocie którymi może występować podmiot pośredniczący (ust. 1 pkt 1, 2, 3, ust. 3 pkt 1) oraz wyroby, przy obrocie którymi pośrednictwo jest wykluczone (ust. 3 pkt 2 i 3), z uwagi na to, iż są to wyroby, w obrocie którymi występuje znaczne niebezpieczeństwo nadużyć. Jednocześnie z uwagi na specyfikę obrotu paliwami żegludowymi, lotniczymi oraz węglowodorami do celów opałowych (gazy propan, butan i ich mieszaniny w stanie skroplonym), jedynie dla tych wyrobów dopuszczono możliwość zwolnienia przy imporcie.

Podmiot pośredniczący będzie mógł uzyskiwać wyroby będące przedmiotem zwolnienia od akcyzy co do zasady ze składu podatkowego (oleje żegludowe, paliwa lotnicze i węglowodory do celów opałowych będzie mógł również importować) i będzie mógł je

dostarczać wyłącznie podmiotowi uprawnionemu do ich zużycia – podmiotowi zużywającemu.

Należy podkreślić, iż sprzedaż wyrobów innemu podmiotowi niż podmiot zużywający lub podmiot pośredniczący, bez ich fizycznego przemieszczenia do tego innego podmiotu, nie będzie rodziło skutków podatkowych w akcyzie. Dopiero fizyczne przemieszczenie tych wyrobów do innego podmiotu niż podmiot zużywający lub podmiot pośredniczący będzie skutkowało, w przypadku podmiotu prowadzącego skład podatkowy - utratą zwolnienia (wyroby te są wyprowadzone ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, co skutkuje powstaniem zobowiązania podatkowego zgodnie z art. 40 ust. 1 pkt 1), a w przypadku podmiotu pośredniczącego - powstaniem obowiązku podatkowego zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 2. Powyższe rozwiązania mają, z jednej strony umożliwić obrót gospodarczy niniejszymi wyrobami akcyzowymi, a z drugiej strony zminimalizować ryzyko ewentualnych nieprawidłowości związanych ze zwolnieniem od akcyzy.

Wskazać należy, że projektodawca, wychodząc naprzeciw postulatów podmiotów gospodarczych zaangażowanych w obrót wyrobami energetycznymi zwolnionymi ze względu na przeznaczenie, przewidział możliwości stosowania zwolnienia od akcyzy także w stosunku do wyrobów nabywanych wewnątrzwspólnotowo przez zarejestrowanego handlowca.

Dla zwolnień wspomnianych grup wyrobów, o których mowa w ust. 1 i 3 ustawy, określono jednolite warunki ich stosowania. Do warunków tych będzie należało stosowanie dokumentu dostawy wyrobów zwolnionych od akcyzy (zwanego „dokumentem dostawy”), objęcie zwolnionych wyrobów zabezpieczeniem akcyzowym oraz prowadzenie ewidencji wyrobów zwolnionych od akcyzy.

W odniesieniu do dokumentu dostawy wyrobów zwolnionych od akcyzy wskazać należy, iż dokument ten, podobnie jak administracyjny dokument towarzyszący i uproszczony dokument towarzyszący, będzie mógł być zastąpiony przez inny dokument. Ten inny dokument musi jednak zawierać takie same dane, jakie są wymagane dla dokumentu dostawy wyrobów zwolnionych od akcyzy. Dodatkowo dokument zastępujący dokument dostawy powinien znajdować podstawę w porozumieniach międzynarodowych lub w przepisach prawa Wspólnoty Europejskiej (np. kwit bunkrowy).

W związku z faktem, iż zgodnie z postanowieniami projektu, do wyrobów zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie nie stosuje się procedury zawieszenia poboru akcyzy i wyroby te nie są ujmowane w ewidencji wyrobów objętych procedurą, podmioty uprawnione do zwolnienia (tj. podmiot prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany handlowiec, podmiot pośredniczący oraz podmiot zużywający prowadzący działalność gospodarczą z użyciem zwolnionych wyrobów) zostały obowiązane do prowadzenia odrębnej ewidencji wyrobów zwolnionych. Ewidencja wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie będzie mogła być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim, pisemnym poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o sposobie jej prowadzenia i będzie musiała być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

Dodatkowo warunkiem skorzystania z przedmiotowych zwolnień od akcyzy przez podmiot zużywający, prowadzący działalność gospodarczą, będzie dokonanie przez niego rejestracji na potrzeby podatku akcyzowego, z wyłączeniem podmiotów zużywających, które nie posiadają siedziby, stałego miejsca zamieszkania albo stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, na terytorium kraju (uzasadnienie do art. 12 ust. 6).

W przypadku podmiotów zużywających nieprowadzących działalności gospodarczej, warunkiem zwolnienia od akcyzy będzie okazanie podmiotowi dostarczającemu wyroby

dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego jego tożsamość. Jeżeli podmiot zużywający odmówi okazania takiego dokumentu lub gdy dane podane przez niego nie będą się zgadzały z danymi wynikającymi z tego dokumentu, sprzedawca będzie obowiązany odmówić wydania wyrobów zwolnionych ze względu na przeznaczenie.

W związku z faktem, iż zgodnie z art. 5 ust. 4 projektu opodatkowane akcyzą jest zużycie wyrobów akcyzowych przez podmiot zużywający je do produkcji innych wyrobów, w przedmiotowym przepisie przewidziano zwolnienie od akcyzy zużytych wyrobów do wysokości nieprzekraczającej dopuszczalnych norm zużycia określonych w art. 81 ust. 1 pkt 2 lit. b oraz ust. 2 pkt 1 lit. b.

Art. 28 – określa warunki jakie musi spełnić podmiot pośredniczący, aby uzyskać zezwolenie na prowadzenie działalności w tym charakterze, które mają na celu zapobieganie nieprawidłowościom w obrocie wyrobami akcyzowymi zwolnionymi od akcyzy. Warunki te pokrywają się generalnie z warunkami, które muszą spełnić inne podmioty ubiegające się o udzielenie zezwoleń, o których mowa w art. 80 ust. 1 projektu. Podobnie ujednolicone zostały elementy, które powinny zawierać wnioski o wydanie przedmiotowych zezwoleń, dotyczące prowadzonej działalności (patrz uzasadnienie m.in. do art. 46 i 47 projektu).

Art. 29 ust. 1 – zawiera obligatoryjną delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, na podstawie której zostaną określone: wzór i sposób stosowania dokumentu dostawy oraz podmioty, które wystawiają dokument dostawy, szczegółowy zakres danych, jakie powinna zawierać ewidencja wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie i sposób jej prowadzenia, środki skazające, o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 2 oraz ich ilość i warunki stosowania.

Art. 29 ust. 2 – zawiera fakultatywną delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych – w tym przypadku do uregulowania dodatkowych warunków i trybu stosowania zwolnień, o których mowa w art. 25 i 27, sytuacji wyłączających stosowanie niektórych lub wszystkich, określonych w art. 27 ust. 4-12, warunków stosowania zwolnień oraz przypadków, w których nie stosuje się dokumentu dostawy.

Art. 30 ust. 1 – zawiera fakultatywną delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wprowadzenia, w drodze rozporządzenia, innych niż zawarte w projekcie ustawy zwolnień od akcyzy, w przypadkach określonych w art. 25 ust. 1 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym. Delegacja ta jest wynikiem, o czym już wspomniano, przyjęcia w ustawie metodologii umieszczania w ustawie obligatoryjnych zwolnień od akcyzy, natomiast w rozporządzeniu dotyczącym zwolnień od akcyzy - fakultatywnych przypadków zwolnień. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż wprowadzenie ewentualnych zwolnień od akcyzy, gdy uzasadnia to ważny interes związany z bezpieczeństwem publicznym, obronnością państwa, bezpieczeństwem paliwowym państwa lub ochroną środowiska, będzie możliwe tylko w przypadku, gdy zwolnienie takie będzie zgodne z przepisami prawa wspólnotowego.

Art. 30 ust. 2 i 3 – powtarza częściowo treść dotychczasowego art. 25 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym. Przepis ten stanowi, że zwolnienia od akcyzy mogą być całkowite lub częściowe, ponadto określa dodatkową formę realizacji zwolnienia jaką może być zwrot zapłaconej akcyzy. Zwrot ten będzie dokonywany w drodze postępowania administracyjnego poprzez wydanie decyzji przez właściwego naczelnika urzędu celnego. Wprowadzenie tego przepisu ma na celu uniknięcie konieczności regulowania tej kwestii w każdym przypadku zwolnienia realizowanego w formie zwrotu zapłaconej akcyzy, co dotychczas miało miejsce na mocy przepisów wykonawczych.

Dodatkowo w ust. 2 wskazano, iż zwolnienia od akcyzy mogą być wprowadzane ze względu na przeznaczenie, ilość lub sposób produkcji wyrobów akcyzowych.

Art. 31 – do przedmiotowego przepisu przeniesiono dotychczasowy przepis art. 23 ust. 4.

Art. 32–37 - zawierają całościowo uregulowane, niezależnie od treści art. 25-27, obligatoryjne zwolnienia wynikające z przepisów wspólnotowych. Zwolnienia te zostały przeniesione do projektu ustawy z dotychczas obowiązującego rozporządzenia w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (art. 32, 34-37) oraz z rozporządzenia w sprawie ilości wyrobów akcyzowych zharmonizowanych z akcyzą zapłaconą na terytorium państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej, przywożonych przez osoby fizyczne, które wskazują na przeznaczenie tych wyrobów do celów handlowych (art. 33).

Art. 32 i 33 odnosi się do zwolnienia nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych, natomiast art. 34-37 regulują kwestie zwolnień w imporcie.

Regulacje dotyczące zwolnienia od akcyzy importu wyrobów akcyzowych przywożonych w bagażu osobistym podróżnego w przypadkach, o których mowa w art. 35 i 36, zostały w pełni dostosowane do przepisów dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy. Regulacje te doprecyzowano dostosowując je jednocześnie pod względem nazewnictwa do przepisów dyrektywy 92/83/EWG oraz do nowej ustawy.

Należy zwrócić uwagę na zmianę definicji „bagażu osobistego” podróżnego, z której wyłączono kanistry zawierające paliwa silnikowe w ilości nie przekraczającej 10 litrów. Zmiana ta wynika z faktu, iż zwolnienie od akcyzy dotyczące paliw silnikowych przewożonych w kanistrach, które ma zastosowanie wyłącznie w transporcie samochodowym, znajduje się obecnie w art. 34. Istotną zmianą wynikającą z przepisów dyrektywy 2007/74/WE jest obniżenie obowiązujących obecnie limitów wyrobów tytoniowych zwolnionych od akcyzy oraz odejście od obowiązujących dotychczas limitów paliwa przywożonego w standardowych zbiornikach pojazdów samochodowych, które jest zwolnione od podatku akcyzowego. Zgodnie z dyrektywą od dnia 1 grudnia 2008 r. zwolnieniu od akcyzy podlega paliwo znajdujące się w przedmiotowych zbiornikach bez wprowadzania ograniczeń jego ilości, co uwzględnia art. 34 projektu ustawy. Wykreślono także dotychczasowe zwolnienie dla perfum i wód toaletowych, co wynika z faktu, iż wyroby te nie będą już podlegały akcyzie, zgodnie z projektem niniejszej ustawy.

Należy zaznaczyć, iż wspomniana wyżej dyrektywa zastąpi z dniem 1 grudnia 2008 r. dyrektywę Rady z dnia 28 maja 1969 r. w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów przywożonych w międzynarodowym ruchu pasażerskim (69/169/EWG).

Należy jednocześnie zwrócić uwagę, iż zwolnienia od akcyzy samochodów osobowych obecnie znajdujące się w rozporządzeniu w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego zostały przeniesione do projektu ustawy, do art. 106-108.

Dział III
Organizacja obrotu wyrobami akcyzowymi
Rozdział 1
Procedura zawieszenia poboru akcyzy

Art. 38 ust. 1 – określa sytuacje w obrocie krajowym, w których stosuje się procedurę zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 38 ust. 2 – określa wszystkie sytuacje w obrocie wewnątrznijnym, w których stosuje się procedurę zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 38 ust. 3–4 – w ust. 3 pkt 1 lit. a i ust. 4 zawarta została dotychczasowa treść art. 26 ust. 3, natomiast w ust. 3 pkt 1 lit. b - c dotychczasowa regulacja zamieszczona w § 15 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania (Dz. U. Nr 89, poz. 849, z późn. zm.). W porównaniu do dotychczasowego stanu prawnego przepisy te zostały jedynie doprecyzowane. Jednocześnie w ust. 3 pkt 2 wskazano, jakie wyroby mogą zostać wprowadzone do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego z zawieszeniem poboru akcyzy. Do wyrobów tych należy zaliczyć wyroby importowane oraz wyroby określone w przepisach prawa celnego, tj. wyroby niewspólnotowe i wyroby wspólnotowe korzystające ze środków Wspólnej Polityki Rolnej. Dotychczas kwestie te nie były uregulowane i budziły szereg wątpliwości interpretacyjnych. Podkreślenia jednocześnie wymaga, iż sytuacje zawarte w ust. 3 i 4 odnoszą się do zawieszenia poboru akcyzy, ale ze względu na swój specyficzny charakter nie mieszczą się w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy stosowanej w sytuacjach, o których mowa w ust. 1 i 2. W związku z powyższym w ust. 3 i 4, dla odróżnienia tych sytuacji, zastosowano inną terminologię niż „procedura zawieszenia poboru akcyzy”.

Art. 38 ust. 5–6 – określa wyroby akcyzowe, w odniesieniu do których stosuje się procedurę zawieszenia poboru akcyzy. Oprócz wyrobów akcyzowych ujętych w załączniku nr 2 do projektu ustawy, do których stosuje się procedurę zawieszenia poboru akcyzy na terytorium całej Wspólnoty Europejskiej, projekt ustawy przewiduje ponadto stosowanie tej procedury w odniesieniu do wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2, jeżeli są one objęte stawką akcyzy inną niż stawka zerowa (np. oleje smarowe). W tym drugim przypadku procedura zawieszenia poboru akcyzy będzie stosowana jedynie na terytorium kraju, a wprowadzenie wyrobów, w przypadku ich nabycia wewnątrzwspólnotowego, do składu podatkowego w celu objęcia ich procedurą zawieszenia poboru akcyzy, będzie możliwe na podstawie dokumentów handlowych, zgodnie z art. 39 ust. 4.

Art. 38 ust. 7 – określa, iż do energii elektrycznej nie stosuje się procedury zawieszenia poboru akcyzy, zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/96/WE.

Art. 39 ust. 1 – określa warunki stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem tej procedury. Przepis ten stanowi w zasadzie powtórzenie dotychczasowej regulacji określonej w art. 27 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym. Jediną różnicą w treści nowego przepisu jest wskazanie, iż warunki określone w tym przepisie powinien spełnić podmiot prowadzący skład podatkowy (dotychczas przepis nakładał taki obowiązek ogólnie na podatnika). Takie doprecyzowanie jest uzasadnione, bowiem w przypadku wysyłki ze składu podatkowego wyrobów

akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy jedynie podmiot prowadzący skład podatkowy może wystawić i dołączyć do tych wyrobów administracyjny dokument towarzyszący oraz złożyć zabezpieczenie akcyzowe.

Wskazać w tym miejscu należy, że w projekcie ustawy zrezygnowano z dotychczas obowiązującego, określonego w art. 27 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym, warunku stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, polegającego na uzyskaniu przez podatnika odpowiedniego zaświadczenia naczelnika urzędu celnego potwierdzającego zamówienie na odbiór tych wyrobów. Odstąpienie od powyższego warunku stanowi konsekwencję odejścia w projekcie ustawy, co do zasady od stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie. Procedura zawieszenia poboru akcyzy w przypadku wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie będzie miała zastosowanie (art. 38 ust. 2 pkt 6 i 7 projektu) jedynie w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej, nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych przez instytucje, organizacje lub siły zbrojne (do instytucji, organizacji lub sił zbrojnych), wymienione w art. 26 ust. 1 i 2 projektu.

Art. 39 ust. 2 – zmiana treści tego przepisu, w stosunku do dotychczasowego brzmienia art. 27 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym, ma w pierwszej części, charakter redakcyjny, polegający na zastąpieniu pojęć "zarejestrowany handlowiec" i "niezarejestrowany handlowiec", które w krajach członkowskich mogą mieć różne znaczenie, pojęciem "podmiotu nie prowadzącego składu podatkowego". Dalsze brzmienie tego przepisu stanowi konsekwencję zapisu w art. 38 ust. 2 pkt 6 projektu, dotyczącego procedury zawieszenia poboru akcyzy w sytuacji dostawy wewnątrzwspólnotowej wyrobów akcyzowych do instytucji, organizacji lub sił zbrojnych, o których mowa w art. 26 ust. 1 i 2 projektu.

Art. 39 ust. 3 – wskazuje na warunek stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych przez instytucje, organizacje lub siły zbrojne, wymienione w art. 26 ust. 1 i 2.

Art. 39 ust. 4 – przepis ten koresponduje z art. 38 ust. 6 i wskazuje, jakie warunki muszą być spełnione dla stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w stosunku do przemieszczanych wyrobów akcyzowych, które podlegają akcyzie tylko na terytorium kraju, a nie podlegają jej w państwach członkowskich (innych niż ujęte w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa). Tak jak w przypadku innych wyrobów akcyzowych, ich przemieszczanie w procedurze zawieszenia poboru akcyzy będzie musiało odbywać się z zastosowaniem dokumentu ADT i po złożeniu odpowiedniego zabezpieczenia akcyzowego. Zasada ta będzie jednak obowiązywać jedynie na terytorium kraju, ponieważ w innych państwach członkowskich nie można w stosunku do tych wyrobów wystawić dokumentu ADT, ani go potwierdzić. W sytuacji nabycia wewnątrzwspólnotowego lub dostawy wewnątrzwspólnotowej powyższych wyrobów, ich przemieszczanie na terytorium kraju w procedurze zawieszenia poboru akcyzy będzie się odbywało na podstawie dokumentów handlowych. W tym przypadku nie będzie wymagane zabezpieczenie akcyzowe związane z przemieszczaniem ww. wyrobów z terytorium innego państwa członkowskiego do składu podatkowego na terytorium kraju.

Art. 39 ust. 5 – normuje kwestie dotyczące obowiązku podatkowego i zobowiązania podatkowego w związku z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Dotychczas kwestie te, wobec nieprecyzyjnego ich ujęcia, budziły liczne wątpliwości interpretacyjne. Z niniejszego przepisu jednoznacznie wynika, że

w odniesieniu do wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy nie powstaje zobowiązanie podatkowe. Jednocześnie przepis ten stanowi, że w stosunku do ww. wyrobów obowiązek podatkowy ciążyący na podatniku (podmiocie prowadzącym skład podatkowy) wygasa z chwilą otrzymania przez niego administracyjnego dokumentu towarzyszącego z potwierdzeniem odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę, a w przypadku eksportu - potwierdzenia wyprowadzenia wyrobów akcyzowych poza terytorium Wspólnoty Europejskiej przez urząd celny, który nadzorował faktyczne wyprowadzenie tych wyrobów.

Przypadek otrzymania przez podatnika administracyjnego dokumentu towarzyszącego z potwierdzeniem odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę stanowił dotychczas przesłankę zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym. Wskazać jednak należy, że przepis ten był nieprecyzyjny, bowiem otrzymanie przez podatnika administracyjnego dokumentu towarzyszącego z potwierdzeniem odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę, którym był prowadzący skład podatkowy, najczęściej nie oznaczało zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do objętych nią wyrobów (wyroby nadal były objęte ww. procedurą w składzie podatkowym odbiorcy).

Art. 39 ust. 6 – w przepisie tym zamieszczono, regulowaną dotychczas tylko przepisami wykonawczymi, możliwość zastąpienia administracyjnego dokumentu towarzyszącego dokumentem handlowym, jeżeli dokument ten zawiera takie same dane, jakie są wymagane dla administracyjnego dokumentu towarzyszącego.

Art. 39 ust. 7 – przewiduje możliwość zastąpienia zaginionego lub zniszczonego administracyjnego dokumentu towarzyszącego duplikatami jego kart, w celu potwierdzenia zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy. Regulacje w tym zakresie zostały przeniesione z dotychczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji związanej z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych zharmonizowanych (Dz. U. Nr 81, poz. 744, z późn. zm.) oraz z ww. rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania.

Art. 39 ust. 8 – określa warunki zawieszenia poboru akcyzy w sytuacjach określonych w art. 38 ust. 3 projektu. Do warunków tych należy zastosowanie w odniesieniu do wyrobów akcyzowych, zamiast dokumentu ADT, dokumentów określonych w przepisach prawa celnego oraz złożenie zabezpieczenia akcyzowego, chyba że kwota akcyzy została zabezpieczona na podstawie przepisów prawa celnego.

Art. 39 ust. 9 – wskazuje przypadek, w którym procedura zawieszenia poboru akcyzy nie ma zastosowania, gdy wyroby akcyzowe są oznaczone znakami akcyzy; przepis stanowi powtórzenie dotychczasowej treści art. 27 ust. 6 ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 39 ust. 10 – wskazuje na konieczność prowadzenia ewidencji administracyjnych dokumentów towarzyszących przez podmiot prowadzący skład podatkowy oraz przez zarejestrowanego handlowca. Dodatkowo w przepisie tym zobowiązano prowadzącego skład podatkowy do prowadzenia ewidencji dokumentów handlowych towarzyszących przemieszczaniu wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do projektu, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa. W dotychczasowym stanie prawnym obowiązek prowadzenia ewidencji administracyjnych dokumentów towarzyszących wynikał z przepisów wykonawczych zawartych w rozporządzeniu w sprawie dokumentacji związanej z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych zharmonizowanych. Obowiązek w tym zakresie ciążył na podmiocie prowadzącym skład podatkowy, zarejestrowanym handlowcu, niezarejestrowanym handlowcu oraz na właściwym naczelniku urzędu celnego. W

projektowanym przepisie rezygnuje się z obowiązku prowadzenia ewidencji administracyjnych dokumentów towarzyszących przez niezarejestrowanego handlowca oraz przez właściwego naczelnika urzędu celnego. Uwzględniając postulaty podmiotów gospodarczych odstępuje się również od obowiązku opieczętowywania przez właściwego naczelnika urzędu celnego urzędowymi pieczęciami administracyjnych dokumentów towarzyszących przed dokonaniem wysyłki wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 39 ust. 11 i 12 – w przepisach tych wskazano, że ewidencje, o których mowa w ust. 10, mogą być prowadzone w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie ich prowadzenia, oraz że powinny zawierać dane dotyczące administracyjnego dokumentu towarzyszącego lub dokumentu handlowego, w szczególności w zakresie wyrobów akcyzowych oraz podmiotów wysyłających lub otrzymujących te wyroby. Zauważyć należy, że w dotychczasowych przepisach dotyczących prowadzenia ewidencji administracyjnych dokumentów towarzyszących, zawartych w rozporządzeniu w sprawie dokumentacji związanej z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych zharmonizowanych, brak było regulacji dotyczących formy prowadzenia tej ewidencji. Obecnie przepisy w tym zakresie zostały dostosowane do innych przepisów projektu ustawy, odnoszących się do zasad prowadzenia ewidencji wyrobów akcyzowych.

W ust. 12 określono również, podobnie jak w przypadku ewidencji wyrobów akcyzowych, termin przechowywania ewidencji, o których mowa w ust. 10, do celów kontroli. Termin ten wynosi pięć lat, licząc od końca roku, w którym ewidencja ta została sporządzona.

Art. 39 ust. 13 i 14 – zgodnie z tymi przepisami właściwy naczelnik urzędu celnego będzie obowiązany do opieczętowywania urzędowymi pieczęciami administracyjnych dokumentów towarzyszących po potwierdzeniu odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę, w celu uniemożliwienia ponownego ich użycia oraz do zamieszczania w tych dokumentach informacji o kontroli dokonanej u odbiorcy. Podkreślić należy, że obecnie właściwy naczelnik urzędu celnego, opieczętując administracyjny dokument towarzyszący, potwierdza jednocześnie fakt odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę.

Art. 40 i 42 – określają sytuacje, w których następuje zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 40 ust. 1 – stanowi częściowe powtórzenie regulacji zawartych dotychczas w art. 28 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym. Zauważyć należy, iż dotychczasowy zapis art. 28 ust. 1 pkt 1, regulujący moment zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w związku z otrzymaniem przez wysyłającego wyroby akcyzowe potwierdzonego dokumentu ADT, został z niniejszego artykułu usunięty z uwagi na unormowanie w art. 39 ust. 5 projektu.

Pkt 1 – stanowi co do zasady powtórzenie przepisu art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym. Wyprowadzenie wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, powoduje przekształcenie się obowiązku podatkowego w zobowiązanie podatkowe podmiotu prowadzącego ten skład podatkowy. Odstępstwem od tej zasady jest sytuacja, w której wyroby akcyzowe wyprowadzane ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy należą do innego podmiotu niż podmiot prowadzący ten skład podatkowy. Wówczas podatnikiem będzie właściciel wyrobów, który – zgodnie z projektem – obowiązany jest uzyskać zezwolenie wyprowadzenia.

Pkt 2 – stanowi doprecyzowanie dotychczasowych zasad obowiązujących w tej kwestii, określonych w art. 28 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku akcyzowym. Przepis ten reguluje moment zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w stosunku do wyrobów akcyzowych, z

których w składzie podatkowym wyprodukowano inny wyrób akcyzowy. W celu uniknięcia podwójnego opodatkowania wyrobów akcyzowych, zobowiązanie podatkowe związane z wyrobem stanowiącym surowiec wygaśnie, a opodatkowaniu będzie podlegał wyrób końcowy, z wyjątkiem sytuacji, gdy zużycie napoju alkoholowego do wyprodukowania innego wyrobu akcyzowego przekroczy dopuszczalne normy zużycia określone przez organ podatkowy na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 2 lit. a lub ust. 2 pkt 1 lit. b projektu. W takiej sytuacji, w stosunku do ilości napoju alkoholowego przekraczającej te normy zużycia obowiązek podatkowy nie wygaśnie. Zobowiązanie podatkowe powstanie w takim przypadku z dniem wyprowadzenia wyprodukowanego wyrobu akcyzowego ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

W związku z odejściem od stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku wyrobów zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, z zastrzeżeniem sytuacji określonych w art. 38 ust. 2 pkt 6 i 7, w projekcie ustawy zrezygnowano z dotychczasowej treści art. 28 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku akcyzowym, który określa warunki zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w stosunku do wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem. Ponieważ w przypadku wyrobów zwolnionych od akcyzy nie będzie stosowało się niniejszej procedury, nie można uregulować momentu jej zakończenia.

Pkt 3 i 4 – zostały przeniesione do projektu ustawy z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania.

Dodatkowo jednoznacznie wskazano, iż zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy następuje również w przypadku, gdy podmiot prowadzący skład podatkowy nie otrzyma w określonym terminie administracyjnego dokumentu towarzyszącego z potwierdzeniem wyprowadzenia wyrobów akcyzowych poza terytorium Wspólnoty Europejskiej (w przypadku eksportu). W takim przypadku zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy następuje następnego dnia po upływie odpowiednio – dwu lub czteromiesięcznego terminu.

Pkt 5 – wskazuje, iż zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy, w przypadkach innych niż określone w pkt 3 i 4, następuje z dniem naruszenia jej warunków, a jeżeli nie można ustalić tego dnia - z dniem ich stwierdzenia przez uprawniony organ. Przepis ten zastępuje dotychczasowy art. 28 ust. 1 pkt 5 ustawy o podatku akcyzowym, odnoszący się do niedostarczenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego do miejsca przeznaczenia.

Pkt 6 – określa moment zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku powstania ubytków wyrobów akcyzowych. W stosunku do ubytków wyrobów akcyzowych zakończenie procedury zawieszenia następuje z dniem powstania tych ubytków, a gdy nie można ustalić dnia ich powstania, z dniem ich stwierdzenia przez uprawniony organ.

Pkt 7 i 8 – regulują moment zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych innych niż ujęte w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa. W tym przypadku, zgodnie z proponowanymi regulacjami, zakończenie procedury będzie następowało na zasadach analogicznych jak określone dla wyrobów akcyzowych przemieszczanych na podstawie administracyjnego dokumentu towarzyszącego, z tą jednak różnicą, że jako dokument potwierdzający dokonanie dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu z terytorium innego państwa członkowskiego będzie wykorzystywany dokument handlowy lub inny dokument potwierdzający dostawę tych wyrobów do państwa członkowskiego albo ich wyprowadzenie poza terytorium Wspólnoty Europejskiej.

Art. 40 ust. 2 – stanowi dla właściwego naczelnika urzędu celnego podstawę do poboru podatku akcyzowego od wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze

zawieszenia poboru akcyzy przez terytorium Wspólnoty Europejskiej, w przypadku gdy na terytorium kraju zostaną naruszone warunki tej procedury powodujące jej zakończenie lub naruszenie to zostanie stwierdzone na terytorium kraju – w sytuacji gdy nie można ustalić miejsca naruszenia warunków tej procedury. Niniejszy przepis wskazuje jednocześnie, jakie stawki akcyzy należy w tym przypadku stosować oraz zobowiązuje właściwego naczelnika urzędu celnego do informowania o fakcie naruszenia procedury i poboru akcyzy właściwe władze podatkowe państwa członkowskiego wysyłki. Wskazać należy, że przedmiotowa regulacja stanowi implementację przepisów art. 20 ust. 1-2 dyrektywy 92/12/EWG, zgodnie z którymi, w przypadku wystąpienia nieprawidłowości lub przestępstwa w trakcie przemieszczania wymagającego nałożenia podatku akcyzowego, podatek ten jest należny w państwie członkowskim, w którym miało miejsce przestępstwo lub nieprawidłowość. Podatek akcyzowy jest należny od osoby fizycznej lub prawnej, która gwarantowała jego uiszczenie – zgodnie z art. 15 ust. 3 tej dyrektywy. Jeżeli podatek jest pobierany w państwie członkowskim innym niż państwo wysyłające, państwo członkowskie, które pobrało podatek, ma obowiązek poinformować właściwe władze państwa członkowskiego wysyłki. W przypadku gdy w trakcie przemieszczania zostanie wykryte przestępstwo lub nieprawidłowość i brak jest możliwości stwierdzenia, gdzie przestępstwo zostało popełnione (powstała nieprawidłowość), uważa się, że przestępstwo zostało popełnione (nieprawidłowość powstała) w państwie członkowskim, w którym przestępstwo zostało wykryte (nieprawidłowość została stwierdzona). Implementując powyższe regulacje każde państwo członkowskie jest obowiązane przewidzieć w swoich przepisach krajowych podstawę do nałożenia podatku akcyzowego, w przypadkach określonych w tych przepisach, na podmioty z innych państw członkowskich (które gwarantowały uiszczenie podatku w związku z przemieszczaniem) oraz zasady tego poboru. W przypadku wystąpienia problemów z poborem podatku akcyzowego od podmiotów z innych państw członkowskich, odpowiednie zastosowanie znajdą regulacje określone w przepisach o współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi.

Na gruncie dotychczasowych przepisów o podatku akcyzowym obowiązywała jedynie ogólna regulacja, ujęta w § 22 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania, przewidująca, że w przypadku naruszenia procedury zawieszenia poboru akcyzy, akcyza jest należna w państwie, na terytorium którego doszło do tego naruszenia i obliczana jest z zastosowaniem stawek podatkowych obowiązujących w danym państwie.

Art. 40 ust. 3 – stanowi materialną podstawę zwrotu akcyzy w przypadku otrzymania przez prowadzącego skład podatkowy, po upływie terminów, określonych w ust. 1 pkt 3, 4 i 8: dokumentu ADT lub jego duplikatu z potwierdzeniem odbioru wyrobów akcyzowych lub ich wyprowadzenia poza terytorium Wspólnoty Europejskiej (pkt 1), albo dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy na terytorium państwa członkowskiego, w którym doszło do naruszenia lub stwierdzono naruszenie warunków procedury zawieszenia poboru akcyzy (pkt 2), albo dokumentu potwierdzającego dokonanie dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu wyrobów akcyzowych innych niż wymienione w załączniku nr 2 do projektu ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa (pkt 3).

Dotychczas kwestia zwrotu akcyzy regulowana była jedynie w odniesieniu do wyrobów akcyzowych objętych wspólnotowym systemem podatku akcyzowego, w przypadku, o którym mowa w pkt 1, a stosowna regulacja w tym zakresie zawarta była w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania.

Art. 40 ust. 4 – określa termin przedawnienia prawa do wystąpienia z wnioskiem o zwrot zapłaconej akcyzy w przypadkach, o których mowa w ust. 3. Dotychczas wnioski o zwrot akcyzy - w przypadku otrzymania przez prowadzącego skład podatkowy dokumentu

ADT lub jego duplikatu po upływie wymaganego terminu - mógł być złożony w terminie 3 lat od dnia wyprowadzenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego. W projekcie ustawy dotychczasowy 3-letni termin na dokonanie zwrotu akcyzy zastąpiono terminem 5-letnim zbieżnym z terminem przedawnienia zobowiązania podatkowego. Ponadto zauważyć należy, że w dotychczasowym stanie prawnym kwestię zwrotu akcyzy regulowało jedynie rozporządzenie w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania.

Należy wskazać, iż art. 40 ma ścisły związek z art. 38, w którym uregulowano sytuacje zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy. Regulacja zamieszczona w art. 40 dotyczy momentu zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy określonej w art. 38 ust. 1 i 2 ustawy. W przypadkach wymienionych w art. 38 ust. 3 ustawy mowa jest natomiast o zawieszeniu poboru akcyzy wynikającym ze stosowania szczegółowych uregulowań prawa celnego. Dlatego też art. 40 nie określa momentu zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w tych przypadkach.

Art. 41 – przepis niniejszy określa upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych (znajdujące się dotychczas w delegacji określonej w art. 26 ust. 4, art. 28 ust. 2 i art. 36 ust. 7 ustawy o podatku akcyzowym), do uregulowania szczegółowych kwestii związanych z procedurą zawieszenia poboru akcyzy w drodze rozporządzenia. W porównaniu z dotychczasową delegacją zwrócić należy przede wszystkim uwagę na fakt, iż do kwestii, jakie mogą być uregulowane w niniejszym rozporządzeniu, dodano szczegółowy sposób stosowania i dokumentowania procedury zawieszenia poboru akcyzy odnośnie do wyrobów innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa oraz sposób prowadzenia ewidencji i zakres danych, które powinna zawierać ewidencja dokumentów handlowych, towarzyszących przemieszczaniu tych wyrobów, o której mowa w art. 39 ust. 10 projektu. Ponadto, w celu zapewnienia równego traktowania wyrobów pochodzących z terytorium Wspólnoty oraz z terytoriów państw trzecich i przyjęcia rozwiązania umożliwiającego dokonywanie importu wszystkich wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, zrezygnowano z upoważnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wykazu wyrobów akcyzowych, do których w przypadku ich importu stosuje się procedurę zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 42 ust. 1 – wskazuje inne, niż wymienione w art. 40, przypadki zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy, które dotychczas były uregulowane w art. 29 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym oraz w rozporządzeniu wykonawczym. Merytoryczna zmiana treści tego przepisu, w porównaniu z dotychczasowym stanem prawnym, polega na dodaniu, iż zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy następuje również z dniem utraty ważności zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego. W projekcie nowej ustawy jednoznacznie wskazano również, że zakończenie procedury nie następuje, jeżeli podmiot prowadzący skład podatkowy przed upływem ważności dotychczasowego zezwolenia uzyskał nowe zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego lub przed upływem ważności zabezpieczenia akcyzowego złożył nowe zabezpieczenie albo uzyskał zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub przed upływem ważności dotychczasowego zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego uzyskał nowe zwolnienie albo złożył zabezpieczenie akcyzowe.

Wskazane w ustawie przypadki zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy z dniem upływu okresu, na jaki zostało wydane zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego, jak również z dniem utraty ważności zabezpieczenia akcyzowego, określone były dotąd w rozporządzeniu w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania.

Art. 42 ust. 2 i 3 – w ust. 2 określono obowiązki podatnika, w przypadkach zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy wskazanych w ust. 1, a w ust. 3 - obowiązki właściwego naczelnika urzędu celnego w sytuacji, gdy w określonym terminie nie zostanie sporządzony przez podatnika lub zostanie sporządzony nierzetelnie spis z natury wyrobów akcyzowych, do którego sporządzenia zobowiązuje go przepis ust. 2 pkt 1. Ponadto wymóg określenia w ww. spisie z natury wartości wyrobów akcyzowych zmieniono na wymóg określania ich ilości, ponieważ posiadanie danych o ilości wyrobów akcyzowych umożliwia efektywniejszą weryfikację i kontrolę należności podatkowych.

Ponadto uchylono dotychczasową treść art. 29 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym, regulującego moment powstania obowiązku podatkowego po zakończeniu procedury zawieszenia poboru akcyzy w sytuacjach określonych w projekcie w art. 42 ust. 1, ponieważ obowiązek ten, zgodnie z niniejszym projektem, powstaje wcześniej (na zasadach określonych w art. 7 projektu), a dopiero po zakończeniu procedury zawieszenia poboru akcyzy przekształca się w zobowiązanie podatkowe. Pozostałe zmiany, w stosunku do dotychczasowego stanu prawnego, mają charakter redakcyjny i zmierzają do uproszczenia niniejszego przepisu.

Art. 43 ust. 1 i 2 – przepis ten określa moment powstania zobowiązania podatkowego w przypadku stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy. Istotnym jest, iż w trakcie stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy obowiązek podatkowy nie przekształca się w zobowiązanie podatkowe, zatem zobowiązanie podatkowe powstaje co do zasady dopiero z dniem zakończenia tej procedury. Ponadto ust. 2 wskazuje, jaką stawkę należy zastosować do obliczenia wysokości zobowiązania podatkowego w przypadku korzystania z procedury zawieszenia poboru akcyzy. W tym przypadku zastosowanie znajduje stawka obowiązująca w dniu powstania zobowiązania podatkowego.

Art. 44 – zamieszczenie w ustawie regulacji określonej w tym przepisie związane jest z utworzeniem teleinformatycznego systemu przemieszczania wyrobów akcyzowych, który będzie stosowany w przypadku, gdy wyroby akcyzowe będą przemieszczane wewnątrz kraju z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy. System daje możliwość przesyłania administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie elektronicznej oraz elektronicznej obsługi zabezpieczenia akcyzowego. Systemem będzie administrował minister właściwy do spraw finansów publicznych, a użytkownikami systemu będą mogły być podmioty prowadzące składy podatkowe dokonujące przemieszczeń wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, jak również organy podatkowe. Udział podmiotów w systemie jest fakultatywny. W przepisie tym przewidziano delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, sposobu funkcjonowania systemu, szczegółowych wymogów, jakie powinny spełniać dokumenty elektroniczne przesyłane w systemie, szczegółowego sposobu stosowania i dokumentowania przemieszczania wyrobów akcyzowych przy użyciu dokumentów elektronicznych, oraz procedur postępowania w przypadku awarii systemu lub systemów współpracujących. W niniejszym przepisie wprowadzono również zasadę, że wystawienie administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie elektronicznej nie zwalnia z obowiązku stosowania administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie papierowej, co w praktyce będzie oznaczało jednoczesne funkcjonowanie dokumentów papierowych i elektronicznych. Wyjątki od tej zasady mogą zostać określone, wraz z rozwojem systemu teleinformatycznego, przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia wykonawczego do projektowanej ustawy.

Rozdział 2

Składy podatkowe

Art. 45 ust. 1 – doprecyzowuje, w stosunku do obecnie obowiązujących regulacji, sześć przypadków, w których następuje wyłączenie z obowiązku produkcji określonych wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym.

Pkt 1 – w pierwszym przypadku wyłączenie obowiązku produkcji w składzie podatkowym odnosi się do sytuacji, kiedy wyroby akcyzowe produkowane są wyłącznie z surowców i komponentów będących wyrobami akcyzowymi z zapłaconą akcyzą, opodatkowanymi według stawki wyższej lub równej stawce mającej zastosowanie do wyrobu finalnego. Wprowadzenie przepisu wyłączającego w sposób jednoznaczny produkcję wyrobów akcyzowych z obowiązku dokonywania jej w składzie podatkowym wyeliminuje występujące obecnie wątpliwości interpretacyjne w zakresie wynikającym z dotychczas obowiązującego § 2 rozporządzenia w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania. Na podstawie § 2 rozporządzenia można bowiem wywieść, iż również w obecnym stanie prawnym nie ma obowiązku tworzenia składu podatkowego w przypadku produkcji wyrobów akcyzowych z wykorzystaniem surowców z zapłaconą akcyzą (m.in. w przypadku rozlewania piwa z zapłaconą akcyzą lub produkowania paliw z surowców i komponentów będących wyrobami akcyzowymi z zapłaconą akcyzą). Jednakże umieszczenie niniejszego przepisu w rozporządzeniu w sprawie procedury zawieszenia poboru akcyzy i jej dokumentowania rodziło istotne wątpliwości interpretacyjne, dlatego też przepis ten został przeniesiony do art. 45 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy.

Wskazać należy, iż niniejszy przepis implementuje do krajowego porządku prawnego postanowienia art. 21 ust. 6 lit. c dyrektywy 2003/96/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie nie traktują łączenia, poza przedsiębiorstwem produkcyjnym, wyrobów energetycznych z innymi wyrobami energetycznymi lub innymi komponentami jako produkcji wyrobów energetycznych, pod warunkiem, że podatek akcyzowy od komponentów stanowiących część składową został już pobrany oraz pobrana kwota podatku nie jest mniejsza niż kwota przypadająca od całości wyprodukowanego wyrobu.

Rozwiązanie to wyeliminuje wątpliwości interpretacyjne związane z brakiem obowiązku tworzenia składów podatkowych przez producentów wyrobów akcyzowych, którzy w ramach swojego procesu produkcyjnego wykorzystują surowce z zapłaconą akcyzą.

Pkt 2 – w drugim przypadku zmiana ma na celu wyłączenie z obowiązku uzyskania statusu składów podatkowych małe winiarnie, które wytwarzają wino gronowe z winogron pochodzących z własnych upraw. Celem wyłączenia tej kategorii producentów z obowiązku tworzenia składów podatkowych oraz prowadzenia produkcji w składach podatkowych jest wyeliminowanie dodatkowych obciążeń administracyjnych, które w przypadku małych producentów win stanowią istotną barierę w efektywnym gospodarowaniu, a w wielu przypadkach nie pozwalają wręcz na prowadzenie działalności.

Należy zaznaczyć, że wyłączenie z obowiązku tworzenia składów podatkowych przez małe winiarnie nie spowoduje zwiększenia ryzyka wytwarzania wyrobów alkoholowych poza systemem kontroli wykonywanej w składach podatkowych, ponieważ wyłączenie to będzie miało zastosowanie jedynie do małych winiarni o rocznym poziomie produkcji poniżej 1000 hektolitrów gotowego wyrobu. Dodatkowo, wyłączenie z obowiązku tworzenia składu podatkowego będzie miało zastosowanie jedynie do winiarni, które wykorzystują winogrona pochodzące z własnej uprawy.

Proponowany przepis stanowi jednocześnie implementację przepisu zawartego w art. 29 ust. 1 dyrektywy 92/12/EWG. W rezultacie proponowana regulacja jest w pełni zgodna z przepisami prawa wspólnotowego.

Wprowadzenie niniejszego przepisu wychodzi również naprzeciw postulatom branży winiarskiej. Dodatkowo należy zaznaczyć, że powyższa zmiana będzie połączona ze zmianami w przepisach dotyczących obowiązku oznaczania wyrobów alkoholowych znakami akcyzy, w taki sposób, aby podmiot produkujący wina poza składem podatkowym był uprawniony do otrzymywania znaków akcyzy oraz do ich nakładania poza systemem zawieszenia poboru akcyzy.

Pkt 3 – w trzecim przypadku, z obowiązku tworzenia składów podatkowych wyłączone zostały osoby fizyczne wytwarzające domowym sposobem i na własny użytek piwo, wino i napoje fermentowane, nieprzeznaczone do sprzedaży. Wprowadzenie niniejszej regulacji wynika z faktu, iż zakres i rozmiary takiej produkcji nie posiadają znamion działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w związku z czym nie zachodzi konieczność jej reglamentowania przez państwo. Zasadniczym czynnikiem wpływającym na przyjęcie takiego rozwiązania jest niezarobkowy charakter działalności, tj. dokonuje się produkcji wyłącznie na własny użytek.

Powyższe wyłączenie jest uzasadnione również ze względów praktycznych, z uwagi na niewspółmierność ponoszonych przez państwo kosztów, związanych z procedurą tworzenia składów podatkowych i ich nadzorem, w stosunku do marginalnego w skali kraju zjawiska produkcji piwa, wina i napojów fermentowanych przez osoby fizyczne domowymi sposobami.

Pkt 4 – celem wyłączenia z obowiązku produkcji w składzie podatkowym alkoholu etylowego przez małe gorzelnie jest wyeliminowanie dodatkowych obciążeń administracyjnych, które w przypadku bardzo małych producentów stanowią znaczną barierę w prowadzeniu własnej działalności gospodarczej, często wręcz ją uniemożliwiając.

Mając na uwadze, iż ułatwienia będą dotyczyły jedynie bardzo małych producentów alkoholu etylowego, tj. produkujących do 10 hektolitrow tego alkoholu rocznie należy założyć, iż nie spowoduje to zwiększenia ryzyka nielegalnego wytwarzania wyrobów alkoholowych.

Proponowany przepis stanowi jednocześnie implementację przepisu zawartego w art. 22 ust. 4 dyrektywy 92/83/EWG.

Powyższa zmiana jest połączona ze zmianami w przepisach dotyczących obowiązku oznaczania wyrobów alkoholowych znakami akcyzy, w taki sposób, aby podmiot produkujący alkohol etylowy poza składem podatkowym był uprawniony do otrzymywania znaków akcyzy oraz do ich nakładania poza systemem zawieszenia poboru akcyzy.

Pkt 5 - przepis wyłącza z obowiązku produkcji w składzie podatkowym wyroby akcyzowe, od których została zapłacona przedpłata akcyzy. Zakres przedmiotowy przepisu obejmuje wyroby akcyzowe, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, oraz wyroby akcyzowe inne niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objęte stawką akcyzy inną niż stawka zerowa. Oznacza to umożliwienie, podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ww. wyrobów akcyzowych, produkcji poza składem podatkowym, a więc poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Warunkiem będzie dokonanie przedpłaty akcyzy, która z chwilą powstania zobowiązania podatkowego będzie zaliczona na poczet należnej akcyzy. Innymi słowy, poza składem podatkowym będą produkowane wyroby akcyzowe z dokonaną przedpłatą akcyzy.

Art. 11 ust. 2 dyrektywy 92/12/EWG stanowi, iż produkcja, przetwarzanie i magazynowanie

wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, tam gdzie ten podatek nie został uiszczony, mają miejsce w składzie podatkowym, zatem produkcja poza składem podatkowym wyrobów akcyzowych z zapłaconą przedpłatą akcyzą jest zgodna z prawem wspólnotowym (patrz uzasadnienie do art. 17).

Pkt 6 – przepis wyłącza z obowiązku produkcji w składzie podatkowym energię elektryczną, co stanowi konsekwencję postanowień zawartych w art. 38 ust. 7, zgodnie z którym do energii elektrycznej nie stosuje się procedury zawieszenia poboru akcyzy (zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2003/96/WE).

Art. 45 ust. 2 – doprecyzowuje aktualnie obowiązujące w tym zakresie przepisy, wskazując jednoznacznie, że czynność polegająca na magazynowaniu wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy może mieć wyłącznie miejsce w składzie podatkowym.

Art. 45 ust. 3 – stanowi powtórzenie regulacji zawartej dotychczas w § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 marca 2004r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia składów podatkowych (Dz. U. Nr 35, poz. 311, z późn. zm.).

Art. 45 ust. 4 – w przepisie tym ujęto, znajdującą się dotychczas w § 6 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 marca 2004 r. w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego (Dz. U. Nr 35, poz. 312, z późn. zm.), regulację dotyczącą obowiązku w zakresie przedłożenia właściwemu naczelnikowi urzędu celnego przez podmiot ubiegający się o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego regulaminu funkcjonowania składu podatkowego. Tak jak w obecnie obowiązującym stanie prawnym, również w projekcie ustawy przewiduje się, że regulamin funkcjonowania składu podatkowego oraz każda zmiana tego regulaminu będą wymagały zatwierdzenia przez właściwego naczelnika urzędu celnego.

Art. 45 ust. 5 – stanowi, iż przeładunek wyrobów akcyzowych musi odbywać się co do zasady w składzie podatkowym. Pozostawiono jednakże możliwość dokonania przeładunku, w wyjątkowych przypadkach, poza terenem składu podatkowego. Wprowadzenie tego przepisu jest podyktowane koniecznością umożliwienia przeładunku wyrobów akcyzowych z jednego środka transportu na inny, np. w przypadku awarii. Ponadto przeładunek poza składem podatkowym będzie również możliwy w sytuacji, gdy dojdzie do zmiany środka transportu, jednak przeładowane wyroby akcyzowe będą w całości przemieszczane do jednego miejsca odbioru, wskazanego w administracyjnym dokumencie towarzyszącym wystawionym przez podmiot prowadzący skład podatkowy dokonujący wysyłki wyrobów w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 45 ust. 6 – w związku z faktem, iż rozporządzenie Komisji (WE) nr 884/2001 daje państwom członkowskim możliwość wyboru w zakresie stosowania jego regulacji dotyczących dokumentów towarzyszących przewozowi oraz rejestrów win gronowych produkowanych poza składem podatkowym, w przedmiotowym przepisie przewidziano - w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej - konieczność stosowania wzoru dokumentu handlowego towarzyszącego produktom winiarskim, określonego w załączniku III do tego rozporządzenia, oraz rejestru wyrobów wychodzących. Ponadto nałożono obowiązek stosowania przepisów tego rozporządzenia w zakresie prowadzenia rejestru wyrobów wychodzących również w przypadku przemieszczania ww. win gronowych na terytorium kraju.

Art. 45 ust. 7 – przepis stanowi implementację art. 29 ust. 2 dyrektywy 92/12/EWG w zakresie obowiązku informowania przez odbiorcę właściwych dla niego władz podatkowych

o otrzymywanych dostawach win gronowych produkowanych poza składem podatkowym, na podstawie dokumentu handlowego towarzyszącego przesyłce tych win.

Art. 46 ust. 1 – ustanawia warunki, jakie musi spełniać podmiot, aby uzyskać zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego, wśród których dokonano opisanych niżej zmian i uzupełnień.

Pkt 1 – wprowadzono przeładunek jako dodatkową czynność, która co do zasady, powinna być dokonywana w składzie podatkowym (za wyjątkiem sytuacji określonych w art. 45 ust. 5), natomiast zrezygnowano z wyszczególnienia czynności przetwarzania, gdyż wchodzi ona do zakresu pojęciowego wymienionej w tym punkcie czynności produkcji. Ponadto doprecyzowano, w porównaniu do dotychczas obowiązujących przepisów, iż zezwolenie na prowadzenie składu może być wydane podmiotowi również w sytuacji, gdy prowadzi on działalność, której przedmiotem są wyroby będące własnością innych podmiotów. Projektowany przepis ma na celu usunięcie obecnych wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie.

Pkt 3 – doprecyzowuje treść obowiązującego obecnie art. 31 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku akcyzowym.

Pkt 4 – projektowana zmiana polega na uzupełnieniu warunku wydania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego o wymóg nieprowadzenia wobec podmiotu postępowania egzekucyjnego, likwidacyjnego i upadłościowego, z wyjątkiem postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu, co jest wynikiem przeniesienia dotychczasowych regulacji z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 marca 2004 r. w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego.

Pkt 5 – przewidziano możliwość zastąpienia warunku złożenia zabezpieczenia akcyzowego uzyskaniem zwolnienia z obowiązku jego złożenia, co jest konsekwencją regulacji zawartych w art. 61 ust.1.

Pkt 6 – uzupełniono przepis art. 31 ust. 1 pkt 6 dotychczasowej ustawy stanowiąc, iż zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego nie może być wydane podmiotowi, któremu:

- ze względu na naruszenie przepisów prawa, zostało cofnięte którekolwiek z zezwoleń, o których mowa w art. 80 ust. 1,
- zakazano wykonywania działalności regulowanej w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Pkt 7 – zobowiązuje podmiot ubiegający się o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego do posiadania tytułu prawnego do korzystania z miejsca, w którym ma być prowadzony ten skład podatkowy. Przepis stanowi powtórzenie regulacji znajdującej się obecnie w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 1 marca 2004 r. w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego.

Art. 46 ust. 2 – przepis przewiduje odstępianie od warunku posiadania statusu podatnika od towarów i usług w przypadku rolników występujących z wnioskiem o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego w celu wytwarzania na własny użytek estru lub czystego oleju roślinnego zgodnie z ustawą o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Art. 46 ust. 3 – wskazano, iż dodatkowe warunki uzyskania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego musi spełnić podmiot, który będzie prowadził w składzie podatkowym wyłącznie działalność polegającą na magazynowaniu lub przeładowywaniu wyrobów akcyzowych wyprodukowanych w innym składzie podatkowym. Przedmiotowe regulacje przeniesiono z dotychczasowego § 13 rozporządzenia w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego.

Art. 46 ust. 4 – ustanawia dodatkowy warunek uzyskania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego typu magazynowego lub przeładunkowego przez podmiot rozpoczynający dopiero działalność w zakresie wyrobów tytoniowych, napojów alkoholowych lub olejów smarowych. Warunkiem tym jest zadeklarowanie przez ww. podmiot (w formie oświadczenia) osiągnięcia minimalnych wysokości obrotu, proporcjonalnie w podziale na kolejne miesiące, wyrobami akcyzowymi, w zakresie których rozpoczyna działalność. Zauważyć należy, że powyższy warunek uzyskania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego jest obecnie określony w § 13 rozporządzeniu w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego. Nieosiągnięcie deklarowanych wysokości obrotu w okresie trzech pierwszych miesięcy po uzyskaniu zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego (proporcjonalnie do tego okresu) skutkuje - zgodnie z art. 50 ust. 2 pkt 5 projektu ustawy - cofnięciem zezwolenia.

Art. 46 ust. 5 – w celu umożliwienia sprawnego dokonywania przeładowywania cystern kolejowych z gazem płynnym, złagodzone techniczne wymogi dotyczące odpowiedniej pojemności magazynowej w przypadku składu podatkowego, w którym prowadzona jest jedynie działalność polegająca na przeładowywaniu cystern kolejowych z gazem płynnym, a przeładowany gaz płynny ma być przemieszczany w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 46 ust. 6 – umożliwia magazynowanie i przeładowywanie w składzie podatkowym typu produkcyjnego wyrobów akcyzowych wyprodukowanych zarówno przez podmiot prowadzący ten skład podatkowy, jak i przez inny podmiot, bez konieczności spełnienia przez prowadzącego warunków, o których mowa w art. 46 ust. 3 pkt 1-5, jednakże z zachowaniem wymogu, że wyroby innego podmiotu, magazynowane lub przeładowywane w składzie produkcyjnym będą rodzajowo zgodne z wyrobami, na które skład produkcyjny otrzymał zezwolenie.

Art. 47 ust. 1 – stanowi powtórzenie regulacji zawartej obecnie w art. 32 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 47 ust. 2 – ma na celu określenie okresu, na jaki może być wydane zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego; dotychczas regulacja w przedmiotowym zakresie zawarta była w przepisach wykonawczych do ustawy. W odróżnieniu od aktualnie obowiązującej regulacji, zgodnie z którą podmiot wnioskujący o wydanie zezwolenia na czas oznaczony otrzymywał je na 3 lata – proponowane przepisy pozwolą na elastyczniejsze podejście, bowiem umożliwią uzyskanie zezwolenia także na okres krótszy, np. 1 rok lub 2 lata, nie dłuższy jednak niż 3 lata.

Art. 47 ust. 3 – projektowany przepis doprecyzowuje, w stosunku do dotychczasowego stanu prawnego, iż wniosek o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego powinien zawierać: oprócz danych podatnika – również dane dotyczące prowadzonej przez niego działalności gospodarczej; zamiast numeru w rejestrze

przedsiębiorców – numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub w ewidencji działalności gospodarczej; oprócz numeru identyfikacyjnego REGON – również numer identyfikacji podatkowej (NIP). Wskazać należy, że w dotychczasowym stanie prawnym, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego, podmiot ubiegający się o wydanie zezwolenia obowiązany był do dołączenia do wniosku decyzji o nadaniu NIP. Dodatkowo zobowiązano wnioskodawcę do wskazania planowanej lokalizacji składu podatkowego. W celu zapewnienia sprawnej komunikacji z podmiotami wprowadzono również obowiązek wskazania we wniosku adresu poczty elektronicznej. W niniejszym przepisie wprowadzono także obowiązek zamieszczenia we wniosku dodatkowych informacji dotyczących proponowanego zabezpieczenia akcyzowego oraz liczby już prowadzonych przez wnioskodawcę składów podatkowych.

Art. 47 ust. 4 – stanowi częściowe wyłączenie stosowania ust. 3 w odniesieniu do rolników występujących z wnioskiem o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, w którym będą wykonywane wyłącznie czynności polegające na wytwarzaniu na własny użytek estru lub czystego oleju roślinnego (zgodnie z ustawą z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych).

Art. 47 ust. 5 – daje podstawę do traktowania wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie pierwszego składu podatkowego jako wniosku o nadanie numeru akcyzowego prowadzącego skład podatkowy, w celu uproszczenia procedury jego nadawania.

Art. 47 ust. 6 – powtarza treść art. 32 ust. 3 obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 47 ust. 7–11 – dotyczą obowiązku powiadamiania przez prowadzącego skład podatkowy właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego oraz w wydanym zezwoleniu. Obowiązek w tym zakresie wynika również z obowiązujących obecnie regulacji, jednakże projektowane przepisy, w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, doprecyzowują przedmiotową materię. Przede wszystkim przepis ust. 8 wprowadza obowiązek w zakresie powiadamiania o planowanej zmianie danych zawartych w zezwoleniu (skutkującą koniecznością zmiany zezwolenia) przed dokonaniem tej zmiany (w przypadkach gdy przepisy nie przewidują obowiązku uzyskania nowego zezwolenia). Natomiast ust. 9 przewiduje, że ww. powiadomienie będzie stanowiło jednocześnie wniosek o zmianę zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego w zakresie dotyczącym zgłoszonej zmiany, co będzie miało pozytywny wpływ na skrócenie i uproszczenie procedury związanej z wydaniem decyzji zmieniającej zezwolenie. Tak jak dotychczas, zmiana miejsca prowadzenia składu podatkowego będzie wymagała w każdym przypadku uzyskania nowego zezwolenia; regulacja w tym zakresie została jedynie przeniesiona do ustawy z rozporządzenia wykonawczego. Dodatkowo doprecyzowano również inne sytuacje, w których konieczne będzie uzyskanie nowego zezwolenia. W dotychczasowym stanie prawnym kwestie dotyczące sytuacji wymagających zmiany lub wydania nowego zezwolenia budziły bowiem liczne wątpliwości interpretacyjne.

Art. 48 ust. 1 i 2 – zmiana polega na doprecyzowaniu w stosunku do obecnie obowiązującej regulacji kwestii związanych z nadawaniem numeru akcyzowego podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy i numeru akcyzowego składu podatkowego – są to bowiem dwa różne numery. Numer prowadzącego skład podatkowy świadczy o przyznaniu podmiotowi statusu podmiotu prowadzącego skład podatkowy i identyfikuje podatnika prowadzącego skład podatkowy (lub składy podatkowe). Z kolei numer akcyzowy składu

podatkowego jest indywidualnym numerem każdego składu podatkowego. Względy praktyczne przemawiają za koniecznością nadawania tych numerów w odrębnych decyzjach, co nie wynikało wprost z dotychczasowej regulacji. W praktyce zdarzały się przypadki, że numer akcyzowy podmiotu prowadzącego skład podatkowy przyznawany był w zezwoleniu na prowadzenie pierwszego składu podatkowego. W przypadku, gdy podmiot rozszerzał swoją działalność i uzyskiwał kolejne zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego powstawała wątpliwość, czy powinien on uzyskać nowy numer prowadzącego skład podatkowy, czy też numer ten powinien mu zostać przepisany z pierwszego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. Z drugiej strony, gdy podmiot prowadzący kilka składów podatkowych chciał zrezygnować z pierwszego składu, to cofnięcie zezwolenia na ten skład powodowało, że tracił on także numer akcyzowy prowadzącego skład podatkowy, który właśnie w tym pierwszym zezwoleniu został mu nadany. Proponowane przepisy eliminują powyższe wątpliwości jasno wskazując, że numer akcyzowy prowadzącego skład podatkowy jest wydawany jednorazowo, w odrębnej decyzji, natomiast jest on następnie jedynie wpisywany do każdego zezwolenia na prowadzenie przez podatnika składu podatkowego. Tym samym rezygnacja z prowadzenia jednego z kilku składów podatkowych nie pozbawi podatnika statusu podmiotu prowadzącego skład podatkowy.

Art. 48 ust. 3 i 4 – formułują katalog informacji, które powinny być zawarte w zezwoleniu na prowadzenie składu podatkowego, niezbędnych organowi podatkowemu wykonującemu zadania z zakresu nadzoru i kontroli podatkowej.

Art. 49 – zmiana uszczegóławia obowiązek podatnika do podawania w administracyjnym dokumencie towarzyszącym numeru składu podatkowego, a w deklaracji podatkowej wszystkich numerów akcyzowych składów podatkowych, których ta deklaracja dotyczy. Z dotychczasowych przepisów nie wynikało, który numer akcyzowy należy wpisywać w administracyjnym dokumencie towarzyszącym – prowadzącego skład podatkowy, czy składu podatkowego, z którego wyroby akcyzowe są wyprowadzane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Przyjęte rozwiązanie, zgodnie z którym w ADT należy umieszczać numeru konkretnego składu podatkowego, z którego wyprowadza się wyroby, wynika z faktu, iż obowiązek posiadania numeru akcyzowego podmiotu prowadzącego skład podatkowy nie wynika z przepisów wspólnotowych.

Art. 50 ust. 1 – doprecyzowuje przypadki, w stosunku do dotychczas obowiązującej regulacji, w których naczelnik urzędu celnego odmawia wydania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. Dotychczasowe przepisy ustawy o podatku akcyzowym powodowały trudności interpretacyjne, co do istnienia podstawy do odmowy wydania zezwolenia w przypadku, gdy podmiot występujący z wnioskiem nie spełniał wymaganych ustawą warunków.

Art. 50 ust. 2–4 – reguluje sytuacje dotyczące cofania zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego. Przepisy w przedmiotowym zakresie stanowią, co do zasady, powtórzenie obowiązujących dotychczas regulacji określonych w art. 35 ust. 2-4 ustawy o podatku akcyzowym.

W stosunku do obecnego brzmienia art. 35, w projekcie ustawy wskazano, że podstawą do cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego jest nie tylko utrata ważności złożonego zabezpieczenia akcyzowego, ale również upływ terminu ważności zwolnienia z obowiązku złożenia tego zabezpieczenia, jeżeli podmiot nie uzyskał, przed upływem tych terminów, nowego zabezpieczenia lub nowego zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia.

Dodatkowo wprowadzono do projektu ustawy przesłankę cofnięcia zezwolenia, w przypadku gdy w okresie pierwszych 3 miesięcy prowadzonej działalności podmiot rozpoczynający

działalność w zakresie wyrobów tytoniowych, napojów alkoholowych lub olejów smarowych zadeklaruje osiągnięcie w danym roku minimalnej wysokości obrotu tymi wyrobami i nie osiągnie, proporcjonalnie do tego okresu, zadeklarowanych minimalnych wysokości obrotu. W dotychczasowym stanie prawnym przedmiotowa przesłanka cofnięcia zezwolenia była określona w rozporządzeniu w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego.

Art. 50 ust. 5 – doprecyzowuje dotychczasowy przepis art. 35 ust. 5 ustawy o podatku akcyzowym, poprzez dodanie, że także upływ okresu, na który zostało wydane zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego, skutkuje koniecznością poinformowania o tym – odpowiednio: właściwego organu prowadzącego rejestr działalności regulowanej, organu rejestrowego wskazanego w art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, organu koncesyjnego lub zezwalającego na prowadzenie działalności gospodarczej.

Art. 51 ust. 1 – proponowane brzmienie znosi dotychczasowy termin powiadamiania naczelnika urzędu celnego o dokonywanej wysyłce wyrobów akcyzowych, wynoszący co najmniej 3 dni przed dniem dokonania wysyłki. W wielu przypadkach stosowanie minimalnego 3-dniowego terminu odstaje od realiów życia gospodarczego, z uwagi na szybkość dokonywania obrotu gospodarczego, ograniczając tym samym funkcjonowanie podmiotów w tym zakresie. Proponowana treść artykułu nie ogranicza kontroli nad obrotem wyrobami akcyzowymi przemieszczanymi w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, pozwala natomiast na bardziej elastyczne prowadzenie obrotu gospodarczego przez podmioty prowadzące składy podatkowe.

Art. 51 ust. 3 – z uwagi na treść art. 38 ust. 1 pkt 2 stanowiącego, iż zawieszenie poboru akcyzy ma zastosowanie, jeżeli wyroby akcyzowe bezpośrednio po dokonaniu przez podmiot prowadzący skład importu i dopuszczeniu ich do obrotu są przemieszczane do składu podatkowego tego podmiotu na terytorium kraju, wprowadzono w art. 51 ust. 3 obowiązek wystawienia w takim przypadku przez podmiot prowadzący skład podatkowy administracyjnego dokumentu towarzyszącego i przedstawienia tego dokumentu właściwemu naczelnikowi urzędu celnego wraz ze zgłoszeniem wyrobów do procedury dopuszczenia do obrotu.

Art. 51 ust. 4 i 5 – doprecyzowano zapisy odnoszące się do prowadzenia ewidencji wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym poprzez wskazanie, że ewidencja ta może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia; wskazano również na konieczność przechowywania do celów kontroli ewidencji wyrobów akcyzowych prowadzonej w składzie podatkowym przez okres 5 lat. Dotychczas regulacje w przedmiotowym zakresie zawarte były w przepisach wykonawczych do ustawy.

Art. 51 ust. 6 – wskazuje na konieczność potwierdzania przez podmiot prowadzący skład podatkowy odbioru wyrobów akcyzowych na administracyjnym dokumencie towarzyszącym oraz przedstawienia tego dokumentu właściwemu naczelnikowi urzędu celnego do opieczątowania go urzędowymi pieczęciami, co ma uniemożliwić ponowne użycie tego dokumentu. Obecnie właściwy naczelnik urzędu celnego, opieczątowując administracyjny dokument towarzyszący, potwierdza jednocześnie fakt odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę.

Art. 52 – określa zasady i warunki wydawania zezwolenia na wyprowadzanie jako podatnik wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, zwanego „zezwoleń wyprowadzenia”. Konieczność uzyskania w tym

przypadku zezwolenia przez właściciela wyrobów akcyzowych wynika z faktu, że to właściciel wyrobów został uznany za podatnika podatku akcyzowego w sytuacji, gdy wyprowadza je z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. W klasycznej sytuacji oraz zgodnie z całą konstrukcją opodatkowania przyjętą w projekcie ustawy, podatnikiem jest co do zasady podmiot prowadzący skład podatkowy, na którego nałożono obowiązki w zakresie złożenia zgłoszenia rejestracyjnego, uzyskania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, składania deklaracji oraz dokonywania rozliczeń i wpłat podatku akcyzowego w odpowiednich terminach. W związku z tym w tej szczególnej sytuacji, w której podatnikiem jest właściciel wyrobów akcyzowych wyprowadzanych z cudzego składu podatkowego zasadnym stało się nałożenie na niego analogicznych obowiązków, jakie ciążyłyby w klasycznej sytuacji na podmiocie prowadzącym skład podatkowy, gdyby to on był podatnikiem. Z uwagi na treść art. 9 ust. 4, zgodnie z którym podatnikiem z tytułu wyprowadzenia ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, wyrobów akcyzowych niebędących własnością podmiotu prowadzącego skład podatkowy, jest właściciel tych wyrobów, konieczne było określenie wymogów, jakie podmiot ten (właściciel) powinien w tym przypadku spełnić. Ponieważ w sytuacji, o której mowa powyżej, właściciel wyrobów akcyzowych staje się podatnikiem i przejmuje obowiązki podmiotu prowadzącego skład podatkowy w zakresie złożenia deklaracji podatkowej i zapłaty akcyzy, w projekcie ustawy wprowadzono obowiązek uzyskania przez niego zezwolenia na wyprowadzanie wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego podmiotu prowadzącego ten skład.

Przedmiotowe zezwolenie będzie dotyczyło konkretnego składu podatkowego i będzie wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż 3 lata, albo na czas nieoznaczony (podobnie jak zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego). W ramach wydanego zezwolenia podmiot będący właścicielem wyrobów akcyzowych będzie mógł zatem dokonywać wielu czynności wyprowadzenia tych wyrobów ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Zezwolenie wyprowadzenia będzie wydawane podmiotom spełniającym odpowiednie warunki, które zostały określone podobnie jak dla podmiotu ubiegającego się o wydanie zezwolenia na prowadzenie produkcyjnego składu podatkowego.

W związku z powyższym podobnie określono również: elementy, które powinny być zawarte we wniosku o wydanie przedmiotowego zezwolenia, zasady powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku oraz przypadki, w których organ odmawia wydania, zmienia lub cofa zezwolenie (patrz uzasadnienie do art. 46, 47 i 50 projektu). Różnice dotyczą jedynie obowiązku dołączenia do wniosku o wydanie zezwolenia pisemnej zgody podmiotu prowadzącego skład podatkowy na magazynowanie w tym składzie wyrobów akcyzowych podmiotu występującego z wnioskiem, co wynika ze specyfiki zezwolenia wyprowadzenia. Dodatkowo we wniosku podmiot ubiegający się o wydanie zezwolenia wyprowadzenia jest obowiązany wskazać adres, pod którym zlokalizowany jest skład podatkowy, z którego będzie wyprowadzał wyroby akcyzowe poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jak również numer akcyzowy tego składu podatkowego. W konsekwencji, w wydanym zezwoleniu, właściwy naczelnik urzędu celnego będzie obowiązany określić adres składu podatkowego, z którego wyroby akcyzowe będą wyprowadzane, oraz wskazać numer akcyzowy tego składu podatkowego.

W niniejszym przepisie przewidziano również obowiązek przekazania kopii zezwolenia wyprowadzenia przez podmiot, który je uzyskał, podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy przed wyprowadzeniem wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

Dodatkowo zobowiązano podmiot prowadzący skład podatkowy do informowania właściwego naczelnika urzędu celnego, ostatniego dnia każdego miesiąca, o wyrobach

akcyzowych wyprowadzonych w tym okresie ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy oraz o podmiotach, które dokonały takiego wyprowadzenia.

Art. 53 ust. 1 i 2 – zobowiązują ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych warunków prowadzenia składów podatkowych oraz zakresu danych, które powinny znajdować się w ewidencji wyrobów akcyzowych prowadzonej przez podmiot prowadzący skład podatkowy i sposobu jej prowadzenia.

Art. 53 ust. 3 i 4 – przewidują delegacje fakultatywne dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych warunków dokonywania przeładunku wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy poza składem podatkowym, jak również sytuacji, w których podmioty ubiegające się o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego typu magazynowego lub przeładunkowego nie muszą spełnić dodatkowych warunków uzyskania zezwolenia określonych w art. 46 ust. 3.

Rozdział 3

Zarejestrowani handlowcy

Art. 54–56 – w stosunku do dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym, dokonano zmian polegających na zastąpieniu wyrazów „miejsce odbioru i przechowywania” wyrazami „miejsce odbioru”, ponieważ zarejestrowany handlowiec nie może przechowywać wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 54 ust. 1 – proponowana zmiana brzmienia przepisu nie ma charakteru merytorycznego. Zmiana ma na celu ujednolicenie użytej w ustawie terminologii poprzez zastąpienie wyrazów „naczelnika urzędu celnego” wyrazami „właściwego naczelnika urzędu celnego” oraz dostosowanie treści przepisu do zmienionej definicji zarejestrowanego handlowca znajdującej się w art. 2 pkt 13. Ponadto przepis został doprecyzowany poprzez jednoznaczne stwierdzenie, iż dany podmiot może uzyskać więcej niż jedno zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec.

Art. 54 ust. 2 – w pierwszym zdaniu doprecyzowano dotychczasowe regulacje określone w art. 39 ust. 6 ustawy o podatku akcyzowym, poprzez wskazanie, że zarejestrowany handlowiec jest obowiązany posiadać tytuł prawny do korzystania z wyodrębnionego miejsca przeznaczonego do odbierania wyrobów akcyzowych. W zdaniu drugim jednoznacznie wskazano zaś, iż dla każdego miejsca odbioru wyrobów akcyzowych właściwy naczelnik urzędu celnego wydaje odrębne zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec. W ten sposób wykluczono możliwość określania w jednym zezwoleniu na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec więcej niż jednego miejsca odbioru.

Art. 54 ust. 3 – zmiana polega na doprecyzowaniu danych, jakie powinny zostać zawarte we wniosku o wydanie zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec. Dane te zostały określone podobnie jak w przypadku wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego (patrz uzasadnienie do art. 47 ust. 3).

Art. 54 ust. 4 – nakłada obowiązek załączenia do wniosku o wydanie zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec planu miejsca odbioru

wyrobów akcyzowych oraz dokumentów potwierdzających spełnienie warunków, od których uzależnione jest uzyskanie zezwolenia - analogicznie jak w przypadku podmiotu ubiegającego się o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

Art. 54 ust. 5 – przewiduje możliwość wydania zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec na czas oznaczony lub nieoznaczony, co dotychczas wynikało z przepisów wykonawczych. W odróżnieniu od aktualnie obowiązujących regulacji, zgodnie z którymi podmiot wnioskujący o wydanie zezwolenia na czas oznaczony otrzymuje je na 3 lata – proponowane przepisy pozwolą na elastyczniejsze podejście, bowiem umożliwią uzyskanie zezwolenia także na okres krótszy, np. na 1 rok lub 2 lata, nie dłuższy jednak niż 3 lata. Analogiczne rozwiązania przewidziano dla podmiotów występujących z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

Art. 54 ust. 6–10 – zawarte w przedmiotowych przepisach regulacje dotyczące zasad dokonywania zmian oraz wydawania nowych zezwoleń na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, zawierają analogiczne rozwiązania jak w przypadku zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego (patrz uzasadnienie do art. 47 ust. 7 – 11).

Art. 54 ust. 11 - przepis przewiduje odpowiednie stosowanie do odmowy wydania i cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, zasad dotyczących odmowy wydania, cofania i wygasania zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego.

Art. 55 ust. 1–2 – proponowane zapisy mają charakter doprecyzowujący, bowiem dotychczasowe przepisy nie określały, o jakie numery akcyzowe chodzi (zarejestrowanego handlowca czy miejsca odbioru) oraz które miejsca odbioru powinny być wskazane w zezwoleniu. Nowe regulacje dotyczące zarejestrowanego handlowca wskazują, iż numer akcyzowy nadaje się zarejestrowanemu handlowcowi, ale jest on nierozdzielnie związany z miejscem odbioru wyrobów akcyzowych. W sytuacji zatem, gdy zarejestrowany handlowiec będzie posiadał kilka zezwoleń, będzie posługiwał się też kilkoma numerami akcyzowymi nadanymi mu w tych zezwoleniach. Innymi słowy podmiot może ubiegać się o zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec wielokrotnie, otrzymując każdorazowo nowy numer akcyzowy właściwy dla zarejestrowanego handlowca związany z kolejnym miejscem odbioru wyrobów akcyzowych. Powyższe rozwiązanie jest zgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa wspólnotowego. W omawianym przepisie odstąpiono również od określania w zezwoleniu rodzaju prowadzonej działalności, co jest spowodowane faktem, iż zarejestrowany handlowiec nie musi spełnić warunku prowadzenia jednego z rodzajów działalności określonych w art. 46 ust. 1 pkt 1. Zrezygnowano również z określania w zezwoleniu na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, wysokości zabezpieczenia akcyzowego. Zgodnie z ust. 2 pkt 5 naczelnik urzędu celnego wydając przedmiotowe zezwolenie, podobnie jak np. w przypadku zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, określi jedynie formę i termin obowiązywania zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 56 ust. 1 – uchylono dotychczasową treść art. 39 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym w związku z faktem, iż zarejestrowany handlowiec nie może wysyłać wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, a w związku z tym nie może wystawiać dokumentu ADT ani umieszczać na tym dokumencie (lub na dokumencie zastępującym ADT) numeru akcyzowego miejsca odbioru wyrobów akcyzowych. Ponadto w projekcie zostały pominięte dotychczasowe przepisy art. 39 ust. 3 i 4 ustawy o podatku akcyzowym, z uwagi na przyjętą metodologię, zgodnie z którą moment powstania obowiązku podatkowego dla czynności podlegających opodatkowaniu będą określały przepisy art. 7.

Art. 56 ust. 2 – nakłada na zarejestrowanego handlowca obowiązek prowadzenia ewidencji nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych oraz potwierdzania odbioru tych wyrobów na dokumencie ADT, jak również przedstawiania dokumentu ADT właściwemu naczelnikowi urzędu celnego do opieczetowania (w celu uniemożliwienia jego ponownego użycia).

Art. 56 ust. 3 – zawiera nową regulację, zgodnie z którą zarejestrowany handlowiec może dokonywać nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych na rzecz innych podmiotów. Proponowana regulacja ułatwi działalność gospodarczą podmiotom, które ze względów biznesowych lub formalnych nie mogą ubiegać się o zezwolenie na nabywanie wyrobów jako zarejestrowany handlowiec. W dotychczasowym stanie prawnym podmioty te mogły jedynie nabywać wyroby akcyzowe z akcyzą zapłaconą na terytorium państwa członkowskiego i ubiegać się o jej zwrot, który mógł nastąpić dopiero w momencie, kiedy dostawca, po otrzymaniu dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy w Polsce, uzyskał zwrot podatku zapłaconego w państwie członkowskim.

Ponadto wprowadzenie przepisu art. 56 ust. 3 przyczyni się do rozwoju „usługowego” charakteru działalności zarejestrowanego handlowca, nabywającego wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe na zlecenie innych podmiotów.

Art. 56 ust. 4 i 5 – wskazuje, że ewidencja nabywanych wyrobów akcyzowych, o której mowa w ust. 2 pkt 2, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia (ust. 4) oraz określa dane, jakie ewidencja ta powinna zawierać oraz termin przechowywania tej ewidencji (do celów kontroli) przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona (ust. 5). Są to analogiczne rozwiązania jak mające zastosowanie w odniesieniu do podmiotów prowadzących składy podatkowe.

Art. 56 ust. 6 – zrezygnowano z zamieszczania w treści delegacji ustawowej dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych obowiązku określenia poziomu minimalnej kwoty zabezpieczenia akcyzowego składanego przez zarejestrowanego handlowca. Warunkiem uzyskania zezwolenia na nabywanie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych wysłanych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy jest złożenie zabezpieczenia akcyzowego, którego kwota powinna, zgodnie z art. 60 ust. 1 projektu, pokrywać powstałe lub mogące powstać zobowiązanie podatkowe. Art. 62 ust. 1 projektu ustawy stanowi, iż zarejestrowany handlowiec składa zabezpieczenie akcyzowe w formie zabezpieczenia generalnego. W przypadku gdy wysokość zobowiązań podatkowych może ulec zmianie z upływem czasu, zarejestrowany handlowiec powinien wstępnie oszacować jego wysokość na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdym czasie tych zobowiązań. Zgodnie z art. 55 ust. 2 projektu naczelnik urzędu celnego wskazuje jedynie formę i termin obowiązywania zabezpieczenia akcyzowego w zezwoleniu na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, a zgodnie z art. 68 ust. 1 odmawia przyjęcia zabezpieczenia, które nie zapewnia pokrycia w prawidłowej wysokości zobowiązania podatkowego. W świetle powyższych szczegółowych uregulowań dotyczących zabezpieczeń akcyzowych określenie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych minimalnej kwoty zabezpieczenia akcyzowego stało się niecelowe.

Rozdział 4

Niezarejestrowani handlowcy

Art. 57 ust. 1 – proponowana zmiana treści przepisu nie ma charakteru merytorycznego. Zmiana ma na celu ujednolicenie użytej w ustawie terminologii poprzez zastąpienie wyrazów „naczelnika urzędu celnego” wyrazami „właściwego naczelnika urzędu celnego” oraz dostosowanie treści niniejszego przepisu do zmienionej definicji niezarejestrowanego handlowca znajdujące się w art. 2 pkt 14.

Art. 57 ust. 2 – wskazuje dane, jakie powinny być zawarte we wniosku o wydanie zezwolenia na (jednorazowe) nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec. Dane te zostały określone analogicznie jak w przypadku wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego (patrz uzasadnienie do art. 47 ust. 3), za wyjątkiem konieczności wskazania adresu poczty elektronicznej. Dodatkowo niniejszy przepis wprowadza obowiązek wskazania we wniosku o wydanie zezwolenia na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec informacji, zawartych dotychczas w zgłoszeniu o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym, o rodzaju i ilości wyrobów akcyzowych, które zostaną nabyte wewnątrzwspólnotowo oraz o kwocie akcyzy przypadającej do zapłaty. Konieczność zawarcia we wniosku powyższych informacji wynika z faktu rezygnacji z ciążącego dotychczas na niezarejestrowanym handlowcu obowiązku złożenia takiego zgłoszenia przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju.

Art. 57 ust. 3 – przepis stanowi, że do wniosku o wydanie zezwolenia na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec podmiot będzie musiał dołączyć dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, od których uzależnione jest uzyskanie zezwolenia, w tym m.in. dokument potwierdzający złożenie zabezpieczenia akcyzowego – analogicznie jak w przypadku zezwoleń dotyczących składów podatkowych i zarejestrowanych handlowców. Jest to zmiana w stosunku do dotychczas obowiązującej regulacji określonej w art. 42 ust. 4 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym, zgodnie z którą niezarejestrowany handlowiec jest obowiązany złożyć zabezpieczenie akcyzowe dopiero po uzyskaniu zezwolenia (przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju).

W odróżnieniu od podmiotów ubiegających się o wydanie zezwolenia dotyczącego prowadzenia działalności jako zarejestrowany handlowiec, podmiot, który będzie chciał nabyć wyroby akcyzowe jednorazowo jako niezarejestrowany handlowiec, nie będzie obowiązany do dołączenia do wniosku o wydanie zezwolenia planu miejsca odbioru wyrobów akcyzowych. Przyjęcie takiego rozwiązania jest uzasadnione z uwagi na jednorazowy charakter nabycia wyrobów akcyzowych przez niezarejestrowanego handlowca.

Art. 57 ust. 4 – przepis ten ma charakter doprecyzowujący. Z uwagi na fakt, iż zezwolenie wydawane dla niezarejestrowanego handlowca ma charakter jednorazowy dokonano, w porównaniu z dotychczas obowiązującym art. 40 ust. 5 ustawy o podatku akcyzowym, zmiany wyrazu „nabywanie” na wyraz „nabycie”. Przepis ten ujednolica także zasady dotyczące odmowy wydawania i cofania zezwoleń na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec do zasad określonych w tym zakresie dla podmiotu prowadzącego skład podatkowy i zarejestrowanego handlowca.

Art. 58 – dostosowano terminologię oraz dokonano zmian w wykazie elementów, które powinny być zawarte w zezwoleniu na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec. W odróżnieniu od dotychczasowego stanu prawnego, projekt przewiduje, że w wydawanym zezwoleniu należało będzie wskazać (oprócz rodzaju

wyrobów akcyzowych i wysokości zabezpieczenia akcyzowego) adres, w którym wyroby akcyzowe zostaną odebrane, a nie jak dotychczas miejsce odbioru wyrobów akcyzowych. Odstąpiono od określania w zezwoleniu rodzaju prowadzonej działalności, co jest spowodowane faktem, iż niezarejestrowany handlowiec nie musi spełnić warunku prowadzenia jednego z rodzajów działalności określonych w art. 46 ust. 1 pkt 1.

Z uwagi na fakt, iż projekt ustawy o podatku akcyzowym nie posługuje się pojęciem „jednorazowego zabezpieczenia”, zwrot „wysokość jednorazowego zabezpieczenia” zastąpiono zwrotem „wysokość zabezpieczenia akcyzowego” – zgodnie z terminologią występującą w projekcie.

Art. 59 ust. 2 i 3 – przepis ust. 2 nakłada na niezarejestrowanego handlowca m.in. obowiązek wystawienia i przesłania podmiotowi wysyłającemu wyroby akcyzowe, przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju, dokumentu, który potwierdza złożenie zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy na terytorium kraju. Od otrzymania tego dokumentu przez podmiot wysyłający wyroby akcyzowe zależy bowiem, zgodnie z przepisami UE, wysłanie wyrobów niezarejestrowanemu handlowcowi. Jednocześnie w ust. 3 nałożono na niezarejestrowanego handlowca obowiązek uzyskania na powyższym dokumencie, w celu uwierzytelnienia zawartych w nim informacji, potwierdzenia przez właściwego naczelnika urzędu celnego faktu złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Ponadto odstąpiono w niniejszym artykule od obowiązku złożenia przez niezarejestrowanego handlowca zabezpieczenia akcyzowego przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju, ponieważ zgodnie z wcześniejszą regulacją, jest ono składane przed uzyskaniem zezwolenia na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec. Odstąpiono od obowiązku złożenia przez podmiot, przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju, zgłoszenia o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym z uwagi na fakt, iż informacja o ilości wyrobów akcyzowych, które będą nabyte wewnątrzwspólnotowo oraz kwocie akcyzy przypadającej do zapłaty zawarta będzie we wniosku o wydanie zezwolenia. Zrezygnowano również z obowiązku prowadzenia przez niezarejestrowanego handlowca ewidencji wyrobów akcyzowych nabytych wewnątrzwspólnotowo, z uwagi na jednorazowy, co do zasady, charakter tego nabycia.

Ponadto zrezygnowano z regulacji zawartych w art. 42 ust. 2 i 3 obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym, z uwagi na przyjętą metodologię, zgodnie z którą moment powstania obowiązku podatkowego dla czynności podlegających opodatkowaniu będą określały przepisy art. 7.

Art. 59 ust. 4 i 5 – zmieniono brzmienie delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w sposób dostosowujący je do aktualnej treści ust. 2 i 3. W ust. 4 upoważniono ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzoru deklaracji uproszczonej – analogicznie jak w przypadku deklaracji podatkowej, natomiast w ust. 5 – do określenia wzoru dokumentu potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy. Jednocześnie odstąpiono od obowiązku określenia poziomu minimalnej kwoty jednorazowego zabezpieczenia akcyzowego z powodów analogicznych, jak opisane w uzasadnieniu do art. 56 ust. 6. Ponadto na skutek liberalizacji zasad odbioru wyrobów akcyzowych przez niezarejestrowanego handlowca, który nie będzie musiał posiadać miejsca spełniającego szczególne warunki, zrezygnowano z obowiązku określenia warunków dotyczących takiego miejsca.

Rozdział 5

Zabezpieczenie akcyzowe

Art. 60–72 regulują zasady składania, stosowania i zwrotu zabezpieczeń akcyzowych. Zmiany dokonane w stosunku do dotychczasowych przepisów, zawartych w art. 43 – 53 ustawy o podatku akcyzowym z dnia 23 stycznia 2004 r., porządkują te zasady, upraszczają ustalanie wysokości zabezpieczeń i precyzują obowiązki i odpowiedzialność podmiotów związane ze stosowaniem zabezpieczeń.

Art. 60 ust. 1 – uzupełniono katalog podmiotów obowiązanych do złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Dotychczasowa treść przepisu pomijała niezarejestrowanego handlowca i podatnika nabywającego wyroby akcyzowe z akcyzą zapłaconą na terytorium państwa członkowskiego na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej na terytorium kraju. Obecna treść przepisu wymienia wszystkie podmioty obowiązane do złożenia zabezpieczenia akcyzowego, w tym podmiot pośredniczący obowiązany do złożenia zabezpieczenia akcyzowego na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 4 projektu ustawy.

Art. 60 ust. 2 jest przeniesieniem treści art. 43 ust. 2 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 60 ust. 3 – zmiana ma na celu umożliwienie elastycznego składania zabezpieczeń akcyzowych przez osoby trzecie. Zgodnie z proponowanym brzmieniem przepisu złożenie zabezpieczenia akcyzowego przez podmiot trzeci nie będzie uzależnione od zgody naczelnika urzędu celnego. Wyeliminowanie konieczności uzyskiwania tej zgody pozwoli m.in. na sprawniejsze funkcjonowanie procedury zawieszenia poboru akcyzy, ponieważ skracając procedurę złożenia zabezpieczenia.

Art. 60 ust. 4 – przepis stwarza możliwość objęcia zobowiązania podatkowego jednego podmiotu zabezpieczeniem generalnym innego podmiotu w przypadku, gdy wyroby akcyzowe są przemieszczane z jednego składu podatkowego do innego składu podatkowego. Podmiot, który „posiada” złożone zabezpieczenie generalne, występuje w tym przypadku w charakterze osoby trzeciej. W obrocie wyrobami akcyzowymi pomiędzy składami podatkowymi często występuje sytuacja, w której podmiot prowadzący skład podatkowy, posiadający zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, sprzedaje wyprodukowane przez siebie wyroby akcyzowe do innego składu podatkowego celem dalszego przetworzenia. Przemieszczenie wyrobów między składami podatkowymi w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wymaga złożenia zabezpieczenia akcyzowego, w tym przypadku przez skład podatkowy wysyłający te wyroby. Często, zwłaszcza w przypadku niedużych podmiotów gospodarczych, spełnienie powyższego warunku przez prowadzącego skład podatkowy wysyłający wyroby stanowi ze względów ekonomicznych duże utrudnienie bądź jest niemożliwe. W oparciu o niniejszy przepis zobowiązanie podatkowe podmiotu wysyłającego wyroby akcyzowe będzie można objąć zabezpieczeniem generalnym stosowanym przez podmiot prowadzący skład podatkowy odbierający te wyroby, złożonym wcześniej przez ten podmiot w związku z prowadzoną działalnością – za jego zgodą. W uzasadnionych przypadkach Minister Finansów będzie mógł rozszerzyć możliwość objęcia zobowiązania podatkowego jednego podmiotu zabezpieczeniem generalnym innego podmiotu na podstawie delegacji określonej w art. 63 ust. 2 pkt 1.

Art. 60 ust. 5 – przepis określa odpowiedzialność osoby trzeciej, o której mowa w ust. 3 i 4, za zobowiązania podatkowe podmiotu obowiązane do złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Przepisy art. 60 ust. 3 i 4 uwzględniają fakt funkcjonowania w obrocie wyrobami akcyzowymi wielu małych przedsiębiorstw, które ze względów majątkowych mają

trudności ze złożeniem zabezpieczenia akcyzowego. Ustawa stwarza zarówno możliwość złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez osobę trzecią, tzn. niezobowiązaną do złożenia zabezpieczenia akcyzowego, zamiast podmiotu do tego zobowiązanego, jak również możliwość objęcia zobowiązania podatkowego tego podmiotu zabezpieczeniem generalnym stosowanym przez osobę trzecią, którą będzie w tym przypadku jedna z osób wymienionych w art. 60 ust. 1. Jednocześnie ustawa określa zakres odpowiedzialności osoby trzeciej za zobowiązania podatkowe podmiotu, co ma na celu zapobieżenie ewentualnym sporom na tym tle i ułatwienie podmiotom określenia wzajemnych zobowiązań cywilnoprawnych z tego tytułu. Stosowanie powyższych przepisów nie wymaga zgody naczelnika urzędu celnego.

Art. 61 ust. 1 – projekt umożliwia zwolnienie podmiotu prowadzącego skład podatkowy z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego na czas oznaczony, nie dłuższy niż 2 lata, na wniosek tego podmiotu, jeżeli spełnia on określone wymagania. W porównaniu do dotychczasowych przepisów dokonano zmiany polegającej na pozbawieniu tzw. podmiotów pośredniczących, które w dotychczas obowiązującej ustawie występowały jako podmioty nabywające wyroby akcyzowe zwolnione z akcyzy ze względu na ich przeznaczenie z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, możliwości uzyskania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego. W przypadku podmiotów pośredniczących zabezpieczenie ma dawać gwarancję prawidłowości obrotu i być warunkiem koniecznym dla skorzystania ze zwolnienia od akcyzy nabywanych wyrobów akcyzowych i dlatego nie przewiduje się stosowania zwolnień z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez te podmioty.

Jednocześnie dokonano zmiany redakcyjnej polegającej na przeniesieniu przepisów określających warunki zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczania akcyzowego z ust. 2 do ust. 1.

Zmiana treści pkt 4 jest spowodowana trudnościami, które następczała interpretacja sformułowania „naruszenie prawa w sposób istotny” użytego w dotychczasowym art. 44 ust. 2 pkt 4, w związku z brakiem definicji „istotnego naruszenia”, co mogło powodować niejednorodność postępowania prowadzonego przez naczelników urzędów celnych w sprawie oceny wiarygodności podmiotów. Wprowadzone zmiany precyzują kryteria oceny, co niewątpliwie ujednolici postępowanie naczelników urzędów celnych w takich sprawach.

Art. 61 ust. 2 – stanowi powtórzenie treści art. 44 ust. 2a dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 61 ust. 3 – uzupełniono przepis określając maksymalny dwuletni termin ważności zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego oraz stworzono możliwość jego przedłużania, na wniosek podmiotu, na kolejne okresy nie dłuższe niż dwa lata. Przedmiotowa zmiana jest przeniesieniem do ustawy przepisów obowiązujących dotychczas na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów.

Art. 61 ust. 4 i 5 – zmianie uległy elementy wniosku o zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Informacje o wielkości planowanych obrotów oraz wysokości kwoty zwolnienia zastąpiono informacją o przewidywanej maksymalnej kwocie zobowiązania podatkowego podlegającego zabezpieczeniu akcyzowemu. Informacja taka jest dla naczelnika urzędu celnego lepszym parametrem oceny wiarygodności finansowej podmiotu ubiegającego się o powyższe zwolnienie, dokonywanej w oparciu o art. 61 ust. 1. W ust. 5 wskazano, iż do wniosków o zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego i o przedłużenie tego zwolnienia należy dołączyć dokumenty potwierdzające spełnienie warunków uzyskania przedmiotowego zwolnienia.

Art. 61 ust. 6 – zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego nie może być stosowane w przypadku przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia akcyzy lub objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie, co wynika zarówno z regulacji wspólnotowych (art. 15 ust. 3 dyrektywy 92/12/EWG), jak również ze zwiększonego ryzyka powstania nieprawidłowości w trakcie transportu. Zgodnie z przepisami UE ze zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego nie można korzystać, gdy przewóz wyrobów akcyzowych odbywa się przez terytorium Wspólnoty Europejskiej, na przykład w przypadku eksportu ze składu podatkowego do odbiorcy na terytorium państwa trzeciego, gdy przewóz tych wyrobów odbywa się przez terytorium Wspólnoty Europejskiej. Dotychczas dotyczyło to tylko dostaw i nabycia wewnątrzwspólnotowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy oraz przemieszczania wyrobów akcyzowych między składami podatkowymi na terytorium kraju. Zmiana polega, z jednej strony na objęciu przepisem wszystkich przypadków przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, a także wszystkich wyrobów zwolnionych z akcyzy ze względu na przeznaczenie, a z drugiej strony na uproszczeniu zapisu, co jest możliwe w związku ze zmianą zasad stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do przemieszczania wyrobów akcyzowych.

Art. 61 ust. 7 – przepis określa wyjątek od zasady wyrażonej w ust. 6 w przypadku przemieszczania rurociągiem ropopochodnych wyrobów akcyzowych pomiędzy składami podatkowymi prowadzonymi przez ten sam podmiot na terytorium kraju, w celu uproszczenia procedur. Przepisy UE zezwalają na stosowanie tego wyjątku.

Art. 61 ust. 8 – przepis nakłada na podmiot korzystający ze zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego obowiązek powiadamiania naczelnika urzędu celnego o każdej zmianie warunków, które były podstawą do udzielenia tego zwolnienia lub jego przedłużenia, co daje temu organowi praktyczną możliwość wykonania obowiązku cofnięcia zwolnienia w przypadku naruszenia tych warunków.

Art. 61 ust. 9 – ze względów legislacyjnych doprecyzowano warunki, których naruszenie powinno skutkować cofnięciem zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Nie dla wszystkich warunków określonych w ust. 1 istnieje możliwość ich naruszenia, np. warunek korzystania z procedury zawieszenia poboru akcyzy co najmniej od roku – jeżeli podmiot spełnił ten warunek uzyskując zwolnienie, jego późniejsze naruszenie jest niemożliwe.

Art. 61 ust. 10 – przepisy szczegółowe w zakresie zwolnień z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego określi minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia. Doprecyzowano zakres delegacji zobowiązując ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia sposobu dokumentowania spełnienia warunków określonych w ust. 1, w tym rodzaju dokumentów, szczegółowego sposobu udzielania, przedłużania i cofania zwolnień z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, wzorów wniosków o zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, przy uwzględnieniu konieczności właściwego zabezpieczenia zobowiązań podatkowych oraz zapewnienia przepływu informacji o zwolnieniach z zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 62 ust. 1 – określa przypadki, w których stosuje się zabezpieczenie generalne. W przypadkach określonych w ustawie podmioty są obowiązane składać zabezpieczenie akcyzowe w kwocie pokrywającej powstałe lub mogące powstać zobowiązanie podatkowe, w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą bądź wykonaniem określonych w ustawie czynności w zakresie wyrobów akcyzowych.

Generalną zasadą wynikającą z przedmiotowych przepisów jest obowiązek zagwarantowania pokrycia kwoty każdego powstałego lub mogącego powstać zobowiązania podatkowego,

poprzez złożenie zabezpieczenia akcyzowego. W zależności od statusu podmiotu zobowiązania podatkowe mają charakter jednorazowy bądź wielorazowy, wynikający z wykonywania powtarzających się z określoną częstotliwością opodatkowanych czynności.

Stała działalność wykonywana przez prowadzących skład podatkowy, zarejestrowanych handlowców, podmioty pośredniczące wymaga zagwarantowania pokrycia kwot wielu zobowiązań podatkowych powstałych lub mogących powstać w okresie rozliczeniowym podatku akcyzowego, którym jest miesiąc kalendarzowy. Zabezpieczenie składane przez te podmioty jest warunkiem uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze prowadzącego skład podatkowy, zarejestrowanego handlowca i podmiotu pośredniczącego.

W przypadku pozostałych podmiotów, które są obowiązane do rozliczenia podatku akcyzowego po każdorazowym wykonaniu czynności opodatkowanej (każdej z osobna), zabezpieczenie podatkowe powinno gwarantować pokrycie konkretnego zobowiązania podatkowego powstałego w wyniku wykonania tej czynności. Jednak podmioty te mogą również wykonywać powtarzające się czynności, wymagające złożenia zabezpieczenia akcyzowego.

Dlatego w przypadku podmiotów prowadzących składy podatkowe, zarejestrowanych handlowców, podmiotów pośredniczących, a także innych podmiotów wykonujących powtarzające się czynności podlegające opodatkowaniu – na ich pisemny wniosek – będzie stosowane zabezpieczenie generalne dla zagwarantowania wielu zobowiązań podatkowych powstających kolejno w związku z prowadzoną działalnością.

Art. 62 ust. 2 – zmiany precyzują zasady ustalania wysokości zabezpieczenia generalnego. W ust. 2 pkt 2 doprecyzowano, że wysokość zabezpieczenia akcyzowego ustala się na poziomie równym szacunkowej kwocie maksymalnej wynikającej z mogących powstać zobowiązań podatkowych. Z dotychczasowego brzmienia przepisu można było wnioskować, iż chodzi o zobowiązanie, które już powstało, a w takim przypadku jego wysokość może być dokładnie obliczona zgodnie z pkt 1, podczas gdy zobowiązania podatkowe, które mogą powstać w przyszłości mogą być jedynie oszacowane.

Art. 62 ust. 3 – określono wysokość zabezpieczenia generalnego składanego przez podmiot pośredniczący jako kwotę równą wysokości maksymalnej kwoty miesięcznego zobowiązania podatkowego mogącego powstać w przypadku naruszenia warunków zwolnienia od akcyzy wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie.

Art. 62 ust. 4 – ponieważ wysokość stawek podatku akcyzowego może ulec zmianie w czasie stosowania zabezpieczenia akcyzowego dodano przepis precyzujący, które stawki należy stosować dla ustalenia wysokości tego zabezpieczenia. Ustalono, iż stosuje się stawki akcyzowe obowiązujące w dniu powstania obowiązku podatkowego, chyba, że tego dnia nie można ustalić – w takim przypadku stosuje się stawki obowiązujące w dniu złożenia zabezpieczenia. Niniejszy przepis ujednolici postępowanie organów podatkowych w powyższym zakresie.

Art. 62 ust. 5 – doprecyzowano, iż podmiot składający zabezpieczenie generalne zobowiązań podatkowych, których wysokość może ulec zmianie wraz z upływem czasu jest obowiązany wstępnie oszacować wysokość takiego zabezpieczenia. Wysokość zabezpieczenia generalnego jest pochodną wysokości zobowiązań podatkowych, dlatego też szacując wysokość zabezpieczenia należy uwzględnić przewidywane zmiany w wysokości tych zobowiązań. Z treści art. 62 ust. 2 pkt 2 nie wynika, kto powinien oszacować wysokości zabezpieczenia - naczelnik urzędu celnego, czy też podmiot. Niniejszy przepis eliminuje problemy natury interpretacyjnej.

Art. 62 ust. 6 – ze względu na rodzaj wyrobów akcyzowych, którymi są wyroby zwolnione od akcyzy ze względu na przeznaczenie, oraz fakt, iż podmioty pośredniczące są kolejnym ogniwem w obrocie tymi wyrobami (podmioty pośredniczące nabywają wyroby od prowadzących skład podatkowy lub zarejestrowanych handlowców, a nabywane wyroby znajdują się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy) bieżące ustalanie stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego przez organ podatkowy jest ze względów proceduralnych i technicznych znacznie utrudnione. W związku z czym zobowiązano podmiot pośredniczący do okresowego aktualizowania wysokości zabezpieczenia generalnego. Aktualizacja wysokości zabezpieczenia generalnego będzie zapobiegać jego przekroczeniu i zapewni organowi podatkowemu nadzór nad prawidłowością postępowania podmiotu pośredniczącego w tym zakresie.

Art. 62 ust. 7 – dodaje przepis zobowiązujący naczelnika urzędu celnego do ustalenia, z wyjątkiem sytuacji opisanej w art. 62 ust. 6, stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego przed jego zastosowaniem. Powyższa regulacja wynika z konieczności unormowania, funkcjonującego w praktyce, tzw. saldowania zabezpieczenia generalnego, odpowiednio do jego aktualnego wykorzystania, i stanowi materialną podstawę dla stosownej delegacji w tej sprawie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Saldowanie zabezpieczenia generalnego jest niezbędne do wyeliminowania możliwości przekroczenia jego wysokości przez bieżące zobowiązania podatkowe podmiotu.

Art. 62 ust. 8 – ustawa dopuszcza możliwość stosowania zabezpieczenia ryczałtowego, którego wysokość określona została na niższym poziomie niż zabezpieczenia generalnego. Jego wysokość nie obejmuje wszystkich „potencjalnych” zobowiązań podatkowych, natomiast powinna gwarantować pokrycie kwot bieżących, faktycznie powstających, zobowiązań podatkowych podmiotu prowadzącego skład podatkowy. W składzie podatkowym nadzór podatkowy zapewnia właściwą kontrolę obrotu wyrobami akcyzowymi, co pozwala na bieżące ujawnianie ewentualnych nieprawidłowości. Z tego względu niebezpieczeństwo powstania zobowiązań podatkowych bez pokrycia jest stosunkowo niewielkie. Ponadto stosowanie zabezpieczenia ryczałtowego jest możliwe tylko w przypadku prowadzącego skład podatkowy, spełniającego określone w ustawie wymagania potwierdzające jego wiarygodność finansową. Przepis precyzuje zasady oceny wiarygodności podmiotów poprzez wskazanie powyższych wymogów. Ponieważ wymagania te są podobne do warunków, których spełnienie jest konieczne do uzyskania zwolnienia ze złożenia zabezpieczenia akcyzowego, odwołano się do tych samych sposobów ich potwierdzania, dokumentowania, informowania o zmianach, a także cofania zgody na stosowanie zabezpieczenia ryczałtowego.

Art. 62 ust. 9 – ustala poziom wysokości zabezpieczenia ryczałtowego odnosząc go do wysokości zabezpieczenia generalnego, które prowadzący skład podatkowy byłby obowiązany złożyć, gdyby nie korzystał z zabezpieczenia ryczałtowego. Z uwagi na miesięczny okres rozliczeniowy podatku akcyzowego obligujący prowadzącego skład podatkowy, wysokość tę ustalono na poziomie 30 % wysokości zabezpieczenia generalnego, co odpowiada w przybliżeniu wysokości zabezpieczenia ryczałtowego określonej w dotychczasowych przepisach na poziomie dziesięciodniowego zobowiązania podatkowego, powstałego w okresie ostatnich 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o zgodę na stosowanie tego zabezpieczenia – obliczonego lub oszacowanego. Dotychczasowy sposób określenia poziomu wysokości zabezpieczenia mógł powodować trudności i niejednołitość w jej ustalaniu przez organy podatkowe. Niniejszy przepis ustala nowy, prostszy sposób ustalania wysokości zabezpieczenia ryczałtowego.

Art. 62 ust. 10 – przepis zobowiązuje naczelnika urzędu celnego do aktualizowania wysokości zabezpieczenia ryczałtowego co 6 miesięcy, począwszy od dnia złożenia wniosku

o wyrażenie zgody na jego stosowanie. Daje to możliwość dostosowania kwoty zabezpieczenia do aktualnej wysokości zobowiązań podatkowych podmiotu, a w konsekwencji zapobiega zawyżaniu bądź zaniżaniu zabezpieczenia ryczałtowego. Ponieważ ustalenie wysokości zabezpieczenia ryczałtowego podmiotu rozpoczynającego działalność w zakresie wyrobów akcyzowych z zawieszonym poborem akcyzy polega głównie na jego oszacowaniu, przepis stwarza możliwość weryfikacji dokonanych szacunków przed upływem półrocznego okresu. Daje to możliwość wyeliminowania ewentualnych rażących dysproporcji między wysokością zabezpieczenia ryczałtowego, złożonego przez podmiot w momencie rozpoczęcia działalności, a wysokością faktycznie powstających zobowiązań podatkowych podmiotu.

Art. 63 ust. 1 – przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych, z uwagi na zróżnicowany poziom ryzyka wystąpienia nieprawidłowości w obrocie wyrobami akcyzowymi w zależności od wykonywanych czynności przez prowadzącego skład podatkowy, do wydania szczegółowych przepisów dotyczących ustalania wysokości zabezpieczenia ryczałtowego i generalnego, sposobu stosowania tych zabezpieczeń, sposobu i częstotliwości aktualizacji zabezpieczenia generalnego składanego przez podmiot pośredniczący, a także szczegółowego sposobu objęcia zabezpieczeniem akcyzowym wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie. Treść niniejszego upoważnienia ustawowego uwzględnia zmiany dokonane w ustawie, w tym w art. 62, w którym m.in. w ust. 8 doprecyzowano przypadki, w których stosuje się zabezpieczenie ryczałtowe, i gwarantuje jednolitość postępowania organów podatkowych i prawidłowość stosowania przepisów ustawy w tym zakresie.

Art. 63 ust. 2 – dodany przepis stwarza możliwość określenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych innych przypadków, w których można stosować zabezpieczenie ryczałtowe, niż określone w ustawie, a także przypadków, w których stosuje się dla niektórych wyrobów akcyzowych niższy poziom zabezpieczenia akcyzowego niż określony w ustawie i określenia tego poziomu – z uwzględnieniem zarówno konieczności właściwego zabezpieczenia należności akcyzowych, jak również uproszczenia obrotu wyrobami akcyzowymi. Wysoki poziom zabezpieczenia akcyzowego powoduje, że szereg podmiotów, jak np. producenci etanolu przeznaczonego do celów napędowych, ponosi niewspółmiernie duże obciążenie finansowe z tego tytułu, w stosunku do wartości produkowanych wyrobów i rentowności prowadzonej działalności. Możliwość określenia przez Ministra Finansów obniżonego poziomu zabezpieczenia akcyzowego, w przypadkach uzasadnionych niewielkim ryzykiem wystąpienia nieprawidłowości, w znacznym stopniu zapobiega możliwości wystąpienia tych nierówności. Niniejszy przepis stwarza ponadto możliwość określenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych przypadków, w których naczelnik urzędu celnego nie ustala stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego przed jego zastosowaniem, co może być konieczne w przypadku wdrożenia informatycznych systemów obsługi zabezpieczeń akcyzowych.

Umożliwiono również Ministrowi Finansów określenie innych niż w art. 60 ust. 4 przypadków, w których zobowiązania podatkowe podmiotów, o których mowa w art. 60 ust. 1, mogą być na ich wniosek objęte zabezpieczeniem generalnym osoby trzeciej, za zgodą tej osoby, o czym wspomniano wyżej (patrz uzasadnienie dot. art. 60). Konieczność określenia powyższych przypadków wynika z różnego zakresu stosowania w obrocie finansowym poszczególnych form zabezpieczenia, określonych w art. 64 ust. 1, oraz wielopodmiotowości stosunku zobowiązaniowego występującego w przypadkach określonych w art. 60 ust. 3 i 4. Przepis pozwoli na wskazanie tylko tych przypadków, które stwarzają najmniejsze ryzyko powstania zobowiązań podatkowych bez pokrycia i zapewnią skuteczność zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 64 ust. 1 – dokonano wyłącznie zmian redakcyjnych.

Art. 64 ust. 2 – regulacja ta jest powtórzeniem treści obecnie obowiązującego art. 46 ust. 2, z jednoczesną, niewielką zmianą redakcyjną.

Art. 64 ust. 3 – przepis precyzuje dotychczasowe upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia rodzaju innych dokumentów mających wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez naczelnika urzędu celnego jako zabezpieczenie akcyzowe, w związku z ogólnym charakterem przepisu art. 64 ust. 1 pkt 4.

Przepis upoważnia również do określenia sposobu i miejsca składania zabezpieczenia akcyzowego, sposobu dokonania potwierdzenia przyjęcia zabezpieczenia akcyzowego oraz wzorów druków służących do potwierdzenia przyjęcia zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 65 – jest przeniesieniem treści art. 47 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 66 ust. 1 i 2 – dokonana zmiana w ust. 1 określającym treść oświadczenia, jakie powinien złożyć gwarant uprawniony do wydawania gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, ma na celu objęcie odpowiedzialnością gwaranta następców prawnych podatnika oraz osoby trzecie składające zabezpieczenie akcyzowe zamiast podmiotu zobowiązanego, a także odsetek za zwłokę, w przypadku nieuiszczenia kwoty zobowiązania w terminie.

Jednocześnie dodano przepis ust. 2 określający odpowiedzialność gwaranta za zobowiązania podatkowe objęte gwarancją (wraz z odsetkami za zwłokę), który określa górną granicę odpowiedzialności majątkowej gwaranta – do wysokości kwoty gwarancji i we wskazanym w niej terminie, a jednocześnie daje możliwość windykacji wierzytelności z majątku gwaranta w przypadku niewywiązania się przez niego z obowiązków wynikających z gwarancji.

Art. 66 ust. 3–5 – zmiany precyzują sposób określania podmiotów, które mogą być gwarantami uprawnionymi do udzielania gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych, składanych jako zabezpieczenie akcyzowe oraz dostosowują pojęcia używane do określenia tych podmiotów do terminologii ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Od czasu wejścia w życie dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym pojęcia używane do określenia podmiotów zajmujących się działalnością bankową i ubezpieczeniową uległy na gruncie przepisów bankowych i ubezpieczeniowych istotnym zmianom.

Zgodnie z nowym brzmieniem ust. 3 podmiotami uprawnionymi do udzielania gwarancji „akcyzowych” mogą być tylko podmioty, które prowadzą działalność bankową lub ubezpieczeniową na terytorium kraju na podstawie przepisów odrębnych zawartych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.) i mają uprawnienie do udzielania gwarancji bankowych i ubezpieczeniowych na całym terytorium kraju.

W związku z możliwością korzystania z zabezpieczenia akcyzowego w sposób określony w art. 60 ust. 4 i 5, konieczne jest posiadanie przez gwaranta uprawnienia do udzielania gwarancji na całym terytorium kraju. Prawo banku do wykonywania czynności bankowych nie zawsze jest równoznaczne z posiadaniem uprawnienia do prowadzenia działalności (w tym udzielania gwarancji) na całym terytorium kraju. Terytorialny zakres prowadzenia działalności bankowej przez banki spółdzielcze, w odróżnieniu od banków komercyjnych, podlega ograniczeniom na podstawie art. 5 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych,

ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, który określa zakres prowadzenia działalności przez banki spółdzielcze – w zależności od wysokości posiadanych funduszy własnych. Ponadto zakres i tryb udzielania i potwierdzania gwarancji przez bank spółdzielczy wymaga uzgodnienia z bankiem zrzeszającym. Ograniczenia związane z lokalnym charakterem banków spółdzielczych mają na celu ograniczenie ryzyka związanego z działalnością wymagającą bieżącego monitorowania sytuacji finansowej klientów.

Powyższy wymóg prowadzenia działalności na całym terytorium kraju nie będzie stwarzał ograniczeń w przypadku podmiotów wspólnotowych, ponieważ notyfikowanie Komisji Nadzoru Finansowego działalności takiego podmiotu przez jego organ nadzoru finansowego oznacza, że jego działalność nie podlega ograniczeniom terytorialnym. Przykładowo, w przypadku banku wspólnotowego, którego działalność transgraniczna zostanie notyfikowana KNF, będzie to równoznaczne z uprawnieniem do prowadzenia działalności na całym terytorium kraju.

W celu usprawnienia stosowania zabezpieczeń akcyzowych w formie gwarancji bankowych i ubezpieczeniowych, zarówno przez organy podatkowe, jak i przez podatników, wprowadzono obowiązek zawiadamiania Ministra Finansów przez gwarantów o zamiarze udzielania gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych składanych jako zabezpieczenie akcyzowe, co umożliwi Ministrowi Finansów ogłoszenie wykazu tych gwarantów, w uzgodnieniu z Komisją Nadzoru Finansowego. Ponadto składanie zawiadomień o zamiarze udzielania gwarancji „akcyzowych” usprawni proces aktualizacji wykazu gwarantów związany ze stosunkowo częstymi zmianami ich nazw i siedzib oraz pozwoli wskazać tych, którzy są faktycznie zainteresowani udzielaniem gwarancji akcyzowych.

W ust. 5 projekt przewiduje również możliwość określenia przez Ministra Finansów, w drodze rozporządzenia, wzorów treści gwarancji bankowych i ubezpieczeniowych składanych jako zabezpieczenie akcyzowe, w razie konieczności zapewnienia prawidłowej realizacji przez gwaranta akcyzowego jego zobowiązań. Określenie wzorów treści gwarancji akcyzowych może być dokonane również w celu usprawnienia stosowania zabezpieczeń akcyzowych. Należy bowiem odnotować, że po wejściu w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym szereg banków zwracało się do Ministerstwa Finansów z pytaniem o wzory gwarancji akcyzowych, co przyczyniło się m.in. do opracowania przez Ministerstwo przykładowych treści gwarancji w konsultacji z Departamentem Prawnym NBP, Związkiem Banków Polskich i Polską Izbą Ubezpieczeń. Przykładowe treści gwarancji są stosowane w praktyce, mimo ich nieformalnego charakteru wynikającego z braku delegacji ustawowej do ich określenia.

Kwestie szczegółowe dotyczące zabezpieczeń akcyzowych nie są regulowane przez przepisy wspólnotowe, toteż określenie form, w których są składane zabezpieczenia akcyzowe, należy do autonomicznych kompetencji państw członkowskich.

Art. 67 ust. 1 – jest przeniesieniem treści art. 49 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym, natomiast ust. 2 – przeniesieniem treści dotychczasowego § 6 ust. 2 rozporządzenia w sprawie zabezpieczeń akcyzowych.

Art. 68 ust. 1 i 2 – zmiany usuwają niespójność wynikającą z faktu, że zabezpieczenie akcyzowe złożone w formie zabezpieczenia ryczałtowego nie pokrywa zobowiązań podatkowych w całości (bądź w pełni), lecz w części, co czyni obecny przepis w stosunku do tych zabezpieczeń nieskutecznym.

Art. 69 ust. 1 – zmiana dokonana z tych samych względów, o których mowa odnośnie do art. 68.

Art. 69 ust. 2 – nałożono na podmiot, który złoży zabezpieczenie akcyzowe z określonym terminem ważności, obowiązek udokumentowania przedłużenia jego ważności lub złożenia nowego zabezpieczenia akcyzowego najpóźniej na miesiąc przed upływem terminu ważności. Proponowany przepis stanowi uzupełnienie art. 69 ust. 1, który nakłada na naczelnika urzędu celnego obowiązek żądania przedłużenia zabezpieczenia, złożenia dodatkowego lub nowego zabezpieczenia akcyzowego w przypadku stwierdzenia, że złożone zabezpieczenie akcyzowe nie zapewnia pokrycia w prawidłowej wysokości lub w terminie kwoty wynikającej z zobowiązania podatkowego i umożliwia skuteczne egzekwowanie wykonania tego żądania. Oba przepisy będą zatem regulowały skorelowane ze sobą obowiązki podatnika i organu podatkowego.

Art. 70 ust. 1 – daje podstawę do pokrycia zobowiązań podatkowych ze złożonego zabezpieczenia akcyzowego. Zabezpieczenie akcyzowe jest szczególną instytucją prawa podatkowego. Możliwość dokonania zabezpieczenia majątkowego należności podatkowych przewidują zarówno przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, jak i ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jednak windykacja należności z tych zabezpieczeń wymaga prowadzenia czasochłonnej i skomplikowanej procedury egzekucji administracyjnej. W przypadku zabezpieczenia akcyzowego, podobnie jak w przypadku zabezpieczenia długu celnego, które jest instytucją prawa celnego, intencją ustawodawcy było przyspieszenie i ułatwienie windykacji należności publicznoprawnych. Uregulowanie analogiczne w skutkach do proponowanych w niniejszym projekcie ustawy zawiera przepis art. 65 ust. 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne.

Art. 70 ust. 2 – precyzuje, że w sytuacji gdyby, w celu pokrycia kwoty akcyzy nieuiszczonej w terminie, była wymagana sprzedaż, w rozumieniu cywilistycznym, praw z dokumentów mających wartość płatniczą, złożonych jako zabezpieczenie akcyzowe, to do tej sprzedaży stosuje się przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W przypadku niektórych form zabezpieczenia akcyzowego, np. papierów wartościowych na okaziciela, konieczna jest ich sprzedaż w celu uzyskania kwot dla pokrycia wierzytelności podatkowych. Niniejszy przepis określa jednolite postępowanie w tym zakresie.

Art. 70 ust. 3 – przepis ten wynika z roli, jaką pełni zabezpieczenie akcyzowe. Obowiązek złożenia zabezpieczenia akcyzowego nie zastępuje obowiązku zapłaty akcyzy. Konsekwencją tego jest obowiązek uiszczenia odsetek za zwłokę w przypadku zapłaty akcyzy po terminie, co zostało wyrażone jednoznacznie w niniejszym przepisie, w celu wyeliminowania ewentualnych sporów interpretacyjnych w tym zakresie.

Art. 71 ust. 1 – jest przeniesieniem treści art. 52 ust. 1 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym

Art. 71 ust. 2 – dodany przepis umożliwia, wyłącznie do celów związanych z rozliczaniem zabezpieczenia akcyzowego, uznanie potwierdzenia odbioru wyrobów akcyzowych przez uprawnioną osobę również na podstawie dokumentu ADT przesłanego w formie elektronicznej, jeżeli przesłany w tej formie administracyjny dokument towarzyszący nie budzi wątpliwości. Celem tego zapisu jest ułatwienie podmiotom dokumentowania czynności związanych z prowadzeniem działalności w zakresie wyrobów akcyzowych. Jego skutkiem będzie również skrócenie czasu wykonania czynności urzędniczych związanych z rozliczaniem zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 71 ust. 3 – zmieniono określenie podmiotu uprawnionego do częściowego zwrotu zabezpieczenia akcyzowego, co umożliwia zwrot zabezpieczenia nie tylko podatnikowi, ale także osobie trzeciej, które złożyły zabezpieczenie.

Art. 71 ust. 4 – zmiana polegająca na dodaniu wyrazu „akcyzowe” po wyrazie „zabezpieczenie” ma charakter redakcyjny. Dodanie wyrazów „na wniosek podmiotu, który je złożył” ujednolica postępowanie w przypadku częściowego i całkowitego zwrotu zabezpieczenia akcyzowego. Podmiot we wniosku uściśli albo uaktualni swoje dane adresowe i dotyczące rachunku bankowego niezbędne do dokonania prawidłowego zwrotu zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 71 ust. 5 – dokonana zmiana wyrazów „zabezpieczenia należności akcyzowych” na wyrazy „zabezpieczenia wykonania zobowiązań podatkowych” ma charakter redakcyjny i jest zgodna z terminologią ustawy.

Art. 72 – treść przepisu pokrywa się z treścią art. 53 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym.

Rozdział 6

Wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą

Art. 73 ust. 1–2 – stanowią generalnie powtórzenie dotychczasowych regulacji zawartych w art. 54 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym. Dodatkowo, w związku z faktem, że zgodnie z art. 45 ust. 6 projektu wina gronowe produkowane poza składem podatkowym są przemieszczane na podstawie dokumentu handlowego towarzyszącego przewozowi produktów winiarskich, określonego w rozporządzeniu Komisji nr 884/2001, w ust. 1 zastrzeżono, iż dostawa lub nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona akcyza, mogą być dokonywane również na podstawie tego dokumentu. W ust. 2 dodatkowo wskazano zaś, że w przypadku zastąpienia uproszczonego dokumentu towarzyszącego przez dokument handlowy, do dokumentu handlowego stosuje się odpowiednio przepisy o uproszczonym dokumencie towarzyszącym.

Art. 73 ust. 3 – dokonano zmiany upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, rozszerzając zakres delegacji o określenie warunków, na jakich dokument handlowy może zastąpić uproszczony dokument towarzyszący. Wskazano również na konieczność uwzględnienia, przy wydawaniu rozporządzenia, zapewnienia informacji dotyczących ilości nabywanych wyrobów akcyzowych oraz kwot akcyzy przypadającej do zapłaty. Ponadto zmieniono charakter niniejszego upoważnienia z obligatoryjnego na fakultatywny. Wskazać bowiem należy, iż przedmiot niniejszej delegacji zostanie w przyszłości uregulowany przez przepisy wspólnotowe. Z chwilą uzyskania zaś przez te przepisy mocy obowiązującej, w kraju ustanie konieczność wydania przepisów krajowych regulujących powyższe zagadnienia.

Art. 74 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 – nałożono na podatnika nabywającego wewnątrzwspólnotowo, na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej, wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą na terytorium państwa członkowskiego, obowiązek dołączenia do zwracanego uproszczonego dokumentu towarzyszącego dokumentu potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy na terytorium kraju. Posiadanie powyższego dokumentu przez wysyłającego wyroby akcyzowe jest, zgodnie z wymogami UE, warunkiem umożliwiającym wystąpienie przez niego o zwrot zapłaconej akcyzy w swoim kraju (państwie członkowskim). Wzór dokumentu potwierdzenia zostanie określony przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie upoważnienia ustawowego określonego w art. 59 ust. 5, toteż w niniejszej regulacji zamieszczono odesłanie do tego przepisu.

Art. 74 ust. 3 – nałożono na podatnika, o którym mowa w ust. 1, obowiązek uzyskania na dokumencie potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy, o którym mowa powyżej, potwierdzenia przez właściwego naczelnika urzędu celnego faktu złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub dokonania zapłaty akcyzy, w celu uwierzytelnienia informacji zawartych w tym dokumencie.

Art. 74 ust. 4 i 7–9 – przewiduje konieczność stosowania wzoru deklaracji uproszczonej określonego w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 59 ust. 4. Wzór ten będzie stosowany zarówno do niezarejestrowanego handlowca, jak i do podmiotu, o którym mowa w art. 74. W konsekwencji delegacja zawarta w art. 74 ust. 9 nie zobowiązuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia przedmiotowego wzoru deklaracji, a jedynie do określenia sposobu prowadzenia ewidencji nabywanych wewnątrzwspólnotowo wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą oraz szczegółowego zakresu danych, które powinny znajdować się w tej ewidencji. Na uwagę zasługuje fakt, iż w ust. 7 wskazano, że ewidencja, o której mowa w ust. 1 pkt 4, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia. Ponadto wprowadzono przepis zobowiązujący podmioty do przechowywania tej ewidencji (do celów kontroli). Termin przechowywania ewidencji został ustalony tak samo jak w przypadku ewidencji wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy (pięć lat, licząc od końca roku, w którym ewidencja została sporządzona).

Art. 74 ust. 5 – przepis odnosi się do wyrobów, które nie zostały wymienione w załączniku nr 2 do ustawy i które są objęte na terytorium kraju stawką podatku akcyzowego inną niż stawka zerowa. W takich przypadkach przewiduje się, iż zastosowanie będą miały regulacje dotyczące procedury przemieszczania wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w ust. 4. Zastosowania nie będą miały natomiast przepisy odnoszące się do uproszczonego dokumentu towarzyszącego, które nie mogą być stosowane w przypadku wyrobów, od których akcyza nie została zapłacona.

Art. 74 ust. 6 – przewiduje odpowiednie stosowanie przepisów określających obowiązki podmiotów nabywających wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej do osób fizycznych, które nabywają wewnątrzwspólnotowo wyroby akcyzowe przeznaczone na cele handlowe, tj. w ilościach przekraczających ilości określone w art. 33 ust. 3 projektu. Do obowiązków tych należy dokonanie zgłoszenia o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym i złożenie zabezpieczenia akcyzowego przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych na terytorium kraju oraz złożenie deklaracji uproszczonej i dokonanie zapłaty akcyzy na terytorium kraju w terminie 10 dni licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego.

Art. 74 ust. 10 – zobowiązuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru zgłoszenia o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym. Określenie przedmiotowej delegacji w art. 73 zamiast – jak dotychczas – w rozdziale dotyczącym niezarejestrowanego handlowca, było konieczne z uwagi na zrezygnowanie w projekcie z obowiązku złożenia zgłoszenia o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym przez niezarejestrowanego handlowca.

Art. 75 ust. 1–2 – stanowią generalnie powtórzenie dotychczasowych regulacji zawartych w art. 57 ustawy o podatku akcyzowym, z tą jednak różnicą, że w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego przez osobę fizyczną wyrobów akcyzowych za pośrednictwem przedstawiciela podatkowego uznaje się, iż nabycia wewnątrzwspólnotowego będzie dokonywał przedstawiciel podatkowy. Dotychczas, zgodnie z art. 57 ust. 3 ustawy o

podatku akcyzowym, obowiązek podatkowy ciążył solidarnie na przedstawicielu podatkowym i osobie fizycznej.

Art. 76 – reguluje instytucję przedstawiciela podatkowego, która była dotąd unormowana w art. 58 ustawy o podatku akcyzowym. Przepisy niniejszego artykułu dostosowują regulacje dotyczące instytucji przedstawiciela podatkowego do prawa wspólnotowego, tj. postanowień dyrektywy 92/12/EWG. Powyższe skutkuje rozszerzeniem zakresu podmiotów mogących uzyskać status przedstawiciela podatkowego. Zgodnie z projektem ustawy zakres obowiązków przedstawiciela podatkowego będzie generalnie taki sam, jak ten określony obecnie w art. 58 ustawy o podatku akcyzowym. W odniesieniu do przedstawiciela podatkowego będą miały również odpowiednie zastosowanie zasady dotyczące wydawania, odmowy wydawania, zmiany i cofania zezwoleń określone dla podmiotu prowadzącego skład podatkowy.

Podobnie jak w przypadku innych ewidencji, o których mowa w przepisach projektu ustawy, również ewidencja prowadzona przez przedstawiciela podatkowego będzie mogła być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej, po uprzednim poinformowaniu właściwego naczelnika urzędu celnego o formie jej prowadzenia oraz będzie musiała być przechowywana do celów kontroli przez okres pięciu lat, licząc od końca roku, w którym została sporządzona.

Art. 77 ust. 1–8 – dotyczą wydawania zezwolenia na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego. Podobnie jak w przypadku wniosków o wydanie innych zezwoleń przewidzianych w projekcie, doprecyzowano zakres danych, które powinien zawierać wniosek o wydanie zezwolenia na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego. Z uwagi na fakt, iż w tym przypadku wniosek o wydanie zezwolenia składa sprzedawca, wniosek, oprócz danych dotyczących przedstawiciela podatkowego, powinien zawierać również minimum danych identyfikujących sprzedawcę. W stosunku do obecnie obowiązujących przepisów (określonych w art. 59) ustawy o podatku akcyzowym należy wskazać na zmianę polegającą na przeniesieniu obowiązku powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku dotyczącym powołania przedstawiciela podatkowego, ze sprzedawcy (podmiotu zagranicznego) na przedstawiciela podatkowego. Nałożenie obowiązku, o którym mowa powyżej, na podmiot zagraniczny nie miało w zasadzie żadnego skutku prawnego, gdyż egzekwowanie wypełnienia tego obowiązku było niewykonalne. W przepisach tych zawarto regulacje dotyczące zasad dokonywania zmian oraz wydawania nowych zezwoleń na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego. Podobnie jak w przypadku innych zezwoleń uregulowanych w niniejszym projekcie, na przedstawiciela podatkowego nałożono obowiązek powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o planowanych zmianach danych zawartych w zezwoleniu na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego. Przedmiotowe regulacje zawierają podobne rozwiązania jak w przypadku zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego (patrz uzasadnienie do art. 47 ust. 7 – 11). W stosunku do uregulowań zawartych w obecnie obowiązujących przepisach, zobowiązano dodatkowo sprzedawcę do załączenia do wniosku o wydanie zezwolenia, dokumentów potwierdzających spełnienie przez przedstawiciela podatkowego warunków, od których spełnienia uzależnione jest wydanie zezwolenia.

Art. 77 ust. 9 – przepis przewiduje odpowiednie stosowanie do odmowy wydania, cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego, zasad dotyczących odmowy wydania, cofania lub wygaśnięcia zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego.

Art. 78 ust. 1 i 2 – doprecyzowano określenie podmiotów, którym przysługuje zwrot akcyzy w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej oraz eksportu wyrobów akcyzowych, od których akcyza została zapłacona na terytorium kraju. Ponadto, w ust. 1 wskazano, iż wniosek uprawnionego podmiotu o zwrot zapłaconej akcyzy w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej powinien zostać złożony, wraz z dokumentami potwierdzającymi zapłatę akcyzy na terytorium kraju, przed rozpoczęciem dostawy wewnątrzwspólnotowej. Wskazać należy, iż warunek ten został przeniesiony do ustawy z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 kwietnia 2004 r. w sprawie zwrotu akcyzy od wyrobów akcyzowych zharmonizowanych (Dz. U. Nr 74, poz. 674).

Art. 78 ust. 3 i 4 – określa dokumenty, jakie podmioty występujące z wnioskiem o zwrot akcyzy powinny przedłożyć właściwemu naczelnikowi urzędu celnego po dokonaniu dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu. Dokumenty te będą, na podstawie ust. 6, podstawą weryfikacji wniosku o zwrot akcyzy i ewentualnego jej zwrotu. Dokumenty, jakie należy dołączyć do wniosku o zwrot akcyzy, nie uległy generalnie zmianie. Zauważyć jedynie należy, iż w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej, do wniosku o zwrot akcyzy, zamiast dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy lub jej zabezpieczenie w państwie członkowskim przeznaczenia, będzie mógł być dołączony dokument potwierdzający złożenie deklaracji w państwie członkowskim, bądź dokument potwierdzający, iż akcyza w tym państwie nie jest wymagana.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w obecnym stanie prawnym przepisy regulujące przedmiotową materię zawarte są w przepisach wykonawczych do ustawy (w rozporządzeniu w sprawie zwrotu akcyzy od wyrobów akcyzowych zharmonizowanych).

Art. 78 ust. 5 – przepis zawiera materialną podstawę do niedokonywania zwrotu akcyzy w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej i eksportu wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy oraz w sytuacji, gdy kwota akcyzy jest niższa od minimalnej kwoty zwrotu. Minimalna kwota zwrotu zostanie określona, jak dotychczas, przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 78 ust. 6 – w związku z określeniem w ust. 3 i 4 katalogu dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o zwrot akcyzy, w ust. 6 zrezygnowano z wyszczególniania dokumentów, na podstawie których naczelnik urzędu celnego będzie dokonywał weryfikacji wniosku o zwrot akcyzy; odwołując się jedynie do ust. 1, 3 i 4.

Art. 78 ust. 7 – w delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych dokonano zmian redakcyjnych oraz usunięto wytyczne odnoszące się do sytuacji rynkowej w obrocie wyrobami akcyzowymi i sytuacji gospodarczej poszczególnych grup podatników akcyzy, co do których mogłaby powstać wątpliwość, co do ich konstytucyjności.

Art. 79 – przepis niniejszy wprowadza możliwość pomniejszenia kwoty należnej akcyzy o kwotę akcyzy zapłaconą od wyrobów akcyzowych, które w związku z uznaną przez podmiot prowadzący skład podatkowy reklamacją zostaną wykorzystane do wyprodukowania innych wyrobów akcyzowych lub też zostaną zniszczone w składzie podatkowym.

Rozdział 7

Zezwolenia

Art. 80 ust. 1 – uzupełniono katalog zezwoleń objętych niniejszym przepisem i dokonano zmian o charakterze redakcyjnym. Wydawanie, odmowa wydania, zmiana i

cofnięcie zezwoleń, o których mowa w ustawie, powinno następować jak dotychczas w drodze decyzji administracyjnej. Ponadto ujednolicono terminologię przyjętą we wcześniejszych przepisach ustawy.

Art. 80 ust. 2–3 – w ust. 2 zobowiązano ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowego sposobu wydawania oraz cofania zezwoleń, o których mowa w ust. 1, oraz wzorów wniosków o ich wydanie i sposobu dokumentowania spełnienia warunków, od których uzależnione jest wydanie danego zezwolenia. Jednocześnie z przepisu określającego wytyczne dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie wydania ww. rozporządzenia, usunięto wytyczne dotyczące uwzględnienia sytuacji rynkowej w obrocie wyrobami akcyzowymi i sytuacji gospodarczej poszczególnych podmiotów, z uwagi na mogące się pojawić wątpliwości, co do konstytucyjności tych przepisów.

Rozdział 8

Normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych i dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych

Ze względów legislacyjnych w dziale III „Organizacja obrotu wyrobami akcyzowymi” umieszczono rozdział 8 „Normy dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych i dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych”.

W dotychczasowym stanie prawnym zagadnienia związane z opodatkowaniem ubytków wyrobów akcyzowych reguluje art. 5 ustawy o podatku akcyzowym. Ze względów legislacyjnych, zmodyfikowane zapisy art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o podatku akcyzowym przeniesiono odpowiednio do słowniczka zawartego w art. 2 projektu (patrz uzasadnienie do art. 2 pkt 20) oraz do art. 25 projektu, zawierającego w swej treści katalog zwolnień (patrz uzasadnienie do art. 25 ust. 7 i 8).

Art. 81 – jest odpowiednikiem dotychczasowych przepisów art. 5 ust. 3 - 7 ustawy o podatku akcyzowym. Przepis ust. 1 i 2 stanowi zmodyfikowany redakcyjnie, dotychczasowy przepis art. 5 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym. W związku ze zmianą definicji ubytków (patrz. uzasadnienie do art. 2 pkt 20) oraz zakresem zwolnień wynikających z art. 25 projektu, istotnej zmianie merytorycznej uległ zakres przedmiotowy ustalanych przez właściwego naczelnika urzędu celnego norm dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych. Dotyczy to zwłaszcza dopuszczalnych norm zużycia. Zaproponowano, aby zakres normowania zużycia wyrobów akcyzowych obejmował napoje alkoholowe, w przypadku ich zużycia do produkcji innych wyrobów, objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy oraz zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie, a także wyroby energetyczne określone w art. 85 ust. 2, znajdujące się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy i objęte zerową stawką akcyzy, w przypadku ich zużycia do produkcji innych wyrobów. Przyjęty system wynika ze skali zjawisk patologicznych dotyczących przede wszystkim korzystających ze zwolnień od akcyzy lub nieopodatkowanych grup wyrobów: napojów alkoholowych i wyrobów energetycznych, wprowadzanych następnie do obrotu z naruszeniem prawa. Zaproponowane rozwiązania powinny w odczuwalny sposób ograniczyć występujące w tym zakresie nieprawidłowości. Podkreślenia wymaga, iż rozdzielono sytuację ustalania norm dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych, na wniosek podmiotu i z urzędu przez organ podatkowy, co ma charakter fakultatywny. Zatem w sytuacji, gdy z jakichkolwiek

przyczyn podatnik nie wystąpi z wnioskiem, organ podatkowy będzie uprawniony do wydania decyzji ustalającej normy dopuszczalnych ubytków lub dopuszczalne normy zużycia z urzędu. Jednakże w przypadku wyrobów energetycznych określonych w art. 85 ust. 2 zaproponowano, aby wydanie decyzji ustalającej dopuszczalne normy zużycia tych wyrobów z urzędu miało charakter obligatoryjny. Wynika to z faktu, iż podatnik może nie być zainteresowany złożeniem wniosku o ustalenie norm zużycia, bowiem w stosunku do przedmiotowych wyrobów stosowana będzie zerowa stawka podatku. Natomiast sankcyjna stawka określona w art. 85 ust. 4 pkt 2 będzie mogła być zastosowana dopiero po przekroczeniu dopuszczalnych norm zużycia, a więc w sytuacji gdy zostaną one wcześniej ustalone przez organ podatkowy.

W przypadku posiadania przez podatnika więcej niż jednego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, naczelnik urzędu celnego, zgodnie z ust. 3, będzie ustalał w drodze decyzji odrębnie dla każdego z tych składów normy dopuszczalnych ubytków lub dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych. Pozwoli to uniknąć sytuacji, w których dla odmiennych warunków technicznych i technologicznych, a więc w konsekwencji realnej możliwości występowania różnej wielkości ubytków, stosuje się taką samą normę. Analogicznie jak w obecnym stanie prawnym przepis zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych (ust. 5) do określenia w drodze rozporządzenia wysokości maksymalnych norm dopuszczalnych ubytków niektórych wyrobów akcyzowych, szczegółowego zakresu i sposobu ustalania norm dopuszczalnych ubytków wyrobów akcyzowych lub dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych, a także sposobu rozliczania ubytków wyrobów akcyzowych. Zrezygnowano z obowiązku ogłaszania w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów treści decyzji właściwych naczelników urzędów celnych, ustalających dla poszczególnych podatników normy dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych, znajdującego się w dotychczasowym art. 5 ust. 5 ustawy o podatku akcyzowym. Ze względu na liczbę wydawanych w skali kraju decyzji (przykładowo w okresie I-V 2008 r. ok. 400) publikowanie ich w wielotysięcznym nakładzie Dziennika Urzędowego Ministra Finansów nie jest ekonomicznie uzasadnione. Poza zainteresowanym podmiotem i organem podatkowym, którym treść decyzji jest z oczywistych powodów znana, szersze upowszechnianie ich treści nie znajduje żadnego racjonalnego powodu. Ponadto, jak to sygnalizują przedsiębiorcy, ogłaszanie treści decyzji w ogólnodostępnym Dz. Urz. MF prowadzić może do ujawniania podlegających ochronie prawnej receptur wyrobów. W stosunku do obecnego stanu prawnego, w delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych uszczegółowiono zakres materii regulowanej w przepisach wykonawczych, co nie wpłynie jednak na rozszerzenie tego zakresu. Zmieniono także wytyczne, zarówno dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jak i dla naczelników urzędów celnych. W proponowanym brzmieniu minister właściwy do spraw finansów publicznych wydając odpowiednie rozporządzenie, a naczelnik urzędu celnego – decyzje ustalające normy ubytków lub zużycia, powinni wziąć pod uwagę rodzaj wyrobów akcyzowych, specyfikę poszczególnych etapów produkcji oraz warunki techniczne i technologiczne występujące u podatników. Proponowane zmiany są zgodne z dyrektywą 92/12/EWG.

Dział IV
Wyroby akcyzowe - przepisy szczegółowe
Rozdział 1
Wyroby energetyczne i energia elektryczna

W dziale IV, tytuł rozdziału 1 „Wyroby energetyczne i energia elektryczna” wynika wprost z terminologii stosowanej dla zdefiniowanej grupy wyrobów akcyzowych określonej w dyrektywie 2003/96/WE.

Art. 82 – brzmienie tego przepisu jest wynikiem implementacji art. 2 ust. 1 dyrektywy 2003/96/WE; polega na enumeratywnym wyliczeniu wyrobów zaliczanych do grupy wyrobów energetycznych. Do wyrobów energetycznych zaliczono także pozostałe wyroby, z wyłączeniem substancji stosowanych do barwienia i znakowania, przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane jako paliwa silnikowe lub jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych bez względu na kod CN oraz pozostałe wyroby będące węglowodorami, z wyłączeniem torfu, przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane jako paliwa opałowe lub jako dodatki lub domieszki do paliw opałowych, bez względu na kod CN. W związku z tym, zmiany wymagała też definicja paliw silnikowych oraz konieczne było wprowadzenie definicji paliw opałowych. Zgodnie z ust. 2 paliwami silnikowymi są wyroby energetyczne przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane do napędu silników spalinowych, natomiast zgodnie z ust. 3 projektu paliwami opałowymi – są, z wyłączeniem paliw silnikowych, wyroby energetyczne przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane do celów opałowych.

W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych przepis ust. 4 precyzuje, jakie wyroby stanowią biokomponenty w rozumieniu przepisów niniejszego projektu ustawy.

Art. 83 ust. 1 – w celu dostosowania do rozwiązań przyjętych w projekcie ustawy, zamiast dotychczasowej definicji producenta paliw silnikowych i olejów opałowych, wprowadzono definicję produkcji wyrobów energetycznych. W dotychczasowym stanie prawnym nie była zdefiniowana produkcja tylko producent paliw silnikowych i olejów opałowych.

Art. 83 ust. 2–3 – wprowadza się nowe rozwiązania dotyczące podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wyrobów nie będących wyrobami akcyzowymi, w związku z którą jako produkt uboczny powstaje niewielka ilość wyrobów energetycznych (nie więcej niż 0,1 % całości przychodu, ze sprzedaży wyrobów energetycznych, w rozumieniu ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych uzyskiwanego z prowadzonej działalności gospodarczej w okresie poprzedniego roku obrotowego lub deklarowanego w przypadku rozpoczęcia działalności gospodarczej). Podmiot taki nie będzie uznawany za producenta wyrobów akcyzowych, w związku z czym nie będzie obowiązany do uzyskania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego do swojej działalności gospodarczej. Podmiot ten będzie obowiązany w terminie 14 dni od uzyskania po raz pierwszy tych wyrobów powiadomić pisemnie właściwego naczelnika urzędu celnego o rodzaju prowadzonej działalności oraz o rodzaju uzyskiwanych wyrobów, a także do przedstawienia, na zakończenie każdego roku obrotowego, właściwemu naczelnikowi urzędu celnego pisemnej informacji odnośnie do uzyskanego przychodu z wyszczególnieniem ilości uzyskanych wyrobów, o których mowa w ust. 2, a także kwoty uzyskanej z ich sprzedaży. Powyższe rozwiązanie ma na celu

zapobieżenie sytuacji, w której podmiot nie prowadzący działalności gospodarczej w zakresie wyrobów akcyzowych, ze względu na uboczne uzyskiwanie niewielkich ilości takich wyrobów, byłby objęty obowiązkiem spełnienia szeregu wymogów formalnych (np. uzyskanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego) związanych ściśle z działalnością gospodarczą w zakresie wyrobów akcyzowych.

Art. 83 ust. 4 – wychodząc naprzeciw postulatowi zgłaszanemu przez przedsiębiorców branży paliwowej z definicji produkcji wyrobów energetycznych wyłączono dodawanie do paliw silnikowych lub paliw opałowych dodatków lub domieszek w ilości stanowiącej nie więcej niż 0,2 % wyrobu energetycznego. W obrocie paliwami praktykowane jest wprowadzanie do tych paliw śladowych ilości preparatów chemicznych, co nie skutkuje zmianą klasyfikacji paliw. Operacja taka nie stanowi elementu procesu produkcyjnego, nie jest mieszaniem, przetwarzaniem, wytwarzaniem ani przeklasyfikowaniem paliw i nie powoduje zmiany parametrów określonych w klasyfikacji CN i Polskich Normach. W praktyce oznacza to, np. w przypadku cysterny paliwa o pojemności 20.000 litrów, umożliwienie dodania poza składem podatkowym różnego rodzaju dodatków i domieszek w wysokości do 40 litrów. Wyłączenie to nie dotyczy barwienia i znakowania wyrobów energetycznych do celów fiskalnych, które muszą, podobnie jak ma to miejsce obecnie, odbywać się w składzie podatkowym.

Art. 84 ust. 1–2 – proponowane brzmienie przepisów dostosowuje obecny zapis do postanowień wynikających z dyrektywy 2003/96/WE. Przepis określa w sposób bardziej uniwersalny, w zależności od rodzaju i specyfiki wyrobu, w stosunku do dotychczasowej treści, podstawę opodatkowania wyrobów akcyzowych będących wyrobami energetycznymi. Wprowadzono również jako podstawę opodatkowania wartość energetyczną brutto wyrażoną w gigadżulach (GJ). Art. 84 ust. 2 określa, że w przypadku energii elektrycznej podstawą opodatkowania jest jej ilość wyrażona w megawatogodzinach (MWh).

Art. 84 ust. 3–4 – z uwagi na utrzymanie obniżonych stawek akcyzy i zwolnień od akcyzy dla olejów opałowych i olejów napędowych przeznaczonych do celów żeglugi zaproponowane przepisy wskazują podstawę opodatkowania w przypadku użycia tych wyrobów do celów napędowych oraz definiują czynności, które w rozumieniu ustawy za takie użycie są uważane. Celem tych zmian jest przeciwdziałanie negatywnym zjawiskom na rynku paliw, polegającym na nieuprawnionym użyciu, opodatkowanych niską stawką akcyzy olejów opałowych i zwolnionych od akcyzy olejów do celów żeglugi niezgodnie z ich przeznaczeniem do celów napędowych, co w efekcie naraża budżet państwa na uszczuplenie finansowe. Powyższa regulacja odpowiada rozwiązaniom przyjętym w Kodeksie karnym skarbowym, który w art. 73a penalizuje właśnie takie zachowania.

Art. 84 ust. 5 – w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, w związku z uznaniem za użycie olejów opałowych do celów napędowych w przypadku posiadania oleju opałowego lub jego sprzedaży ze zbiornika podłączonego do odmierzacza paliw ciekłych wprowadzono w ust. 5 definicję tego odmierzacza.

Art. 85 ust. 1 – określa stawki akcyzy dla poszczególnych wyrobów energetycznych. W obecnym stanie prawnym stawki akcyzy dla paliw silnikowych, olejów opałowych i gazu określone w art. 65 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym, mogą być obniżone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia. Taki mechanizm funkcjonuje w polskim porządku prawnym od momentu wprowadzenia podatku akcyzowego.

Projektowana regulacja wychodzi naprzeciw podnoszonym przez środowiska gospodarcze postulatowi, odnośnie do istniejącej w dotychczasowym stanie prawnym „tymczasowości” stawek akcyzy i wiążącą się z tym niepewnością gospodarczą. Należy pamiętać, że akcyza jest istotnym elementem cenotwórczym. W opinii przedsiębiorców, istnienie nawet czysto

teoretycznej możliwości zmiany stawek akcyzy w krótkim czasie (co jest technicznie możliwe w przypadku zmiany rozporządzenia), traktować należy jako sytuację niekorzystną w stosunku do elementarnych zasad planowania gospodarczego. Wreszcie konieczność ciągłego odnoszenia się do przepisów rozporządzenia uznawana jest przez wielu podatników jako rozwiązanie nieprzejrzyste utrudniające czytanie przepisów akcyzowych. Proponowana zmiana powinna spotkać się z pozytywnym odbiorem ze strony przedsiębiorców, jako gwarancja stabilnych i przejrzystych reguł opodatkowania akcyzą jakże istotnej, z punktu widzenia gospodarczego, grupy wyrobów.

Przepisy dyrektywy 2003/96/WE oraz dyrektywy 2004/74/WE zmieniającej dyrektywę 2003/96/WE przewidują minimalny poziom opodatkowania dla gazu ziemnego zużywanego do celów napędowych w wysokości 2,6 EUR/GJ wartości energetycznej brutto, co odpowiada około 125 EUR/1.000 kg gazu ziemnego, zarówno w stanie gazowym jak i skroplonym, dopuszczając także możliwość stosowania przez niektóre Państwa Członkowskie, czasowych zwolnień i obniżek poziomu opodatkowania w odniesieniu do wyrobów energetycznych i energii elektrycznej. Wychodząc z założenia opodatkowania akcyzą wszystkich paliw silnikowych zaproponowano obłożenie tym podatkiem gazu ziemnego (mokrego) i pozostałych węglowodorów gazowych objętych pozycją CN 2711 oraz gazowych węglowodorów alifatycznych objętych pozycją CN 2901, w stanie gazowym, przeznaczonych do napędu silników spalinowych, w tym także sprężonego gazu ziemnego (CNG). Na rynku paliw napędowych istnieje konkurencja, konsument ma zatem wybór pomiędzy benzyną, LPG, olejem napędowym i CNG. Jednak, aby nie zahamować inicjatyw gospodarczych związanych z coraz powszechniejszym użyciem CNG jako tańszej i ekologicznej alternatywy dla paliw pochodzenia naftowego projekt przewiduje zgodnie z art. 162, do dnia 31 października 2013 r. stosowanie zerowej stawki akcyzy. Po tym terminie zaproponowano opodatkowanie CNG w wysokości 100,00 zł/1.000 kg.

Projekt przewiduje utrzymanie dotychczasowej stawki akcyzy na gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe objęte pozycją CN 2711 oraz gazowe węglowodory alifatyczne objęte pozycją CN 2901, skroplone, przeznaczonych do napędu silników spalinowych m.in. LPG. Gaz skroplony do napędu pojazdów samochodowych (LPG), traktowany jako substytut benzyn silnikowych, uznawany jest za mniejsze zagrożenie dla środowiska ze względu na niższe wskaźniki emisji szkodliwych produktów spalania w porównaniu z paliwami benzynowymi. Dlatego też, ze względów ekologicznych, stosowane rozwiązania systemowe odróżniają tego rodzaju paliwo, od innych, mniej przyjaznych dla środowiska, co znajduje wyraz m.in. w relatywnie niższym opodatkowaniu autogazu podatkiem akcyzowym. Projekt ustawy o podatku akcyzowym utrzymuje preferencyjne opodatkowanie LPG w stosunku do benzyny. Aktualnie obowiązująca stawka podatku akcyzowego na gaz skroplony służący do napędu pojazdów samochodowych, która wynosi 695 zł/1.000 kg, jest znacznie niższa od stawek akcyzy dla tradycyjnych paliw silnikowych.

Kierując się względami ochrony środowiska zaproponowano zerową stawkę akcyzy dla biogazu, wodoru, w tym biowodoru (otrzymywanego z biomasy) przeznaczonych do napędu silników spalinowych.

Biogaz i biowódór, pozyskiwane z biomasy, są biopaliwami o niekwestionowanych, niemal neutralnych właściwościach środowiskowych, a przy tym znacznie droższe od tradycyjnych paliw ciekłych. W celu stworzenia korzystnych warunków do zastępowania paliw ropopochodnych ekologicznymi paliwami pozyskiwanymi z biomasy, dla biogazu i biowodoru, wyprodukowanych w składzie podatkowym i spełniających wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach, ustalono stawki podatku akcyzowego w wysokości 0 zł.

Podobnie w przypadku wodoru, pozyskiwanego z innych surowców aniżeli z biomasy mając na uwadze wspomniane walory środowiskowe oraz aspekty kosztowe związane z wytwarzaniem i stosowaniem wodoru jako paliwa silnikowego, zaproponowano zerową stawkę akcyzy.

Wyjaśnienia wymaga kwestia opodatkowania akcyzą wodoru przeznaczonego do innych celów. Jeżeli wódór ten nie będzie używany jako paliwo silnikowe, w świetle definicji ustawowych zawartych w art. 82 ust. 1 i 2, nie będzie on wyrobem energetycznym i nie będzie podlegał opodatkowaniu akcyzą. Należy wskazać iż obecnie rozwijające się technologie idą w kierunku wykorzystania wodoru w ogniwach elektrycznych i w takim wypadku wyrób ten nie byłby wyrobem obciążonym podatkiem akcyzowym.

W stosunku do wyrobów przeznaczonych do celów opałowych innych niż oleje opałowe o kodach CN 2710 19 51 – 69, projekt przewiduje ich opodatkowanie w zależności od gęstości paliwa odpowiednio - 232,00 zł/1000 l dla olejów o gęstości mniejszej niż 890 kg/m³ oraz 60,00 zł/1000 kg dla olejów o gęstości równej lub wyższej od 890 kg/m³. W przypadku paliw gazowych, w stanie gazowym lub skroplonych zaproponowano stawkę jak dla gazu ziemnego przeznaczonego do celów opałowych tj. 1,18 zł/GJ. Należy podkreślić, iż zarówno gaz ziemny jak i inne paliwa gazowe przeznaczone do celów opałowych korzystają ze zwolnień od akcyzy wynikających z art. 25 ust. 4-6 i art. 27 ust. 1 pkt 3, co pozostaje w zgodzie z postanowieniami dyrektywy 2003/96/WE.

Art. 85 ust. 2 – określa jednoznacznie, iż w przypadku przeznaczenia wyrobów energetycznych, innych niż określone w ust. 1 pkt 1-13, do celów innych niż opałowe i napędowe albo jako dodatki i domieszki do tych paliw stosuje się zerową stawkę akcyzy. Taki zapis umożliwi przedsiębiorcom zużywającym wyroby akcyzowe zaliczone wprawdzie do grupy wyrobów energetycznych, ale na cele inne niż paliwowe, na obniżenie kosztów prowadzonej działalności.

Art. 85 ust. 3 – zawiera stawkę podatku akcyzowego od energii elektrycznej, którą w projekcie określono w wysokości 20zł/MWh.

Stawka akcyzy na energię elektryczną pozostaje na niezmiennym poziomie 20 zł/MWh. Z fiskalnego punktu widzenia dochody z tytułu akcyzy od energii elektrycznej opodatkowanej w momencie jej wydania przez producenta w porównaniu do dochodów z akcyzy od energii elektrycznej opodatkowanej w momencie dostawy przez dystrybutora lub redystrybutora do nabywcy końcowego, mogą ulec pomniejszeniu o tę część, która w obecnym systemie jest liczona również od energii ulegającej stratom przesyłowym i dystrybucyjnym.

W przypadku, gdyby wskutek projektowanej zmiany systemu nastąpił wzrost cen energii elektrycznej, dostarczanej do dystrybutorów i dalej do nabywcy końcowego, przyczyny tego należałoby upatrywać w chęci zwiększenia zysku przez producentów energii elektrycznej, poprzez fakt, że producenci nie dokonaliby obniżenia ceny energii pomimo zdjęcia z nich obowiązku zapłaty akcyzy od energii elektrycznej wydanej (art. 6 ust. 5 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym). W związku z tym szacuje się, że ceny energii elektrycznej mogą wzrosnąć o 5% w stosunku do taryfy cenowej ustalanej przez URE. Należy podkreślić, że nie ma żadnych ekonomicznych przesłanek do wzrostu cen energii elektrycznej dla nabywcy końcowego.

Art. 85 ust. 4 – proponowany zapis jest odpowiednikiem obecnego art. 65 ust. 1a ustawy o podatku akcyzowym, który określa sankcyjne stawki akcyzy w przypadku niezgodnego z przeznaczeniem użycia olejów napędowych lub olejów opałowych przeznaczonych do celów opałowych, użycia ich, gdy nie spełniają warunków w zakresie prawidłowego znakowania i barwienia, a także ich sprzedaży za pomocą odmierzaczy paliw ciekłych.

W stosunku do obecnego stanu prawnego stawkami sankcyjnymi objęto także przypadki przekroczenia dopuszczalnych norm zużycia wyrobów energetycznych objętych zerową stawką akcyzy (art. 85 ust. 2). Jest to konsekwencją objęcia tej grupy wyrobów zakresem normowania zużycia (patrz uzasadnienie do art. 81) i ma na celu ograniczenie skali zjawisk patologicznych dotyczących nielegalnej produkcji i wprowadzania do obrotu nieopodatkowanych paliw silnikowych.

Art. 85 ust. 5–12 – przepisy wprowadzono w celu zapewnienia właściwej kontroli w zakresie obrotu wyrobami energetycznymi korzystającymi z preferencyjnych stawek akcyzy ze względu na przeznaczenie do celów opałowych. Na sprzedawców, importerów i podmioty dokonujące nabycia wewnątrzwspólnotowego olejów przeznaczonych do celów opałowych nałożono szczególne obowiązki w zakresie oświadczeń o przeznaczeniu wyrobów uprawniającym do zastosowania obniżonych stawek akcyzy. Szczegółowo określono zakres danych, jakie powinny zawierać oświadczenia i miesięczne zestawienie tych oświadczeń, tryb ich uzyskiwania od nabywców, tryb i terminy składania organom podatkowym oraz terminy przechowywania kopii tych oświadczeń. W przypadku podmiotów, które nabywają oleje opałowe w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, przewidziano możliwość złożenia stosownych oświadczeń w wystawionej fakturze VAT.

Art. 85 ust. 13 – przepis ma charakter dyscyplinujący podatników, odwołuje się bowiem, w przypadku niespełnienia warunków określonych w ust. 5-12, do sankcyjnych stawek określonych w ust. 4.

Art. 86 – ust. 1 wprowadza obowiązek znakowania i barwienia określonych wyrobów energetycznych.

Znakowanie za pomocą nieusuwalnego znacznika i barwienie wyrobów energetycznych funkcjonuje w Polsce już od kilku lat i wprowadzane było etapami. Obowiązek barwienia oleju opałowego na czerwono wprowadzono po raz pierwszy 1 sierpnia 1998 r. Od 1 października 1999 r. obok barwienia na czerwono został wprowadzony obowiązek znakowania nieusuwalnym znacznikiem, z określeniem jego minimalnej ilości.

Projekt utrzymuje szereg zwolnień od akcyzy i preferencyjnych stawek akcyzy na niektóre wyroby energetyczne (m.in. na oleje opałowe oraz oleje opałowe i oleje napędowe wykorzystywane do celów żeglugi). W obecnym stanie prawnym do celów skutecznej kontroli obrotu tymi wyrobami, wykonując upoważnienie ustawowe wynikające z art. 66 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym, Minister Finansów wprowadził w drodze rozporządzenia obowiązek ich znakowania i barwienia. Projekt zakłada nałożenie na podatników w drodze ustawowej obowiązku znakowania i barwienia olejów opałowych o kodach CN od 2710 19 51 do 2710 19 69, z których 30 % lub więcej objętościowo destyluje przy 350°C lub których gęstość w temperaturze 15°C jest niższa od 890 kg/m³, olejów napędowych o kodach od CN 2710 19 41 do 2710 19 49 - przeznaczonych na cele opałowe. Ponadto analogicznym obowiązkiem objęto oleje napędowe o kodach od CN 2710 19 41 do 2710 19 49 – wykorzystywane do celów żeglugi (włączając rejsy rybackie). Projekt przewiduje upoważnienie ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w akcie wykonawczym rodzajów substancji stosowanych do barwienia i znakowania wyrobów energetycznych oraz określenia minimalnych ilości ich stosowania (ust. 3).

W ust. 2 wskazano szczegółowo podmioty zobowiązane do znakowania i barwienia wyrobów energetycznych (obowiązek znakowania i barwienia wyrobów energetycznych ciąży na podmiotach prowadzących składy podatkowe, importerach, podmiotach dokonujących nabycia wewnątrzwspólnotowego i przedstawicielach podatkowych). Natomiast w ust. 3 i 4 uszczegółowiono zakres delegacji i wytycznych dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 87 ust. 1–6 – jest konsekwencją implementacji przepisów dyrektywy 2003/96/WE i zmiany momentu powstania obowiązku podatkowego w przypadku energii elektrycznej. Wobec powyższej zmiany konieczne jest określenie sposobu prowadzenia ewidencji ilościowej energii elektrycznej wyprodukowanej, zakupionej, dostarczonej, zwolnionej, zużytej, wyeksportowanej, otrzymanej lub wydanej wraz z datą dokonania płatności akcyzy, kwotą akcyzy należnej do zapłaty oraz ilości strat energii powstałych w wyniku przesyłu i rozdziału tej energii. Do prowadzenia ewidencji będzie obowiązany sprzedawca energii elektrycznej nabywcy końcowemu, podmiot reprezentujący, o którym mowa w art. 9 ust.6, i podmiot, który zużyje energię przed jej sprzedażą nabywcy końcowemu. Ewidencja będzie prowadzona na podstawie wskazań urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych znajdujących się u nabywcy końcowego lub podmiotu zużywającego energię elektryczną, a w przypadku braku takiej możliwości na podstawie dokumentów rozliczeniowych. Analogiczną regulację wprowadzono w tym zakresie również w ust. 2, w stosunku do dostawy wewnątrzwspólnotowej oraz eksportu energii elektrycznej, z tym że w przypadku braku możliwości prowadzenia ewidencji na podstawie wskazań urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, ewidencja prowadzona będzie na podstawie dokumentów rozliczeniowych. Dane zawarte w ww. ewidencjach powinny być przechowywane do celów kontroli przez okres pięciu lat, licząc od końca roku, w którym zostały sporządzone. Sposób prowadzenia tych ewidencji określi minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia. Z uwagi na standardowy charakter danych, które będą musiały być zawarte w ewidencji ilościowej energii elektrycznej, podmioty obowiązane do jej prowadzenia nie powinny ponosić z tego tytułu dodatkowych kosztów.

Rozdział 2

Napoje alkoholowe

Art. 88 – definicja napojów alkoholowych jest nieznacznie zmodyfikowanym redakcyjnie odpowiednikiem obecnego art. 67 ustawy o podatku akcyzowym. Analogicznie jak obecnie, do grupy napojów alkoholowych zaliczono alkohol etylowy, piwo, wino, napoje fermentowane i wyroby pośrednie.

Art. 89–93 – zmiany w stosunku do dotychczas obowiązujących przepisów są związane z nową regulacją zawartą w art. 3 projektu, tj. rezygnacją ze stosowania do celów poboru akcyzy i oznaczania wyrobów znakami akcyzy klasyfikacji wyrobów w układzie odpowiadającym Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, a ponadto wynikają z potrzeby doprecyzowania definicji poszczególnych napojów alkoholowych zgodnie z dyrektywą Rady 92/83/EWG. W celu zsynchronizowania niniejszych regulacji z pozostałymi przepisami projektu ustawy, zdefiniowano pojęcie „produkcji” poszczególnych wyrobów, a nie jak dotychczas „producenta”. Przepisy ustawy niejednokrotnie posługują się pojęciem „produkcji”, nie odwołują się natomiast do pojęcia „producent”. W przypadku piwa dyrektywa 92/83/EWG dopuszcza dwa sposoby ustalania podstawy opodatkowania akcyzą - od liczby hektolitrów i stopni Plato, bądź hektolitrów i rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu w gotowym produkcie. Projekt utrzymuje dotychczasowe rozwiązanie tzn. podstawą opodatkowania piwa pozostaje liczba hektolitrów za każdy stopień Plato. Taki system jest obecnie stosowany w 16 państwach członkowskich UE. W art. 90 ust. 5 zamieszczono upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych metod ustalania parametrów służących do określenia podstawy opodatkowania piwa, o których mowa w ust. 3, w szczególności wyznaczania

liczby stopni Plato w piwie gotowym. Na niezmiennym poziomie pozostawiono stawki akcyzy na wszystkie napoje alkoholowe.

Rozdział 3

Wyroby tytoniowe

Art. 94 ust. 1–8 – wprowadzone zmiany mają na celu odejście od podwójnej klasyfikacji wyrobów tytoniowych, tj. w układzie PKWiU i CN oraz ustalają przedmiot opodatkowania akcyzą (zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 95/59/WE, która nie przywołuje kodów CN), w oparciu o definicje wyrobów tytoniowych określone w ust. 2 – 8. Ponadto wobec propozycji wprowadzenia systemu kwotowo-procentowego dla opodatkowania akcyzą „innego tytoniu do palenia” oraz ustalenia stawki kwotowo-procentowej na tym samym poziomie, co dla „ciętego tytoniu do ręcznego sporządzania papierosów”, rezygnuje się z dotychczas stosowanego rozróżnienia rodzajów tytoniu do palenia, przechodząc do posługiwania się tylko pojęciem „tytoń do palenia”.

Art. 95 ust. 1 – jest odpowiednikiem art. 73 ust. 2 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym, z tym, że zamiast producenta wyrobów tytoniowych zdefiniowano produkcję tych wyrobów. Katalog czynności będących w rozumieniu projektu ustawy „produkcją wyrobów tytoniowych” rozszerzono ponadto o „przetwarzanie” wyrobów tytoniowych.

Art. 95 ust. 2 – określa stawki akcyzy na wyroby tytoniowe.

Pkt 1 - przepis odzwierciedla dostosowanie, na dzień 1 stycznia 2009 r., krajowego poziomu stawek podatku akcyzowego na papierosy do wymogów zapisanych w art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 92/79/EWG, tj. obciążenia papierosów podatkiem akcyzowym w wysokości 57% detalicznej ceny sprzedaży papierosów należących do najpopularniejszej kategorii cenowej, na którą występuje największy popyt (NKC) oraz osiągnięcie kwoty akcyzy równoważnej wysokości 64 EUR na 1000 sztuk papierosów. Proces harmonizacji odnosi się do NKC papierosów. W związku z tym stawki akcyzy w wyrażeniu kwotowo – procentowym zostały wyliczone w oparciu o przewidywany w 2009 roku poziom NKC, założony 2% wzrost kursu EUR w stosunku do obowiązującego z dnia 1 października 2007 r. wynoszącego za 1 EUR - 3,7700 zł i w oparciu o zmienioną strukturę opodatkowania akcyzą papierosów, polegającą na zmianie (wzroście) stawki kwotowej i ustaleniu stawki procentowej na jednym stałym poziomie.

Na dzień 1 stycznia 2009 r. proponuje się ustalenie stawki kwotowej na poziomie 138,50 zł/1000 szt. i stawki procentowej w wysokości 31,41% , liczonej od maksymalnej ceny detalicznej. Stawki te zostały ustalone w oparciu o przewidywaną na ten rok NKC, która winna wynieść 343,52 zł/1000 szt. (6,87 zł/20 szt.) i założony kurs za 1 EUR w wysokości 3,8500 zł. W przypadku zastosowania przelicznika kursowego 3,7700 zł za 1 EUR, stawka kwotowa akcyzy na papierosy wyniosłaby 133,40 zł/1000 szt., przy stawce procentowej w wysokości 31,41% , liczonej od maksymalnej ceny detalicznej. Takie wyliczenie stawki daje pewien margines bezpieczeństwa dla osiągnięcia minimum UE przy zmianach kursowych.

Jednakże w sytuacji, gdy NKC ukształtuje się na niższym poziomie niż założono, jak i w sytuacji znacznego wzrostu kursu EUR, konieczna będzie dodatkowa podwyżka akcyzy na papierosy. W przypadku jednak utrzymania dotychczasowego przelicznika kursowego w wysokości 3,7700 zł za 1 EUR, przy proponowanej stawce 138,50 zł akcyza wyniesie 65,36 EUR za 1000 szt. papierosów, tj. o 1,36 EUR powyżej minimum unijnego.

Pkt 2 - przepis określa mieszany system opodatkowania podatkiem akcyzowym dla tytoniu do palenia, który obejmuje swym zakresem inny tytoń do palenia i cięty tytoń do ręcznego sporządzania papierosów i ustala dla niego jedną stawkę kwotowo-procentową. A zatem wprowadza system kwotowo-procentowy dla opodatkowania akcyzą innego tytoniu do palenia, tj. tytoniu fajkowego i ustala dla niego stawkę kwotową i procentową na tym samym poziomie co stawka kwotowa i procentowa na cięty tytoń do ręcznego sporządzania papierosów. Pozwoli to uniknąć wykorzystywania, aktualnie obowiązującej, niższej procentowej stawki akcyzy określonej dla tytoniu fajkowego do opodatkowania nia tytoniu do „skrętów”, a tym samym generowania strat dla budżetu.

Wprowadzenie rozwiązania polegającego na jednakowym opodatkowaniu akcyzą wszystkich tytoni do palenia, poprzez zrównanie stawek akcyzy na „inne tytonie do palenia” (fajkowe) ze stawkami akcyzy na „cięty tytoń do ręcznego sporządzania papierosów”, ma na celu uproszczenie i uszczelnienie systemu podatkowego, co wpłynie na większą przewidywalność wpływów budżetowych.

Zaproponowane na 2009 r. stawki podatku akcyzowego dla tytoniu do palenia stanowią, iż łączne opodatkowanie akcyzą tego tytoniu winno wynosić 2/3 % łącznego opodatkowania akcyzą papierosów.

Pkt 3 - w zakresie opodatkowania cygar i cygaretek zaproponowano podwyższenie stawki kwotowej z poziomu 149,00zł/1000 sztuk do wysokości 235,00 zł/1000 szt. Spowoduje to zbliżenie opodatkowania akcyzą cygar i cygaretek z opodatkowaniem akcyzą papierosów ze średniego segmentu cenowego. Regulacja ta ma na celu uszczelnienie systemu podatkowego. Utrzymanie preferencji podatkowej dla cygar i cygaretek w stosunku do opodatkowania papierosów, mogłoby doprowadzić do sytuacji, która ma miejsce w niektórych krajach UE, tj. do sprzedaży cygaretek przypominających papierosy i sprzedawanych po niskich cenach, Sytuacja ta może wpłynąć na zmianę popytu papierosów (jego spadek), co przełoży się negatywnie na dochody budżetowe.

Art. 95 ust. 3 – wprowadza dla papierosów lub tytoniu do palenia, nieobjętych obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy i nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną, kwotową stawkę akcyzy liczoną odpowiednio w sztukach i kilogramach. Wprawdzie wyroby tytoniowe w opakowaniach innych, niż jednostkowe nie mogą podlegać sprzedaży detalicznej z powodu ograniczeń prawnych, to jednak mogą być przemieszczane np. między składami podatkowymi podatników zajmujących się produkcją wyrobów tytoniowych. Stąd też w przypadku takiego przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy powstaje konieczność oszacowania kwoty zabezpieczenia akcyzowego. Podobna sytuacja będzie miała miejsce przy imporcie tytoniu do palenia w opakowaniach niepodlegających obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy i nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną. Wprowadzenie stawki akcyzy na takie wyroby jest więc niezbędne dla określenia kwoty zabezpieczenia akcyzowego, jak również mogącego powstać obowiązku podatkowego dla ww. wyrobów.

Art. 95 ust. 4 – wprowadza ustawowy zapis o obligatoryjnym stosowaniu minimalnej stawki akcyzy na papierosy. Dotychczas stosowanie minimalnej stawki akcyzy na papierosy miało charakter fakultatywny. Stawka była określana w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych (art. 73 ust.5 ustawy o podatku akcyzowym). Minimalną stawkę akcyzy na papierosy będzie stosował każdy podatnik, u którego akcyza od papierosów, wyliczona w oparciu o stawki określone w ust. 2 pkt 1 będzie niższa niż 100 % całkowitej kwoty podatku akcyzowego, naliczonego od ceny równej najpopularniejszej kategorii cenowej.

Art. 95 ust. 5 – w przepisie niniejszym doprecyzowano definicję najpopularniejszej kategorii cenowej (NKC). Najpopularniejszą kategorią cenową jest, ustalana w każdym roku, cena stosowana w obrocie dla grupy papierosów o największej sprzedaży w okresie 10 miesięcy poprzedniego roku kalendarzowego. Dodano również zapis o obowiązku jej ogłaszania w drodze obwieszczenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, przed dniem 1 stycznia każdego roku. Publikacja w Monitorze Polskim NKC papierosów zapewni powszechny dostęp do informacji o jej wysokości, co będzie niezbędne z uwagi na konieczność stosowania przez podatników minimalnej stawki akcyzy na papierosy (ust. 4), której wysokość zależy od poziomu NKC oraz z uwagi na zaproponowaną w ust. 9 metodę opodatkowania wyrobów tytoniowych nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną, pozwalającą w sposób zastępczy ustalić maksymalną cenę detaliczną w wysokości trzykrotnej wartości NKC. Jednocześnie należy wskazać, iż sposób ogłoszenia i termin obowiązywania NKC papierosów na 2009 r. reguluje art. 160 niniejszego projektu ustawy.

Art. 95 ust. 6 – do dotychczasowej definicji maksymalnej ceny detalicznej wprowadzono zastrzeżenie, które jest niezbędne w celu zasygnalizowania możliwości innego rozumienia pojęcia maksymalnej ceny detalicznej. Takie rozumienie określono w ust. 9 dla potrzeb zastępczego przyjmowania maksymalnej ceny detalicznej, przy opodatkowaniu papierosów lub tytoniu do palenia, np. w opakowaniach jednostkowych nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną.

Art. 95 ust. 7 – przepis określa, iż obowiązek wyznaczania i wydrukowania maksymalnej ceny detalicznej na opakowaniu jednostkowym papierosów lub tytoniu do palenia ciąży na producencie, importerze lub podmiocie dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego.

Art. 95 ust. 8 – określa stawki akcyzy dla potrzeb opodatkowania (według systemu kwotowo-procentowego) papierosów lub tytoniu do palenia w opakowaniach jednostkowych nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną, z tytułu ich importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego, i wskazuje inny sposób określenia podstawy opodatkowania, od której liczona jest stawka procentowa podatku akcyzowego od tych wyrobów. Proponowana regulacja wychodzi naprzeciw postulatom zgłaszanym przez organy celne i skarbowe, które na bazie obecnie obowiązujących przepisów wskazywały na konieczność określenia stawki akcyzy np. dla importowanych nielegalnie papierosów, celem oszacowania uszczupień należności dla budżetu państwa.

Art. 95 ust. 9 – określa stawki akcyzy dla potrzeb opodatkowania (według systemu kwotowo-procentowego) papierosów lub tytoniu do palenia w opakowaniach jednostkowych nieoznaczonych lub oznaczonych maksymalną ceną detaliczną i wskazuje zastępczy sposób jej określania. Znajdą one zastosowanie w sytuacji, gdy do obrotu rynkowego trafią papierosy lub tytoń do palenia w sposób nielegalny, bez zapłaconej akcyzy.

Art. 95 ust. 10 – określa stawkę akcyzy dla papierosów lub tytoniu do palenia sprzedawanych powyżej maksymalnej ceny detalicznej, w sytuacji, o której mowa w art. 5 ust. 5.

Art. 95 ust. 11 – wprowadzenie powyższej regulacji umożliwi pozyskiwanie informacji niezbędnych dla określenia najpopularniejszej kategorii cenowej (NKC), której wielkość jest niezbędna dla określenia wysokości minimalnej stawki akcyzy na papierosy oraz ustalenia stawki akcyzy dla wyrobów w opakowaniach jednostkowych nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną, zgodnie z zaproponowanym w ust. 9 rozwiązaniem.

Art. 95 ust. 12 – przedmiotowa delegacja upoważnia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia terminu, formy przekazywania oraz zakresu informacji o wielkości sprzedaży poszczególnych marek papierosów oznaczonych maksymalną ceną detaliczną, za okres 10 miesięcy danego roku (od stycznia do października) dokonywanej przez producentów, importerów i nabywców wewnątrzwspólnotowych.

Dział V

Opodatkowanie akcyzą samochodów osobowych

Art. 96–109 – przepisy te wprowadzają szczególną regulację w odniesieniu do samochodów osobowych niezarejestrowanych na terytorium kraju, które na gruncie obecnie obowiązujących przepisów należały do wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych. Przepisy art. 96–109 kompleksowo regulują, w odniesieniu do samochodów osobowych, przedmiot opodatkowania akcyzą, moment powstania obowiązku podatkowego, zakres podmiotowy i podstawę opodatkowania akcyzą, sposób ustalania podstawy opodatkowania w przypadku, gdy odbiega ona od wartości rynkowej, stawki podatku akcyzowego, a także obowiązki i uprawnienia podatników. Przepisy te częściowo modyfikują obecnie obowiązującą regulację, a ponadto wprowadzają do ustawy stawki akcyzy stosowane do dnia 1 grudnia 2006 r. jedynie dla samochodów osobowych młodszych niż 2-letnie, które na gruncie dotychczas obowiązującego stanu prawnego uregulowane były w rozporządzeniu Ministra Finansów.

Art. 96 ust. 1 – w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów, dotyczących opodatkowania akcyzą samochodów osobowych, przepis ten wyraźnie wskazuje zakres przedmiotowy opodatkowania akcyzą samochodów osobowych. Przepis ten wymienia czynności, w stosunku do których powstaje obowiązek podatkowy tj: import, nabycie wewnątrzwspólnotowe, pierwszą sprzedaż na terytorium kraju samochodu osobowego niezarejestrowanego na terytorium kraju, który został wyprodukowany w kraju, pierwszą sprzedaż samochodu pochodzącego z nabycia wewnątrzwspólnotowego lub importu, jeśli z tytułu tych czynności nie została zapłacona akcyza bądź została zapłacona w wysokości mniejszej niż należna.–Zgodnie z zasadą jednofazowości opodatkowania akcyzą, każda kolejna sprzedaż samochodu osobowego co do zasady nie stanowi przedmiotu opodatkowania; z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 96 ust. 2

Art. 96 ust. 2 – przepis ten przewiduje szczególną sytuację, w której opodatkowanie samochodu osobowego jest możliwe w przypadku, gdy akcyza nie została zapłacona w należnej wysokości a w wyniku kontroli podatkowej lub prowadzonego postępowania nie można ustalić faktu jej zapłacenia. Zgodnie z tym przepisem w takiej sytuacji opodatkowaniu podlega każda sprzedaż samochodu osobowego przed jego pierwszą rejestracją na terytorium kraju, następująca po pierwszej sprzedaży, o której mowa w ust. 1 pkt 3. Jeżeli z tytułu tej sprzedaży zostanie zapłacony podatek, a po zakończeniu kontroli lub postępowania organy podatkowe ustalą fakt zapłaty akcyzy na wcześniejszym etapie, podatnikowi będzie przysługiwało prawo wystąpienia o stwierdzenie nadpłaty, zgodnie z zasadą jednokrotnego opodatkowania akcyzą samochodów osobowych.

Art. 96 ust. 3 – stanowi powtórzenie obecnie obowiązującego art. 4 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 96 ust. 4 – wskazuje, że, zgodnie z zasadą jednokrotności opodatkowania, jeżeli w stosunku do samochodu osobowego powstał obowiązek podatkowy w związku z wykonaniem

jednej z czynności podlegającej opodatkowaniu to nie powstaje obowiązek podatkowy na podstawie innej czynności podlegającej opodatkowaniu, pod warunkiem, że kwota akcyzy została określona lub zadeklarowana w należnej wysokości.

Art. 96 ust. 5 – określa samochody osobowe podlegające opodatkowaniu akcyzą. W przeciwieństwie do poprzednio obowiązującego stanu prawnego, w którym samochody osobowe jako wyroby akcyzowe (niezharmonizowane) były wymienione w załączniku nr 1 do ustawy, definicja samochodów osobowych została bezpośrednio zawarta w treści ustawy. Opodatkowaniu akcyzą podlegają tylko te samochody osobowe, które są oznaczone pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób (inne niż te objęte pozycją 8702), włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem skuterów śnieżnych o kodzie CN 8703 10 11, pojazdów typu meleks o kodzie CN 8703 10 18 oraz pojazdów typu QUAD o kodzie CN 8703 10 18.

Art. 96 ust. 6 – pojęcie sprzedaży samochodów osobowych niezarejestrowanych na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym zostało określone odrębnie na potrzeby niniejszego działu. Powyższe podyktowane jest odmienną specyfiką samochodów. W związku z tym, za sprzedaż samochodów osobowych, oprócz sprzedaży w rozumieniu Kodeksu cywilnego, uznane zostały również inne czynności, enumeratywnie wymienione w pkt 1-9.

Art. 96 ust. 7 – przepis określa, które przepisy z części dotyczącej wyrobów akcyzowych, mają odpowiednie zastosowanie do opodatkowania akcyzą samochodów osobowych.

Art. 97 ust. 1 – w odniesieniu do obecnie obowiązującego art. 80 ust. 3 pkt 2 ustawy, projektowany przepis nie wprowadza zmian w zakresie obowiązku podatkowego powstającego z tytułu importu.

Art. 97 ust. 2 – reguluje moment powstania obowiązku podatkowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego. Przepis ten przewiduje różne momenty powstania obowiązku podatkowego w zależności od tego, kiedy doszło do nabycia prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel (pkt 1 i 2). Jeśli przemieszczenie samochodu na terytorium kraju nastąpiło po uzyskaniu prawa rozporządzania samochodem jak właściciel np. po zawarciu umowy na terytorium państwa członkowskiego, obowiązek podatkowy powstanie dopiero z dniem przemieszczenia samochodu na terytorium kraju (pkt 1). Jeśli najpierw przemieszczono samochód z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju, a dopiero później doszło do nabycia prawa rozporządzania samochodem jak właściciel, np. w wyniku umowy zawartej na terytorium kraju, obowiązek podatkowy powstanie nie z dniem przemieszczenia samochodu, ale z dniem nabycia prawa rozporządzania samochodem jak właściciel (pkt 2). Pkt 3 reguluje sytuację, w której samochód osobowy, użytkowany w kraju przez osobę nie będącą jego właścicielem, pochodzący z nabycia wewnątrzwspólnotowego, zostanie zarejestrowany. W przypadku tym obowiązek podatkowy powstanie z dniem złożenia wniosku o rejestrację samochodu osobowego na terytorium kraju. Podmiot występujący z wnioskiem o rejestrację, który użytkuje samochód w kraju (np. w związku z powierzeniem mu samochodu) będzie zobowiązany do złożenia deklaracji uproszczonej oraz zapłaty podatku akcyzowego, zgodnie z art. 102 ust. 2 i 3 ustawy.

Art. 97 ust. 3 i ust. 4 – określa, iż obowiązek podatkowy z tytułu sprzedaży samochodu osobowego niezarejestrowanego na terytorium kraju, co do zasady, powstaje z dniem jego wydania, a w przypadkach wymienionych w art. 96 ust. 6 pkt 2-9, z dniem wykonania tych czynności czyli tytułem przykładu: zamiany, przekazania lub użycia samochodu osobowego. Jeśli odpowiednie przepisy przewidują obowiązek wystawienia faktury, obowiązek

podatkowy z tytułu sprzedaży powstanie z chwilą wystawienia faktury, nie później jednak niż w 7 dniu, licząc od dnia wydania samochodu, a w przypadkach wymienionych w art. 96 ust. 6 pkt 2-9, z dniem wykonania tych czynności. Sprzedawca ma obowiązek wykazania kwoty akcyzy na wystawionej fakturze.

Zatem w tej sytuacji, moment powstania obowiązku podatkowego został określony w podobny sposób jak w przypadku ogólnych zasad dotyczących momentu powstania obowiązku podatkowego uregulowanych w przepisach o podatku od towarów i usług.

Art. 97 ust. 5 – odpowiada treści art. 7 ust. 11 zawartego w części dotyczącej wyrobów akcyzowych niniejszej ustawy. Jeśli nie można określić dnia, w którym powstał obowiązek podatkowy, za datę jego powstania uznaje się wówczas dzień, w którym uprawniony organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej stwierdził dokonanie czynności podlegającej opodatkowaniu.

Art. 98 – wskazuje, kto jest podatnikiem akcyzy w przypadku samochodów osobowych.

Art. 98 ust. 1 – przepis ten wprowadza ogólną zasadę, zgodnie z którą obowiązek w podatku akcyzowym ciąży na importerach, nabywcach wewnątrzwspólnotowych, oraz sprzedawcach samochodów osobowych niezarejestrowanych na terytorium kraju, wyprodukowanych w kraju lub od których akcyza nie została zapłacona w należnej wysokości.

Art. 98 ust. 2 – przewiduje szczególne przypadki, gdy za podatnika z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego uznaje się osobę, która nabyła prawo do rozporządzania tym samochodem jak właściciel na terytorium kraju, nawet jeśli inny podmiot dokonał jego faktycznego przemieszczenia z terytorium państwa członkowskiego. Przepis ten odnosi się do przypadków określonych w art. 97 ust.2 pkt 1 i 2.

Art. 98 ust. 3 – również przewiduje szczególny przypadek, gdy za podatnika z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego uznaje się osobę, która wystąpiła o rejestrację tego samochodu na terytorium kraju, a która nie posiada prawa rozporządzania nim jak właściciel (np. użytkuje powierzony pojazd). W takim przypadku dopiero z chwilą wystąpienia o rejestrację samochodu na terytorium kraju powstanie obowiązek podatkowy.

Art. 99 ust. 1 – przepis określa, kto jest płatnikiem akcyzy w przypadku sprzedaży samochodów osobowych niezarejestrowanych, od których nie uiszczono podatku, w trybie postępowania egzekucyjnego. W takiej sytuacji płatnikami są organy egzekucyjne określone w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz komornicy sądowi wykonujący czynności egzekucyjne. Na płatnikach ciąży obowiązek wpłaty podatku akcyzowego od takich pojazdów.

Art. 99 ust. 2 – zgodnie z treścią tego przepisu, na płatniku ciąży obowiązek obliczenia i wpłaty akcyzy od sprzedaży samochodu osobowego dokonanej w trybie egzekucji, na rachunek właściwej izby celnej w terminie do 7 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano sprzedaży samochodu, a także przekazania w tym terminie deklaracji o wysokości pobranej i wpłaconej akcyzy.

Art. 99 ust. 3 – zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru i wymagań odnośnie do deklaracji o wysokości akcyzy wpłacanej przez płatnika.

Art. 100 – obecnie obowiązujące zasady dotyczące podstawy opodatkowania akcyzą samochodów osobowych są uregulowane w przepisach ogólnych – art. 10 dotychczas obowiązującej ustawy oraz w przepisach szczegółowych – art. 82 ust. 3 tej ustawy (podstawa opodatkowania przy nabyciu wewnątrzwspólnotowym samochodu osobowego).

Projektowany przepis reguluje kompleksowo problematykę podstawy opodatkowania samochodów osobowych niezarejestrowanych na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, w przypadku ich pierwszej sprzedaży na terytorium kraju, nabycia wewnątrzwspólnotowego lub importu (z odpowiednimi zastrzeżeniami w zakresie niektórych procedur celnych).

Istotną zmianą jest wprowadzenie w ust. 6 podstawy opodatkowania w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego, dopuszczonego wcześniej do obrotu w innym państwie członkowskim, zgodnie z przepisami celnymi, ale niezarejestrowanego na terytorium innego państwa członkowskiego. W takim przypadku podstawą opodatkowania będzie wartość celna powiększona o należne cło, z uwzględnieniem prowizji, kosztów transportu i ubezpieczenia, jeżeli nie zostały uwzględnione w cenie, ale już poniesione do miejsca, w którym nastąpiło objęcie towaru procedurą celną.

Ponadto, w ust. 7 oraz w ust. 8 wprowadzono zasady ustalania podstawy opodatkowania w oparciu o średnią wartość rynkową. W ust. 7 określono, iż w pewnych sytuacjach, gdy nie można określić podstawy opodatkowania zgodnie z regulacjami określonymi w ust. 1 pkt 1 i 2, w szczególności w przypadku darowizny samochodu, za podstawę opodatkowania przyjmuje się średnią wartość rynkową takiego pojazdu na rynku krajowym, pomniejszoną o należną kwotę podatku od towarów i usług oraz kwotę akcyzy. W ust. 8 uregulowano, że w przypadku, gdy określenie kwot należnych z tytułu sprzedaży bądź nabycia wewnątrzwspólnotowego nie jest możliwe, jak również w sytuacji, gdy wskazana przez podatnika wysokość podstawy opodatkowania odbiega w stopniu znacznym od średniej wartości rynkowej takiego samochodu, konieczne jest określenie wartości rynkowej takiego samochodu. Istotnym jest, że podatnik na wezwanie właściwego organu podatkowego czy organu kontroli skarbowej ma prawo do wykazania przyczyn uzasadniających podanie wysokości znacznie odbiegającej od średniej wartości rynkowej samochodu osobowego.

Proponowane przepisy wynikają z uzasadnienia do wyroku ETS w sprawie C-313/05 (Maciej Brzeziński), gdzie stwierdzono, że przy obliczaniu kwoty podatku należy brać pod uwagę wartość rynkową pojazdu. Uznano, że wyrok ten stanowi podstawę do zmiany podstawy opodatkowania w podatku akcyzowym od samochodów osobowych niezarejestrowanych na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym nabytych wewnątrzwspólnotowo. Przyjęto, iż obiektywnym sposobem umożliwiającym ustalenie kwoty podstawy opodatkowania podatkiem akcyzowym jest odniesienie do średniej wartości rynkowej danego samochodu w określonym miesiącu.

Proponowane w projekcie rozwiązanie skutkować powinno urealnieniem deklarowanych wartości samochodów osobowych sprowadzanych z innych państw członkowskich lub sprzedawanych w kraju poprzez możliwość odniesienia do średnich cen rynkowych. Proponowana zmiana przyczyni się do likwidacji dotychczasowej patologii polegającej na możliwości znacznego zaniżania przez podatników deklarowanych kwot wartości samochodów używanych sprowadzanych lub sprzedawanych w kraju. Rozwiązanie to jakkolwiek nie będzie stanowiło bariery ochronnej dla polskiego rynku przed napływem starych nieekologicznych pojazdów, jednakże stanowi narzędzie mające za zadanie urealnienie kwoty deklarowanych wartości samochodów osobowych.

Ust. 9-10 określają sposób postępowania organów podatkowych lub organów kontroli skarbowej, obowiązujący przy ustalaniu wartości rynkowej samochodu osobowego w ww. przypadkach. Jeśli podatnik nie przedstawi dowodów na to, iż samochód ma uzasadnioną niższą wartość niż średnia wartość rynkowa takiego pojazdu, organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej określi wysokość podstawy opodatkowania. Określenie przez organ wysokości podstawy opodatkowania może opierać się na opinii biegłego. Powyższe

uregulowania są w dużej mierze efektem zgłaszanych przez izby celne problemów związanych z zaniżaniem podstawy opodatkowania przy nabyciu wewnątrzwspólnotowym samochodów osobowych. Zasady udziału biegłego w postępowaniu podatkowym są uregulowane m.in. w art. 197 – Ordynacji podatkowej. Jeżeli wysokość podstawy opodatkowania odbiegałaby co najmniej o 33 % od zadeklarowanej wartości samochodu osobowego (podstawy opodatkowania), koszty opinii biegłego lub biegłych ponosi podatnik. Ustanowienie zasady, że jeżeli określona przez organ podatkowy z uwzględnieniem opinii biegłego wysokość podstawy opodatkowania różni się o więcej niż 33% od wartości podanej przez podatnika, to koszty opinii ponosi podatnik, stanowi pewnego rodzaju sankcję za nierzetelne określenie przez podatnika podstawy opodatkowania. Wyznaczenie progu 33% jest rozwiązaniem analogicznym do przyjętego w przepisie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 68, poz. 450) jak również w art. 19 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.). Powyższe określenie wielkości różnicy w wysokości 33% stanowi rozwiązanie przyjęte z uwagi na zachowanie spójności całości systemu podatkowego.

Ust. 11 - reguluje zasady określania średniej wartości rynkowej danego samochodu osobowego, nabytego wewnątrzwspólnotowo lub sprzedawanego przed pierwszą rejestracją. Za średnią wartość rynkową samochodu osobowego uznaje się wartość ustaloną na podstawie notowanej na rynku krajowym, w dniu powstania obowiązku podatkowego, średnią cenę samochodu osobowego zarejestrowanego na terytorium kraju tej samej marki, modelu, rocznika oraz, jeżeli jest to możliwe do ustalenia, wyposażenia oraz o przybliżonym stanie technicznym, co nabyty na terytorium kraju lub nabyty wewnątrzwspólnotowo samochód osobowy.

Ust. 12 i 13 – określają sposób przeliczania podstawy opodatkowania w przypadku, gdy jest ona wyrażana w walucie obcej. Do przeliczenia podstawy opodatkowania stosuje się bieżące, średnie kursy ogłaszane przez Narodowy Bank Polski, obowiązujące w dniu powstania obowiązku podatkowego. W przypadku, gdy w dniu powstania obowiązku podatkowego nie został ogłoszony przez Narodowy Bank Polski bieżący, średni kurs waluty obcej, do przeliczenia podstawy opodatkowania należy stosować ostatni, przed dniem powstania obowiązku podatkowego średni kurs, ogłoszony przez Narodowy Bank Polski.

Art. 101 – wprowadza zmianę w stosunku do obecnie obowiązującego stanu prawnego, gdyż ustala w ustawie stawkę akcyzy na samochody osobowe w wysokości 13,6 % podstawy opodatkowania – dla samochodów osobowych o pojemności silnika powyżej 2000 cm³ oraz 3,1% podstawy opodatkowania dla pozostałych samochodów osobowych. Stawki te były stosowane do dnia 1 grudnia 2006 r. jedynie dla samochodów osobowych młodszych niż 2-letnie i w chwili obecnej są umieszczone w rozporządzeniu Ministra Finansów. Ponadto regulacja ta uwzględnia wspomniane orzeczenie ETS w sprawie C-313/05 oraz orzeczenia sądów administracyjnych, rozpatrujących zarzuty podatników, dotyczące dyskryminującego traktowania samochodów osobowych sprowadzanych z UE starszych niż 2 lata.

Art. 102 ust. 1 – wskazuje obowiązki podatnika z tytułu sprzedaży na terytorium kraju samochodu osobowego. Podatnik obowiązany jest do składania, we właściwym urzędzie celnym, deklaracji w sprawie akcyzy oraz obliczania i wpłacania akcyzy na rachunek właściwej izby celnej za miesięczne okresy rozliczeniowe, w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy. W odniesieniu do wyrobów akcyzowych podobna regulacja została zawarta w art. 16 niniejszej ustawy.

Art. 102 ust. 2 – przewiduje obowiązek złożenia deklaracji uproszczonej w terminie 14 dni, liczonym od dnia powstania obowiązku podatkowego, czyli: od dnia przemieszczenia albo nabycia prawa rozporządzania samochodem jak właściciel albo złożenia wniosku o rejestrację (stosownie do regulacji zawartej w art. 97 ust. 2), z zastrzeżeniem, że deklaracja uproszczona nie może być złożona później niż w dniu rejestracji samochodu osobowego.

Art. 102 ust. 3 – określa 30 – dniowy termin zapłaty podatku z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu, który jest liczony w analogiczny sposób jak w przypadku deklaracji uproszczonej (tj. 30-dniowy termin na zapłatę podatku liczony jest od dnia, w którym powstał obowiązek podatkowy z tym, że zapłata nie może nastąpić później niż w dniu rejestracji samochodu na terytorium kraju).

Art. 102 ust. 4 – przepis stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie określenia w drodze rozporządzenia, wzoru deklaracji podatkowych i uproszczonych, o których mowa w ust. 1 i 2, przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia prawidłowego obliczenia wysokości akcyzy.

Art. 103 ust. 1–4 stanowi doprecyzowanie brzmienia art. 77 obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym w zakresie możliwości ubiegania się o zwrot akcyzy w sytuacji dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej samochodów osobowych wcześniej niezarejestrowanych na terytorium kraju, albo dokonania ich eksportu. Podmiot, który uzyskał prawo rozporządzania samochodem jak właściciel i który dokonuje dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu lub w którego imieniu ta dostawa albo eksport są realizowane może ubiegać się o zwrot akcyzy. Podmiot ten, aby uzyskać zwrot akcyzy musi złożyć wniosek do właściwego naczelnika urzędu celnego i załączyć odpowiednie dokumenty. Zwrotowi nie podlega akcyza w kwocie niższej niż minimalna kwota zwrotu, która zostanie określona w rozporządzeniu Ministra Finansów.

Art. 103 ust. 5 – określa właściwość organów celnych w zakresie zwrotu akcyzy w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu samochodu osobowego, od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju.

Art. 103 ust. 6 – przepis stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych warunków i trybu zwrotu akcyzy w przypadku dostaw wewnątrzwspólnotowych albo eksportu, minimalnej kwoty zwrotu, wzoru wniosku oraz terminów zwrotu akcyzy, uwzględniając konieczność prawidłowego określenia kwoty zwracanej akcyzy oraz ekonomiczną opłacalność dokonania zwrotu akcyzy.

Art. 104 ust. 1–3 – stanowi modyfikację art. 78 obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym w zakresie składania informacji podsumowujących w odniesieniu do nabyć i dostaw wewnątrzwspólnotowych samochodów osobowych dokonywanych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Na gruncie obecnego stanu prawnego obowiązek składania informacji podsumowujących dotyczy wszystkich wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych.

Art. 104 ust. 4 – przepis stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru informacji podsumowującej wraz z objaśnieniami co do sposobu prawidłowego jej wypełniania, terminu i miejsca składania, uwzględniając konieczność złożenia korekty oraz zapewnienia informacji dotyczących ilości nabywanych lub dostarczanych wewnątrzwspólnotowo samochodów osobowych.

Art. 105 ust. 1 i 2 – przepis stanowi istotną zmianę wobec obecnie obowiązującej regulacji, gdyż nakłada na naczelników urzędów celnych obowiązek wydawania:

dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy, brak obowiązku zapłaty akcyzy, z odpowiednim zastrzeżeniem do zaświadczeń stwierdzających zwolnienie od akcyzy wydawanych w związku ze zwolnieniami od akcyzy, o których mowa w art. 106 i 107. W obowiązującym stanie prawnym taki obowiązek nie wynika wprost z przepisów ustawy o podatku akcyzowym, jak również nie przewiduje się wydawania innych dokumentów jak tylko potwierdzających zapłatę akcyzy. Przedstawienie dokumentów dotyczących zapłaty, braku obowiązku zapłaty akcyzy lub zwolnienia od akcyzy jest jednym z obligatoryjnych warunków umożliwiających rejestrację samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

Art. 105 ust. 3 – przepis stanowi konsekwencję wprowadzenia zmian w art. 105 ust. 1 i 2 i statuuje obowiązek przekazywania dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy lub dokumentu potwierdzającego brak obowiązku zapłaty akcyzy nabywcy samochodu.

Art. 105 ust. 4 – zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie określenia, w drodze rozporządzenia, wzorów dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając zasady rejestracji samochodów osobowych oraz konieczność identyfikacji samochodów.

Art. 105 ust. 5 – zawiera fakultatywną delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego trybu obiegu dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając sytuację na rynku w zakresie obrotu samochodami osobowymi oraz potrzeby dokumentowania zapłaty lub braku obowiązku zapłaty akcyzy.

Art. 106–108 – zawierają całościowo uregulowane, obligatoryjne zwolnienia samochodów osobowych wynikające z przepisów wspólnotowych. Zwolnienia te zostały przeniesione do ustawy z dotychczas obowiązującego rozporządzenia w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego. Ponadto w art. 106 uszczegółowiono, zgodnie z postanowieniami dyrektywy Rady 83/183/EWG, co rozumie się pod pojęciem miejsca stałego pobytu.

Art. 106 - określa warunki dotyczące zwolnienia od akcyzy samochodów osobowych w przypadku, gdy pojazd jest przywożony przez osobę fizyczną: przybywającą na terytorium kraju na pobyt stały lub powracającą z czasowego pobytu, przywożącą samochód w związku z zawarciem związku małżeńskiego, dziedziczeniem pojazdu.

Art. 107 – przepis reguluje sytuacje, w których czasowy przywóz samochodów osobowych, niezarejestrowanych na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, w celach: prywatnych, zawodowych, studiowania oraz wykorzystywanych w regularnych podróżach, podlega zwolnieniu od podatku akcyzowego. Ponadto w ust. 5 została przewidziana regulacja umożliwiająca złożenie kaucji w walucie polskiej w przypadku, gdy podmiot, który chce skorzystać ze zwolnienia nie jest w stanie wykazać miejsca stałego pobytu w państwie członkowskim. W momencie udowodnienia, iż podmiot ten posiada miejsce stałego pobytu na terytorium państwa członkowskiego, kaucja będzie podlegała zwrotowi. Powyższa regulacja odpowiada art. 8 dyrektywy Rady 83/183/EWG.

Art. 108 – określa warunki dotyczące zwolnienia od akcyzy importu samochodu osobowego stanowiącego mienie przesiedlenia osoby fizycznej przybywającej na terytorium kraju na pobyt stały lub powracającej z czasowego pobytu z terytorium państwa trzeciego.

Art. 109 – zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wprowadzenia w drodze rozporządzenia zwolnień od akcyzy samochodów osobowych, gdy wynika to z przepisów prawa Wspólnoty Europejskiej, umów międzynarodowych lub zasady wzajemności. Zwolnienie może być realizowane przez zwrot akcyzy, wówczas naczelnik urzędu celnego w drodze decyzji określa wysokość kwoty zwrotu akcyzy.

Dział VI
Znaki akcyzy
Rozdział 1
Obowiązek oznaczania znakami akcyzy

Art. 110 – projektowanej ustawy określa, że obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy podlegają wyroby określone w załączniku nr 3 do ustawy.

Art. 111 ust. 3 – w przepisie wymienione zostały podmioty, którym wytwórca znaków może wydawać znaki akcyzy tj. właściwi naczelnicy urzędów celnych w sprawach znaków akcyzy lub podmioty przez nich upoważnione. W obowiązującej ustawie w art. 84 ust. 3 wymienione są dodatkowo podmioty upoważnione przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, które pominięte zostały w projektowanej ustawie (patrz uzasadnienie do art.124 ust. 1).

Art. 112 ust. 1 pkt 1 – różnica w treści tego przepisu w stosunku do treści art. 86 ust. 1 obowiązującej ustawy, regulującego tą samą materię, polega na wprowadzeniu pojęcia „zarejestrowanego podmiotu” przed wyliczeniem podmiotów obowiązanych do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy w tym celu, aby osoby fizyczne, które dokonują nabycia wewnątrzwspólnotowego poza prowadzoną działalnością gospodarczą lub dokonują tego nabycia nie prowadząc działalności gospodarczej nie mogły występować o podatkowe znaki akcyzy. Ponadto wyraz „producent” zastąpiono wyrażeniem „podmiot prowadzący skład podatkowy”. Co do zasady producent jest podmiotem prowadzącym skład podatkowy z drobnymi wyjątkami określonymi w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, do których odnosi się także art. 112 ust. 1 pkt 5 (patrz uzasadnienie do tego przepisu). W projektowanej ustawie pominięto także podmioty dokonujące pakowania, rozlania lub rozważenia wyrobów w opakowania jednostkowe, a także przepakowania, ponownego rozlania lub rozważenia wyrobów akcyzowych w inne opakowania jednostkowe, gdyż wymienione czynności, w świetle przepisów ustawy są produkcją wyrobów akcyzowych, a produkcja może odbywać się tylko w składzie podatkowym. Wyżej wymienione podmioty otrzymają podatkowe znaki akcyzy, z uwagi na to, że są one podmiotami prowadzącymi składy podatkowe.

Art. 112 ust. 1 pkt 5 – wymienia jako podmioty obowiązane do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy podmioty dokonujące produkcji:

- wyrobów akcyzowych, z wykorzystaniem wyłącznie wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona akcyza, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1;
- mniej niż 1000 hl w ciągu roku podatkowego win gronowych pochodzących z upraw własnych, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 2;
- alkoholu etylowego w ilości nie większej niż 10 hl czystego alkoholu rocznie, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 4 oraz
- produkcji wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona przedpłata akcyzy (art. 45 ust. 1 pkt 5).

Producenci tych wyrobów wyłączeni zostali w świetle projektowanego art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 z obowiązku produkowania ww. wyrobów w składzie podatkowym. W takiej sytuacji podmioty te nie mieściłyby się w katalogu podmiotów obowiązanych do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, podczas gdy wyroby przez nie produkowane objęte są obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy. Dotychczas podmioty te objęte były

obowiązkiem oznaczania wyrobów znakami akcyzy jako „producenci wyrobów”. W związku z projektowaną zmianą polegającą m.in. na zastąpieniu wyrazu „producentów” wyrazami „prowadzącymi sklady podatkowe”, uzasadnioną powyżej oraz wobec tego, że producenci win gronowych, alkoholu etylowego lub wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą, o których odpowiednio mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 nie będą prowadzącymi sklady podatkowe, istnieje potrzeba rozszerzenia kręgu podmiotów wymienionych w art. 112 ust. 1.

Art. 112 ust. 1 pkt 6 – w przepisie tym, jako obowiązanych do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, wskazano, poza dotychczas obowiązującymi do tego podmiotami, właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4. Zgodnie z tym przepisem podatnikiem z tytułu wyprowadzenia ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, wyrobów akcyzowych nie będących własnością podmiotu prowadzącego ten skład podatkowy, jest podmiot będący właścicielem tych wyrobów. W przypadku gdy wyroby te są objęte obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy, ich właściciel musi mieć możliwość otrzymania znaków akcyzy. Zatem krąg podmiotów obowiązanych do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy rozszerzono o właściciela wyrobów, o którym mowa w art. 9 ust. 4, dając mu możliwość pobrania i rozliczenia znaków akcyzy.

Art. 112 ust. 2 – wskazuje, że podmiotem obowiązującym do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy może być w przypadku importu, zamiast importera, podmiot niebędący importerem, na którym ciąży obowiązek uiszczenia cła. Zmiana ta jest konsekwencją uznania tego podmiotu podatnikiem podatku akcyzowego zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy.

Art. 112 ust. 3 – różnica w treści tego przepisu w stosunku do treści art. 86 ust. 2 obowiązującej ustawy, regulującego tę samą materię, polega na dodaniu wyrazów „poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy”. Doprecyzowuje to przepis i pozwala na uniknięcie dotychczasowych wątpliwości interpretacyjnych. W praktyce bowiem pojawiały się wątpliwości kiedy nakładać legalizacyjne znaki akcyzy, a kiedy podatkowe znaki akcyzy, gdy wyroby akcyzowe są jeszcze objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Projektowany przepis jednoznacznie wskazuje, iż w przypadku, gdy wyroby akcyzowe są objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy stosuje się podatkowe znaki akcyzy. Obowiązek oznaczania legalizacyjnymi znakami akcyzy powstaje natomiast w przypadku wystąpienia wyrobów objętych obowiązkiem poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli wyroby te są nieoznaczone, oznaczone nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi. Obowiązek oznaczania wyrobów akcyzowych legalizacyjnymi znakami akcyzy będzie zatem dotyczył także podmiotu, który przelewa napoje alkoholowe, od których zapłacono akcyzę z opakowań jednostkowych oznaczonych znakami akcyzy w inne opakowania jednostkowe (patrz także uzasadnienie do art. 112 ust. 6). Ponadto wykreślenie wyrazów „lub wyrobów akcyzowych z uszkodzonymi znakami akcyzy” i zastąpienie ich wyrazami „w szczególności znakami uszkodzonymi” pozwoli na doprecyzowanie zapisu. Do ustępu tego wprowadzono także zapis mówiący, że obowiązek oznaczania wyrobów akcyzowych legalizacyjnymi znakami akcyzy powstaje w przypadku, gdy wyroby akcyzowe przeznaczone są do dalszej sprzedaży. Zapis ten w obowiązującym stanie prawnym znajduje się w kolejnym ustępie, regulującym kwestie podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych legalizacyjnymi znakami akcyzy. Z uwagi na to, że obowiązek oznaczania przedmiotowymi znakami nie istnieje, gdy wyroby nie są przeznaczone do dalszej sprzedaży, zapis ten został umieszczony w przepisie ogólnym, regulującym obowiązek oznaczania legalizacyjnymi znakami akcyzy.

Art. 112 ust. 4 – Z uwagi na fakt, iż naczelnik urzędu celnego jest organem administracji publicznej, zastąpiono wyraz „władzy” wyrazem „administracji”. Przepis został doprecyzowany poprzez wskazanie, że zbycie wyrobów akcyzowych przez organy

administracji publicznej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Ponadto dodano zdanie drugie, dotyczące obowiązku sporządzania protokołu z czynności oznaczania, w związku z wykreśleniem tego zdania w art. 129 ust. 2.

Art. 112 ust. 5 – doprecyzowuje zapis zawarty w art. 86 ust. 4 obowiązującej ustawy. Doprecyzowanie nastąpiło poprzez dodanie wyrazów „przeznaczonych do dalszej sprzedaży”, który jednoznacznie wskazuje, iż nie ma wymogu sporządzania spisu wyrobów i przedstawiania go właściwemu naczelnikowi urzędu celnego, w przypadku, gdy wyroby nie są przeznaczone do dalszej sprzedaży. Ponadto po wyrazach „właściwemu naczelnikowi urzędu celnego” wykreślono wyrazy „wykonującemu zadania w zakresie akcyzy na terytorium kraju”. Powyższa zmiana nie powoduje zmiany właściwego naczelnika. Będzie nim nadal w przypadku potwierdzenia spisu z natury naczelnik urzędu celnego właściwy ze względu na miejsce wykonywania czynności. Zmiana nazewnictwa wynika z nomenklatury przyjętej w art. 10 projektowanej ustawy.

Art. 112 ust. 6 – zawiera nowy zapis, zgodnie z którym obowiązek sporządzania spisu z natury wyrobów akcyzowych, które mają być oznaczone legalizacyjnymi znakami akcyzy nie ma zastosowania do wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą ponownie rozlanych z opakowań jednostkowych oznaczonych znakami akcyzy w inne opakowania jednostkowe, w miejscu ich sprzedaży detalicznej. Do oznaczania tych wyrobów stosowane będą legalizacyjne znaki akcyzy. Istniałby zatem obowiązek sporządzania spisu z natury wyrobów akcyzowych. Zachowanie tego obowiązku tj. sporządzanie spisu z natury, przed wystąpieniem do urzędu celnego o sprzedaż legalizacyjnych znaków akcyzy, w przypadku tego rodzaju działalności, uniemożliwiałoby wręcz jej prowadzenie, gdyż klient musiałby czekać na sporządzenie spisu z natury, jego potwierdzenie, pobranie znaków z urzędu i ich naniesienie na wyroby.

Art. 113 ust. 1 – wskazuje moment, w którym wyroby akcyzowe mają być oznaczone znakami akcyzy. Ogólna reguła została powtórzona z art. 87 ust. 1 obowiązującej ustawy. Wprowadzono także dodatkowy zapis mówiący, że w przypadku produkcji:

- wyrobów akcyzowych, z wykorzystaniem wyłącznie wyrobów akcyzowych, od których akcyza została zapłacona, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1,
- win gronowych, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 2,
- alkoholu etylowego, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 4, lub
- wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona przedpłata akcyzy (art. 45 ust. 1 pkt 5)

wyroby powinny być oznaczone znakami akcyzy przed przekazaniem ich do magazynu wyrobów gotowych lub dokonaniem ich sprzedaży. Dodanie tego zapisu jest konsekwencją brzmienia art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 projektowanej ustawy. Ponadto w art. 113 ust. 1 i 2 dodano wyraz „podatkowymi”. Doprecyzowuje to zapis pozwalając jednocześnie uniknąć ewentualnych wątpliwości oraz wskazując jednoznacznie, że przepis ten reguluje zasady nanoszenia podatkowych znaków akcyzy.

Art. 113 ust. 2 pkt 1 (art. 87 ust. 2 pkt 1 obowiązującej ustawy) w projektowanym brzmieniu pozwoli importerom wyrobów akcyzowych na sprowadzenie nieoznaczonych wyrobów pod warunkiem objęcia tych wyrobów procedurą zawieszenia poboru akcyzy albo wprowadzenia do wolnego obszaru celnego, składu wolnocłowego albo objęcia procedurą składu celnego, a następnie prawidłowego oznaczenia tych wyrobów przed zakończeniem procedury zawieszenia poboru akcyzy albo objęciem procedurą dopuszczenia do obrotu. Natomiast dodanie pkt 3 w ust. 2 pozwoli na uniknięcie dotychczasowych licznie pojawiających się wątpliwości dotyczących kwestii oznaczania znakami akcyzy wyrobów akcyzowych przez zarejestrowanego lub niezarejestrowanego handlowca, w szczególności miejsca gdzie mają być oznaczone nabywane przez niego wyroby.

Art. 113 ust. 3 – wyraz „obrotu” (występujący w obowiązującej ustawie – art. 87 ust. 3) zastąpiono wyrazem „sprzedaży” – patrz uzasadnienie do art. 2 pkt 21.

Art. 114 ust. 1 pkt 2 (art. 88 ust. 1 pkt 2 obowiązującej ustawy) w projektowanym brzmieniu z jednej strony ma charakter doprecyzowujący, a z drugiej zaś rozszerza krąg adresatów normy do wszystkich podmiotów prowadzących składy podatkowe, czyli również prowadzących składy magazynowe, a nie tylko producentów wyrobów akcyzowych. Jednocześnie umożliwiono zastosowanie przedmiotowego zwolnienia do wszystkich wyrobów akcyzowych bez względu na ich pochodzenie. Dotychczas zwolnieniu podlegały jedynie wyroby wytworzone na terytorium kraju przeznaczone do dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej albo na eksport.

Art. 114 ust. 1 pkt 3 – jego modyfikacja w stosunku do przepisu art. 88 ust. 1 pkt 3 obowiązującej regulacji, podyktowana jest brzmieniem przepisów prawa celnego, gdzie wyrażenie „wprowadzanie do wolnych obszarów celnych” oznacza przeznaczenie celne. Natomiast w przedmiotowym przepisie ustawodawca posłużył się wyrazem „wprowadzane” w potocznym znaczeniu tego słowa. Stąd, aby nie wprowadzać w błąd wyraz „wprowadzane” został zastąpiony wyrazem „umieszczane”. Jednocześnie zmieniono brzmienie zapisu, gdyż obecnie w przepisach nie stosuje się określenia „sklep wolnocłowy”.

Art. 114 ust. 1 pkt 4 i 5 – został precyzyjniej sformułowany w stosunku do obowiązującego przepisu (art. 88 ust. 1 pkt 4), dodano także w pkt 5 przypadek, gdy wyroby są przewożone z terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego przez terytorium kraju. Warunkiem zwolnienia z obowiązku oznaczania znakami akcyzy wyrobów, o których mowa w ust. 1 pkt 4, jest złożenie zabezpieczenia kwoty akcyzy na zasadach i w trybie stosowanych przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów prawa celnego (art. 114 ust. 6 ustawy). Jednocześnie art. 114 nie przewiduje istniejącego w obowiązującym stanie prawnym obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego w przypadku, gdy wyroby przewożone są z terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego przez terytorium kraju. Zabezpieczenie takie jest składane w innych państwach członkowskich. Zwolnienie z obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy w wyżej wymienionych przypadkach, podyktowane jest tym, że przewożone wyroby nie są przeznaczone do sprzedaży na terytorium kraju, lecz jedynie przewożone przez to terytorium. Ponadto przed wyrazem „tranzytu” dodano wyraz „procedury”, bowiem Wspólnotowy Kodeks Celný posługuje się sformułowaniem „procedura tranzytu”.

Art. 114 ust. 1 – jego treść została rozszerzona w stosunku do przepisu art. 88 ust. 1 obowiązującej ustawy regulującego tę materię, poprzez dodanie pkt 6, w którym jako podlegające zwolnieniu z obowiązku oznaczania znakami akcyzy wymienione zostały wyroby akcyzowe wyprodukowane na warunkach określonych w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, przeznaczone jednocześnie do dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej lub na eksport. Dodanie tego punktu jest konsekwencją brzmienia art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 projektowanej ustawy.

Art. 114 ust. 4 – w przepisie tym wyraz „producenci” zastąpiono wyrazami „podmioty prowadzące składy podatkowe” – patrz uzasadnienie do art. 112 ust. 1 pkt 1. Dodano także podmioty, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 – patrz uzasadnienie do art. 112 ust. 1 pkt 5 oraz właścicieli wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 9 ust. 4.

Art. 114 ust. 5 – jego modyfikacja w stosunku do przepisu art. 88 ust. 5 obowiązującej ustawy polega na tym, że termin przewidziany na pisemne powiadomienie właściwego naczelnika urzędu celnego o wyprowadzeniu wyrobów akcyzowych bez znaków akcyzy w przypadkach określonych w art. 114 ust. 1 pkt 2, 3 i 6 został skrócony z 7 dni do

obowiązku powiadomienia naczelnika przed dniem wyprowadzenia wyrobów akcyzowych np. ze składu podatkowego. Ponadto, w celu zapewnienia jednolitości nazewnictwa stosowanego w ustawie: wyraz „wydane” zastąpiono wyrazem „wyprowadzone” a wyraz „wywozu” zastąpiono wyrażeniem „dostawy wewnątrzwspólnotowej, eksportu”.

Art. 114 ust. 7 – w przepisie tym dodany został zapis dotyczący formy prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 4 tego artykułu (ewidencja może być prowadzona w formie elektronicznej po uprzednim, pisemnym powiadomieniu naczelnika urzędu celnego), oraz obowiązku jej przechowywania do celów kontroli przez okres 5 lat, od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona. Z uwagi na to, że przepisy kodeksu karnego skarbowego penalizują nieprowadzenie i nieprzechowywanie ksiąg, m.in. ewidencji, niezbędny jest przepis, który będzie wskazywał okres ich przechowywania.

Art. 115 – przepis przeniesiony z obowiązującej ustawy (art. 89 ust. 1).

Rozdział 2

Tryb i zasady nanoszenia znaków akcyzy

Art. 116 ust. 1 i 2 – przepis przeniesiony z obowiązującej ustawy (art. 90). Dotyczy postaci znaków akcyzy, sposobu nanoszenia znaków akcyzy na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych. Jednocześnie dokonano ujednolicenia nazewnictwa dotyczącego nanoszenia znaków akcyzy. Dotychczasowe przepisy posługiwały się zamiennie wyrazami „nanoszony” lub „umieszczany” w odniesieniu do aplikowania znaków akcyzy na wyroby akcyzowe. Projekt ustawy posługuje się wyrazem „naniesiony” w odpowiednich przypadkach.

Art. 116 ust. 3 – w stosunku do przepisu obowiązującej ustawy (art. 90 ust. 3) wyliczono w punktach cechy opakowania jednostkowego, aby przepis był bardziej czytelny. Nie zmieniono merytorycznie przedmiotowego przepisu.

Art. 117 – w przepisie tym po wyrazach „właściwy naczelnik urzędu celnego” dodano wyrazy „w sprawach znaków akcyzy”. Powyższa zmiana nie powoduje zmiany właściwości naczelnika urzędu celnego w sprawach dotyczących znaków akcyzy. Zmiana nazewnictwa wynika z nomenklatury przyjętej w art. 10 projektowanej ustawy. Jednocześnie przepis został doprecyzowany o stwierdzenie, że wskazanie sposobu nanoszenia znaków akcyzy w przypadku nietypowych opakowań jednostkowych wyrobów akcyzowych następuje w drodze decyzji. W artykule tym wprowadzono ust. 2, który wskazuje jakie elementy powinna zawierać decyzja, o której mowa powyżej.

Art. 118 – zawiera delegację upoważniającą ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia m.in. postaci znaków akcyzy i ich wzorów. Delegacja ta jest powtórzeniem delegacji zawartej w art. 92 obowiązującej ustawy z dwoma wyjątkami. Po pierwsze, delegację rozszerzono o kryteria jakościowe, jakim powinny odpowiadać znaki akcyzy. Celem ogłoszenia przedmiotowych kryteriów jakościowych jest m.in. zapewnienie podmiotom stosującym znaki akcyzy możliwości kontroli jakościowej odbieranych znaków akcyzy oraz podstaw do zgłoszenia ewentualnych reklamacji w przypadku wad jakościowych znaków akcyzy. Po drugie, w delegacji nie ujęto obecnie zapisanego uprawnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia istotnych elementów sposobu nanoszenia znaków akcyzy w przypadku nietypowych opakowań jednostkowych wyrobów akcyzowych. Sposób, w jaki znak akcyzy

nanoszony będzie na opakowanie jednostkowe, wskazany będzie w decyzji, o której mowa w art. 117.

Art. 119 ust. 1 – w przepisie tym wyraz „obrotu” występujący w obowiązującej ustawie (art. 93 ust. 1) zastąpiono wyrazem „sprzedaży” – patrz uzasadnienie do art. 2 pkt 21.

W art. 119 dodano ust. 3, w którym określono zasady postępowania ze zdjętymi znakami akcyzy z opakowań jednostkowych wyrobów akcyzowych. Dotychczas zasady te zawarte były w rozporządzeniu Ministra Finansów w sprawie oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, jednakże materia ta powinna być uregulowana w ustawie, stąd przedmiotowa zmiana. Dodatkowo wprowadzona została możliwość fizycznego zniszczenia zdjętych znaków akcyzy. Zniszczenia można dokonać pod nadzorem właściwego naczelnika urzędu celnego. Zniszczenie musi być potwierdzone protokołem, o którym mowa w art. 127 ust. 2.

Art. 120 ust. 2 – jego modyfikacja w stosunku do przepisu art. 94 ust. 2 obowiązującej ustawy polega na doprecyzowaniu delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych poprzez wskazanie, że w przypadku potrzeby wprowadzenia obowiązku kasowania znaków akcyzy, obowiązek ten zostanie wprowadzony w drodze rozporządzenia. Jednocześnie rozporządzenie określi szczegółowe warunki, sposób i tryb kasowania znaków akcyzy.

Rozdział 3

Procedura otrzymywania znaków akcyzy

Art. 121 ust. 1 – jego modyfikacja w stosunku do przepisu art. 95 ust. 1 obowiązującej ustawy jest konsekwencją brzmienia art. 112 ust. 1 projektowanej ustawy – patrz uzasadnienie do art. 112 ust. 1.

Art. 121 ust. 2 pkt 1 – doprecyzowuje zapis w stosunku do zapisu zawartego w art. 95 ust. 2 pkt 1 obowiązującej ustawy poprzez zastąpienie wyrazów „w obrocie” wyrazami „poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy”, co jednoznacznie pozwala ustalić krąg podmiotów zobowiązanych do zakupu legalizacyjnych znaków akcyzy. Patrz również uzasadnienie do art. 112 ust. 2. Natomiast zmiana ust. 2 pkt 2 podyktowana jest faktem, iż naczelnik urzędu celnego jest organem administracji publicznej, więc wyraz „władzy” zastąpiono wyrazem „administracji”.

Art. 121 ust. 3 – modyfikacja tego przepisu w stosunku do treści art. 95 ust. 3 obowiązującej ustawy polega na wskazaniu, że wstępne zapotrzebowanie na znaki akcyzy składane jest na rok kalendarzowy w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Dotychczas wynikało to z przepisów rozporządzenia wykonawczego oraz wzoru wstępnego zapotrzebowania.

Art. 121 ust. 4 – wprowadza przepis, który obecnie znajduje się w rozporządzeniu w sprawie oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, w celu zawarcia w ustawie pełnej regulacji w zakresie składania przez podatników wstępnych zapotrzebowań.

Art. 121 ust. 5 – dodanie wyrazów „lub zmiany wstępnego zapotrzebowania” jest konsekwencją dodania w tym artykule ust. 4.

Art. 121 ust. 6 – w przepisie skreślono wyraz „sposób”, ponieważ sposób składania wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy przeniesiony został do ustawy z rozporządzenia poprzez dodanie ust. 4 w art. 121.

Art. 122 ust. 1 – po wyrazach „właściwy naczelnik urzędu celnego” dodano wyrazy „w sprawach znaków akcyzy”. Patrz uzasadnienie do art. 117 projektowanej ustawy.

Art. 122 ust. 2 pkt 1 – modyfikacja tego przepisu w stosunku do treści art. 96 ust. 2 pkt 1 obowiązującej ustawy, ma charakter doprecyzowujący. W świetle projektowanego przepisu wnioskujący o wydanie znaków akcyzy dołączał będzie do wniosku dokumenty o zaległościach podatkowych, a nie jak to wynika z brzmienia art. 96 ust. 2 pkt 1 obowiązującej ustawy dokumenty o braku zaległości. Jest to podyktowane brzmieniem art. 123 ust. 2 pkt 1, który wskazuje, iż podatkowe znaki akcyzy mogą być również wydane podmiotom mającym zaległości podatkowe w podatkach stanowiących dochód budżetu państwa.

Art. 122 ust. 2 pkt 2–4 – w katalogu dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie znaków akcyzy umieszczony został dokument o uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Wprowadzenie tego dokumentu jest niezbędne, z uwagi na fakt, że wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie podatku akcyzowego jest możliwe po uzyskaniu wpisu w rejestrze działalności regulowanej. Jednocześnie w ust. 2 pkt 4 ujęty został dokument, który będzie dołączany do wniosku przez podmiot nabywający wyroby akcyzowe w procedurze przemieszczania wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą. Zmiana ta pozwoli na ściślejszą kontrolę wnioskujących o wydanie podatkowych znaków akcyzy. Dotychczasowy brak zapisu wskazującego, iż podmiot nabywający wyroby akcyzowe w procedurze z zapłaconą akcyzą powinien złożyć określone dokumenty potwierdzające zamiar nabycia w tej procedurze, prowadził do tego, iż niektóre urzędy celne twierdziły, że taki podmiot nie ma w ogóle prawa do otrzymania podatkowych znaków akcyzy. Natomiast pominięto zapis mówiący o obowiązku załączania do wniosku umów i kontraktów handlowych z uwagi na to, iż w praktyce umowy i kontrakty handlowe były często sporządzane wyłącznie w celu otrzymania znaków akcyzy, przez co nie zawsze odzwierciedlały faktyczne zamiary wnioskującego o znaki akcyzy i były trudne do zweryfikowania przez organy podatkowe. Doprecyzowano także zapis w pkt 3 dotyczący dokumentu o rejestracji podatkowej przez wskazanie, że ma być to rejestracja do podatku akcyzowego.

Art. 122 ust. 2 pkt 6 lit. b i c – w stosunku do brzmienia art. 96 ust. 2 pkt 6 lit. b i c obowiązującej ustawy wprowadzone zostały zmiany mające na celu ujednolicenie nazewnictwa w obrębie ustawy (zastąpienie wyrazów: „wykonywania czynności zarejestrowanego handlowca” i „wykonywania czynności niezarejestrowanego handlowca” wyrażeniami: „nabywania wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec” i „nabycia wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec”).

Art. 122 ust. 2 pkt 6 lit e – katalog dokumentów, które mają być odpowiednio załączone do wniosku o wydanie znaków akcyzy został rozszerzony o dokument uprawniający podatnika, o którym mowa w art. 9 ust. 4, do wyprowadzania ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych. Jest to konsekwencja objęcia tego podmiotu obowiązkiem w zakresie podatku akcyzowego i oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy.

Art. 122 ust. 3 pkt 1, ust. 4, ust. 5 - w miejscach, gdzie jest mowa o kosztach wytworzenia znaków akcyzy, uiszczanych przez podatników dodano wyraz „podatkowych”, ponieważ obowiązek uiszczenia kosztów wytworzenia znaków akcyzy dotyczy tylko znaków podatkowych (dotyczy to również art. 123 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 132 ust. 4).

Art. 123 ust. 1 po pkt 1 i 2 - dodano wyraz „lub”. Oznacza to, że zaistnienie którejkolwiek okoliczności z wymienionych w art. 123 ust. 1 stanowi podstawę do odmowy wydania znaków akcyzy. Jest to doprecyzowanie obowiązującego przepisu (art. 97 ust. 1).

Doprecyzowanie tego przepisu jest niezbędne z uwagi na to, że obejmuje on zarówno przypadek otrzymywania podatkowych znaków akcyzy (wymagane złożenie odpowiednich dokumentów i wpłacenie wartości podatkowych znaków akcyzy i kosztów ich wytworzenia), jak również zakupu legalizacyjnych znaków akcyzy (wymagane złożenie odpowiednich dokumentów i wpłacenie należności za legalizacyjne znaki akcyzy). Obowiązujący przepis wskazuje, że podstawą odmowy wydania znaków akcyzy jest łączne spełnienie tych przesłanek, co w praktyce jest niemożliwe, bo dotyczą one dwóch różnych rodzajów znaków (tj. podatkowych i legalizacyjnych).

Art. 123 ust. 2 po pkt 1 - dodano wyraz „lub” tak, aby każdy z wymienionych w przepisie przypadków mógł stanowić odrębną podstawę wydania decyzji przez naczelnika.

Art. 123 i art. 124 - po wyrazach „właściwy naczelnik urzędu celnego” dodano wyrazy „w sprawach znaków akcyzy”. Patrz uzasadnienie do art. 117 projektowanej ustawy.

Art. 124 ust. 1 – w przepisie nie został ujęty, jako właściwy do wydawania znaków akcyzy podmiot wskazany przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Podmiot ten jest przewidziany w obowiązujących przepisach (art. 98 ust. 1 i 2). Zmiana jest spowodowana tym, że w ciągu ponad 13 lat obowiązywania w Polsce systemu znaków akcyzy nie zaszła konieczność wskazywania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych podmiotu uprawnionego do wydawania znaków akcyzy innego niż wskazany w ustawie. Konsekwencją tej zmiany jest pominięcie tego podmiotu także w innych przepisach ustawy.

Art. 125 – przepis przeniesiony z obowiązującej ustawy (art. 99). Przepis zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzoru wniosku o wydanie znaków akcyzy, wzoru upoważnienia do odbioru znaków akcyzy oraz szczegółowego wykazu dokumentów załączanych do wniosku.

Rozdział 4

Prawa i obowiązki wynikające ze stosowania znaków akcyzy

Art. 126 ust. 4 - z uwagi na uregulowania zawarte w art. 112 ust. 1 pkt 6 i art. 121 ust. 1 pkt 6, które mówią, że obowiązek oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy ciąży na właścicielach wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 9 ust. 4, oraz to, że znaki te będą nanoszone w składzie podatkowym, niezbędna jest zmiana art. 126 zawierającego zakaz przekazywania znaków akcyzy pomiędzy podmiotami. Zmiana ta polega na umożliwieniu przekazywania znaków pomiędzy właścicielem wyrobów akcyzowych, o którym mowa powyżej a podmiotem prowadzącym skład podatkowy, u którego wyroby akcyzowe będą oznaczane lub magazynowane. Przepis daje zatem zarówno możliwość przekazania znaków akcyzy, celem ich naniesienia, do składów podatkowych znajdujących się w innych państwach członkowskich, a następnie przekazania tych wyrobów do składu, w którym będą magazynowane na terytorium kraju, jak również przekazania znaków do składu znajdującego się na terytorium kraju. W związku z powyższym niezbędna jest także zmiana w ust. 1 tego artykułu polegająca na dodaniu na końcu tego ustępu wyrażenia „i ust. 4”.

Art. 127 ust. 1 – zawiera uregulowania dotyczące obowiązku prowadzenia ewidencji znaków akcyzy. W obowiązującym stanie prawnym obowiązany do prowadzenia ewidencji znaków akcyzy są podmioty obowiązane do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy. Projekt przewiduje objęcie tym obowiązkiem także podmiotów prowadzących składy podatkowe, w których magazynowane są wyroby akcyzowe właścicieli, o których mowa w

art. 9 ust. 4. Z uwagi na to, że w składach tych będą nanoszone znaki akcyzy, istnieje potrzeba, aby podmioty prowadzące te składki prowadziły ewidencję przekazanych im przez właścicieli wyrobów znaków. Przepis określa także jakie informacje powinna zawierać ewidencja znaków akcyzy oraz formę prowadzenia ewidencji. Ewidencja może być prowadzona w formie elektronicznej po uprzednim, pisemnym powiadomieniu właściwego naczelnika urzędu celnego. Sposób prowadzenia ewidencji i jej wzór zostanie określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie delegacji zawartej w art. 127 ust. 7. Ponadto w przepisie tym wprowadzono okres, przez który ma być przechowywana ewidencja. Patrz uzasadnienie do art. 114 ust. 7.

Art. 127 ust. 2 – modyfikacja brzmienia tego przepisu w stosunku do brzmienia art. 102 ust. 2 obowiązującej ustawy ma charakter doprecyzowujący, została wprowadzona w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, które pojawiły się w praktyce. Dodanie wyrazów „na terytorium kraju” jednoznacznie wskazuje, iż obowiązek sporządzenia protokołu, o którym mowa w tym przepisie, powstaje wtedy, gdy określone zdarzenia wystąpią na terytorium kraju.

Art. 127 ust. 4 – w przepisie wyraz „lub” zastąpiono spójnikiem „i”, w celu doprecyzowania definicji znaków uszkodzonych.

Art. 127 ust. 6 pkt 2 – wyłącza możliwość zwrotu znaków akcyzy do podmiotu wskazanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, od którego podmiot ten odebrał znaki akcyzy. Patrz uzasadnienie do art. 124 projektowanej ustawy.

Art. 127 ust. 6 – w przepisie tym wprowadzony został w stosunku do obowiązującej regulacji dodatkowy punkt (pkt 4). Jest to konsekwencją nałożenia obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy na właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4. Patrz uzasadnienie do art. 112 ust. 1 pkt 6.

Art. 127 ust. 6 pkt 5 – jego modyfikacja w stosunku do brzmienia art. 102 ust. 6 pkt 4 obowiązującej ustawy polega na wykreśleniu wyrazów „władzy publicznej”, bowiem zabezpieczenia znaków akcyzy może dokonać zarówno naczelnik urzędu celnego, służby kontrolne, jak i Policja. Pkt 5 jest elementem definicji utraconych znaków akcyzy. Na tę definicję składają się wszystkie zdarzenia/sytuacje określone w ust. 6. Wystąpienie jednej z opisanych sytuacji skutkuje tym, że znaku akcyzy nie uznajemy za utracony. Może chodzić zarówno o przypadki przekazania znaków celem ich naniesienia na wyroby akcyzowe, jak również zabezpieczenie znaków w związku np. z przechowywaniem ich niezgodnie z obowiązującymi przepisami. W tej sytuacji podmiot obowiązany do oznaczania nie wykaże ich w ewidencji jako znaki utracone, gdyż wiadomo co się z nimi stało. Jest to niezbędne do prawidłowego rozliczenia znaków akcyzy będących w posiadaniu podmiotu obowiązanego do oznaczania. Jednocześnie w pkt 5 w miejsce wyrazu „przejęcie” wprowadzono wyraz „zabezpieczenie”, gdyż faktycznie chodzi o zabezpieczenie znaków akcyzy do czasu np. zakończenia postępowania karnego skarbowego lub usunięcia nieprawidłowości w przechowywaniu znaków akcyzy.

Art. 128 - reguluje materię, która w obowiązującym stanie prawnym uregulowana jest w art. 103 ustawy. W przepisie tym wprowadzono dodatkowy zapis nakładający na właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4, obowiązek uzyskania rozliczenia znaków akcyzy przekazanych podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy, w celu naniesienia ich na wyroby akcyzowe. Jest to konsekwencja objęcia tego podmiotu, na podstawie wcześniejszych przepisów, obowiązkiem w zakresie podatku akcyzowego i oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy.

Art. 128 ust. 4 – w przepisie tym wyraz „organowi” występujący w obowiązującej ustawie (art. 103 ust. 3) został zastąpiony wyrazem „podmiotowi”, gdyż znaki akcyzy są wydawane nie tylko przez organy celne i im zwracane, ale są również wydawane przez wytwórcę znaków i mogą być jemu zwrócone, na co wskazuje art. 126 ust. 2 pkt 2. Zapis został rozszerzony o przypadek zwrotu temu podmiotowi przez właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4, uszkodzonych oraz niewykorzystanych znaków akcyzy otrzymanych od podmiotu prowadzącego skład podatkowy, w którym magazynowane są wyroby akcyzowe tego właściciela. Zmiana ta jest konsekwencją nałożenia obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy na właściciela wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 9 ust. 4. Patrz uzasadnienie do art. 112 ust. 1 pkt 6.

Art. 129 ust. 1 – w przepisie tym w stosunku do obowiązującego brzmienia (art. 104 ust. 1) dodano wyrazy „lub zniszczone” w celu jednoznacznego podkreślenia, że również zniszczone znaki akcyzy nie mogą być użyte do naniesienia na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych.

Art. 129 ust. 2 – zmiana w stosunku do obowiązującego brzmienia (art. 104 ust. 2) podyktowana jest treścią art. 121, z którego jednoznacznie wynika: kto, kiedy i jakie znaki powinien nanieść na wyroby akcyzowe. W ust. 2 pozostawiono jedynie zapis wskazujący, iż wyroby akcyzowe ze zniszczonymi lub uszkodzonymi znakami akcyzy nie mogą być sprzedawane.

Art. 129 ust. 3 – zmiana w stosunku do obowiązującego brzmienia (art. 104 ust. 3) polega na zastąpieniu wyrazu „organowi” wyrazem „podmiotowi” - patrz uzasadnienie do art. 128 ust. 4. Analogiczna zmiana została dokonana w art. 130 ust. 1. Jednocześnie wprowadzono możliwość fizycznego zniszczenia znaków akcyzy, które uległy uszkodzeniu lub zniszczeniu przed naniesieniem na wyroby akcyzowe. Jest to regulacja analogiczna jak w przypadku znaków akcyzy zdjętych z wyrobów akcyzowych czy uszkodzonych lub zniszczonych w procesie oznaczania. Fizyczne zniszczenie znaków akcyzy musi być dokonywane pod nadzorem właściwego naczelnika urzędu celnego i potwierdzone protokołem, o którym mowa w art. 127 ust. 2.

Art. 130 ust. 2 – w przepisie tym, w stosunku do obowiązującej regulacji, zmieniono okres ważności dotychczasowych znaków akcyzy naniesionych na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych lub na wyroby akcyzowe przed wprowadzeniem nowego wzoru z 6 miesięcy na 12 miesięcy. Powyższa zmiana ma istotne znaczenie zwłaszcza w odniesieniu do napojów alkoholowych wysokoprocentowych o wysokiej cenie, których okres sprzedaży jest znacznie wydłużony w stosunku do alkoholi tańszych. W sytuacji tej okres ważności 6 miesięcy był zbyt krótki i mógł powodować nieuzasadnione komplikacje związane ze zmianą znaków akcyzy. Jednocześnie w związku z wprowadzeniem długiego okresu ważności dotychczasowych znaków, wykreślona została delegacja dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych dająca możliwość przedłużenia tego terminu.

Art. 130 ust. 3 - dotyczy obowiązku zwrotu, w określonym terminie znaków akcyzy do podmiotu, który je wydał w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji, na podstawie której je wydano. Z uwagi na brak takiej regulacji w obowiązującym stanie prawnym zaistniały w praktyce trudności z wyegzekwowaniem od podatnika zwrotu znaków z uwagi na brak terminu i obowiązku w tym zakresie.

Art. 130 ust. 4 - dotyczy sytuacji, gdy podatnik zgłasza zaprzestanie wykonywania czynności podlegających podatkowi akcyzowemu. W tej sytuacji powinien w odpowiednim terminie rozliczyć się ze znaków akcyzy, a niewykorzystane zwrócić. W obecnym stanie prawnym ta materia nie jest uregulowana. Wprowadzenie przedmiotowego przepisu

przyczyni się do prawidłowych i terminowych rozliczeń znaków akcyzy oraz prawidłowego funkcjonowania systemu znaków akcyzy.

Art. 130 ust. 5 – dotyczy przypadku przejęcia przez następcę prawnego praw i obowiązków podmiotu obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy. W tej sytuacji będzie on obowiązany do rozliczenia znaków akcyzy i zwrotu niewykorzystanych znaków akcyzy. W obecnym stanie prawnym ta materia nie jest uregulowana. Wprowadzenie przedmiotowego przepisu przyczyni się do prawidłowych i terminowych rozliczeń znaków akcyzy oraz prawidłowego funkcjonowania systemu znaków akcyzy.

Art. 131 ust. 2 - dodany został przepis, który mówi, że w przypadku zmiany wzorów znaków lub stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa w art. 122 ust. 1, gdy podmiot obowiązany do oznaczania zwraca niewykorzystane i nieuszkodzone podatkowe znaki akcyzy w określonym przepisami terminie, przysługuje mu zwrot kosztów ich wytworzenia. Jest to wyjątek od reguły mówiącej, że koszty wytworzenia podatkowych znaków akcyzy nie są zwracane w przypadku zwrotu znaków nieuszkodzonych, z uwagi na to, że Skarb Państwa poniósł już koszty związane z ich wytworzeniem w ilości zamówionej przez podmiot obowiązany do oznaczania.

Art. 132 ust. 1 i 3 - wyraz „organowi” występujący w obowiązującej ustawie (art. 107 ust. 1 i 3) został zastąpiony wyrazem „podmiotowi” – patrz uzasadnienie do art. 128 ust. 4.

Art. 132 ust. 2 - wskazuje, że znaki akcyzy tracą ważność dla podmiotu, który otrzymał je na podstawie decyzji właściwego naczelnika urzędu celnego w sprawach znaków akcyzy i nie mogą być nanoszone przez ten podmiot na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych. Przepis ten ma charakter doprecyzowujący.

Art. 133 – przepis przeniesiony z obowiązującej ustawy (art. 108). Przepis zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia sposobu zwrotu znaków akcyzy w celu zapewnienia im odpowiedniej ochrony.

Art. 134 ust. 1 – zastąpienie w przepisie wyrazu „producentom” wyrazami „podmiotom prowadzącym składy podatkowe” oraz wykreślenie wyrazów „a także podmiotom dokonującym pakowania, rozlania...” jest podyktowane zmianą art. 112 ust. 1. Jednocześnie do podmiotów, którym przysługuje prawo korzystania z normatywu strat znaków akcyzy w procesie oznaczania wyrobów akcyzowych zaliczono podmioty dokonujące produkcji, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, tj. produkcji wyrobów akcyzowych, która nie musi być prowadzona w składzie podatkowym oraz właścicieli wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 9 ust. 4, w przypadku gdy wyroby będące ich własnością oznaczane będą na terytorium kraju, z uwagi na to, że tylko w przypadku oznaczania wyrobów na terytorium kraju istnieje możliwość kontrolowania procesu oznaczania. Pozostałe zmiany (ust. 2) skutkują tym, iż ww. podmioty będą miały możliwość zniszczenia uszkodzonych lub zniszczonych znaków akcyzy. Przedmiotowe zmiany ułatwią prowadzenie działalności gospodarczej, gdyż często zwrot zniszczonych lub uszkodzonych znaków był trudny do przeprowadzenia. Niemniej, aby uniknąć nieprawidłowości w przypadku niszczenia uszkodzonych lub zniszczonych znaków akcyzy wprowadzono obowiązek dokonywania tego procesu pod nadzorem właściwego naczelnika urzędu celnego.

Dział VII

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 135 - zmiana w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.) w art. 2 w § 1 w pkt 8 lit. f wiąże się z faktem, iż w obecnym brzmieniu przepis ten nie uwzględnia akcyzy od samochodów osobowych.

Art. 136 i 137 - zmiany w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.) wiążą się z rezygnacją z pojęcia niedoborów wyrobów akcyzowych. W świetle zaproponowanego przepisu za koszty będą uważane straty wynikające z ubytków wyrobów akcyzowych, powstałych wskutek zdarzenia losowego lub siły wyższej oraz straty z ubytków do wysokości ustalonej dla danego podatnika w decyzji naczelnika urzędu celnego.

Art. 138 - zmiana ust. 3 w art. 37h ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) wiąże się z odejściem od stosowania klasyfikacji wyrobów akcyzowych w układzie odpowiadającym PKWiU w obrocie krajowym na rzecz klasyfikacji w układzie odpowiadającym Scalonej Nomenklaturze (CN). Dotychczasowe przepisy ustawy o autostradach płatnych (...) posługiwały się symbolami PKWiU przy ustalaniu rodzaju paliw silnikowych oraz gazu, podlegających opłacie paliwowej. Stosowanie jednolitej klasyfikacji jest niezbędne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania poboru opłaty paliwowej.

Zmiana w art. 37k ust. 1 ma na celu uregulowanie momentu powstania obowiązku zapłaty opłaty paliwowej odpowiednio do rozwiązań prawnych przyjętych w projekcie ustawy o podatku akcyzowym. Opłata paliwowa jest ściśle powiązana z akcyzą, tak że obie daniny publiczne powinny być płacone jednocześnie. Ponieważ w projekcie ustawy o podatku akcyzowym przyjęto rozwiązanie, iż w przypadku zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy obowiązek podatkowy i zobowiązanie podatkowe powstają w innych momentach, uzależnienie obowiązku zapłaty opłaty paliwowej od powstania zobowiązania podatkowego w akcyzie zapewni wymagane powiązanie tych danin.

Art. 139 - zmiana w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.) jest spowodowana zmianą numeracji i treści przepisu zobowiązującego do złożenia zgłoszenia rejestracyjnego, o którym mowa w art. 12 ust. 1 niniejszego projektu ustawy.

Art. 140 - zmiana treści art. 41 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.), który przewiduje cofnięcie koncesji przez Prezesa URE, w przypadku gdy dojdzie do cofnięcia przez właściwego naczelnika urzędu celnego lub wygaśnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego (jeżeli przed wygaśnięciem podmiot nie uzyska nowego zezwolenia) w odniesieniu do działalności objętej tym zezwoleniem, wiąże się z wprowadzeniem w art. 50 ust. 5, obok instytucji cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, pojęcia wygaśnięcia tego zezwolenia – w przypadku upływu okresu, na które zezwolenie zostało wydane.

Art. 141 – dodaje w treści art. 72 ust. 1 pkt 6a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), do katalogu dokumentów niezbędnych do rejestracji pojazdu, dokument potwierdzający brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju oraz zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy w przypadku spełnienia przesłanek, o których mowa w art. 106 i 107.

Art. 142 - zmiany w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.) są podyktowane następującymi przesłankami:

- a) zmiany przepisów art. 30 § 2 oraz art. 49 § 2 regulujących przypadki, w których jest orzekany przepadek przedmiotów wiążą się z nadaniem nowego brzmienia art. 64 i 68 k.k.s. oraz ze zmianami zaproponowanymi w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz o zmianie innych ustaw, których celem jest przede wszystkim wyeliminowanie wątpliwości co do fakultatywnego bądź obligatoryjnego charakteru przepadku uregulowanego w art. 30 § 2 oraz art. 49 § 2 k.k.s. Przy określaniu przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych, za które groziłby obowiązkowy przepadek albo fakultatywny przepadek uwzględniono specyfikę danego czynu zabronionego. W związku z powyższym zaproponowano wprowadzenie obowiązkowego przepadku przedmiotów w przypadku niektórych przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych – podatkowych, głównie związanych z oznaczaniem wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, mając na uwadze specyfikę tych wyrobów i ich znaczenie dla dochodów budżetu państwa,
- b) zmiany w art. 34 § 2 k.k.s. związane są z nadaniem nowego brzmienia art. 64 i art. 68 k.k.s. – uzasadnienie jak w pkt a, natomiast zmiana w art. 38 § 2 pkt 1, związana jest z dodaniem, niniejszą ustawą, czynu zabronionego w art. 69a § 1 k.k.s.,
- c) ponieważ „informacja podsumowująca” funkcjonuje na gruncie podatku akcyzowego art. 53 § 30c wymagał stosownej zmiany. Jednocześnie z uwagi na pojęcia, które zostały zdefiniowane w projekcie ustawy o podatku akcyzowym, w dodanym art. 53 § 30d zostały one również wymienione. W związku z tym należało skreślić dotychczasowy § 24 i 25 w art. 53,
- d) zmiana w art. 63 § 1 polegająca na pominięciu w treści przepisu sformułowania „lub opakowania jednostkowe z tymi wyrobami” ma na celu dostosowanie przepisów k.k.s. dotyczących czynów zabronionych w zakresie oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy do nomenklatury przyjętej w ustawie o podatku akcyzowym. Zgodnie z przepisami tej ustawy obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy podlegają wyroby akcyzowe niezależnie od sposobu naniesienia znaku tj. czy znak akcyzy naniesiony jest na opakowanie jednostkowe czy wyrób akcyzowy bezpośrednio. Stąd też w przypadku, gdy przepis dotyczy ogólnie pojętego obowiązku oznaczania znakami akcyzy lub naruszenia tego obowiązku posłużono się m.in. sformułowaniem: „wyroby akcyzowe.....bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy” w miejsce dotychczas używanego sformułowania: „wyroby akcyzowe lub opakowania jednostkowe z tymi wyrobamibez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy”. Uzasadnienie dotyczy także art. 63 § 2, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i 2, art. 66 § 1, art. 68 § 1 i 2, art. 69 § 1-3, art. 70 § 2. Nowe ujęcie § 2 w art. 63 ma na celu dostosowanie brzmienia tego przepisu k.k.s. do treści art. 113 ust. 2 niniejszego projektu ustawy, który wskazuje przypadki, gdy wyroby podlegające obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy nie mogą być co do zasady importowane, nie mogą być przemieszczane na terytorium kraju w wyniku nabycia wewnątrzwspólnotowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, nie

mogą być przemieszczone na terytorium kraju w wyniku nabycia wewnątrzwspólnotowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przez zarejestrowanego lub niezarejestrowanego handlowca, bez ich uprzedniego prawidłowego oznaczenia podatkowymi znakami akcyzy. W § 3 sankcją objęto dodatkowo wydawanie lub sprowadzanie wyrobów akcyzowych na terytorium kraju, oznaczonych zniszczonymi znakami akcyzy. Zmiana uzasadniona jest brzmieniem przepisu ustawy o podatku akcyzowym, który mówi, że zarówno uszkodzone jak i zniszczone znaki nie mogą być wykorzystane do naniesienia na wyroby akcyzowe,

- e) nowe brzmienie art. 64 ma na celu dostosowanie k.k.s. do treści art. 114 ust. 5 w związku z art. 114 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz pkt 6 niniejszej ustawy. Przepisy art. 114 ust. 1 pkt 2 i 3 przewidują, iż z obowiązku oznaczania znakami akcyzy zwalnia się wyroby akcyzowe, które są wyprowadzane ze składu podatkowego i przeznaczone do dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej lub na eksport, a także wyroby umieszczane w składach wolnocłowych lub wolnych obszarach celnych i przeznaczone do sprzedaży w jednostkach handlowych tam usytuowanych. Zgodnie z treścią art. 114 ust. 1 pkt 6, z obowiązku oznaczania znakami akcyzy zwalnia się również wyroby akcyzowe wyprodukowane na warunkach określonych w art. 45 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 projektu ustawy o podatku akcyzowym, które są wydane z magazynu wyrobów gotowych i przeznaczone do dostawy wewnątrzwspólnotowej lub na eksport. W świetle art. 114 ust. 5, wyroby te mogą być bez znaków akcyzy wyprowadzane ze składu podatkowego, umieszczone w składach wolnocłowych lub wolnych obszarach celnych lub wydane z magazynu wyrobów gotowych, tylko pod warunkiem uprzedniego pisemnego powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego o tym fakcie. Mając na uwadze treść powyższych przepisów, przewidziano w art. 64 k.k.s. sankcję za niedopełnienie obowiązku pisemnego powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego o wyprowadzeniu wyrobów nieoznaczonych znakami akcyzy ze składu podatkowego, o umieszczeniu takich wyrobów w składzie wolnocłowym lub w wolnym obszarze celnym bądź wydaniu ich z magazynu wyrobów gotowych bez stosownego oznaczenia znakami akcyzy.
- f) zmiana brzmienia art. 65 § 1 i 2 związana jest z faktem, iż zgodnie z projektem ustawy o podatku akcyzowym obrót wyrobami akcyzowymi wbrew przepisom ustawy jest nielegalny niezależnie od ilości tych wyrobów, zasadne jest zatem zrezygnowanie z określania wśród znamion paserstwa akcyzowego warunku, że rodzaj, ilość lub wartość nielegalnych wyrobów akcyzowych powinna wskazywać na zamiar wprowadzenia ich do obrotu. Dodatkowo paserstwem akcyzowym powinno być zachowanie polegające na nabywaniu wyrobów akcyzowych zwolnionych od obowiązku oznaczania znakami akcyzy, od osób, które sprowadziły je legalnie na terytorium kraju w ramach zwolnień, ale które naruszają warunki tego zwolnienia i popełniają w ten sposób przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe określone w art. 73 k.k.s. Uwzględnienie w powyższym przepisie czynu zabronionego określonego w art. 73 k.k.s. (obok czynów zabronionych określonych w art. 63 i 64) upodabnia konstrukcję paserstwa akcyzowego do konstrukcji paserstwa celnego z art. 91 k.k.s.,
- g) zmiana brzmienia art. 66 § 1 polega na pominięciu sformułowania „lub opakowania z tymi wyrobami” oraz objęciu hipotezą normy oznaczania wyrobów akcyzowych zniszczonymi znakami akcyzy, patrz uzasadnienie do art. 63 § 1 i 3,

- h) zmiana art. 68 związana jest z wątpliwościami interpretacyjnymi w zakresie dokonania właściwej kwalifikacji prawnej czynów zabronionych, określonych w tym przepisie. Należy zwrócić uwagę, że proponowany przepis art. 112 ust. 4 projektu ustawy o podatku akcyzowym nakłada na posiadacza wyrobów, o których mowa w ust. 2, przeznaczonych do dalszej odsprzedaży, obowiązek sporządzenia ich spisu i przedstawienia go do potwierdzenia właściwemu naczelnikowi urzędu celnego, wykonującemu zadania w zakresie akcyzy na terytorium kraju. Z brzmienia przepisu art. 96 ust. 2 pkt 7 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym wynika, że podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy składając wniosek dołącza między innymi dokument o posiadanych wyrobach akcyzowych. W istocie zatem, aby dokonać oznaczenia znakami legalizacyjnymi akcyzy posiadacz wyrobów akcyzowych musi wcześniej sporządzić ich spis i przedstawić właściwemu organowi. Wskazuje to, iż nie można dokonać oznaczenia wyrobów akcyzowych znakami legalizacyjnymi akcyzy bez wcześniejszego sporządzenia ich spisu. W związku z tym obecne brzmienie art. 68 k.k.s. rodzi wątpliwości w przypadku wykrycia wyrobów oznaczonych np. nieodpowiednimi znakami akcyzy, czy kwalifikować dany czyn jako niedopełnienie obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych określony w art. 68 § 1 pkt 2 k.k.s., czy jako niedopełnienie obowiązku sporządzenia ich spisu, określony w art. 68 § 3 k.k.s. Przedstawiona propozycja nowego brzmienia art. 68 k.k.s. eliminuje ten problem gdyż, jeśli posiadacz takich wyrobów akcyzowych nie podejmie pierwszej czynności w kierunku oznaczenia wyrobów legalizacyjnymi znakami akcyzy, jakim jest sporządzenie ich spisu, będzie podlegał odpowiedzialności karnej z § 1, natomiast jeśli sporządzi spis ale nie podejmie dalszych działań w celu oznaczenia wyrobów legalizacyjnymi znakami akcyzy, będzie podlegał odpowiedzialności karnej z § 2,
- i) zmiana brzmienia art. 69 § 1, 2 i 3 polega na pominięciu sformułowania „lub opakowania z tymi wyrobami”(w różnych przypadkach), patrz uzasadnienie do art. 63 § 1,
- j) dodanie art. 69a ma na celu penalizację jednego z najpoważniejszych naruszeń warunków zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy jakim jest produkcja, magazynowanie lub przeładowywanie wyrobów akcyzowych poza składem podatkowym, w sytuacji gdy produkcja, magazynowanie lub przeładowywanie wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym jest obligatoryjne. Tego rodzaju działanie, mające znamiona celowego działania w „szarej strefie”, stanowi poważne zagrożenie dla interesów gospodarczych państwa. Zgodnie z art. 38 ust. 1 procedura zawieszenia poboru akcyzy ma zastosowanie m.in. jeżeli wyroby akcyzowe znajdują się w składzie podatkowym. Ich produkcja (z wyłączeniem produkcji, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1-6), magazynowanie i przeładunek może się odbywać wyłącznie w składzie podatkowym (art. 45 ust. 1, 2 i 5). Wykaz wyrobów akcyzowych, do których stosuje się procedurę zawieszenia poboru akcyzy i których produkcja odbywa się w składzie podatkowym znajduje się w załączniku nr 2 do projektu ustawy. Jednakże w składzie podatkowym muszą być również produkowane wyroby akcyzowe inne niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objęte stawką akcyzy inną niż stawka zerowa. Produkcja, magazynowanie oraz przeładunek wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym zgodnie z wymogami ustawy, z jednej strony zapewnia harmonizację akcyzowego systemu podatkowego na terytorium Wspólnoty Europejskiej, a z drugiej strony zapewnia kontrolę i szczelność tego

systemu, chroniącą go przed wszelkimi nieprawidłowościami, narażającymi budżet państwa na straty. Biorąc pod uwagę powyższe konieczne jest penalizowanie zachowań, polegających na naruszaniu ustawowych obowiązków w zakresie produkcji, magazynowania i przeładowywania wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym,

- k) zmiana brzmienia art. 70 § 2 polega na zastąpieniu potocznego sformułowania „puszczenia w obieg” sformułowaniem „wprowadzenia w obieg” oraz pominięciem sformułowania „lub z opakowania z tym wyrobem” patrz uzasadnienie do art. 63 § 1,
- l) w art. 72 hipotezą normy objęto także przypadek niedokonania, wbrew przepisom ustawy, zwrotu zniszczonych znaków akcyzy. Obowiązek taki wynika z przepisów ustawy o podatku akcyzowym, zatem zmiana ma na celu zapewnienie spójności przepisów regulujących tę materię,
- m) dokonując zmiany art. 73 pominięto sformułowanie dotyczące całkowitego lub częściowego zwolnienia z obowiązku oznaczania znakami akcyzy wyrobu akcyzowego z uwagi na to, że przepisy regulujące oznaczanie wyrobów akcyzowych nie posługują się taką nomenklaturą,
- n) uchylenie art. 74 dotyczącego nieprowadzenia, nieprzechowywania i wadliwego prowadzenia ewidencji znaków akcyzy wynika z tego, materia ta regulowana jest przez art. 60 i następne k.k.s. Przepisy te penalizują nieprowadzenie, nieprzechowywanie oraz nierzetelne prowadzenie ksiąg, a więc również ewidencji. Zgodnie bowiem z definicją księgi zawartą w art. 53 § 21 księgami są również ewidencje,
- o) w celu zapewnienia spójności terminologicznej pomiędzy przepisami ustawy o podatku akcyzowym i pełniącymi rolę ochronną wobec nich przepisami k.k.s., odpowiednio zostały zmienione przepisy k.k.s.

Art. 143, 144 i 148 - zmiany w ustawie z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 31, poz. 353, z późn. zm.), w ustawie z dnia 22 stycznia 2004 r. o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina (Dz. U. Nr 34, poz. 292, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz. U. Nr 208, poz. 1539) mają na celu doprecyzowanie, iż wydanie przez właściwy organ decyzji o zakazie wykonywania działalności ma mieć miejsce nie w każdym przypadku cofnięcia przez właściwego naczelnika urzędu celnego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, gdyż cofnięcie to może nastąpić też na wniosek podmiotu prowadzącego skład podatkowy lecz tylko w przypadku cofnięcia zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego ze względu na naruszenie przepisów prawa.

Art. 145 - zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) wiążą się z odejściem od podziału wyrobów akcyzowych na zharmonizowane i niezharmonizowane, co wynika z rezygnacji opodatkowania akcyzą wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych poza samochodami osobowymi. Ponadto zmiana art. 113 ust. 13 ustawy o podatku od towarów i usług, związana jest ze zmianą katalogu wyrobów akcyzowych, do których zwolnienie od podatku od towarów i usług będzie miało zastosowanie, w przypadkach wskazanych w tym przepisie. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 113 ust. 13 pkt 1 lit. b ustawy o podatku od towarów i usług, zwolnienie od podatku od towarów i usług, przy spełnieniu warunków określonych w ww.

przepisie, znajdzie zastosowanie do towarów opodatkowanych podatkiem akcyzowym, takich jak energia elektryczna oraz wyroby tytoniowe.

Art. 146 – zmiana ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) polega na wskazaniu, że uzyskania zezwolenia wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie określonym w przepisach niniejszego projektu ustawy – zamiast w przepisach ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.).

Art. 147 – zmiana ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.) polega na doprecyzowaniu, że przez rażące naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności gospodarczej przez wytwórcę rozumie się cofnięcie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, ze względu na naruszenie przepisów prawa.

Art. 149 – zmiana w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz o zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343) związana jest z odstąpieniem w projekcie od opodatkowania wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych, a w konsekwencji posługiwaniem się wyłącznie pojęciem „wyroby akcyzowe”. Zmiana ta ma jedynie charakter dostosowujący, polegający na zastąpieniu określenia „wyrobów akcyzowych zharmonizowanych” określeniem „wyrobów akcyzowych”.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe

Niniejszy rozdział zawiera przepisy przejściowe wyczerpujące sytuacje, w których mogłoby dojść do kolizji w zakresie funkcjonowania przepisów nowych i zmienianych.

Art. 150 – przepisy te określają normy przejściowe dla stanów faktycznych, w których obowiązek podatkowy powstał na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie niniejszego projektu ustawy. W takich przypadkach, zgodnie z zasadą zapewnienia stabilnej sytuacji podatnika, będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe. Dodatkowo określono normę przejściową dla wyrobów akcyzowych, które jako zwolnione od akcyzy zostały wyprowadzone ze składu podatkowego przed dniem wejścia w życie niniejszego projektu ustawy – zastosowanie w takim przypadku znajdą przepisy dotychczasowej ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 151 - zmiany zasad składania zgłoszenia rejestracyjnego, skutkują koniecznością uregulowania sytuacji prawnej podmiotów zarejestrowanych na podstawie przepisów dotychczasowych. Podmioty te będą uważane za zarejestrowanych podatników akcyzy bez konieczności potwierdzania tego faktu przez właściwego naczelnika urzędu celnego. Jeżeli zaś chodzi o podmioty prowadzące działalność w zakresie wyrobów akcyzowych objętych wyłącznie zerową stawką akcyzy, podlegały będą z urzędu wykreśleniu z rejestru przez właściwego naczelnika urzędu celnego. Dodatkowo w ust. 3 wskazano, iż podmiot, który na podstawie przepisów dotychczasowych nie podlegał obowiązkowi złożenia zgłoszenia rejestracyjnego, a który podlega temu obowiązkowi na podstawie art. 12 niniejszego projektu – jest obowiązany dopełnić obowiązku złożenia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W ust. 4 uregulowano sytuację podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wyrobów energetycznych, o których mowa w art. 85 ust.

2, które w chwili wejścia w życie ustawy nie były zarejestrowane. Podmioty te zobowiązane są do powiadomienia o zamiarze podjęcia działalności w zakresie ww. wyrobów w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Z ust. 5 wynika, iż obowiązek powiadomienia nie dotyczy tych podmiotów, które są już zarejestrowane zgodnie z art. 14 ust. 1 obecnej ustawy.

Art. 152 - przepis ten wskazuje, iż zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec oraz wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego projektu ustawy zachowują swoją ważność.

Art. 153 - zgodnie z tym przepisem, stanowiącym normę przejściową, do zabezpieczeń akcyzowych złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszego projektu ustawy będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe z wyjątkiem art. 61 ust.7, który będzie stosowany z dniem wejścia w życie projektu ustawy. Ponadto zabezpieczenia akcyzowe z określonym terminem ważności nie będą mogły ulec przedłużeniu. Natomiast do zwolnień z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego udzielonych przed dniem wejścia w życie projektu ustawy znajdują zastosowanie przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem, że termin ich ważności nie może ulec przedłużeniu.

Art. 154 – przepis zawiera normę przejściową dla postępowań w sprawie zwrotu akcyzy wszczętych na podstawie dotychczasowej ustawy o podatku akcyzowym i niedokonanych przed dniem wejścia w życie niniejszego projektu ustawy – zastosowanie w takim przypadku znajdują przepisy dotychczasowej ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 155 - w celu utrzymania płynności działalności podmiotów przewidziano możliwość wykonywania działalności bez zezwolenia, o którym mowa w art. 52 ust. 1 projektu ustawy, przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie tego projektu. Warunkiem prowadzenia działalności bez zezwolenia jest złożenie we właściwym urzędzie celnym wniosku o wydanie zezwolenia wyprowadzenia, w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego projektu.

Jednocześnie, w celu utrzymania płynności działalności podmiotów pośredniczących, przewidziano możliwość wykonywania przez nich działalności bez zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1 projektu ustawy, przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie tego projektu. Warunkiem prowadzenia działalności bez zezwolenia jest złożenie we właściwym urzędzie celnym wniosku o zezwolenie na prowadzenie działalności jako podmiot pośredniczący oraz zabezpieczenia akcyzowego, w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego projektu.

Art. 156 – przepis pozwala na prowadzenie działalności w oparciu o wydane, na podstawie dotychczasowej ustawy o podatku akcyzowym, decyzje ustalające normy dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych, do czasu wydania nowych decyzji. Wyjątek dotyczy decyzji ustalających normy dopuszczalnych ubytków oraz dopuszczalne normy zużycia wyrobów akcyzowych, które nie będą ustalane na podstawie niniejszego projektu ustawy. Zgodnie z przedmiotowym przepisem, decyzje te stracą moc z dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 157 - regulacja ta wprowadza obowiązek powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego o rodzaju prowadzonej działalności oraz rodzaju uzyskiwanych wyrobów, w przypadku uzyskiwania niewielkich ilości wyrobów energetycznych jako produktu ubocznego. Termin powiadomienia naczelnika urzędu celnego wynosi 14 dni i liczony jest od dnia wejścia w życie projektu ustawy.

Art. 158 – przepis przejściowy nakładający na sprzedawcę energii elektrycznej obowiązek uwzględnienia w wystawionej nabywcy końcowemu fakturze akcyzy należnej za okres obowiązywania nowej ustawy, jeżeli okres rozliczeniowy energii elektrycznej obejmuje zarówno okres obowiązywania dotychczas obowiązującej ustawy oraz okres obowiązywania nowej ustawy. Regulacja przedmiotowego przepisu ma na celu zapobieżenie podwójnej zapłacie akcyzy. Sprzedawca energii elektrycznej nabywcy końcowemu, w przypadku wystawiania faktury obejmującej zarówno okres obowiązywania przepisów poprzedniej ustawy jak również po wejściu w życie przepisów niniejszego projektu ustawy, powinien wystawić fakturę uwzględniającą stawki podatku akcyzowego proporcjonalnie za okres, od którego stał się podatnikiem podatku akcyzowego od energii elektrycznej. Ust. 2 reguluje zaś sposób ustalania ilości energii elektrycznej odebranej w okresie obowiązywania nowej ustawy w przypadku braku możliwości określenia ww. ilości. Dodatkowo w ust. 3 wskazano, iż zwolnienie, o którym mowa w art. 25 ust. 1, stosuje się na podstawie dokumentu potwierdzającego umorzenie świadectwa pochodzenia energii elektrycznej, wyprodukowanej nie wcześniej niż w dniu wejścia w życie niniejszego projektu ustawy.

Art. 159 - regulacja ta pozwoli na elastyczne dostosowanie stawek akcyzy do zmian na rynkach wyrobów akcyzowych, co jest uzasadnione cenotwórczym charakterem podatku akcyzowego. Zamierzone jest, by narzędzie to traktowane było jako wyjątek od ogólnie przyjętej zasady, dlatego zakłada się czasowe ograniczenie (trzy miesiące) możliwości obniżenia stawek oraz wskazuje graniczny termin (do 31 grudnia 2011 r.), do którego minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie mógł obniżać stawki w drodze rozporządzenia. Należy podkreślić, iż za podstawową zasadę uznaje się określenie stawek podatku akcyzowego w ustawie.

Art. 160 – w przepisie doprecyzowano regulację art. 95 ust. 5 odnośnie sposobu ogłoszenia i obowiązywania najpopularniejszej kategorii cenowej papierosów na 2009r. Zgodnie z niniejszym przepisem minister właściwy do spraw finansów publicznych w dniu wejścia w życie ustawy ogłosi, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, najpopularniejszą kategorię cenową papierosów na 2009 r., ustaloną w sposób określony w art. 95 ust. 5 z mocą jej obowiązywania od dnia 8 stycznia 2009 r. Jednocześnie przepis ten stanowi, iż do czasu wejścia w życie najpopularniejszej kategorii cenowej papierosów na 2009 r. obowiązuje dotychczasowa kategoria cenowa papierosów.

Art. 161 – przepis przewiduje utrzymanie ważności znaków akcyzy wydanych na podstawie obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym.

Art. 162 – stanowi, iż do dnia 31 października 2013 r. zamiast stawki akcyzy, o której mowa w art. 85 ust. 1 pkt 12 lit. a tiret drugie (tj. 100,00 zł/1000 kilogramów), do wyrobów akcyzowych określonych w tym przepisie stosuje się zerową stawkę akcyzy. Powyższe podyktowane jest faktem, iż polski rynek gazu sprężonego CNG jest rynkiem dopiero rozwijającym się, dlatego wprowadzenie w chwili obecnej stawki zerowej będzie sprzyjało dynamicznemu wzrostowi zainteresowania tym ekologicznym paliwem. Ustalenie zerowej stawki na CNG spowoduje, iż tak jak w innych krajach Unii Europejskiej na drogach będzie poruszało się coraz więcej pojazdów zasilanych tym paliwem, co przyczyni się do ograniczenia emisji zanieczyszczeń, zwłaszcza dwutlenku węgla, tlenku węgla oraz tlenków azotu.

Rozdział 3

Przepisy końcowe

Art. 163 - przepis ten uchyla obecnie obowiązującą ustawę z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym.

Art. 164 - za datę wejścia w życie niniejszego projektu ustawy o podatku akcyzowym przyjęto dzień 1 stycznia 2009 r. Zaproponowana data wejścia w życie projektu jest wynikiem postulatów środowisk gospodarczych i ma na celu umożliwienie przygotowania się podatników do nowych rozwiązań prawnych w szczególności w zakresie opodatkowania akcyzą energii elektrycznej.

Załączniki do ustawy

W konsekwencji zapisu w art. 3 projektu ustawy, tj. rezygnacji ze stosowania do celów poboru akcyzy i oznaczania wyrobów znakami akcyzy klasyfikacji wyrobów w układzie odpowiadającym Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) do wszystkich wyrobów i grup wyrobów wymienionych w załącznikach do projektu, stosuje się wyłącznie kody Nomenklatury Scalonej (CN).

Załącznik nr 1 – Wykaz wyrobów akcyzowych, rozszerza katalog wyrobów akcyzowych (w obecnym stanie prawnym wyrobów akcyzowych zharmonizowanych). Dokonane zmiany implementują postanowienia dyrektywy 2003/96/WE.

Załącznik nr 2 - Wykaz wyrobów akcyzowych, do których stosuje się procedurę zawieszenia poboru akcyzy i których produkcja odbywa się w składzie podatkowym, o których mowa w dyrektywie Rady 92/12/EWG nie ma swojego odpowiednika w obecnym stanie prawnym. Wprowadzenie nowego załącznika nr 2 wiąże się z koniecznością precyzyjnego określenia wyrobów akcyzowych, do których stosuje się lub można stosować procedurę zawieszenia poboru akcyzy w przypadku obrotu tymi wyrobami zarówno na terytorium Wspólnoty Europejskiej, jak i na terytorium kraju.

Załącznik nr 3 określa wyroby akcyzowe objęte obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy.

Ocena skutków regulacji

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

W zakresie zmian w opodatkowaniu podatkiem akcyzowym energii elektrycznej przesunięcie momentu powstania obowiązku podatkowego z chwili jej wydania przez producenta na dzień płatności za energię elektryczną przez nabywcę końcowego rozszerzy krąg podmiotów będących podatnikami akcyzy od energii elektrycznej. Zgodnie z obecnie obowiązującymi regulacjami podatnikami akcyzy od energii elektrycznej są głównie jej producenci, natomiast planowana zmiana spowoduje, iż podatnikami będą przede wszystkim podmioty posiadające odpowiednie koncesje, dokonujące sprzedaży energii elektrycznej nabywcy końcowemu oraz zużywające energię elektryczną na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej.

Projekt przewiduje, że podatnikiem od wyrobów akcyzowych nie będących własnością podmiotu prowadzącego skład podatkowy i wyprowadzanych z tego składu podatkowego

poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy będzie właściciel wyrobów. Jednocześnie określono zasady i warunki wydawania zezwoleń na wyprowadzanie jako podatnik wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, zwane „zezwoleniami wyprowadzenia”.

W stosunku do obecnie obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym niniejszy projekt przewiduje rozwiązania niewątpliwie korzystne dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie zwolnień od podatku akcyzowego.

Kwestia zwolnień od podatku akcyzowego uregulowana jest obecnie w art. 24-26 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. w bardzo generalny sposób, podczas gdy zdecydowana większość przepisów dotyczących zwolnień od podatku akcyzowego została zawarta w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 26 kwietnia 2004 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego.

W niniejszym projekcie ustawy, zgodnie z przyjętą zasadą, zapisane zostały wszystkie zwolnienia obligatoryjne przewidziane przez prawo wspólnotowe. W projekcie określony został zakres tych zwolnień oraz podstawowe warunki ich stosowania, co ma w zasadniczy sposób zwiększyć pewność prawną podmiotów prowadzących działalność w zakresie wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy.

Ponadto wskazać należy, że w art. 27 mającym mieć zastosowanie do części wyrobów zwalnianych od akcyzy zarówno na podstawie ustawy jak i rozporządzenia wykonawczego, wskazane zostały podmioty uprawnione do korzystania ze zwolnienia oraz warunki stosowania tych zwolnień. W rezultacie takiego rozwiązania ma nastąpić daleko idące ujednolicenie zasad stosowania zwolnień od akcyzy dla wielu rodzajów wyrobów akcyzowych, co będzie skutkowało znacznie większą przejrzystością systemu zwolnień od akcyzy.

W projekcie ustawy określone zostały warunki prowadzenia składów podatkowych dla podmiotów prowadzących działalność polegającą na magazynowaniu wyrobów wyprodukowanych przez inny podmiot, w zakresie minimalnej wysokości obrotów oraz minimalnej pojemności magazynowej. Obecnie zagadnienie to jest uregulowane w rozporządzeniu do ustawy o podatku akcyzowym z dnia 23 stycznia 2004 r.

Bardzo istotnym dla podmiotów prowadzących działalność w zakresie wyrobów energetycznych jest przewidziane w projekcie uregulowanie, zgodnie z którym określone wyroby energetyczne, wykorzystywane do celów innych niż napędowe lub opałowe, a nie będące paliwami silnikowymi lub paliwami opałowymi w ścisłym tego słowa znaczeniu, będą objęte zerową stawką akcyzy. Rozwiązanie to znacznie polepszy sytuację wielu podmiotów szeroko pojętej branży chemicznej. W chwili obecnej wiele wyrobów akcyzowych wykorzystywanych w przemyśle chemicznym objętych jest zerową stawką podatku akcyzowego i jednocześnie zwolnionych od akcyzy w przypadku wykorzystywania tych wyrobów do celów innych niż napędowe lub opałowe.

Wprowadzenie w art. 45 ust. 1 pkt 2 wyłączeń z obowiązku produkcji w składzie podatkowym przyczyni się do rozwoju małych winiarni, które produkują wino z winogron pochodzących z własnych upraw.

W art. 51 ust. 1 projektu wprowadzono korzystniejsze uregulowania dla podmiotów prowadzących skład podatkowy polegające na możliwości zawiadomienia naczelnika urzędu celnego o zamiarze wyprowadzenia wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego przed dniem wysyłki, a nie, jak obecnie, na 3 dni przed wysyłką.

Przepis art. 95 projektu wprowadzający podwyżkę akcyzy na wyroby tytoniowe oddziałuje na producentów i przedsiębiorców uczestniczących w obrocie wyrobami tytoniowymi. Ponadto

ze względu na cenotwórczy charakter podatku akcyzowego należy liczyć się ze zwiększonymi wydatkami ponoszonymi przez konsumentów wyrobów tytoniowych. Wpływ proponowanych zmian na koszty utrzymania ludności, poziom zatrudnienia i rentowność produkcji w branżach, których dotyczą podwyżki akcyzy jest niemożliwy do oszacowania z uwagi na brak możliwości wglądu w sytuację ekonomiczno-finansową podmiotów tych branż, która traktowana jest jako tajemnica handlowa.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

W celu przeprowadzenia konsultacji społecznych tekst projektu ustawy został przesłany do konsultacji ogólnopolskim związkom zawodowym i ogólnopolskim związkom pracodawców. O publikacji projektu ustawy w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów poinformowano producentów wyrobów akcyzowych, organizacje zbiorowego zarządzania, stowarzyszenia producentów i handlowców oraz inne organizacje oraz podmioty zrzeszające przedsiębiorców dokonujących obrotu wyrobami akcyzowymi. W toku przeprowadzonych konsultacji uwagi do projektu ustawy złożyli: Business Centre Club, Altadis Polska S.A., NSZZ „Solidarność” przy British-American Tobacco Polska, British-American Tobacco Polska S.A., Forum Związków Zawodowych, Federacja Związków Zawodowych Pracowników Przemysłu Tytoniowego w Polsce, Gallaher Polska Sp. z o.o., Imperial Tobacco Polska S.A., Koalicja Na Rzecz Autogazu, Krajowa Izba Gospodarcza, Krajowa Rada Winiarstwa i Miodosytnictwa, Okręgowy Związek Plantatorów Tytoniu w Grudziądzu, Operator Logistyczny Paliw Płynnych, Orion Jerzy Czernek, Philip Morris Polska S.A., PKPP Lewiatan, Polska Izba Przemysłu Chemicznego, Polska Organizacja Gazu Płynnego, Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego, Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej, Polski Związek Plantatorów Tytoniu, Scandinavian Tobacco S.A. Jawornik-Myslenice, Towarzystwo Obrotu Energią, Zakłady Tytoniowe w Lublinie S.A., Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego, Polska Izba Paliw Płynnych, Grupa LOTOS S.A., Orlen Oil Sp. z o.o., Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A., Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego – Polski Przemysł Spirytusowy, Okręgowy Związek Plantatorów Tytoniu w Leżajsku, Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”, Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego „Browary Polskie”, Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych, Izba Przemysłowo-Handlowa w Krakowie, Fundacja Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce, Ship-Service S.A. Okręgowy Związek Plantatorów Tytoniu w Kielcach, Okręgowy Związek Plantatorów Tytoniu w Krakowie, Towarzystwo Przyjaciół Dzieci, Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego, „SAMMAR” Sp. z o.o., Zrzeszenie Producentów Tytoniu „Tabako” w Suchowoli, Polskie Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości, Komitet na Rzecz Dzieci w Polsce KONRAD, Program Odpowiedzialnej Sprzedaży STOP18, Stowarzyszenie „U Siemachy”. Całkowite poparcie dla projektu zgłosili: Konfederacja Pracodawców Polskich, Międzyzakładowy Związek Zawodowy Pracowników British-American Tobacco Polska w Augustowie i Okręgowy Związek Plantatorów Tytoniu w Augustowie.

W ramach konsultacji odbyły się w Ministerstwie Finansów konferencje uzgodnieniowe z przedstawicielami branży paliwowej i chemicznej oraz branży tytoniowej - poświęcone uwagom zgłoszonym do projektu ustawy.

W trakcie konsultacji społecznych przedstawiciele poszczególnych branż zgłosili szereg uwag.

W zakresie wyrobów energetycznych:

Jednym z częstszych postulatów była potrzeba doprecyzowania obowiązków podmiotu zużywającego, odnośnie wpisania braku konieczności prowadzenia ewidencji przez podmioty nie mające siedziby lub miejsca prowadzenia działalności na terytorium kraju (PKPP Lewiatan, POPiHN, Ship-Service S.A.). Przepisy w tym zakresie zostały doprecyzowane.

Nie uwzględniono natomiast propozycji zwolnienia z akcyzy strat, powstałych w przypadku zdarzenia losowego lub siły wyższej, wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą oraz ubytków powstałych w wyniku popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu (m.in. ORLEN Sp. z o.o., PKPP Lewiatan, Krajowa Rada Winiarstwa i Miodosytnictwa), albowiem w tych przypadkach szkody przedsiębiorcy pokrywa ubezpieczyciel.

W zakresie regulacji dotyczących obrotu wyrobami zwolnionymi od akcyzy ze względu na przeznaczenie uwzględniono postulat PKPP Lewiatan i Ship-Service S.A. rezygnacji z obowiązku dołączania do każdego przemieszczania wyrobów akcyzowych dokumentu potwierdzającego objęcie tych wyrobów zabezpieczeniem akcyzowym.

Ship-Service S.A. postulował pozostawienie możliwości ubiegania się o zwolnienie z obowiązku składania zabezpieczenia akcyzowego dla podmiotów dostarczających wyroby akcyzowe zwolnione ze względu na przeznaczenie tak, jak to ma miejsce dotychczas. Postulat nie został uwzględniony, m.in. z uwagi na fakt, że w takich przypadkach zabezpieczenie akcyzowe jest w praktyce składane w związku przemieszczaniem wyrobów akcyzowych i zgodnie z zasadą określoną art. 61 projektu ewentualne zwolnienie z obowiązku zabezpieczenia akcyzowego nie mogłoby być stosowane.

Postulowano również zmniejszenie wysokości zabezpieczenia akcyzowego składanego przez podmiot pośredniczący (o 50 % lub 70%). Postulat ten, zgłoszony przez POPHiN oraz Ship-Service S.A., częściowo uwzględnia wprowadzenie w art. 63 ust. 2 projektu możliwości zmniejszenia przez Ministra Finansów, w uzasadnionych sytuacjach, niższego poziomu zabezpieczenia, niż określony w ustawie oraz określenia przypadków, w których ten poziom jest stosowany. Uwzględnienie w pełni tego „podmiotowego” postulatu prowadziłoby do nierównego traktowania podmiotów, ponieważ pozostałe podmioty „akcyzowe” składają zabezpieczenie w pełnej wysokości.

Postulat złagodzenia warunków dotyczących tworzenia magazynowych składów podatkowych poprzez zmniejszenie powierzchni magazynowych składów podatkowych do 1000 m³ (zbyt wysoka pojemność magazynowa w przypadku wyrobów energetycznych) uznano za niezasadny. Zmniejszenie powierzchni magazynowych w składach podatkowych może spowodować zwiększenie kosztów funkcjonowania administracji państwowej w zakresie zapewnienia właściwego nadzoru podatkowego i jest powiązane z decyzjami odnośnie szczególnego nadzoru podatkowego.

Jedną ze zgłoszonych propozycji był postulat zwolnienia z obowiązku składania zabezpieczenia akcyzowego w przypadku przemieszczania rurociągiem ropopochodnych wyrobów akcyzowych pomiędzy składami podatkowymi należącymi do różnych podmiotów oraz przemieszczania takich wyrobów transportem morskim. Należy zauważyć, że implementując w projekcie ustawy przepisy wspólnotowe w art. 61 ust. 6 ograniczono możliwość stosowania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego w przypadku przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Jednocześnie w art. 61 ust. 7 wykorzystano możliwość, jaką stwarzają przepisy wspólnotowe, do wprowadzenia wyjątku od powyższej zasady i zezwolono na stosowanie zwolnienia w przypadku przemieszczania rurociągiem ropopochodnych wyrobów akcyzowych pomiędzy

składami podatkowymi prowadzonymi przez ten sam podmiot na terytorium kraju. Uznano, że tego rodzaju przemieszczanie (przesył) nie jest obarczone ryzykiem dokonania nadużyć powodujących powstanie nieściągalnych zaległości podatkowych ponieważ skład podatkowy wysyłający, jak i skład odbierający należą do tego samego podmiotu, zweryfikowanego pozytywnie pod względem wiarygodności finansowej przy udzielaniu zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Rozszerzenie możliwości stosowania zwolnienia na przemieszczanie paliw rurociągiem do odbiorców - składów podatkowych innych podmiotów oraz przemieszczanie transportem morskim - nie jest zasadne, ponieważ takie przemieszczanie, w przeciwieństwie do przemieszczania, o którym mowa w art. 61 ust. 7, w dotychczasowym brzmieniu, jest obarczone ryzykiem powstania nieściągalnych zaległości podatkowych, m.in. z uwagi na występowanie w obrocie wielu podmiotów gospodarczych. Wychodząc naprzeciw postulatowi zgłaszanemu przez przedsiębiorców branży paliwowej z definicji produkcji wyrobów energetycznych wyłączono dodawanie do paliw silnikowych lub paliw opałowych dodatków lub domieszek w ilości stanowiącej nie więcej niż 0,2 % wyrobu energetycznego. Wyłączenie to nie dotyczy znakowania i barwienia wyrobów energetycznych do celów fiskalnych, które muszą odbywać się w składzie podatkowym. Uwzględniono natomiast propozycję (ORLEN Sp. z o.o.) wyłączenia z grupy wyrobów energetycznych barwnika i znacznika używanych do oznaczenia wyrobów energetycznych przeznaczonych na cele opałowe lub żeglugowe.

Wiele podmiotów m.in. Koalicja Na Rzecz Autogazu, zgłosiło propozycję opodatkowania zerową stawką akcyzy lub zwolnienie z akcyzy gazu ziemnego (CNG) przeznaczonego do napędu pojazdów samochodowych. W opinii zgłaszających nałożenie akcyzy na ten gaz doprowadzi do zahamowania rozwoju nowopowstającego rynku w tym zakresie, z uwagi na jego niekonkurencyjność wobec innych paliw. Wychodząc z założenia opodatkowania akcyzą wszystkich paliw silnikowych zaproponowano obłożenie tym podatkiem gazu ziemnego (mokrego) i pozostałych węglowodorów gazowych objętych pozycją CN 2711 oraz gazowych węglowodorów alifatycznych objętych pozycją CN 2901, w stanie gazowym, przeznaczonych do napędu silników spalinowych, w tym także sprężonego gazu ziemnego (CNG). Na rynku paliw do napędzania pojazdów panuje konkurencja, bowiem konsument ma wybór pomiędzy benzyną, LPG, olejem napędowym i CNG. Jednak, aby nie zahamować inicjatyw gospodarczych związanych z coraz powszechniejszym użyciem CNG jako tańszej i ekologicznej alternatywy dla paliw pochodzenia naftowego projekt przewiduje do dnia 31 października 2013 roku stosowanie zerowej stawki akcyzy. Po tym terminie zaproponowano opodatkowanie CNG w wysokości 100,00 zł/1.000 kg. Polski rynek gazu sprężonego CNG jest rynkiem dopiero rozwijającym się, dlatego wprowadzenie w chwili obecnej stawki zerowej będzie sprzyjało dynamicznemu wzrostowi zainteresowania tym ekologicznym paliwem. Ustalenie zerowej stawki na CNG spowoduje, iż tak jak w innych krajach Unii Europejskiej po drogach będzie poruszało się coraz więcej pojazdów zasilanych tym paliwem, co przyczyni się do ograniczenia emisji zanieczyszczeń, zwłaszcza tlenków węgla.

Grupa Lotos S.A zgłosiła uwagę dot. sposobu stosowania ulgi dla biopaliw w przypadku ich magazynowania w bazach zewnętrznych z innymi paliwami należącymi do innych właścicieli i zawierającymi różną zawartość biokomponentów. Ustawa powinna gwarantować możliwość określenia zawartości biokomponentów w momencie wydania paliwa z produkcyjnego składu podatkowego, a przed wprowadzeniem do składu magazynowego. Propozycji nie uwzględniono. W opisanej sytuacji wyprodukowane w rafinerii paliwa z zawartością biokomponentów przemieszczane są do składu podatkowego magazynowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy dla tych paliw następuje dopiero z dniem ich wyprowadzenia ze składu podatkowego poza tą

procedurą. Wtedy też, tj. w momencie zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy, należy określać ilość biokomponentów zawartych w danym paliwie.

Nie uwzględniono postulatu wprowadzenia instytucji płatnika akcyzy, o którym mowa w art. 8 ustawy Ordynacja podatkowa, który byłby zobowiązany do obliczenia i pobrania kwoty akcyzy od podatnika oraz do jej wpłaty we właściwym terminie organowi podatkowemu (Polska Izba Przemysłu Chemicznego). W projekcie ustawy rozstrzygnięto natomiast kwestię, kto jest podatnikiem od wyrobów akcyzowych nie będących własnością podmiotu prowadzącego skład podatkowy i wyprowadzanych z tego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. W związku z przyjęciem, iż podatnikiem w takiej sytuacji jest właściciel wyrobów, w projekcie określono warunki i zasady wydawania zezwoleń na wyprowadzanie jako podatnik wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, zwanych „zezwoleniami wyprowadzenia”.

Nie uwzględniono uwagi Polskiej Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego oraz Grupy Lotos S.A. dotyczącej wyłączenia z obowiązku oznaczania znakami akcyzy wyrobów mieszczących się w grupowaniu CN 2710 i CN 2711. Zgodnie z art. 116 ust. 1 znaki akcyzy mogą być także w innej postaci niż papierowe banderole. Niezależnie od istniejących w chwili obecnej możliwości technicznych, stawek czy zwolnień od podatku akcyzowego dotyczących niektórych wyrobów z tych grupowań, w przyszłości może zaistnieć potrzeba oznaczania np. gazu w butlach. W obecnym stanie prawnym wyroby należące do grupowania CN 2710 oraz CN 2711 zwolnione są z obowiązku banderolowania na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy. Identyczną konstrukcję przyjęto w projektowanej regulacji.

W zakresie napojów alkoholowych:

Odnosnie do zwolnienia skażonego alkoholu etylowego uwzględniono wniosek (Polskie Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości, PKPP Lewiatan) o uregulowaniu kwestii związanych z nabyciem wewnątrzwspólnotowym oraz importem wyrobów nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi zawierających alkohol skażony, oraz alkoholu etylowego skażonego zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) Nr 3199/93.

Nie uwzględniono propozycji (Krajowa Rada Winiarstwa i Miodosytnictwa) uzupełnienia definicji „skład podatkowy” w art. 2 pkt 10 o „rozlew, konfekcjonowanie”. Termin rozlewu nie dotyczy wszystkich wyrobów i mieści się w definicjach produkcji poszczególnych wyrobów akcyzowych. Pojęcie konfekcjonowania dotyczy wyrobów już wyprodukowanych i bezzasadne jest umieszczanie go w definicji składu.

Odrzucono, jako niezgodną z przepisami wspólnotowymi, propozycję (Krajowa Rada Winiarstwa i Miodosytnictwa) produkcji poza składem podatkowym napojów fermentowanych z surowców pochodzących z własnych upraw. Takie wyłączenie, będące implementacją art. 29 ust. 1 dyrektywy 92/12/EWG, dotyczy jedynie produkcji win gronowych w ilości mniejszej niż 1000 hl w ciągu roku podatkowego. W art. 45 ust. 1 pkt 3 dopuszczono natomiast możliwość produkcji napojów fermentowanych (także piwa i wina) domowym sposobem, przez osoby fizyczne, na własny użytek i nieprzeznaczonych do sprzedaży.

Nie uwzględniono propozycji (PKPP Lewiatan) rezygnacji z warunków w zakresie wysokości obrotów czy wielkości pojemności magazynowej dla składów podatkowych magazynowych, gdyż prowadziłoby to powstania nadmiernej ilości składów podatkowych, nie mieszczącej się w możliwościach kontrolnych organów podatkowych.

W zakresie energii elektrycznej:

Główne uwagi podmiotów, zgłoszone w trakcie konsultacji społecznych dotyczyły problemu zwolnień. Podmioty wskazywały, że konieczne jest objęcie zwolnieniem zużycia energii elektrycznej w elektrociepłowniach oraz doprecyzowanie zwolnienia energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł. Obydwa wnioski zostały uwzględnione.

Natomiast wniosek dotyczący zwolnienia wyrobów energetycznych zużywanych w procesie produkcji energii elektrycznej w elektrociepłowniach nie został uwzględniony ze względu na konstrukcję prawną, którą przyjął ustawodawca. Ustalono, że zwolnienia obligatoryjne, przewidziane w dyrektywie 2003/96/WE zostaną zawarte w ustawie, a fakultatywne zostaną zawarte w odpowiednim rozporządzeniu.

Cześć zgłoszonych uwag dotyczyła także uzupełnienia uzasadnienia o konsekwencje dla nabywców końcowych, wynikające z przesunięcia momentu powstania obowiązku podatkowego w akcyzie od energii. Uwaga została przyjęta w tym względzie, że wskazano, iż nie ma ekonomicznych podstaw do tego, aby ceny energii elektrycznej dla nabywców uległy podwyższeniu.

W trybie konsultacji postulowano także skreślenie przepisów dotyczących powstania obowiązku podatkowego w przypadku energii elektrycznej, z uwagi na to, że obowiązek składania deklaracji związany jest z terminami płatności a nie momentem wydania energii elektrycznej. W związku z faktem, iż zgodnie z art. 21 ust. 5 dyrektywy 2003/96/WE momentem powstania obowiązku podatkowego jest moment dostawy do użytkownika końcowego przez dystrybutora lub redystrybutora, nie jest możliwe połączenie momentu powstania obowiązku podatkowego i terminu płatności w przypadku energii elektrycznej.

W toku konferencji uzgodnieniowej z branżą energetyczną poruszone zostały także kwestie ewidencji energii elektrycznej. Projektodawca wyjaśnił, że szczegółowe rozwiązania prawne z zakresu ewidencji uregulowane zostaną w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 87 przedmiotowego projektu.

Podmioty branży energetycznej postulowały także konieczność wprowadzenia definicji procesu produkcji energii elektrycznej. Przedstawiona przez branżę definicja nie ujmowała jednakże całości procesów, które będą opodatkowane zgodnie z projektem ustawy i w efekcie uznano, że nie jest możliwe stworzenie opisu procesu produkcji, który objąłby wszystkie możliwe sytuacje.

Ważnym z punktu widzenia podmiotów działających w branży energetycznej okazało się ustalenie przepisów przejściowych w związku ze zmianą systemu opodatkowania i przejściem obowiązku podatkowego z producentów na dystrybutorów. Uwaga została uwzględniona i wprowadzono odpowiednie zapisy w art. 159 przedmiotowego projektu.

W zakresie wyrobów tytoniowych:

Główne uwagi dotyczyły struktury i stawek podatku akcyzowego na papierosy i zostały zgłoszone przez firmy tytoniowe. Firmy te nie wypracowały wspólnego stanowiska wobec proponowanych ustawowych regulacji w tym zakresie, bowiem każda z nich ma inne podejście do sposobu opodatkowania wyrobów tytoniowych, które uzależnione jest od konkretnej sytuacji firmy w kraju i jej pozycji rynkowej. Dlatego też firmy podzieliły się, część z nich (British American Tobacco i Philip Morris) poparła, część firm zaś (takich jak: Imperial Tobacco, Scandinavian Tobacco, Altadis Gallaher i Zakłady Tytoniowe w Lublinie)

zdecydowanie sprzeciwiła się propozycji struktury opodatkowania akcyzą papierosów polegającej na wzroście stawki kwotowej i ustaleniu stałej stawki procentowej na poziomie 25%, liczonej od ceny detalicznej. I tak, firma Imperial Tobacco, Altadis i Gallaher wystąpiły z propozycją wprowadzenia struktury opodatkowania akcyzą papierosów opartej na wzroście stawki kwotowej i ustaleniu stałej stawki procentowej na poziomie 35% liczonej od ceny detalicznej. Natomiast firma Scandinavian Tobacco i Zakłady Tytoniowe w Lublinie opowiedziały się za utrzymaniem aktualnie obowiązującej struktury opodatkowania akcyzą papierosów opartej na proporcjonalnym wzroście stawki kwotowej i procentowej.

Wobec braku konsensusu, resort finansów zaproponował wariant pośredni i przedstawił propozycję struktury opodatkowania akcyzą papierosów opartą na wzroście stawki kwotowej i ustaleniu stałej stawki procentowej na poziomie 31,41%. Proponowany wariant określenia składowych stawki akcyzy, przy założeniu pełnego przeniesienia skutków podwyżki akcyzy na ceny, spowoduje wyższy wzrost cen detalicznych papierosów niż przy mechanizmie struktury ze stałą stawką procentową na poziomie 25%. Ponadto proponowany wariant spowoduje również większą rozpiętość cenową między papierosami drogimi i tanimi niż miałoby to miejsce przy strukturze ze stawką procentową na poziomie 25%. Dlatego też firmy tytoniowe, produkujące wyłącznie papierosy tanie lub w zdecydowanej większości papierosy tanie, główni oponenci struktury opodatkowania ze stawką procentową na poziomie 25% opowiedziały się za opodatkowaniem papierosów ze znacznie wyższą stawką procentową.

Sprzeciw, niektórych firm tytoniowych wzbudziła również ustawowa propozycja struktury opodatkowania akcyzą tytoniu do palenia, polegająca na wzroście stawki kwotowej i ustaleniu stałej stawki procentowej na poziomie 25% liczonej od ceny detalicznej. Tym niemniej większość firm opowiedziała się za zwiększeniem opodatkowania tytoniu do palenia w taki sposób, aby opodatkowanie tytoniu do palenia stanowiło 2/3 opodatkowania akcyzą papierosów

Poparcie dla proponowanej ustawowej regulacji dotyczącej struktury opodatkowania podatkiem akcyzowym tytoniu do palenia zgłosiły: British American Tobacco i Philip Morris, które ponadto wystąpiły również z propozycją zwiększenia projektowanych ustawowych stawek kwotowych dla tytoniu do palenia, a nawet zrównania stawek akcyzy na tytoń do palenia ze stawkami akcyzy na papierosy.

Wobec braku jednolitego stanowiska branży tytoniowej, co do struktury i stawek akcyzy na tytoń do palenia, resort finansów zaproponował tę samą strukturę opodatkowania tytoniu do palenia jak w przypadku papierosów, tj. opartą na wzroście stawki kwotowej i ustaleniu stawki procentowej na stałym poziomie 31,41%. Ponadto stawka kwotowa została ustalona w taki sposób aby opodatkowanie akcyzą tytoniu do palenia stanowiło 2/3 opodatkowania papierosów.

Z propozycją obniżenia stawki akcyzy na cygara i cygaretki wystąpiły firmy Altadis Scandinavian Tobacco i Zakłady Tytoniowe w Lublinie. Poparcie dla proponowanej w projekcie ustawy stawki kwotowej akcyzy na cygara i cygaretki w wysokości 260,00 zł/1000 szt. zgłosiły firmy Philip Morris i British American Tobacco. Biorąc pod uwagę zgłoszone w trakcie konsultacji propozycje dotyczące obniżenia stawki akcyzy na te wyroby jak i analizując poziomy akcyzy w krajach ościennych resort finansów obniżył stawkę kwotową akcyzy na cygara i cygaretki do poziomu 235,00 zł/1000 szt.

Z koncepcją obniżenia proponowanych ustawowych kwotowych stawek akcyzy na papierosy lub tytoń do palenia nieobjętych obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy i nieoznaczonych maksymalną ceną detaliczną wystąpiły następujące firmy tytoniowe: Altadis, Gallaher Scandinavian Tobacco Imperial Tobacco. Inne podmioty nie zgłosiły uwag w tym zakresie co należy uznać za akceptację zaproponowanych zmian. Resort finansów wychodząc naprzeciw

zgłoszonym postulatom obniżył stawkę kwotową na takie papierosy z proponowanej uprzednio kwoty 400 zł/1000 szt. do poziomu 300 zł/1000 szt. przy jednoczesnym pozostawieniu na niezmiennym poziomie stawki akcyzy dla tytoniu do palenia w wysokości 200 zł/kg, tak aby zachowana została proporcja w opodatkowaniu tych wyrobów na poziomie 2/3.

Odnosnie do minimalnej stawki akcyzy na papierosy resort finansów podwyższył tę stawkę z poziomu 90% do poziomu 100% całkowitej kwoty podatku akcyzowego naliczonego od NKC co jest wynikiem przyjęcia struktury opodatkowania papierosów z wyższą stawką procentową, powodującą zwiększenie rozpiętości cenowej między papierosami drogimi i tanimi, co może również być powodem obniżania się NKC.

W sprawie nadmiernych zapasów papierosów lub tytoniu do palenia większość firm opowiedziała się za przywróceniem tej regulacji. Resort finansów wyjaśnia, iż regulacja ta była wprowadzona do poprzedniego projektu ustawy z uwagi na przewidywane dwuetapowe znaczne podwyżki i zmiany struktury stawek przy założeniu, iż regulacja zawarta w projekcie będzie obowiązywała od stycznia 2008 r. Ponieważ stawki wprowadzone niniejszym projektem ustawy o podatku akcyzowym będą obowiązywały dopiero od 2009 r. i doprowadzą do osiągnięcia minimum akcyzowego wymaganego przez dyrektywy oraz z uwagi na fakt, iż projekt ustawy nie ma charakteru regulatora rynku lecz podatkowy i finansowy, przepisy o opodatkowaniu nadmiernych zapasów wydają się być zbędne.

3. Wpływ aktu normatywnego na:

a) sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Mając na uwadze zmianę stawek podatku akcyzowego dla niektórych wyrobów akcyzowych (art. 85 i 95 ustawy) szacuje się, iż:

- z tytułu wprowadzenia stawki podatku akcyzowego na gaz ziemny w stanie gazowym do celów opałowych oraz na węgiel i koks do celów opałowych w wysokości 1,18 zł/GJ, tj. stawka minimalna określona w dyrektywie – brak skutków dla budżetu państwa do końca 2011 r., gdyż zakłada się zwolnić od akcyzy węgiel i koks do dnia 1 stycznia 2012 r., a gaz ziemny do dnia 31 października 2013 r. lub do czasu gdy udział gazu ziemnego w konsumpcji energii na terytorium kraju osiągnie 25% . Jednakże w momencie, gdy udział gazu ziemnego w konsumpcji energii osiągnie 20% - wówczas przewiduje się do dnia 31 października 2013 r. stosowanie akcyzy stanowiącej 50% stawki 1,18 zł/GJ,

- z tytułu wzrostu akcyzy na wyroby tytoniowe:

w 2009 r. o ok. 18,10% na papierosy, o ok. 51,60% na tytoń do ręcznego sporządzania papierosów i na inny tytoń do palenia o ok. 172% przy założeniu, iż w 2008 r. nie wzrośnie cena detaliczna i tym samym nie wzrośnie kwota akcyzy liczona w procencie ceny detalicznej,

- nastąpi wzrost dochodów budżetowych o ok. 2100 mln zł (w tym: 1890 mln zł od papierosów i 210 mln zł od tytoniu do palenia) przy założeniu spadku sprzedaży papierosów o ok. 4,5 %, tytoniu do ręcznego sporządzania papierosów o ok. 5 % oraz innego tytoniu do palenia o ok. 30 %.

Ponadto, w kontekście skutków finansowych dla budżetu państwa na szczególną uwagę zasługują następujące kwestie:

1) Wprowadzenie regulacji zmieniającej moment powstania obowiązku podatkowego od energii elektrycznej może spowodować straty dla budżetu państwa wynikające ze strat „przesyłowych” energii. Przyjmuje się (w oparciu o dane pochodzące z branży energetycznej), że straty energii elektrycznej związane z przesyłaniem do odbiorcy końcowego wynoszą ok. 10%.

Szacuje się więc, że straty te wyniosą w skali roku ok. 270 mln zł (przy stawce akcyzy na energię elektryczną pozostającej na niezmienionym poziomie). Obecnie nabywca końcowy energii elektrycznej obciążany jest kosztami z tytułu podatku akcyzowego zarówno od energii elektrycznej mu dostarczonej jak i od strat „przesyłowych”. Po zmianie regulacji nabywca końcowy poniesie koszty związane z podatkiem akcyzowym od faktycznie dostarczonej mu energii elektrycznej. Oszacowanie wpływu zmiany systemu na ewentualny wzrost cen nie jest możliwe chociażby ze względu na niemożliwe do przewidzenia zachowania producentów – obecnych podatników.

2) Ewentualny wzrost cen energii związany ze zmianą momentu powstania obowiązku podatkowego z momentu jej wydania przez producenta na moment dostawy przez dystrybutora lub redystrybutora do nabywcy końcowego związany byłby z chęcią zwiększenia zysku przez producentów energii elektrycznej, którzy nie dokonaliby obniżenia ceny energii, pomimo zdjęcia z nich obowiązku zapłaty akcyzy od energii elektrycznej wydanej (art. 6 ust. 5 dotychczas obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym). Z drugiej strony, brak lub niepełna obniżka cen energii przez producentów pozwoliłaby na uzyskanie przez nich dodatkowych środków na inwestycje. W związku z tym szacuje się, że ceny energii elektrycznej mogą wzrosnąć o 5% w stosunku do taryfy cenowej ustalonej przez URE, przez co koszty utrzymania gospodarstw domowych oraz koszty działania przedsiębiorstw mogą ulec zmianie. Wzrost cen energii na założonym poziomie spowoduje wzrost inflacji o 0,19 pkt procentowego. W przypadku przedsiębiorstw energochłonnych oznaczałoby to podwyżkę kosztów produkcji.

3) Niemniej jednak będzie rozważane podjęcie działań mających na celu zapobieżenie podwyżkom cen energii elektrycznej związanych ze zmianą zasad jej opodatkowania.

4) Nowe regulacje doprowadzą do zlikwidowania patologii w postaci zaniżania deklarowanych kwot wartości samochodów sprowadzanych z innych krajów UE. Nie będzie to jednak bariera ochronna dla polskiego rynku, a jedynie narzędzie regulujące wysokość kwot podatku akcyzowego odprowadzanych do budżetu państwa w związku z nabyciem wewnątrzwspólnotowym samochodów. Mając na uwadze powyższe można spodziewać się zmniejszenia napływu używanych samochodów z krajów UE do Polski, jednakże ze względu na wielość czynników mających wpływ na ten fakt, szacunki wpływu proponowanego narzędzia na ilość sprowadzanych samochodów są niemożliwe do przeprowadzenia.

5) Ponadto w przedmiotowym projekcie wprowadzono zapisy, które wpłyną korzystnie na skuteczność i terminowość windykacji należności podatkowych, zwłaszcza odsetek za zwłokę i doprowadzą do zmniejszenia wielkości zaległości podatkowych (art. 69).

6) Wprowadzenie systemu teleinformatycznego przemieszczania wyrobów akcyzowych na terytorium kraju nie zawiera oszacowania kosztów dla budżetu państwa, gdyż system ten jest już zrealizowany.

7) Wprowadzenie rozwiązania umożliwiającego dokonywanie importu wszystkich wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy wywoła skutki budżetowe w postaci przesunięcia w czasie wpływu należności podatkowych z tytułu importu

wyrobów akcyzowych na moment ich wyprowadzenia ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Szacuje się, że objęcie wyrobów akcyzowych importowanych procedurą zawieszenia poboru akcyzy (przy założeniu pozostawiania tych wyrobów w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, średnio przez 1 miesiąc), spowoduje przesunięcie wpływów do budżetu państwa w 2009 r. w wysokości ok. 110 mln. zł o jeden miesiąc.

8) Wprowadzenie zerowej stawki podatku akcyzowego na biogaz, wodór i biowodór nie spowoduje ujemnych skutków dla budżetu państwa. Zastosowanie tych wyrobów jako paliwa do silników spalinowych nie wpłynie w znaczący sposób na zmniejszenie popytu na znacznie tańsze tradycyjne paliwa płynne.

Projekt ustawy był przedmiotem uzgodnień z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego uznała projekt ustawy o podatku akcyzowym za uzgodniony bez uwag, z zastrzeżeniem iż wprowadzenie proponowanych stawek akcyzy będzie rodzić w przyszłości skutki finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego.

Reasumując, dodatkowe wpływy do budżetu państwa z tytułu proponowanych rozwiązań mogą wynieść w 2009 r. ok. 1 720 mln zł. Jednak skutki dla budżetu w kolejnych latach obowiązywania ustawy zależne będą w znacznej mierze od ewentualnych zmian wysokości stawek podatku akcyzowego.

b) rynek pracy

Przedstawione uproszczenia rozwiązań prawnych w projekcie ustawy powinny wpłynąć pozytywnie na zwiększenie rynku pracy, np. poprzez zwiększenie ilości składów podatkowych magazynowych, co w sposób naturalny będzie zwiększało rynek pracy.

Istnieją potencjalne możliwości zwiększenia ilości miejsc pracy w składach celnych lub wolnych obszarach celnych dzięki wprowadzeniu możliwości oznaczania importowanych wyrobów akcyzowych znakami akcyzy na terytorium kraju.

Zakładany w 2009 r. spadek sprzedaży papierosów o ok. 4,5%, tytoniu do ręcznego sporządzania papierosów o ok. 5% oraz innego tytoniu do palenia o ok. 30% (związany ze wzrostem stawek podatku akcyzowego na te wyroby) może mieć nieznaczny negatywny (zmniejszenie zatrudnienia) wpływ na rynek pracy. Jednak z uwagi na brak możliwości wglądu w sytuację ekonomiczno-finansową podmiotów tej branży, traktowanej jako tajemnica handlowa, wpływ ten jest niemożliwy do oszacowania.

c) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii podatnika w przypadku wyprowadzenia ze składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych nie będących własnością podmiotu prowadzącego skład podatkowy oraz wprowadzenie „zezwoleń wyprowadzenia” może przyczynić się do rozwoju usługowych (magazynowych) składów podatkowych, co jest z pewnością pożądane z gospodarczego punktu widzenia.

Wskazać ponadto należy na przewidziane w projekcie uregulowania dotyczące:

- zwolnień od podatku akcyzowego,
- procedury zawieszenia poboru akcyzy,
- warunków prowadzenia składów podatkowych.

Zmiany w ww. dziedzinach w istotny sposób ułatwią podmiotom gospodarczym zaopatrywanie się w niezbędne do działalności surowce. Przewidywane ułatwienia w stosowaniu procedury zawieszenia poboru akcyzy powinny mieć pozytywny wpływ na zachowywanie przez podmioty gospodarcze płynności finansowej. Przewidziane przez projekt ogólne ograniczenie formalności i rygorów związanych z wykorzystaniem wyrobów akcyzowych powinno w istotny sposób zmniejszyć ponoszone przez nie koszty działalności i umożliwić im bardziej elastyczne funkcjonowanie na rynku.

Podobny skutek przyniosą zmiany w zakresie uproszczenia sposobu ustalania wysokości zabezpieczenia generalnego i ryczałtowego, a zwłaszcza stworzenie możliwości stosowania niższego poziomu zabezpieczenia ryczałtowego w przypadkach, w których jego niewspółmiernie wysoka kwota w stosunku do rentowności niektórych rodzajów działalności gospodarczej obniża ich konkurencyjność. Wprowadzone regulacje dają możliwość usuwania nierówności w tym zakresie.

Zwiększenie, dzięki szeregowi przepisów projektu, stabilności warunków prowadzenia działalności, umożliwi podmiotom gospodarczym bardziej racjonalne planowanie działań inwestycyjnych.

d) sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Wejście w życie ustawy nie powoduje konieczności wydatkowania środków finansowych

Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej: zgodność projektu ustawy o podatku akcyzowym z prawem wspólnotowym przedstawiają załączone tabele zgodności.

Projekt ustawy znajduje się w Biuletynie Informacji Publicznej: www.mf.gov.pl.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min. MD~~1004~~ /08/DP/alr

Warszawa, dnia 8 września 2008 r.

**Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o podatku akcyzowym wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

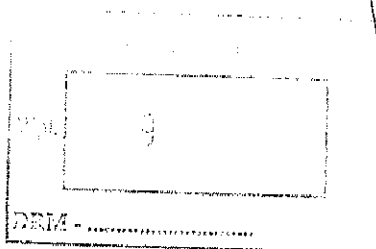
Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o podatku akcyzowym (pismo nr RM-10-142-08) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiotowy projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Andrzej Parafianowicz
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Wykaz podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami na projektem ustawy o podatku akcyzowym, w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa – w kolejności wpływu zgłoszeń.

L.p.	Nazwa podmiotu	Data wpływu zgłoszenia
1.	Eugeniusz Wodzyński	07.04.2008
2.	British-American Tobacco Polska S.A.	23.04.2008
3.	Imperial Tobacco Polska S.A.	23.04.2008
4.	Federacja Związków Zawodowych Pracowników Przemysłu Tytoniowego w Polsce	23.04.2008
5.	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	23.04.2008
6.	Polski Związek Plantatorów Tytoniu	24.04.2008
7.	Program Odpowiedzialnej Sprzedaży „STOP 18”	25.04.2008
8.	Altadis Polska S.A.	25.04.2008
9.	Związek Zawodowy „Solidarność” przy British-American Tobacco Polska S.A.	25.04.2008
10.	Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o.	25.04.2008
11.	Stowarzyszenie „U Siemachy”	28.04.2008
12.	Gallaher Polska Sp. z o.o.	29.04.2008
13.	Scandinavian Tobacco S.A., Jawornik	29.04.2008
14.	Komitet na rzecz Dzieci w Polsce „KONRAD”	29.04.2008
15.	Polska Organizacja Gazu Płynnego	29.04.2008
16.	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	30.04.2008
17.	Okręgowy Związek Plantatorów Tytoniu w Grudziądzu	30.04.2008
18.	Polskie Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości	30.04.2008
19.	Krajowa Rada Winiarstwa i Miodosytnictwa	30.04.2008
20.	Andrzej Tomsia	05.05.2008
21.	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego	05.05.2008
22.	Zakłady Tytoniowe w Lublinie SA	05.05.2008
23.	„SAMMAR” Sp. z o.o.	06.05.2008
24.	Towarzystwo Obrotu Energią	07.05.2008
25.	Koalicja Na Rzecz Autogazu – Związek Pracodawców	08.05.2008
26.	Polski Przemysł Spirytusowy	09.05.2008
27.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	13.05.2008
28.	Fundacja Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce	14.05.2008
29.	Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego	14.05.2008
30.	Okręgowy Związek Plantatorów Tytoniu w Leżajsku	14.05.2008
31.	Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego	16.05.2008
32.	ORION – Jerzy Czemek	19.05.2008
33.	Operator Logistyczny Paliw Płynnych	20.05.2008

34.	Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych	23.05.2008
35.	Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. w Warszawie	23.05.2008
36.	Orlen Oil Sp. z o.o. w Krakowie	30.05.2008
37.	Koalicja Na Rzecz Autogazu – Związek Pracodawców	13.06.2008
38.	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	20.06.2008
39.	PSE Operator S.A.	20.06.2008
40.	„SAMMAR” Sp. z o.o.	02.07.2008
41.	Zakłady Tytoniowe w Lublinie S.A.	07.07.2008
42.	FTK Spółka z o.o.	14.07.2008
43.	„Petroecco JV” Sp. z o.o.	16.07.2008
44.	Polskie Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości	16.07.2008
45.	Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. w Warszawie	23.07.2008
46.	Tobacco Trading International Poland Sp. z o.o.	28.07.2008
47.	Krajowa Rada Winiarstwa i Miodosytnictwa	09.09.2008
48.	Europejskie Stowarzyszenie Producentów Cygar	11.09.2008
49.	Polska Organizacja Gazu Płynnego	16.09.2008
50.	Piotr Pszczółkowski, Warszawa	22.09.2008